CHRISTIAN JACQ

PANEB
CEL ZELOS

SERIA PIATRA LUMINII
VOLUMUL 3

virtual-project.eu

CHRISTIAN JACQ

Seria
PIATRA LUMINII
(*La Pierre de Lumière*)

PANEB
CEL ZELOS

Original: *Panel l'Ardent* (2000)

Traducere din limba franceză:
DOINA POPA SCURTU

virtual-project.eu

2005

Fie ca această poveste să fie dedicată tuturor artizanilor din satul numit Locaşul Adevărului, celor care au păstrat secretele „Casei Aurului”, reuşind totodată să le exprime prin operele lor.

☥ Capitolul 1

Să pătrundă prin efracţie în templul Locaşului Adevărului, satul secret situat pe malul stâng al Nilului, pentru a fura o comoară inestimabilă: iată misiunea celor cinci oameni care izbutiseră să se apropie de zona interzisă.

Visând la enorma răsplată promisă, ghidul se surprinse zâmbind: nimeni, nici măcar Sobek, şeful pazei locale, nu era în stare să prevadă totul. Riscul era cu atât mai scăzut cu cât hoţii îl aveau drept complice pe un trădător, chiar în interiorul confreriei care se credea perfect apărată, între zidurile sale înalte.

☥

Inima trădătorului bătea să-i sară din piept.

Profitând de perioada tulbure dinaintea încoronării noului faraon, el şi comanditarul său hotărâseră să încerce un tur de forţă, trimiţând o bandă de tâlhari cu experienţă, pentru a pune mâna pe piatra de lumină, păzită cu străşnicie de artizanii a căror datorie era aceea de a săpa şi de a decora locurile de veci ale faraonilor din Valea Regilor.

Peste câteva ore, trădătorul urma să-şi părăsească definitiv confreria în care trăise de o viaţă, unde şi-a învăţat meseria şi a păstrat atâtea secrete, unde a petrecut atâtea ore de exaltare. De ce confraţii săi nu-l aleseseră pe el şef de echipă, pe el, care avea toate calităţile cerute de această funcţie?

Dispreţului îi urmaseră ura şi dorinţa de răzbunare pe această comunitate nedreaptă. Şi atunci când destinul îi deschisese această cale, nu ezitase nicio clipă: uneltind şi făcând să piarăconfreria, se va bucura, în sfârşit, de o viaţă îndestulată, de o casă frumoasă şi o grădină mare, având la dispoziţie o mulţime de servitori credincioşi. Nu vor mai exista zilele de muncă istovitoare când trebuia să se supună maestrului de operă şi se va termina cu sarcinile grele prin care încerca să-l mulţumească pe Pharaon: de acum înainte, trădătorul avea să profite şi să se bucure de viaţă, uitându-şi repede jurământul şi trecutul.

Din fericire, se asigurase de complicitatea soţiei sale, încântată de perspectiva de a deveni o mamă dintr-o familie respectată şi apreciată. Multă vreme îi ascunsese planurile lui de viitor, temându-se că ea nu o să fie de acord; dar, ulterior, constatase că era întrutotul de acord. Ba, mai mult, ea însăşi pregătise poţiunea care urma să-l adoarmă pe paznic, cufundat acum într-un somn adânc.

De data aceasta, reuşita era atât de aproape, încât trădătorul tremura de emoţie; încerca să se stăpânească gândindu-se că, în noaptea calmă, toţi anii pe care i-a trăit aşteptând această ocazie vor fi încununaţi de succes.

Peste puţină vreme, oamenii trimişi de comanditarul său vor trece dincolo de ziduri, printr-un loc în care el însuşi instalase o scară din frânghie, şi-i va conduce până la templu.

☥

Paneb cel Zelos fu trezit de nişte ţipete răguşite. La treizeci şi şase de ani, colosul cu ochi negri, devenit fiul adoptiv al maestrului de operă şi al femeii înţelepte din Locaşul Adevărului, se arăta din ce în ce mai puternic. Dormea puţin, dar nu suporta să fie trezit din somn.

— Ce se întâmplă? îl întrebă soţia sa, Uabet cea Pură, fără să deschidă ochii.

— Dormi! Mă duc să văd.

Fiul lor, Aperti, a cărui înălţime şi greutate anunţau deja un gigant, era încă în lumea viselor. Vinovata mergea legănându-se prin bucătărie, unde, după ce înfulecase nişte curmale, dăduse atacul la coşul cu pâine.

— În ruptul capului n-ar fi trebuit să cedez rugăminţilor fiului meu şi să-ţi dau voie să intri în casa asta! îi spuse Paneb gâştei grase, căreia i se potrivea de minune numele de Orătanie Nesuferită.

Obraznică, agresivă şi hoaţă, ea era veşnic flămândă. Avea ciocul şi labele roşii, gâtul galben cu dungi negre, aripile maronii, pântecele alb şi coada neagră. Orătania Nesuferită era cea mai bună tovarăşă de joacă a lui Aperti; îşi muşca adversarii atacându-i pe la spate şi nu se temea nici măcar de câini.

— Ieşi afară! îi porunci Paneb. Dacă nu, te fac friptură!

Luând ameninţarea în serios, gâsca se lăsă dată afară, gâgâind în semn de protest.

☥

Ascuns după un colţ al zidului, în întuneric, trădătorul îl zări pe primul tâlhar care trecea de zid folosind scara de frânghie. Preferă să aştepte ca tovarăşii săi să se apropie, înainte de a le ieşi în întâmpinare.

Deodată, în clipa în care al cincilea intrus punea piciorul pe pământ, unul dintre bandiţi scoase un ţipăt de durere. Gâsca îl muşcase de picior şi acum se repezea către o altă victimă, care strigă, cu groază:

— Suntem atacaţi!

Iute şi îndemânatică, gâsca muşca în stânga şi-n dreapta, gâgâind din ce în ce mai tare.

Trădătorul era ţintuit locului, ca paralizat; oamenii săi încercau zadarnic să prindă pasărea, adresându-şi cuvinte de ocară, în ciuda hotărârii luate de a păstra liniştea, orice s-ar întâmpla.

În sfârşit, unul dintre hoţi prinse gâsca de gât.

— O să-ţi sucesc gâtul, animal spurcat!

Dar omul nu apucă să-şi pună-n practică ameninţarea, căci pumnul lui Paneb îl doborî la pământ.

Alarmat de ţipetele Orătaniei Nesuferite, care nu făcea niciodată „scandal” fără motiv, colosul venise la faţa locului.

În timp ce gâsca se făcuse nevăzută şi trădătorul se târa pe lângă ziduri, pentru a ajunge cât mai repede acasă, cei patru hoţirămaşi în putere se repeziră, toţi deodată, asupra artizanului, siguri că-l vor învăţa minte cât ai zice peşte.

Dar genunchiul lui Paneb îl lovi pe primul în burtă, cotul îi izbi tâmpla celui de-al doilea, iar fruntea – nasul celui de-al treilea; al patrulea reuşi să-l lovească pe colos în piept, dar acesta nici nu se clinti.

Văzându-şi complicii la pământ, se repezi spre scara de frânghie.

În momentul în care se prindea de ea, Paneb îl trase de picioare şi-l învârti, izbindu-l de perete.

— Nu se fuge aşa, băiete!

Pe jumătate inconştient, hoţul scoase un pumnal.

— Aruncă arma! îi ordonă Paneb.

Hoţul ameninţă. Deodată, colosul îl recunoscu.

— Tu... Tu eşti cel care îndrăzneşte să atace Locaşul Adevărului!

Cu un gest disperat, omul îşi tăie gâtul.

Orătania Nesuferită continuase să gâgâie în timp ce străbătea uliţa principală, aşa încât mai mulţi săteni se treziseră. Primul care sosi la locul dramei, purtând o torţă în mână, fu desenatorul Unesh Şacalul.

Privirea sa ameninţătoare se opri asupra celor patru bandiţi. Trei zăceau leşinaţi, iar unul se zvârcolea de durere.

— Ăştia sunt libieni! exclamă Unesh.

— Şi cel care sângerează?

Desenatorul lumină cu o făclie faţa celui care se chinuia, în agonie.

— Nu, nu se poate...

Se adunau tot mai mulţi artizani. Unul câte unul, sătenii ieşeau din casă. Nefer cel Tăcut, maestrul de operă, veni de îndată lângă fiul său adoptiv.

În timp ce Unesh îi lega fedeleş pe cei patru libieni şi Orătania Nesuferită fugea de colo până colo, de parcă ar fi vrut să spună că ea a dat în vileag fapta ce se pregătea, Nefer dezveli cadavrul celui care îşi luase viaţa cu propriul pumnal.

— Unul dintre paznicii însărcinaţi cu securitatea noastră! constată el, speriat.

☥ Capitolul 2

Scrib al „marelui şi nobilului Mormânt pentru milioane de ani din partea de vest a Tebei” era tot Kenhir, care acum ajunsese un bătrânel suferind, în vârstă de şaptezeci şi doi de ani, cel care avea grijă să noteze în *Jurnal* micile şi marile evenimente din fiecare zi. Tot el trebuia să supravegheze livrările, să repartizeze salariile în natură, să împartă uneltele, să verifice motivele absentării de la munca pe şantier, să stabilească inventarul bunurilor confreriei, pe scurt, să asigure o gestiune fără cusur şi să rezolve nenumăratele probleme care se iveau în fiecare zi în acest sat locuit de artizani, de soţiile şi copiii acestora, precum şi de celibatarii de ambele sexe.

Iată că avea loc o catastrofă: berea pe care tocmai o bea era caldă, iar patul îi era cuprins de flăcări!

— Treziţi-vă, Kenhir!

Scribul Mormântului deschise ochii şi văzu un bărbat de vreo patruzeci şi şase de ani, zvelt, cu o frunte lată, cu ochii de un verde-gri, de talie mijlocie, dar bine făcut.

— Tu erai, Nefer... Am uitat să-mi masez faţa cu ierburi proaspete, înmuiate într-un amestec de bere şi mir, şi uite că am avut un coşmar! Dacă e să cred în cele scrise în *Cheia viselor* înseamnă că vom fi prădaţi şi puşi în situaţia de a expulza pe cineva.

— Nu sunteţi departe de adevăr. Un grup de libieni a pătruns în sat cu complicitatea unui paznic.

— Ce tot spui? Un om al şefului Sobek?

— Da, din păcate.

Kenhir se ridică anevoie, iar Nefer îl ajută să coboare din pat.

În uşă se ivi slujnica scribului, Niut cea Neobosită, o bruneţică frumoasă care preferase să îl lase pe maestrul de operă să încerce să-l trezească pe stăpânul său, a cărui proastă dispoziţie matinală dura adeseori aproape toată ziua.

— Să vă aduc micul dejun?

— Turtiţe calde şi lapte, dar cât se poate de repede.

Corpolent, abia mergând, Kenhir nu se deplasa decât folosind bastonul, cu excepţia momentelor în care îşi regăsea, ca prin minune, vioiciunea tinereţii. Când se aşeză într-un fotoliu scund, dinaintea unei mese din lemn de sicomor, ochii bătrânului fulgerau de mânie.

— Cum de au îndrăznit să atace până şi Locaşul Adevărului?! Voi întocmi imediat un raport către Pharaon.

— Asta dacă Sethi al II-lea este deja recunoscut ca rege, obiectă Nefer, căci nimeni n-a fost încă încoronat.

— Nemernicii şi-au ales bine momentul... Trebuie convocat şeful Sobek.

— A fost chemat deja. Ne aşteaptă la poarta principală.

☥

Înalt, atletic, cu o cicatrice sub ochiul stâng, cu mâini enorme şi obişnuite să folosească bâta, şeful Sobek era un nubian autoritar, cu o vorbă tăioasă, care dintotdeauna lucrase la paza satului. Nesuportând să i se discute ordinele, obişnuia să-şi asume responsabilităţile şi să nu le pună în spinarea subordonaţilor săi.

Când văzu cum se deschide poarta cea mare a satului în care el nu avea dreptul să intre şi-i zări ieşind pe scribul Mormântului

şi pe maestrul de operă, intui de îndată că avea să treacă printr-o grea încercare. Cu douăzeci de ani în urmă, unul dintre oamenii săi fusese asasinat şi, în ciuda cercetărilor sale, nu reuşise încă să-l afle pe vinovat, care, după părerea sa, nu putea fi decât unul dintre artizanii confreriei; şi iată că, acum, un alt om din pază dispărea în împrejurări tragice. Numai că, de această dată, se comportase ca un criminal!

Kenhir era morocănos, ca în zilele sale proaste.

— L-ai identificat pe răufăcătorul care şi-a tăiat beregata?

— Era, într-adevăr, unul dintre oamenii mei, declară Sobek. Nu era angajat decât de un an.

— Ce sarcină avea de îndeplinit?

— Supravegherea uneia dintre piste, printre dealuri.

— Mă întreb ce l-a făcut să-şi ia viaţa...

— Dar e foarte clar, spuse nubianul: când şi-a dat seama că nu mai putea fugi, a preferat să moară decât să se supună interogatoriului meu. Şi pe bună dreptate.

— I-ai interogat pe cei patru libieni?

— Primul nu mai poate judeca din cauza loviturii pe care a primit-o, al doilea e mut, al treilea are limba tăiată, iar al patrulea nu ştie nicio vorbă în limba egipteană. Va trebui să-i încredinţez administraţiei centrale a malului stâng, pentru a putea fi identificaţi.

— Şi paznicul?

— A fost drogat şi de-abia acum se trezeşte din buimăceală.

— Ştim că avem un trădător printre artizani, îi aminti Kenhir, enervat; dar nu ştiam că unul dintre paznicii tăi îi era complice! Şi, desigur, el a fost călăuza libienilor.

— Dacă bănuiţi că aş fi participat, mai mult sau mai puţin, la acest complot, protestă Sobek, cu indignare, nu ezitaţi să formulaţi acuzaţia aşa cum se cuvine. Se înţelege de la sine că vă voi înmâna de îndată demisia mea.

— Avem încredere în tine, interveni Nefer, şi vei rămâne şeful pazei satului.

Maestrul de operă îi luase şi altădată apărarea nubianului; şi nici de data asta scribul Mormântului nu-l contrazise pe Nefer cel Tăcut.

— Dar cum putem şti că nu vor mai fi şi alţi oameni care să se vândă duşmanului? mormăi Kenhir.

— Am făcut o greşeală gravă, recunoscu Sobek; canalia asta nu aparţinea clanului meu; n-ar fi trebuit să-l angajez. Nu se va mai repeta, v-o promit!

— Ce măsuri intenţionezi să iei?

— Să întăresc supravegherea satului, de jur împrejur, zi şi noapte, şi să interzic toate permisiile până la încoronarea noului faraon. Ar fi de dorit ca niciunul dintre voi să nu părăsească Locaşul Adevărului până când situaţia nu va fi clarificată.

☥

Satul era în stare de şoc.

Pentru a conjura destinul, sculptorul-şef Userhat Leul şi cei doi asistenţi ai săi, Ipuy Iscoditorul şi Renup cel Jovial, şlefuiau o mică stelă, pe care urmau să fie reprezentaţi şapte şerpi.

Instalat în incintă, nu departe de poarta principală, umilul monument va contribui la respingerea forţelor răului.

Toate familiile, fără nicio excepţie, erau îngrijorate în privinţa viitorului Locaşului Adevărului; dacă noul faraon va înceta de a mai fi principalul protector al satului sau dacă va izbucni un război civil, ce se va alege, oare, de cele şaptezeci de case albe, întreţinute cu atâta grijă?

În ciuda chipului său rotund şi jovial şi a burţii sale care arăta îndestularea, desenatorul Pai Pâinică-Bună era atât de înfricoşat, încât îşi pierduse pofta de mâncare; îngrijorată, soţia lui hotărâse să-l ducă la femeia înţeleaptă, vindecătoare şi mamă spirituală a confreriei.

Deşi de obicei nu se simţea prea mândru de el însuşi, acum Pai era atât de deprimat, încât se supuse acestei iniţiative. Şi iată-l bătând la uşa Clarei, soţia maestrului de operă, a cărei sală de consultaţie era o anexă a locuinţei lui Nefer cel Tăcut.

Îi răspunse lătratul unui câine.

Femeia înţeleaptă îi deschise, purtând în braţe un căţeluş.

— Negruţu’ e puţin cam nervos, îi explică ea; i-am dat să înghită nişte pelin împotriva viermilor intestinali.

Deja măricel, cu botul alungit, cu ochii maronii sclipind şi vădindu-i agerimea, cu urechile lungi şi blegi, pe Negruţu’ nu părea să-l pască niciun pericol. Predecesorul lui, care purtase şi el acelaşi nume, fusese mumificat şi se odihnea într-un mic mormânt, cu pernuţele sale preferate, un vas cu ulei sfinţit şi un prânz suculent, şi el conservat.

Ori de câte ori avea norocul s-o privească pe Clara, Pai Pâinică-Bună era fermecat de prospeţimea ei, chiar şi la patruzeci de ani; chipul ei frumos cu trăsături atât de pure transmitea înjur o lumină care liniştea sufletele. Cu părul aproape blond şi ochii albaştri, delicată şi suplă, soţia maestrului de operă avea o voce blândă şi melodioasă. Se măritase cu Nefer înainte de a fi primiţi în Locaşul Adevărului care, după ani lungi de ucenicie şi de muncă îndârjită, îi alesese conducători.

— Nu mă simt prea bine, mărturisi Pai Pâinică-Bună, ruşinat.

— Te supără ceva anume?

— Nu, mi-e rău aşa, în general... şi nu mai am poftă de mâncare. Cum aş putea suporta nesiguranţa în care trăim? Poate că mâine satul va fi distrus, iar noi ne vom risipi, care încotro.

— Întinde-te pe rogojină, Pai!

Având deja multe cunoştinţe medicale, Clara beneficiase de învăţătura unei practiciene de excepţie, medicul-şef Neferet, precum şi de cea a femeii înţelepte, căreia îi luase locul o dată cu plecarea ei din această lume. Zi de zi aceste două femei îi transmiseseră o ştiinţă elaborată, încredinţându-i laboratorul în care, acum, îşi pregătea leacurile.

Culoarea feţei, mirosul corpului şi răsuflarea erau primele elemente pentru stabilirea diagnosticului, dar trebuia, mai ales, să ia pulsul punând mâna pe ceafa pacientului, pe creştet, pe încheieturile mâinilor, pe burtă şi pe picioare. În felul acesta, femeia înţeleaptă auzea glasul inimii, ce o făcea să înţeleagă starea în care se aflau diferitele organe şi canalele prin care circulau energiile.

Clara îl examină îndelung, aşa că Pai fu cuprins de o mare nelinişte.

— E grav?

— Nu, nicidecum, dar anumite canale sunt pe punctul de a se astupa pentru că resimţi o teamă permanentă.

Femeia înţeleaptă îi prescrise un unguent compus din grăsime de taur, răşină, terebentină, ceară, bacă de ienupăr şi grăunţe de brionă, unguent cu care Pai trebuia să-şi maseze bustul timp de patru zile, pentru a reda canalelor supleţea necesară.

Desenatorul se ridică.

— Mă simt deja mai bine, dar nu mă voi vindeca decât dacă satul va fi în afara oricărui pericol. Se spune că tu poţi să vezi viitorul, Clara... Ei bine, ce vezi?

— Să urmăm calea pe care ne-o arată Maat şi nu vom avea de ce să ne temem.

☥ Capitolul 3

Administrator principal al malului stâng şi general însărcinat cu comanda forţelor armate ale marelui oraş al Egiptului de Sus, Mehy era un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine legat, cu faţa rotundă, cu părul negru lipit de cap, cu buzele pline, pieptul lat şi puternic, mâinile şi picioarele durdulii. În ochii săi negri se puteau citi morga lui de înalt demnitar, ambiţios şi urmărind un scop, precum şi un licăr pe care doar soţia sa, Serketa, moştenitoarea unei mari averi, ştia să-l înţeleagă. Acea sclipire exprima voinţa de neclintit de a-şi însuşi secretele Locaşului Adevărului, îndeosebi piatra de lumină datorită căreia ar fi putut stăpâni întreaga ţară.

Pentru a deveni stăpânul bogatei regiuni tebane, Mehy trebuise să scape de adversarii incomozi; nu credea nici în zei, nici în demoni, aşa că nu ezitase să-şi împlinească ţelul folosind crima, asigurându-se de complicitatea adorabilei sale Serketa, care era fericită la culme când venea vorba să curme viaţa celor din jur.

Ironia sorţii voise ca el, cel mai înverşunat duşman al confreriei, să fie însărcinat de Pharaon, în mod oficial, cu protecţia acesteia şi cu asigurarea bunăstării artizanilor, pentru a le permite să muncească în cele mai bune condiţii. Fusese, aşadar, constrâns să acţioneze din umbră, prin intermediul unui artizan care nu ezita să trădeze pentru a se putea bucura de bunurile acumulate în afara satului, în schimbul serviciilor sale.

Dar rezultatele nu erau încă la înălţimea speranţelor lui, răbdarea fiindu-i pusă la grea încercare. Din fericire, războiul civilcare se întrezărea ar putea crea un climat favorabil pentru a lovi confreria, din umbră, în mod fatal.

Purtând o perucă luxoasă şi o rochie roz, largă, pentru a-i ascunde formele opulente, Serketa se întorcea de la Teba în

fruntea unei cohorte de servitori care transportau stofe, vase şi mobile cumpărate de la oraş. Cu ochii săi de un albastru spălăcit, pe care şi-i dădea peste cap cu aere de fetiţă răsfăţată, îl privi pe Mehy, care se agita, mergând de colo până colo în sala celor patru coloane din vasta lor vilă de pe malul stâng, înconjurată de o grădină cu sicomori, salcâmi, palmieri, roşcovi şi smochini.

— După câte îmi dau seama, eşti supărat, spuse ea.

— N-am nicio veste de la paznicul nubian pe care l-am cumpărat.

— Să nu fim pesimişti, dragostea mea!

Serketa se atârnă de gâtul soţului ei, încă sensibil la sânii săi îndrăzneţi, pe care îi frământa cu o brutalitate care ei îi făcea o deosebită plăcere.

— Ce-ar fi să bem nişte vin de palmier sus, în dormitor?

☥

Prefăcându-se copleşită, ca de obicei, Serketa îşi amintea de anii plini de exaltare petrecuţi alături de Mehy, din clipa în care acesta îi dezvăluise planurile sale. Să cucerească puterea absolută folosindu-se de armele ştiinţei şi ale tehnicii, să aibă drept de viaţă şi de moarte asupra fiecăruia şi, mai ales, să desfiinţeze acest Locaş al Adevărului, dar nu înainte de a-i fi luat comorile: iată singurele obiective care-i făceau, într-adevăr, plăcere lui Serketa.

Dacă minunatul ei soţ n-ar fi fost sincer, ar fi scăpat de el aşa cum face călugăriţa, această insectă ce-şi ucide masculul după împerechere; devenind complicea lui, ucigând fără milă pentru a-i croi drum liber lui Mehy, prinsese gust pentru această aventură care îi unea.

Şi era de preferat ca generalul să n-o dezamăgească.

Se întinse peste el, vrând parcă să-l sufoce.

— Ai veşti din capitală?

— Sethi nu va renunţa niciodată la tron.

— Îl urmăreşti, într-adevăr, pe prinţul Amenmes?

— Nu ştiu cum va reacţiona când va fi anunţată încoronarea tatălui său.

În exil de lux la Teba, din ordinul lui Sethi, Amenmes visa să ajungă faraon. Mehy nu pierduse prilejul de a-l încuraja, sperând să declanşeze un conflict, al cărui principal beneficiar să fie doar

el. Dar tânărul Amenmes ezita între supunere şi revoltă atunci când era vorba de alegerea drumului său.

Privind în gol, generalul îşi amintea prima crimă comisă, pe muntele Soarelui-Apune, când a ucis un paznic care-l surprinsese pândindu-i pe membrii confreriei care duceau piatra de lumină în Valea Regilor.

Deodată, Mehy înţelesese că Locaşul Adevărului stăpânea marele secret al Egiptului, cel care îi permitea unui faraon să domnească şi să învingă moartea. Iar satul, plasat sub înalta lui protecţie, avea să devină inaccesibil profanilor şi chiar demnitarilor.

Pentru a-şi însuşi această piatră fabuloasă, generalul parcursese un drum lung, pavat cu cadavre, minciuni şi şantaje, dar lupta era încă departe de a fi câştigată.

Şi va face în aşa fel încât această confrerie blestemată să regrete faptul că a refuzat să-l admită în cadrul ei.

Serketa aprobase felul în care Mehy îl eliminase pe socrul său pentru a-i lua averea. Era pentru soţul ei o aliată necruţătoare, a cărei pasiune pentru crimă îi era de mare folos. Nu încăpea nicio îndoială că, într-o bună zi, femeia asta va înnebuni, şi atunci va trebui s-o omoare.

— Noile noastre arme sunt gata? îl întrebă ea.

— Avem o cantitate suficientă pentru a înfrunta o armată din nord şi încă nu i-am vorbit lui Amenmes despre noile care de luptă, puse deja la punct. Datorită avantajelor de care, datorită mie, ofiţerii şi soldaţii au putut profita de mulţi ani încoace, acum îşi dau şi viaţa pentru mine. Chiar dacă prinţul ar prelua comanda trupelor tebane, acestea n-ar asculta decât de mine. Dar trebuie să mă feresc de Sethi... Are caracter şi nu se va mulţumi să domnească doar asupra Deltei. Iată de ce îi trimit mesajeconfidenţiale pentru a-l asigura de sprijinul meu şi pentru a-l face să înţeleagă situaţia actuală... asta, în felul meu.

— De-a dreptul excitant! exclamă Serketa, frecându-şi sânii de obrajii generalului.

Obosit de poziţia în care stătea, Mehy o dădu la o parte pe Serketa, gest care o făcu să ţipe uşor de spaimă, de parcă se temea că va fi agresată.

Câteva lovituri violente zdruncinară uşa camerei.

— Generale, veniţi repede! E paza! imploră vocea panicată a intendentului.

Mehy şi Serketa se priviră, nedumeriţi.

— Nu mă vor aresta, orice ar fi, spuse femeia.

Generalul se ridică.

— Nu poate fi nimic grav.

— Şi dacă acest Amenmes te-a trădat?

— Fără mine, el nici nu există!

Mehy îşi puse o tunică şi ieşi din cameră.

— Portarul n-a lăsat pe nimeni să intre, preciză intendentul, dar paznicul insistă să vă vadă imediat.

Mehy străbătu vila cu paşi mari, până la uşa ce dădea spre grădină; aici erau adunaţi mai mulţi servitori.

— Duceţi-vă la treabă, porunci el; iar tu, deschide!

Toţi se împrăştiară ca nişte vrăbii, în timp ce portarul executa ordinul.

Mehy recunoscu statura impunătoare a lui Sobek, însoţit de câţiva paznici nubieni, care înconjurau patru oameni cu mâinile legate la spate.

— Ce se petrece, şefule Sobek?

— Unul dintre oamenii mei a încercat să intre în satul artizanilor împreună cu aceşti patru bandiţi. Având în vedere faptul că reprezentaţi autoritatea supremă pe malul stâng şi că sunteţi numit protector al Locaşului Adevărului, am vrut să vă informez cât mai repede posibil.

— Ce s-a întâmplat cu paznicul tău?

— Şi-a tăiat beregata, rămânând în grija vulturilor.

— Aştia sunt libieni... I-ai interogat?

— Singurul care ar fi în măsură să vorbească nu pare să cunoască limba egipteană.

— Îi duc la cazarma principală... Acolo li se va dezlega limba, crede-mă!

— Cazarma se află pe malul drept, în afara jurisdicţiei mele, iar aceşti oameni sunt prizonierii mei.

— Aşa după cum spuneai, eu reprezint aici autoritatea supremă şi vreau să ştiu cine sunt aceşti bandiţi, ce vor şi la ordinul cui au acţionat.

— Vă rog să-mi permiteţi să asist la interogatoriu, generale!

Nubianul cel uriaş nu-l aprecia deloc pe Mehy, considerându-l prea ambiţios şi capabil să comploteze pentru a-şi asigura poziţia şi a-şi apăra avantajele. Dar, până în prezent, nu avea

împotriva lui nicio probă serioasă şi nu putea ataca un notabil atât de important, fără a avea nişte dovezi de necontestat.

Dacă Mehy nu-l lăsa să ia parte la această anchetă, asta ar putea fi o greşeală care ar dovedi, poate, ceva. Sobek se va preface supus, dar va face un raport către capitală, scoţând în evidenţă comportarea îndoielnică a generalului.

— Cererea ta nu e una tocmai obişnuită, aprecie Mehy, dar te înţeleg; cum a reacţionat scribul Mormântului când a descoperit trădarea unuia dintre paznicii tăi?

— Atât el, cât şi maestrul de operă au, în continuare, încredere în mine şi nu-i voi dezamăgi.

— N-am niciun motiv să nu fac şi eu la fel. Mă îmbrac şi te iau cu mine la cazarmă.

Mehy privea cu seriozitate intervenţia nubianului, căci îl ştia incoruptibil şi încăpăţânat. Toate încercările de a-l cumpăra, de a-l determina să se mute sau, pur şi simplu, să-l destabilizeze eşuaseră, căci Sobek era credincios, trup şi suflet, Locaşului Adevărului, el, care, la urma urmei, nu era decât un om din afară.

Uneori, generalul avea senzaţia că Sobek îl priveşte în mod ciudat, de parcă ar crede, fără să şi-o mărturisească însă, că-l are în faţă pe acel asasin pe care-l căuta de douăzeci de ani. DarMehy ştia să nu lase urme, aşa încât încercările nubianului erau sortite eşecului.

De îndată ce Mehy îşi puse uniforma militară, Serketa veni în fugă, nedumerită.

— Avem necazuri mari, mărturisi el. Comandoul a pierdut în mod lamentabil, nubianul pe care l-ai cumpărat s-a sinucis pentru a scăpa de interogatoriul şefului său, dar rămân aceşti patru imbecili libieni şi, aşadar, sunt obligat să-l iau pe Sobek la cazarmă, pentru a nu trezi bănuieli. Trebuie să ies din aceasta capcană.

— Nu sunt îngrijorată deloc, iubitul meu dulce, afirmă Serketa, sărutând pieptul soţului său şi mângâind mânerul pumnalului care, în cazul unei situaţii extreme, îl va face pe şeful Sobek să tacă.

☥ Capitolul 4

Cei patru libieni erau aliniaţi lângă peretele celulei. Aghiotantul generalului Mehy îi salută pe acesta şi pe şeful Sobek.

— Bandiţii ăştia au încercat să se strecoare în Locaşul Adevărului, explică Mehy. Datorită intervenţiei şefului Sobek, au fost arestaţi; dar numai unul dintre ei poate vorbi şi ăsta nu ştie decât limba libiană, pe care aghiotantul meu o cunoaşte bine. El este cel care îl va interoga... Dar trebuie să-i pun o întrebare: având în vedere faptul că el îi angajează pe mercenarii dinarmata noastră, nu-i recunoaşte, oare, pe aceşti oameni?

Privirea pătrunzătoare a generalului îi dădu de înţeles aghiotantului că Mehy îi dădea un ordin în prezenţa unui civil care nu trebuia să afle secretele militare. Oare ce trebuia să răspundă: „da” sau „nu”?

Ofiţerul se apropie de prizonieri, îi privi cu atenţie, apoi se întoarse către generalul care se retrăsese în spatele lui Sobek, pentru a putea încuviinţa fără să observe nubianul.

— I-am mai văzut pe oamenii ăştia, declară aghiotantul, prefăcându-se că ezită... Mă întreb chiar dacă nu cumva sunt hoţii care au furat arme luna trecută, în timpul unui exerciţiu.

— Într-adevăr, şi aceia erau mercenari libieni. Au fost declaraţi dezertori!

— Dezertori, hoţi şi, desigur, criminali, generale! Paznicul pe care l-au atacat pentru a putea intra în sala armelor n-a supravieţuit rănilor primite.

— Poţi începe interogatoriul.

Aghiotantul îi puse o singură întrebare, la care libianul răspunse cu fraze scurte şi întrerupte.

— L-am întrebat dacă vinovaţii sunt el şi complicii săi şi a mărturisit totul.

— De ce a încercat să pătrundă în sat şi la ordinul cui?

Libianul răspunse, la fel de nervos.

— El şi banda lui hotărâseră să prade satele de pe malul stâng, apoi să se întoarcă acasă, prin deşert, cu o pradă cât mai mare.

— Prin urmare, îi vom da pe mâna şefului Sobek, pentru a-i prezenta în faţa tribunalului.

— Regret că trebuie să vă contrazic, generale, dar este absolut imposibil.

Mehy păru nemulţumit de refuzul aghiotantului său.

— Ce vrei să spui?

— Aceşti criminali trebuie să meargă imediat în faţa unui tribunal militar; dacă luaţi o altă hotărâre, generale, veţi fi condamnat chiar dumneavoastră pentru o vină gravă. Având în vedere faptele, trebuie să fac un raport şi să-i ţin închişi în celulă până când vor fi judecaţi.

După plecarea şefului Sobek, nevoit să se supună regulamentului, generalul Mehy porunci ca libienii să fie ţinuţi în secret până când vor fi judecaţi în grabă şi trimişi la temniţa din oaza Khargeh, din care nu vor mai ieşi niciodată.

— Vă veţi pune sigiliul pe documentul final? întrebă aghiotantul.

— Este inutil, răspunse Mehy; nu vreau să mai aud de canaliile astea.

— Presupun că sunteţi mulţumit de mine, generale!

— Ai fost perfect.

— A trebuit să vă înţeleg din priviri... şi m-aş fi putut înşela asupra răspunsurilor pe care le doreaţi.

— N-a fost cazul şi te felicit. Noi amândoi trudim pentru gloria armatei şi să nu uităm niciodată că disciplina este cea mai importantă dintre virtuţi.

— Doresc să vă dau ascultare, ca şi până acum, fără să discut, dar acest devotament n-ar merita şi... o recompensă?

Mehy zâmbi.

— De când eşti sub ordinele mele, ai învăţat să mă cunoşti şi ştii că nu suport să fiu lipsit de iniţiativă. Dacă ai încerca să mă trădezi...

— Bineînţeles că nu, generale!

— Dacă, fiindu-ţi recunoscător, ţi-aş dărui două vaci cu lapte, un pat de cea mai bună calitate şi trei scaune de lux, ai putea uita de aceşti libieni mizerabili?

— Fără nicio îndoială, afirmă aghiotantul.

☥

Când şeful Sobek trecu de-al cincilea fort şi ultimul, pătrunzând în zona ocupată de auxiliarii Locaşului Adevărului, constată de îndată că totuşi ceva nu era în regulă. Fierarul, căldărarul, olarul, tăbăcarul, ţesătorul, cizmarul, spălătorul de

rufe, tâmplarul, brutarul şi ajutoarele acestora îşi părăsiseră atelierele şi se adunaseră, protestând.

Înarmat cu o măciucă, paznicul de serviciu stătea în faţa porţii satului, ca şi când se temea de un atac al auxiliarilor. Paznicii păstrau distanţa; primiseră ordin să nu lase să treacă niciun intrus, dar să nu-i oprească pe lucrătorii plătiţi pentru a asigura bunăstarea confreriei.

Nubianul îi îndepărtă pe cei care-l înconjurau pe scribul Mormântului, sprijinit în bastonul său. De mai mult de o oră, acesta îi înfrunta pe auxiliari, al căror purtător de cuvânt era olarul Beken.

— Liniştiţi-vă, le strigă Sobek; dacă nu, le poruncesc oamenilor mei să vă împrăştie!

— De o săptămână, raţiile noastre de peşte uscat nu mai sosesc! protestă Beken; ar fi trebuit să primim cel puţin patru sute de grame pe zi, de persoană. Dacă aceasta situaţie mai continuă, nu vom mai avea puterea să muncim.

— Membrii confreriei n-o duc nici ei mai bine, argumentă Kenhir, şi nu pot face nimic altceva decât să mă adresez administratorului principal de pe malul stâng, care, la rândul său, aşteaptă numirea unui nou vizir.

— Atunci, noi ce vom mânca între timp?

— Tribunalul Locaşului Adevărului a hotărât să vi se dea hrană uscată. Încoronarea faraonului nu este departe şi totul va reveni la normal.

Kenhir ar fi dorit să fie sigur de cele spuse; dar, cel puţin, tonul său îi linişti pe auxiliari, care acceptară să se întoarcă la treabă, târându-şi picioarele.

— Aţi riscat, îi spuse Sobek scribului Mormântului.

— La vârsta mea, nu mă mai tem de nimeni; şi apoi, eu sunt cel care trebuie să rezolve asemenea probleme. Generalul Mehy te-a primit?

— M-a dus chiar la cazarma principală din Teba, unde aghiotantul său l-a interogat pe singurul libian în stare să vorbească.

— Şi ce-a mărturisit?

— De-ar fi să-l credem pe aghiotant, ar fi vorba de o bandă de hoţi care aveau intenţia să atace toate satele de pe malul stâng şi care, mai mult, ar fi nişte dezertori bănuiţi de crimă. Pentru

aceasta, vor fi judecaţi de un tribunal militar. După părerea mea, nu-i vom mai putea vedea niciodată.

— Dacă acuzaţiile sunt destul de grave, vor fi, cu siguranţă, condamnaţi la temniţă; de ce pari nemulţumit, Sobek?

— Pentru că povestea asta nu pare a fi adevărată! Dacă haimanalele astea ar fi furat arme dintr-un arsenal, de ce nu erau echipaţi pentru a putea ataca Locaşul Adevărului? Şi, la drept vorbind, acesta nu e un sat ca oricare altul! Şi nu uitaţi că aveau complice pe unul dintre oamenii mei! Dacă e sigură condamnarea lor vor scăpa de celelalte jurisdicţii şi singurul adevăr pe care-l vom cunoaşte va fi cel pretins de aghiotantul generalului.

Kenhir se sprijini cu totul în baston.

— Spune-mi tot ce gândeşti, Sobek!

— N-am niciun pic de încredere în acest Mehy! Transpiră ambiţie prin toţi porii şi îl cred capabil de manipulările cele mai josnice.

— Dacă nu mă înşel, tu eşti un om drept care se teme de iluzii şi cred că nu ţi-ar plăcea să faci o nouă eroare de judecată, asemenea celei care, cu mult timp în urmă, te-a făcut să-l acuzi pe nedrept pe actualul maestru de operă al confreriei.

Kenhir îi readucea în memorie amintiri crude, care-l impresionau.

— Situaţia e cu totul alta...

— Eşti sigur? Să nu ţinem seama decât de fapte, doar de fapte: ai uitat că generalul Mehy este protectorul oficial al satului?

— Livrarea peştelui este totuşi întreruptă.

— În această perioadă de doliu, dintre moartea fostului faraon şi venirea la tron a celui nou, asta e legea impusă de vizir. Şi tocmai am primit o scrisoare de la Mehy care, dacă va fi necesar, ne va livra produsele din rezervele administraţiei centrale. Am avut, până acum, vreo ocazie să ne plângem de el?

— Nu, nu cred...

— A încercat să-ţi împiedice ancheta?

— În aparenţă, nu, admise Sobek.

— Nu te-a dus el la cazarma principală din Teba, departe de teritoriul tău, când ar fi putut, în mod legal, să-ţi refuze accesul în acel loc?

— Este adevărat, dar...

— Nu ţi-a permis să asişti la interogatoriu?

— Da, şi totuşi...

— Totuşi, ce, Sobek?

Nubianului nu-i convenea să facă o anume precizare, dar trebuia totuşi să fie cinstit.

— Generalul Mehy voia să mi-i încredinţeze pe libieni. Dar aghiotantul său i-a amintit, pe un ton categoric, că aceşti oameni nu se puteau sustrage justiţiei militare.

Iritat, Kenhir lovi în pământ cu bastonul.

— Nu-l iubeşti pe Mehy; ai tot dreptul. Acest personaj mă irită şi pe mine, recunosc, şi voi continua să mă feresc de el. Dar sunt convins că Locaşul Adevărului nu este decât o etapă în cariera sa şi că are tot interesul să vegheze asupra lui, pentru a nu fi dezaprobat de rege.

— Şi dacă noul monarh va decreta desfiinţarea satului?

Scribul Mormântului simţi deodată povara anilor apăsându-i şi mai mult umerii.

— Asta ar însemna sfârşitul civilizaţiei noastre, Sobek,şi zeii vor părăsi acest pământ.

☥ Capitolul 5

În Locaşul Adevărului trăiau cei treizeci şi doi de artizani, împărţiţi în echipa din dreapta şi echipa din stânga, împreună cu familiile lor. Situată în partea de sud, locuinţa lui Paneb şi a soţiei sale, Uabet cea Pură, nu era nici cea mai frumoasă şi nici cea mai mare, dar soţia colosului reuşise s-o facă veselă şi confortabilă.

Având vreo sută de metri pătraţi locuibili, prima încăpere era consacrată cultului strămoşilor, având un pat, pentru ritual, în care ajungeai urcând trei trepte; a doua încăpere, cu plafonul plat susţinut de o coloană formată dintr-un trunchi de palmier lucrat cu ipsos, avea şi ea o valoare sacră; o masă de ofrandă, o stelă reprezentând o uşă deschisă către Lumea Cealaltă şi o altă stelă încastrată în perete şi reprezentându-l pe un protector al confreriei, „spiritul folositor şi luminos al lui Ra”, care plutea pe ape în corabia soarelui, dând viaţă urmaşilor săi. Această stelă

era un dar din partea lui Nefer cel Tăcut pentru prietenul său Paneb, devenit fiul său adoptiv.

Urmau apoi o cameră, o sală de baie, o bucătărie cu tavan din împletituri de ramuri, uşor de ridicat. De aici, pornea o scară care ducea pe terasă. Două pivniţe, una pentru vasele cu alimente, cealaltă pentru vin şi ulei, completau locuinţa în care Uabet cea frumoasă şi gingaşă îşi aflase fericirea.

În vârstă de treizeci şi şase de ani, ca şi soţul ei, părea să aibă cu zece ani mai puţin; din borcănaşul său de brecie, o piatră dură cu vinişoare roşii, albe şi uşor galbene, luă puţină galena cu un beţişor, pentru a-şi marca sprâncenele cu o linieneagră şi subţire. Apoi, îşi puse pe gât puţin ulei parfumat dintr-o cochilie de alabastru care imita perfect o scoică din Nil; gândul o purtă către acest soţ pe care era nevoită să-l împartă cu Turcoaza, pasionala lui amantă.

Amândouă erau preotese ale lui Hathor şi se înţeleseseră întotdeauna, ca şi când ar fi respectat o hotărâre mutuală. Turcoaza jurase să rămână celibatară, iar Paneb nu-şi petrecea niciodată noaptea cu ea; n-o avea ca soţie decât pe Uabet, care îi dăruise un fiu de o robusteţe nemaipomenită şi care se ocupa de toate treburile casei. Deşi părea tolerantă datorită iubirii pentru el, nu se purta ca o femeie supusă, iar colosul pe care îl avea drept soţ îi datora respect.

După ce îşi puse la gât colierul de cornaline şi de pietre de jasp roşu, oferit de Paneb, Uabet se simţi cu adevărat frumoasă.

— Bineînţeles că nici în dimineaţa asta n-am primit peşte uscat! exclamă furios soţul ei. Este hrana preferată a fiului meu şi nu suport să-i lipsească.

— Suntem nevoiţi să aşteptăm.

— Nu, Uabet, există ceva mai bun de făcut!

— Nu fi pornit contra negustorilor de peşte, Paneb; au primii nişte ordine şi ei nu sunt cu nimic vinovaţi de stoparea livrărilor.

— Iar eu răspund de bunăstarea fiului meu.

☥

Stând într-o bărcuţă de papirus, Paneb cufundase în apa fluviului patru cârlige groase, agăţate de frânghii solide. După o oră de eforturi, reuşise să pescuiască o mreană superbă de şaizeci şi cinci de centimetri, alb-argintie, cu înotătoarele roşii. Pentru a n-o lăsa să se chinuie, o lovi în cap cu un ciocan de lemn.

Încurajat de acest prim succes, Paneb înaintă spre locuri cu apă mai adâncă. Şi, de îndată, norocul îi zâmbi: o luptă înverşunată începu între pescar şi un biban de Nil, lung de aproape un metru şi jumătate şi cântărind vreo şaptezeci de kilograme. De obicei, pentru a învinge un asemenea războinic de mareclasă, era nevoie de un harpon şi o plasă; dar Paneb, în ciuda fragilităţiibărcii sale, nu se dădu bătut. La fiecare tresărire a bibanului, reacţiona strângându-şi prada tot mai tare.

Colosul ieşi învingător din luptă şi nu uită să salute sufletul peştelui care, atunci când îl picta pe peretele unui mormânt, ajuta soarele să-l biruie pe demonul întunericului.

Câteva minute i-au fost de ajuns pentru a ajunge la mal, împotriva curentului. Îşi puse prada pe umărul stâng şi, în mâna dreaptă, ducea coşul în care aşezase mreana. O porni prin ierburile înalte, când, deodată, o lovitură puternică de baston îl făcu să se împiedice. O plasă îi căzu în spate şi, deşi se ridică, se simţi înlănţuit.

În faţa lui, se afla Nia, şeful negustorilor de peşte, împreună cu oamenii săi, cu care Paneb mai avusese şi altădată de a face.

— N-ar fi trebuit să ieşi din sat, declară Nia; când eşti la secret, acolo rămâi!

— Miroşi ca un peşte putred. Dă-mi drumul imediat!

Burtosul cu barbă izbucni într-un râs zgomotos.

— Nu e momentul să faci pe viteazul, băiete! Nu ţi-a spus nimeni că numai eu şi oamenii mei avem dreptul să pescuim prin partea locului?

— Dacă speri să mai rămâi auxiliar al Locaşului Adevărului, fă bine şi reia livrările, chiar de azi. Dacă nu, mă voi ocupa personal de cazul tău.

— Ia te uită... Tremur! Deocamdată, o să gust din bibanul superb pe care l-ai pescuit. Dar nu înainte de a-ţi da o lecţie care să te înveţe minte! Haideţi, băieţi!

Patru bastoane se abătură asupra colosului. Ochiurile dese ale plasei amortizară loviturile duşmănoase, date la întâmplare, în timp ce Paneb se străduia s-o taie cu dinţii. Făcu o gaură suficientă şi răcni, lucru care, pentru câteva clipe, îi ţintui locului pe cei patru pescari.

Ieşind din plasă, colosul o luă şi începu s-o folosească de parcă ar fi fost o armă; învârtind-o, îi seceră pe doi dintre ei,

punându-i la pământ, cu faţa plină de sânge; al treilea o luă la fugă.

— Nu mă atinge! urlă şeful pescarilor, aruncând bastonul. Eşti artizan al Locaşului Adevărului şi nu ai dreptul să loveşti un auxiliar!

Privirea adversarului era atât de aprigă, încât Nia crezu că i-a sosit ceasul. Dar Paneb aruncă plasa cât colo.

— Du-mi peştii şi hai la heleşteu, îi porunci el lui Nia.

— Nu... nu mă arunci în apă?

— Crezi că aş putea murdări apa cu un hoit atât de împuţit ca al tău? Dar dacă mă mai enervezi o dată, îţi crăp ţeasta şi te dau la vulturi, sus, pe munte.

Nia se grăbi să ridice bibanul şi s-o ia pe drumul către heleşteu. Aici erau crescute mai multe specii destinate celor din sat, care, indiferent de anotimp şi de condiţiile de climă, nu erau niciodată lipsiţi de peşte proaspăt.

Doi paznici frigeau un chefal, pe care urmau să-l împartă cu responsabilul heleşteului.

— Frumoasă marfă, Nia! exclamă unul din ei. Dar încotro ai pornit-o?

— O duce la Locaşul Adevărului, răspunse Paneb. Iar voi veţi umple coşurile cu peşte proaspăt şi ne veţi urma.

Cei doi oameni îşi apucară bâtele.

— Aţi face mai bine să-l ascultaţi, le recomandă Nia; eram patru şi el ne-a terminat pe toţi.

Paznicii se dădură un pas înapoi.

— Cine eşti tu?

— Paneb, artizan din Locaşul Adevărului.

— Am primit nişte ordine! Nimeni nu trebuie să se atingă de heleşteu.

— Astea sunt nişte ordine tâmpite, din moment ce heleşteul aparţine confreriei. Umpleţi coşurile!

— La urma urmelor, interveni pescarul-şef, Paneb nu greşeşte!

Cei doi paznici se consultară din priviri. Era clar că nu se puteau bate cu acest colos cu muşchi înfricoşători. Chiar dacă ar fi reuşit să-l trântească la pământ, ceea ce părea puţin probabil, n-ar fi ieşit teferi din această înfruntare. Erau destul de prost plătiţi ca să mai ia şi bătaie, aşa că lăsară armele. Şi dacă

administraţia îi va acuza, vor spune că au fost constrânşi să încalce ordinele, fiind ameninţaţi de un grup de agresori.

Auxiliarii şi portarul de serviciu văzură sosind un alai ciudat, care-l avea în frunte pe Paneb.

— Peşte proaspăt! exclamă fierarul, cu mâinile în şold. Ăsta e pentru noi?

— Veţi avea, fiecare, partea voastră, răspunse Paneb.

— Cine ţi l-a dat?

— Nia s-a arătat gata să colaboreze; heleşteul nostru e plin de exemplare superbe.

— Aşadar, se vor relua livrările?

— Nu se vede?

Auxiliarilor le-au fost oferite două coşuri cu chefali cu capul rotund şi cu solzi mari.

Curioase din cauza agitaţiei, gospodinele ieşiră din sat pentru a primi, cu mare bucurie, această livrare abundentă, care le permitea să pregătească mâncarea lor preferată.

Când Paneb puse bibanul în faţa uşii scribului Mormântului, acesta ieşi, încruntat.

— Altădată am mâncat unii mai mari, spuse colosul, dar ar trebui totuşi să ne ospătăm.

— De unde ai peştele ăsta?

— L-am pescuit eu însumi... Nu este interzis?

— Până la proclamarea numelui noului faraon, nimeni nu e autorizat să iasă din sat.

— Am făcut-o pentru binele comunităţii, îşi spuse Paneb părerea. Din moment ce heleşteul ne aparţine, de ce n-am profita?

— Regulamentul e regulament, Paneb! Încălcarea lui este o greşeală gravă.

— Toţi sătenii vor mânca din nou peşte proaspăt; nu asta contează? Dacă ar trebui să aşteptăm ca aceia de la putere să-şi regleze conturile, am muri, în curând, de foame.

Obosit, Kenhir lovi pământul cu bastonul.

— Du-te acasă şi nu mai pleca nicăieri!

— Aparţin confreriei, dar rămân un om liber!

— Îi voi cere maestrului de operă să prezinte un blam împotriva ta. Începând din această clipă, îţi interzic să participi la lucrările echipei din dreapta.

☥ Capitolul 6

— Lasă-ne singuri, îi porunci Kenhir slujnicei Niut cea Neobosită, care se dusese să-i cheme pe maestrul de operă şi pe femeia înţeleaptă, obligată să-şi întrerupă consultaţiile.

— Sătenii sunt înspăimântaţi, îl înştiinţă ea pe scribul Mormântului; am ajuns să le prescriu tuturor calmante.

— Dar viaţa nu ne va fi mai uşoară dacă procedăm ca Paneb! bombăni Kenhir.

— Dacă vă referiţi la peştele proaspăt adus de el, ei bine, suntem cu toţii bucuroşi să-l consumăm.

— Paneb nu avea dreptul nici să iasă din sat şi nici să acţioneze în locul pescarului-şef, care primise ordine stricte din partea administraţiei. Intenţionez să întocmesc un raport despre această lipsă de disciplină şi să-i interzic acestui răzvrătit să mai muncească, timp de trei luni, în echipa din dreapta.

— Teoretic, aveţi dreptate, spuse Nefer, dar în realitate... Oare intervenţia lui Paneb nu ne-a trezit pe toţi? Noi nu depindem de nicio administraţie şi nu putem primi ordine decât din partea lui Pharaon. De ce am accepta să fim lipsiţi de peşte? Să alegem o echipă care să ne aducă zilnic de la heleşteu cantitatea de peşte la care avem dreptul; răspund eu de eventualele consecinţe.

Kenhir se aştepta la cu totul altă reacţie din partea maestrului de operă, aşa că rămase fără grai câteva clipe.

— Bine, dar... Paneb a comis o greşeală de neiertat şi trebuie pedepsit!

— Fiul nostru adoptiv are, uneori, tendinţa de a uita de regulament, aprobă femeia înţeleaptă, cu un zâmbet blând şi amuzat totodată, la care scribul Mormântului nu putea rămâne insensibil; de data aceasta, n-a făcut nicio stricăciune şi ne-a amintit că supravieţuirea noastră depinde de noi înşine. Vom fi puternici doar dacă vom fi uniţi.

— Totuşi...

Niut cea Neobosită intră din nou în birou.

— Ţi-am ordonat să pleci! bodogăni Kenhir.

— Imuni, asistentul dumneavoastră, vă aduce la cunoştinţă un incident de o gravitate ieşită din comun: cantitatea de apă la care avem dreptul a fost redusă la jumătate.

Kenhir se ridică repede, de parcă ar fi avut cu douăzeci de ani mai puţin, şi ieşi din casă cu mersul unui tinerel, urmat de maestrul de operă şi de femeia înţeleaptă, la fel de îngrijoraţi.

Cei trei se grăbiră să ajungă la enormul rezervor din piatră, de doi metri diametru, instalat în apropierea intrării dinspre nord.

Mai multe gospodine îl înconjuraseră pe scribul asistent Imuni, începând să devină agresive.

— Aşteptam cincizeci de măgari, preciză micul scrib cu chip de rozătoare şi cu privirea ameninţătoare. Au sosit, dar... cu prea puţine urcioare!

— Şi sacagiii care-i însoţeau? întrebă Kenhir.

— Au făcut drumul degeaba.

— Şi ce explicaţie ţi-au dat?

— Niciuna, răspunse Imuni cu vocea sa mieroasă, dar le-am înregistrat totuşi declaraţiile pe o tăbliţă de lemn, ca să le puteţi copia în *Jurnalul Mormântului.*

Făcând pe specialistul în literatură, importantă pentru el doar dacă era greu de citit, Imuni purta întotdeauna asupra lui materialul necesar unui scrib, pe care-l întreţinea cu aceeaşi grijă exagerată cu care-şi îngrijea mustaţa fină.

— Ai verificat ce rezerve mai avem? se îngrijoră scribul Mormântului.

— Vasul cel mare care este aşezat în partea sudică e încă plin pe jumătate şi mai e destulă apă în fântâna templului lui Hathor, pentru celebrarea ritualurilor timp de mai multe săptămâni.

— Apa care a fost adusă astăzi a fost deja distribuită? întrebă Clara.

— Nu, n-am fost de acord, declară Imuni cu mândrie; niciuna dintre amforele scoase în stradă n-a fost umplută.

Marile recipiente din lut ars, de culoare roz, acoperit cu o glazură pe care erau înscrise numele suveranilor care le dăruiseră celor din sat, Amenhotep I, Hatshepsut, Thutmosis al III-lea sau Ramses cel Mare, toate erau scoase în stradă aşteptând să fie umplute. Înalte de doi metri, le ofereau gospodinelor apa atât de preţioasă, în cantitate mare.

Însoţită de Nefer, Clara se îndreptă către poarta dinspre nord.

— Ţi-a dispărut, deodată, lumina din privire, îi spuse el; te temi de ceva?

— Mă tem că apa care ne-a fost adusă este otrăvită.

Şeful Sobek personal veghea asupra urcioarelor înşirate lângă poarta de acces. Măgarii plecaseră în vale, împreună cu însoţitorii lor.

— S-a apropiat cineva de aceste vase? întrebă Nefer.

— Nimeni, afirmă nubianul.

Clara le deschise, unul câte unul.

— Niciun miros suspect... Spuneţi unui auxiliar să aducă migdale şi fructe. Iar tu, Sobek, porunceşte unuia dintre oamenii tăi să aducă un bâtlan.

În fiecare urcior de douăzeci de litri, Clara aruncă mai multe fructe care să păstreze apa limpede, ferită de orice miros urât; dar această prevedere nu era de ajuns, aşa că aşteptă să i se aducă bâtlanul, pe care doi nubieni reuşiseră să-l prindă pe malul Nilului, fără să-l rănească.

Femeia înţeleaptă linişti frumoasa pasăre albă cu ajutorul magnetismului; bâtlanul se îndreptă către urcioare. Dacă ar fi băut, aceasta ar fi fost dovada că apa nu conţinea nicio impuritate.

Pasărea îşi retrase ciocul şi-şi luă zborul.

— Să golim urcioarele şi apoi să le dăm foc, hotărî Clara.

— De data asta, e prea mult! spuse Kenhir, care asistase la această scenă. Nu ni se mai dă peşte şi nici apă curată, ba mai mult, riscăm să fim şi otrăviţi! Voi trimite mâine în capitală un raport despre aceste evenimente.

— Trebuie să-l anunţ pe generalul Mehy, spuse maestrul de operă, şi să-l identificăm pe autorul acestui atentat josnic.

— Te însoţesc.

— Nu, Kenhir; rămâneţi aici şi luaţi măsurile necesare pentru apărarea satului împotriva unui eventual atac.

— Chiar toate?

— N-avem de ales.

— Drumurile nu sunt sigure, chiar şi pe malul stâng; ia-l cu tine pe Paneb!

☥

Mehy era năucit.

— Ce-ai făcut, Serketa?

— Mă cam plictiseam, aşa că am otrăvit urcioarele destinate Locaşului Adevărului. A fost de ajuns să fur o fiolă de la prietenul nostru Dakter şi să vărs conţinutul în urcioare, mai puţine decât de obicei, după câte mi s-a spus. M-am distrat pe cinste, nu

crezi? Peste câteva ore, mai mulţi săteni vor muri sau se vor îmbolnăvi!

Generalul îi trase o palmă soţiei sale, atât de puternică încât o trânti pe spate.

— Eu sunt cel care a redus numărul urcioarelor, pentru a-i pune pe gânduri pe săteni şi a-i face să protesteze, pentru a le da de înţeles că fapta îi aparţinea lui Amenmes... Dacă apa nu le ajunge, artizanii vor fi obligaţi să părăsească satul pentru o vreme, iar eu voi putea scotoci peste tot, fără nicio grijă! Iar tu, te pomeneşti că l-ai ucis tocmai pe complicele nostru din interior!

— Şi dacă au murit cu toţii? gânguri Serketa, cu o voce ca de fetiţă.

— Ai uitat că se bucură de ştiinţa unei temei înţelepte, capabile să-i îngrijească! Şi ai uitat, mai ales, că eu şi numai eu hotărăsc ce strategie aplicăm. Nu ai puterea să iei astfel de iniţiative, Serketa!

Cu obrazul în flăcări, femeia se târî la picioarele domnului şi stăpânului său.

— Mă ierţi, dragostea mea dulce?

— Nu o meriţi!

— Te implor, iartă-mă!

Mehy ar fi călcat-o, cu plăcere, în picioare pe această descreierată, dar îi mai putea fi de folos. O apucă de păr.

În ciuda durerii, Serketa amuţi. În ziua în care soţul său va fi milos, îl va ucide.

— Dacă n-ai reuşit să-i otrăveşti, confreria va reacţiona în curând. L-aş putea acuza pe Dakter, dar ne mai este încă de folos.

Serketa sărută pieptul lat al soţului său.

— Am o idee, şopti ea.

☥

Înarmaţi cu bâte, Nefer cel Tăcut şi Paneb cel Zelos urmaseră drumul reglementar, rezervat artizanilor care ieşeau din Locaşul Adevărului. După ce au trecut de postul de control care interzicea oricui să urmeze acest itinerar în sens opus, merseră de-a lungul templului pentru milioane de ani al lui Ramses cel Mare, Ramesseum, apoi se îndreptară către clădirile administraţiei de pe malul stâng.

Atmosfera era apăsătoare. Niciun sunet de fluier pe câmp, niciun cântec; fiecare se uita la vecin, bănuitor, iar trecătorii erau priviţi cu neîncredere. Unii spuneau în şoaptă că era inevitabil un război civil şi că provincia tebană va plăti scump fidelitatea pe care i-o arăta prinţului Amenmes.

— Eşti sigur că scribul Mormântului nu va scrie un raport împotriva mea?

— Sunt sigur, Paneb.

— Dar de ce s-a răzgândit?

— Pentru că încălcarea disciplinei, fapt de care ai dat tu dovadă, a devenit un fleac pe lângă atentatul pregătit împotriva satului.

— Dar tu mi-ai luat apărarea?

— Când un regulament devine stupid, se opune armoniei lui Maat.

În apropierea clădirilor administrative domnea o agitaţie neobişnuită. Soldaţi şi scribi alergau în toate direcţiile, gradaţii dădeau, urlând, ordine contradictorii şi nu mai exista niciun paznic care să-i oprească pe cei care soseau.

Cei doi artizani înaintară până la curtea cea mare în care caii nechezau fără încetare.

Când Nefer voi să treacă pragul clădirii în care se afla biroul lui Mehy, se iviră doi soldaţi, punându-i lancea în piept.

— L-am arestat pe vinovat! îi strigă cel mai enervat dintre ei.

☥ Capitolul 7

— Toate măsurile necesare, spusese maestrul de operă.

Respectând legea, scribul Mormântului solicitase totuşi aprobarea femeii înţelepte şi a şefului echipei din stânga, având în vedere faptul că ordinele pe care trebuia să le dea nu erau dintre cele obişnuite.

Kenhir ieşi din sat şi trimise după şeful Sobek.

— Oamenii tăi sunt gata de război?

— Nimeni nu se apropie de sat fără să fie zărit. Ordinele mele sunt stricte: o somaţie, apoi un nor de săgeţi, dacă omul avertizat nu se opreşte.

— Hai să mergem la fierar!

De la moartea regelui Merenptah, fierarul Obed, un sirian bărbos, cu picioarele scurte, dar cu braţele numai muşchi, avea mult mai puţin de lucru. Dar profita de această situaţie, dormind şi îndopându-se cu turtiţe calde, umplute cu brânză de capră.

Când văzu că intră în atelier scribul Mormântului şi şeful pazei locale, se întrebă dacă nu cumva visează. Era pentru prima dată când Kenhir se obosea să vină la el şi Obed crezu că i se prăbuşeşte tavanul în cap.

— Cu ce am greşit?

— Cu nimic, Obed, fii pe pace!

— Atunci...

— Tu făureşti unelte excelente şi le repari cât se poate de repede; şefii de echipă şi chiar eu nu putem decât să te felicitam pentru munca ta. Dar astăzi nu pot să afirm că în LocaşulAdevărului se va munci la fel ca până acum. Dacă oamenii de la putere vor hotărî să-i ştirbească integritatea, va trebui să se poată apăra.

— De asta răspund eu, se miră şeful Sobek.

— Desigur, dar şi artizanii vor trebui să-ţi dea o mână zdravănă de ajutor, în caz de nevoie.

Fierarul îşi trosni degetele care, după spusele copiilor din sat, păreau nişte gheare de crocodil şi puţeau mai ceva ca icrele.

— Doriţi ca eu, Obed, să fabric... arme?

— Aceasta este hotărârea maestrului de operă, preciză Kenhir.

— Dar nu este legal! protestă Sobek. Doar administraţia are permisiunea să-mi dea arme şi...

— Ce ne dă nouă administraţia? Apă otrăvită! Ca responsabil al bunăstării Locaşului Adevărului, consider că este necesar să ne întărim autonomia în toate domeniile.

Nubianul trebui să recunoască faptul că totuşiKenhir spusese adevărul. Iar dacă el şi paznicii săi trebuiau să-i dea ascultare scribului Mormântului, responsabilitatea lor era mult diminuată.

Cât despre Obed, această sarcină neaşteptată i se părea mai degrabă distractivă şi se grăbi să pună pe foc cărbuni de lemn şi sâmburi de curmale.

Cu siguranţa unui profesionist cu experienţă, vărsă praf de cărbune în vase de ceramică, asemănătoare într-o oarecare măsură cu nişte canini; datorită unei găuri rotunde, flacăra pătrundea în interior, încingea praful, iar vasul pe care fierarul îl

ţinea cu cleşti de bronz devenea incandescent; asta, după ce introdusese în vase bucăţi de metal, pe care urma să le transforme în pumnale şi săbii scurte.

— A şi început fabricarea, declară el.

Kenhir şi Sobek ieşiră din fierărie.

— Sper că nu vă gândiţi să îi înarmaţi pe artizani? se îngrijoră nubianul.

— Armele vor fi inventariate de către asistentul meu şi păstrate în camera uneltelor, răspunse scribul Mormântului. Eu, şinumai eu, le voi distribui, dacă va fi necesar. Voi da, astfel, artizanilor posibilitatea să se apere la nevoie.

— Nu uitaţi că în confrerie există un trădător, care, având arme, va deveni un asasin!

— Am o memorie excelentă, Sobek, şi sunt conştient că interesul general implică şi nişte riscuri. Până la noi ordine, nu vor fi înarmaţi decât oamenii tăi. Dar tu ai uitat că acest înghiţitor de umbre s-ar putea folosi de orice în loc de armă?

— Îşi va sorti sufletul pieirii!

— Nu crezi că asta s-a întâmplat deja?

☥

— Sunt maestrul de operă al Locaşului Adevărului, însoţit de un artizan declară calm, Nefer. Lasă lancea, soldat, şi du-ne la generalul Mehy!

Calmul suspectului îl descumpăni pe soldat. Colegul său îl privea cu îngrijorare pe Paneb, care-şi trecea un baston enorm dintr-o mână în cealaltă. Era uşor să străpungi pieptul celui care se dădea drept maestru de operă, dar colosul nu i-ar fi făcut bucăţi?

— Chem întăriri... Voi sunteţi vinovaţii, sunt sigur!

— Ce se întâmplă, soldat? întrebă Nefer, cu o voce fermă.

— De parcă n-ai şti!

— A fost otrăvită apa dintr-o cisternă, îi răspunse colegul său, încrezător în atitudinea lui Nefer. Sunt deja doi morţi şi mai mulţi bolnavi. Generalul a dat ordin să fie găsite toate persoanele care au băut şi suspecţii să fie arestaţi.

— Du-ne la el, am să-i dau veşti importante.

Copleşit de tăria de caracter a maestrului de operă, soldatul acceptă.

Vastul birou al lui Mehy era plin de ofiţeri şi de scribi, care ţipau ca nişte vrăbii; unii erau la raport, ceilalţi cereau instrucţiuni.

Paneb lovi cu bastonul în dale.

Cu toţii se întoarseră către cei doi artizani.

— Maestre de operă... Sunteţi teafăr! exclamă Mehy. Tocmai aveam de gând să trimit în sat un curier, pentru a afla dacă aţi folosit deja apa otrăvită.

— Mulţumită intuiţiei femeii înţelepte, nu avem nicio victimă.

— Ce veste grozavă! Din păcate, la noi situaţia e alta.

— Dar ce s-a întâmplat, generale?

— Ieşiţi, le porunci Mehy ofiţerilor şi scribilor, şi încercaţi să restabiliţi calmul. Anunţaţi că nu mai e niciun pericol şi că acum se ştiu cauzele acestei tragedii.

Liniştiţi, oamenii părăsiră biroul. Prefăcându-se extenuat, Mehy se aşeză pe un scaun cu spătar înalt.

— Luaţi loc, vă rog!

— Preferăm să rămânem în picioare, generale!

— Ce răzbunare oribilă... De n-ar fi fost vigilent un medic militar, am fi avut zeci de morţi. Scuzaţi-mă, dar mi s-a uscat gâtul... Doriţi un pahar de rachiu de curmale?

— Nu, mulţumim.

Tras la faţă, Mehy dădu pe gât o cupă.

— S-au petrecut atâtea evenimente tragice, încât mi-e greu să-mi pun ordine în gânduri... Mai întâi, interdicţia impusă de capitală de a consuma peşte în perioada de doliu, apoi, supralicitarea prinţului Amenmes privind livrările de apă către satul vostru.

— Este vorba de violări nepermise ale legii care se aplică în Locaşul Adevărului, îi aminti maestrul de operă.

— Ştiu, ştiu... Am trimis chiar o notă de protest către autorităţile provizorii şi i-am explicat prinţului Amenmes că nicio raţionalizare, de nicio natură, nu poate fi impusă confreriei voastre fără ordinul direct al faraonului. Dar fiul lui Sethi are uneori tendinţa să se considere noul stăpân al ţării...

— Vă mărturisim, generale, că am luat peşte din heleşteul nostru.

— Excelentă iniţiativă, Nefer! N-aţi făcut decât să vă substituiţi unei categorii de auxiliari care sunt împiedicaţi să muncească şi nimeni, cu atât mai puţin eu, nu poate să v-o

reproşeze. Ca administrator, vă voi susţine întrutotul. În privinţa apei, n-am reuşit să împiedic cele întâmplate astăzi; ori revenim la normal chiar de mâine, ori îmi dau demisia şi se va isca un conflict între Amenmes şi cei care încă mai respectă legea lui Maat.

Prezentându-şi astfel falsele intenţii, Mehy voia să demonstreze celor din confrerie că au în el un aliat cum nu se poate mai credincios. Manipulându-l pe tânărul şi naivul Amenmes, generalul nu risca să fie demis din funcţiile sale.

— Ştiţi cumva de ce a fost otrăvită apa? întreba Nefer.

— O răzbunare de o cruzime nemaiîntâlnită... Fratele unuia dintre libienii care au încercat să pătrundă în satul vostru lucra la grajdul cailor. Când a aflat că oamenii au fost arestaţi şi condamnaţi cu severitate, acest monstru a furat nişte leacuri foarte puternice de la infirmerie şi a otrăvit apa destinată armatei şi Locaşului Adevărului. Din fericire, un medic a constatat dispariţia mai multor fiole şi ne-a înştiinţat de îndată. Dar, vai! Doi dintre rândaşi, un planton şi un scrib de la contabilitate vomitau deja, iar câţiva infanterişti se zvârcoleau de durere. N-am reuşit să-i salvăm pe toţi.

Nefer se înfioră. Dacă femeia înţeleaptă n-ar fi presimţit pericolul, oare câţi săteni ar fi murit?

— Cum l-aţi identificat pe vinovat? întrebă Paneb.

— Un ofiţer a remarcat purtarea lui ciudată şi a avut buna idee de a-i percheziţiona coliba, descoperind astfel flacoanele furate. Nemernicul a încercat să fugă, dar a fost ucis de arcaşi. Datorită colegilor lui, am aflat cine era şi de ce făcuse asta. Am dat dispoziţie ca apa şi alimentele să fie verificate zilnic de către serviciile sanitare, pentru a evita producerea unei noi drame, la fel de îngrozitoare.

Desigur, Mehy nu le-a putut dezvălui adevărul, şi anume că Serketa fusese aceea care strecurase în coliba libianului dovezile „vinovăţiei” lui, fiolele pe care ea însăşi le furase de la infirmerie, pentru a evita o eventuală anchetă ce l-ar fi putut acuza pe Dakter.

— Nu ne îndoim de cercetarea dumneavoastră, dar vom verifica şi noi, îi promise maestrul de operă.

— Două verificări pot da la iveală mai multe decât una singură.

— Dacă nu ne este livrată, chiar mâine dimineaţă, cantitatea de apă care ni se cuvine, mă tem că artizanii se vor revolta.

Generalul Mehy se ridică.

— Sunt conştient de gravitatea situaţiei şi voi face tot ce se poate pentru a îmbunătăţi lucrurile.

☥ Capitolul 8

Conform tradiţiei, locuinţa maestrului de operă era una dintre cele mai frumoase din sat, la fel de frumoasă ca a scribului Mormântului. Ca în fiecare dimineaţă, Nefer şi Clara se treziră în zori pentru a îndeplini ritualul de purificare, apoi plecară la templu pentru a celebra renaşterea luminii în numele faraonului şi al reginei Egiptului.

Maestrului de operă îi plăcea să aprindă lămpile pe care le confecţionase el însuşi; erau făcute din cupe de bronz pline cu ulei de ricin sau de măsline, aşezate pe mici coloane de forma papirusului, din lemn de salcâm, înfipte într-un suport de calcar în forma unei jumătăţi de sferă. De fiecare dată când flacăra se aprindea, Nefer se gândea la minunea care avea loc, zilnic, în Locaşul Adevărului, în care cei vii încercau să se alăture forţelor divine, pentru a-i oferi lui Maat un loc de incarnare. În ciuda neajunsurilor şi a defectelor lor, bărbaţii şi femeile hotărâseră să se adune şi să-şi consacre existenţa unei opere care-i depăşea.

Datorită pietrei de lumină, transmise din maestru în maestru, erau posibile transmutarea materiei, călătoria de la piatră la stea şi înapoi, de la stea la piatră.

Lămpile luminară mobilele pe care artizanii i le oferiseră lui Nefer cel Tăcut, cu ocazia numirii lui de către Pharaon în funcţia de maestru al operei: un scaun cu spătar înalt, împodobit cu spirale, lotuşi, romburi şi granate, încadrând un soare, alt scaun ornat cu viţă de vie şi ciorchini de struguri, un scaun pliant cu marchetărie de abanos şi fildeş, mese joase, dreptunghiulare,măsuţe rotunde şi înalte, cufere pentru îmbrăcăminte... Tot ce trebuia pentru a-i da satisfacţie oricărui notabil, făcându-l să se mândrească, aşadar, cu reuşita sa.

Dar acest locaş era construit în mijlocul unui sat unic, iar şeful confreriei nu avea altă ambiţie decât cea de a transmite

învăţătura primită în Locaşul Aurului, pentru ca templele şi mormintele să fie construite după legile armoniei.

Nefer îşi privi cu admiraţie soţia. Pentru a se proteja contra soarelui arzător, îşi turna pe pielea catifelată, dintr-un flacon cu gâtul lung, un unguent lichid şi parfumat cu flori de salcâm; apoi făcu să alunece capacul unei casete cu bijuterii şi scoase doi cercei din jasp roşu, împodobiţi cu trei fire de aur. Şi-i puse privindu-se într-o oglindă sub forma unui disc solar, aşezată pe o coloană mică şi verde, simbolizând sănătatea şi prosperitatea.

Nefer îşi puse, blând, palmele pe umerii Clarei.

— Cine ar putea fi în stare să-ţi cânte frumuseţea?

Tăcut, precum stăpânul lui, Negruţu' sări bucuros la gâtul Clarei şi-i linse obrazul, drăgăstos; dădea din coadă, răsfăţat de mângâieri, la fel de importante pentru el ca şi mâncarea.

După ce câinele se aşeză la loc, pe rogojina sa, Clara deschise un coşuleţ rotund, din care scoase un colier din două rânduri de petale de lotus, între care era montat un altul din flori galbene de mandragoră. Cele trei rânduri erau despărţite prin panglici roşii.

— De ce porţi un colier atât de fragil?

— Este o ofrandă închinată zeiţei liniştii.

— Vei urca pe creastă s-o întâlneşti pe marea cobră, nu-i aşa?

— Avem nevoie de ajutorul ei, Nefer, doar puterea ei magică ne va da forţa să înfruntam loviturile sorţii şi să schimbăm cursul evenimentelor.

— De fiecare dată când o scoţi din peştera ei, viaţa îţi este în pericol!

— Dar nu avem, oare, datoria să riscăm totul pentru a ne apăra satul de nenorocirile care-l pândesc?

Nefer îşi sărută soţia pe gât.

În strălucirea primelor raze ale răsăritului, peisajul era splendid. Ocrul deşertului era întrerupt brusc de verdele culturilor; totuşi, cele două lumi se completau în loc să fie în contradicţie, austeritatea celei dintâi oferind căldură celeilalte, presărate din loc în loc cu pilcuri de palmieri.

Clara urca, purtându-şi paşii către creasta Soarelui-Apune, căreia îi va oferi colierul şi un buchet din flori de papirus şi de mac, din frunze de *convolvulus*[1] şi mandragoră; în acest fel

[1] Plantă agățătoare, întâlnită în zonele călduroase, care are petalele perfect sudate. (n. red.).

spera să domolească mânia muntelui sacru, pe vârful căruia trăia un şarpe uriaş. Femeia înţeleaptă care o iniţiase pe Clara în sarcina sa de mamă a confreriei îi recomandase s-o venereze pe zeiţa liniştii, pentru a o călăuzi şi pentru a-i da clarviziune, atunci când viitorul îi va părea sumbru.

Creasta se afla la patru sute cincizeci de metri, având vârful în formă de piramidă, pe axa templelor pentru milioane de ani, dispuse în evantai faţă de acest ultim sanctuar ce parcă atingea cerul; cât despre locurile de veci din Valea Regilor, acestea se aflau sub protecţia „înaltei creste a Soarelui-Apune, fiica luminii cu numele de Maat”.

Acela era locul în care se arăta zeiţa-mamă, stăpână a naşterilor şi a transformărilor, a fiinţelor cinstite, salvatoare a celor care o venerau, protectoare a celor care o purtau în inimă; dar această suverană misterioasă nu suporta nici minciuna, nici lăcomia, iar iubirea sa se putea transforma într-un foc nimicitor.

Femeia înţeleaptă era singura în stare să treacă dincolo de încăperea în care trăia cobra regală, incarnarea zeiţei crestei; în corpul şarpelui, atât de des reprezentat pe pereţii mormintelor regilor, avea loc regenerarea zilnică a soarelui. Tot el era cel care învingea timpul, pregătind învierea.

Odată ajunsă sus, pe creastă, Clara depuse colierul şi buchetul de flori pe un mic altar, apoi îngână o incantaţie către lumina care tocmai renăştea, însufleţind pentru a nu ştiu câta oară toate formele de viaţă.

Încet, cobra femelă ieşi din peşteră şi, cu o iuţeală surprinzătoare, se ridică în poziţie de atac. Asemenea ei, femeia înţeleaptă se legănă de la dreapta la stânga şi de la stânga la dreapta, încet, fără încordare; nu încetă să privească fix ochii reptilei, în care strălucea o sclipire roşie, a cărei agresivitate scăzu încetul cu încetul.

Îmblânzită de vocea melodioasă a stăpânei preoteselor lui Hathor, cobra zeiţei rămase nemişcată, de parcă s-ar fi transformat într-o statuie de granit şi ascultă întrebările celei care izbutise s-o vrăjească.

☥

Cei mai mulţi dintre săteni dormiseră prost, frământaţi de nelinişte: le va fi, oare, livrată în cantitate suficientă apa potabilă de care aveau atâtea nevoie? Cu toate astea, ca în fiecare dimineaţă, femeile îşi îndepliniseră datoria de preotese

ale lui Hathor, depunând ofrande pe altarele strămoşilor, de a căror protecţie aveau nevoie mai mult ca niciodată.

— Autorităţile îşi bat joc de noi, afirmă Karo cel Posac, cioplitor în piatră, bine legat, cu braţe scurte şi puternice, cu nasul borcănat şi sprâncene groase. Nu ne vor trimite nici apă, nici pâine, nici legume!

— Eşti prea pesimist, fu de părere Renup cel Jovial, sculptor burtos, cu un chip de spiriduş năzdrăvan; datorită lui Paneb, avem peşte proaspăt.

— N-a fost decât un gest de furie, consideră Nakht cel Puternic, un alt cioplitor în piatră, cu alură atletică, ai cărui paşi făceau să duduie pământul. Nimeni nu-i ceruse nimic şi, apoi, asta nu ne va aduce decât neplăceri.

— Ia loc pe taburet şi nu te mai mişca, îi porunci Renup, care, pe lângă meseria sa, mai făcea pe coaforul şi pe bărbierul.

— Dar n-am părul prea lung! protestă Nakht.

— Astăzi e rândul tău. Dacă dai un exemplu prost, viaţa ne va deveni imposibilă.

Cel Puternic nu voia să-l supere pe Jovial, care-şi ascuţise briciul din silex şi dădea dovadă de o mare îndemânare. El nute tăia niciodată; şi loţiunea pe care o folosea după ras calma pielea iritată.

Desenatorul Gau cel Exact, un om voinic şi cam leneş, cu un nas prea mare şi urât la chip, se apropie de tovarăşii săi din echipa din dreapta.

— Ce veşti aveţi? întrebă cu vocea-i răguşită.

— Niciuna, răspunse Karo; Userhat Leul s-a dus să se informeze la poarta principală.

Sculptorul-şef, cu un piept superb, ca al unei sălbăticiuni feroce, se apropia de micul grup, însoţit de Casa-Funie, cioplitor în piatră, un bărbat cu faţa pătrată, înviorată de nişte ochi mici şi căprui.

— Nici urmă de măgar la orizont, declară acesta din urmă.

— Dacă nu te-ai privit şi pe tine... îl ironiză Renup.

— Dacă n-aveai un brici în mână, era vai de beregata ta!

— Calmează-te, îi recomandă Userhat, acum începem să ne sfâşiem între noi?

Încă somnoros, desenatorul Pai Pâinică-Bună ieşi din casă cu un pas nesigur, arătându-şi obrajii bucălaţi şi scoţându-şi înainte burta-i rotundă.

— Nevastă-mea îmi cere apă pentru bucătărie.

— Va aştepta şi ea, aşa cum fac toţi ceilalţi! îi tăie vorba Casa, enervat.

— Să nu-mi spuneţi că n-au sosit măgarii... Nici n-aş mai îndrăzni să mă întorc acasă!

— Dacă e nevoie, îi promise Didia cel Generos, un dulgher înalt, cu gesturi lente, te pot găzdui la mine.

Bijutierul Tuthy Savantul, slăbănog şi fragil, aştepta liniştit; la fel şi desenatorul Unesh Şacalul, mai tăcut ca de obicei.

Vrând să uite de necazuri, cioplitorul în piatră Fened-Nasul, foarte slăbit şi supărat din pricina divorţului său, juca zaruri cu sculptorul Ipuy Iscoditorul, subţirel şi nervos.

— N-aveţi altceva de făcut decât să îndrugaţi acolo vrute şi nevrute? întrebă pictorul Ched Salvatorul.

Nasul drept, buzele fine şi mustăcioara foarte îngrijită îi dădeau un aer dispreţuitor.

— Şi tu ce propui? se revoltă Karo cel Posac.

— Avem destul de lucru la întreţinerea uneltelor comandate din exterior... şi apoi, fiecare zi în care nu ne perfecţionăm tehnica este o zi pierdută.

— Dacă necesităţile noastre zilnice nu sunt asigurate, afirmă Pai, niciun meseriaş nu mai poate munci!

— Dar unde a dispărut Paneb? se îngrijoră Nakht.

— Iată-l! spuse Casa-Funie.

Colosul venea în fugă.

— Sosesc măgarii! anunţă el. Sunt pe puţin o sută!

Artizanii echipelor din stânga şi din dreapta se repeziră către poarta dinspre nord şi ieşiră din sat.

Niciodată măgăruşii nu li se păruseră atât de simpatici ca acum, când se petrecea o schimbare!

Karo cel Posac înşfacă un urcior.

— Mor de sete! mărturisi el.

Mâna maestrului de operă îl prinse pe sculptor de încheietură, împiedicându-l să bea.

— Ai uitat că apa asta ar putea fi otrăvită?

☥ Capitolul 9

— Trebuie să aşteptăm să se întoarcă femeia înţeleaptă, ca să vedem dacă apa e bună, hotărî maestrul de operă.

— Dar unde a plecat? întrebă Nakht cel Puternic.

— S-a dus sus, pe creastă.

— Şi dacă nu se întoarce? se îngrijoră Fened Nasul.

Maestrul de operă privi către muntele sacru.

— În dimineaţa asta, lumina e foarte pură; Clara cred că a ştiut să ia din liniştea de acolo şi să ne transmită forţele care ne sunt necesare.

Auxiliarii luară poverile de pe măgari şi le dădură să mănânce, iar ulcioarele fură adunate lângă poarta principală a satului.

Începu o aşteptare tulburată de teamă. Unii îşi găsiseră ocupaţii mai mult sau mai puţin importante, alţii fixau poteca pe care urma să apară femeia înţeleaptă, îndreptându-se către Locaşul Adevărului.

Când, în soarele arzător al amiezii, oamenii simţiră cum li se usucă, dureros, gâtul, scribul Mormântului hotărî să distribuie raţii de apă, după ce femeile şi copiii le primiră pe ale lor. Oamenii îşi pierdeau speranţa, iar cei mai puţin încrezători erau convinşi că n-o vor mai vedea niciodată pe soţia maestrului de operă. Precum femeia înţeleaptă dinaintea ei, dispăruse, poate, în munte, chemată de zeiţă.

— Bea puţină apă, îl sfătui Paneb pe maestrul de operă.

— Se va reîntoarce, spuse Nefer, în şoaptă.

Colosul scrută dealul.

Degeaba.

— Hai, bea şi du-te să te odihneşti!

— Clara se reîntoarce.

Cu ochii săi de vultur, Paneb zări o siluetă care cobora pe poteca plină de pietre.

— Ai dreptate, Nefer... Ea este, chiar ea!

Vestea cea bună se răspândi imediat; mai mulţi copii, printre care şi fiul lui Paneb, primiră încuviinţarea să alerge în întâmpinarea femeii înţelepte.

Clara era primită cu strigăte de bucurie; întoarcerea ei dovedea că stăpâna crestei îi acceptase cererea, continuând să protejeze satul.

— A fost adusă apa? întrebă Clara.

— Da, răspunse Nefer, dar n-a băut încă nimeni.

Femeia înţeleaptă luă capacul de pe un urcior şi bău o gură de apă, înainte ca soţul ei să poată interveni.

— Clara, n-ar fi trebuit...

— N-avem de ce să ne temem.

Femeia înţeleaptă atinse fiecare urcior în parte.

— Puteţi să împărţiţi apa!

În câteva minute, satul reveni la normal. Locuitorii săi puteau să bea din nou, să se spele şi să-şi pregătească alimentele.

„Mehy a făcut o manevră bună gândi scribul Mormântului; reuşind să restabilească această livrare vitală, ne-a făcut un serviciu imens. Atâta vreme cât ne va susţine, vom putea supravieţui.”

☥

Prinţul Amenmes se schimbase mult. El, iubitorul de cai şi de plimbări fără sfârşit prin deşert, se blazase încetul cu încetul, mulţumindu-se acum cu plăcerile de tot felul ale existenţei tebane. Banchete fastuoase la care se puteau bea vinuri rare, plimbări încântătoare pe Nil, desfătarea în momentele petrecute în piscina vilei luxoase puse la dispoziţia sa de către generalul Mehy, legături trecătoare cu tinere fete frumoase şi nu tocmai sfioase, ca să nu mai vorbim despre mica armată de coafeze,manichiuriste şi masori, care făceau să dispară şi cea mai mică durere... Ce şi-ar putea dori mai mult?

Mehy se înclină în faţa lui Amenmes:

— Doreaţi să mă vedeţi, prinţe?

— În sfârşit, m-am trezit la realitate, generale! De când sunt aici, nu fac decât să mă îngraş, pierzându-mi astfel energia... Acest vis, oricât ar fi el de fermecător, nu mai poate dura! Am hotărât să mă reîntorc la Pi-Ramses.

— Fără a avea informaţii precise, riscaţi foarte mult.

— Sethi este, totuşi, tatăl meu!

— Sper să mă înşel, prinţe, dar cred că lupta pentru putere rupe chiar şi legăturile de sânge. Dacă vă reîntoarceţi în capitală, oare ce soartă vă va aştepta? Aici, măcar sunteţi în siguranţă!

— O siguranţă care mă sufocă! Sunt, oare, condamnat să devin un notabil al Tebei, care va muri, obez, în braţele unei femei uşoare?

— Viitorul dumneavoastră mi se pare mult mai promiţător, îi spuse Mehy zâmbind, cu condiţia să nu fiţi prea nerăbdător!

— Nerăbdare! De câtă vreme trăiesc sub vraja acestei provincii? În timp ce eu gust din farmecele locului, tatăl meu se pregăteşte să devină Pharaon!

— Tot ce se poate, dar Sethi e conştient de faptul că nu va domni fără ajutor din Teba. Şi mai ştie că vremea pe care o petreceţi în cetatea zeului Amon v-a sporit popularitatea şi că dispuneţi de forţe armate, a căror reputaţie nu mai are nevoie de laude.

Amenmes era descumpănit.

— Ce concluzie trageţi, generale?

— Că tatăl dumneavoastră va încerca, poate, să negocieze, pentru a vă asocia la tron; nu credeţi că prima preocupare a sa este aceea de a evita un război civil?

Argumentele lui Mehy îl făcură să ezite, fără însă a-l convinge.

— Tatăl meu nu are un caracter conciliant... Mă va soma să-i dau ascultare!

— Atunci, ultimul cuvânt vă aparţine.

☥

La căderea nopţii, Fened Nasul, echipat cu un baston lung şi noduros, îi conduse pe artizanii echipei din dreapta până lalocalul care le era rezervat, la marginea necropolei, la poalele colinei din nord.

Gau cel Exact îi ceru fiecărui artizan să-şi spună numele înainte de a trece de poarta prin care se intra într-o curte mică, neacoperită, unde fusese instalat un bazin de purificare, de formă dreptunghiulară. Pai Pâinică-Bună luă apă cu un căuş şi o turnă pe mâinile întinse ale colegilor săi, înainte ca aceştia să pătrundă în sala de întruniri, al cărei plafon, susţinut de două coloane, era vopsit în ocru-galben.

Se aşezară în stranele de piatră dispuse de-a lungul pereţilor, după ce maestrul de operă luă loc în partea de răsărit, pe jilţul din lemn care fusese ocupat de predecesorii săi. În spatele lui, despărţit de sală prin nişte pereţi joşi, se afla un sanctuar compus dintr-un naos în care era expusă statueta zeiţei Maat şi

din două mici încăperi laterale, unde erau păstrate obiecte de ritual.

Aici, în acest spaţiu sacru, accesibil doar maestrului de operă, văzuse Paneb lumina pietrei secrete a confreriei, o lumină atât de puternică, încât trecuse prin uşile din lemn ale naosului.

Dar, în această seară, sala de întruniri nu era luminată decât de lămpi.

Mai exista în încăpere un artizan care era dezamăgit de absenţa pietrei: cel care-şi trăda fraţii şi căuta ascunzătoarea acestei comori, pentru a obţine frumoasa avere strânsă de complicii săi, în exterior. Desigur, locaşul era deschis doar pentru întruniri, iar Nefer nu făcuse imprudenţa să lase aici piatra de lumină.

— Să aducem omagiul nostru strămoşilor, spuse el; să ne lumineze calea în continuare şi să ne călăuzească pe drumul cinstei. Fie ca strana de piatră cea mai apropiată de mine să fie ocupată de puterea creatoare a celui dinaintea mea, înviat în lumea stelelor, dar care ne veghează.

Jilţul defunctului va rămâne gol pe veci, căci fiecare şef de echipă din Locaşul Adevărului era de neînlocuit.

— Încă nu ştim cine – Sethi ori fiul său, Amenmes – va conduce în curând cele Două Ţinuturi, preciză Nefer, şi ce soartă îi va rezerva noul faraon confreriei noastre. Iată de ce, fără aaştepta răspuns la aceste întrebări, doream să vă cer părerea, înainte de a lua câteva hotărâri.

— După părerea mea, declară Renup cel Jovial, unii îşi fac griji degeaba; un faraon nu şi-ar putea dobândi eternitatea fără ajutorul celor din Locaşul Adevărului. De îndată ce noul rege va fi încoronat, ne va cere să ne punem pe treabă.

— Nici şarpele, nici omul rău nu pot fi lipsiţi de venin, obiectă Gau cel Exact; dacă noul rege ne este ostil, ne putem aştepta la ce e mai rău.

— Asta e sigur! fu de acord Nakht cel Puternic; şi cred că fierarul nu fabrică armele doar aşa, de plăcere. Eu lupt până la ultima picătură pentru a apăra libertatea noastră!

— Noi suntem artizani, nu soldaţi, aminti Ipuy Iscoditorul; dacă armata hotărăşte să evacueze satul, acesta nu va putea rezista.

— Dacă ne-am supune, am fi nişte laşi şi nu ne vom ierta asta niciodată! se mânie Paneb. La ce bun să mai trăieşti, dacă renunţi la tot ce ţi-e drag şi te comporţi ca o oaie?

— Nu-ţi insulta fratele! protestă Casa-Funie.

— Ajunge, interveni maestrul de operă; aţi uitat că a şti să vorbeşti este mai greu decât orice altă muncă şi că nu trebuie să vă exprimaţi decât dacă aţi găsit vreo soluţie pentru o rezolvare bună?

Paneb nu îşi putu opri întrebarea care-i ardea buzele:

— Va trebui să schimbăm locul pietrei de lumină, ascunzând-o în afara satului, pentru a n-o lăsa să cadă în mâinile unor eventuali agresori?

— Te temi, oare, de o invazie? se îngrijoră Didia cel Generos.

— Va fi o luptă crâncenă pentru putere... Iar noi riscăm să fim printre primele victime, interveni Tuthy Savantul.

— Trebuie să ne luăm toate măsurile pentru a ne salva cea mai preţioasă dintre comori, îşi dădu cu părerea Pai Pâinică-Bună.

— Unde am putea-o păstra mai bine decât aici, în interior? întrebă Ched Salvatorul. Dacă am fi văzuţi ieşind din sat cu această preţioasă povară, nu credeţi că vom fi pândiţi şi urmăriţi? Aici şi numai aici va trebui să ascundem piatra, astfel încât niciun hoţ să n-o poată descoperi.

Deşi se iscară certuri între artizani, soluţia propusă de pictor sfârşi prin a fi aprobată de toată lumea.

— „O vorbă înţeleaptă e mai ascunsă decât o piatră preţioasă”, spuse maestrul de operă, citând o maximă a înţeleptului Ptah-hotep; o găseşti totuşi printre servitoarele care muncesc la moară. Să nu ne uităm îndatoririle de fiecare zi, să ne respectăm modul nostru de viaţă şi astfel ne vom putea apăra comorile.

☥ Capitolul 10

Kenhir visa ceva minunat. Deşertul dispăruse, copacii erau în floare, casele albe ale satului străluceau în razele blânde ale soarelui, iar bătrânul scrib n-avea niciun incident de trecut în *Jurnalul Mormântului*.

— Treziţi-vă, sunteţi căutat!

Din nou vocea asta autoritară şi aspră... Nu era, oare, cea a slujnicei sale, Niut cea Neobosită? Visul pieri şi Kenhir deschise ochii.

— Iar ai venit?... Cât e ceasul?

— E vremea să vă sculaţi şi să mergeţi imediat la poarta cea mare, unde sunteţi aşteptat.

— Nu mai sunt la vârsta la care să mă grăbesc.

— Eu vă spun doar ce mi s-a cerut să vă comunic; acum, am plecat, am treabă de făcut.

Amintindu-şi de felul în care Niut mătura, ridicând praful peste tot, Kenhir preferă să se scoale. Şi, deodată, pricepu ce se întâmplă: dacă era nevoie de el la poarta cea mare înseamnă că intervenise o nouă catastrofă!

Cu picioarele anchilozate şi cu dureri la încheieturi, scribul Mormântului porni încetişor pe uliţa principală şi, la ieşirea din sat, se ciocni de olarul Beken, şeful auxiliarilor. Deşi renumit pentru viclenia sa, acum bărbosul părea disperat.

— N-a fost adusă apa? întrebă Kenhir.

— Ba da, ba da... Dar noi aşteptam şi legume şi nu ne-au adus deloc! După spusele stăpânilor măgarilor, armata i-a rechiziţionat pe toţi grădinarii de pe malul stâng, chiar şi pe cei caremuncesc pentru Locaşul Adevărului. Se zvoneşte că prinţul Amenmes e hotărât să lupte împotriva tatălui său.

Kenhir se îndreptă către al cincilea fort, unde şeful Sobek dădea ordine unui grup de vreo zece paznici, cu o voce aspră şi nervoasă.

— La posturi, imediat! le porunci nubianul.

Sobek avea ochii roşii de nesomn.

— Zvonul unui război civil e oarecum întemeiat? îl întrebă Kenhir.

— Nu ştiu nimic, dar rechiziţionarea grădinarilor nu este un semn bun. Pare a anunţa o mobilizare generală.

— Asta înseamnă că, în curând, tu şi ai tăi veţi fi solicitaţi...

— Eu nu primesc ordine decât de la scribul Mormântului şi de la maestrul de operă al Locaşului Adevărului.

— Asta îţi va atrage mari necazuri.

— Orice se va întâmpla, eu îmi voi face datoria.

— Şi dacă Amenmes se proclamă Pharaon şi hotărăşte să ia în stăpânire satul, nu vei fi obligat să cedezi?

— Am chibzuit îndelung, mărturisi Sobek, şi am adoptat un principiu: să rămân credincios cuvântului dat. Eu sunt plătit pentru a apăra acest sat de duşmani, oricare ar fi ei; îmi voi onora, aşadar, contractul. Şi vă promit că toţi oamenii mei îmi vor da ascultare.

După cum era vrerea zeiţei de pe creastă, locuitorii Locaşului Adevărului îşi părăsiseră îndatoririle obişnuite, pentru a se dedica, o zi întreagă, celor sacre. Nu făceau apel la un ritualist din afara satului, căci, după statutul confreriei, artizanii erau ei înşişi preoţi aflaţi sub autoritatea maestrului de operă, iar femeile, preotese ale lui Hathor, având-o ca superioară pe femeia înţeleaptă.

Erau cu toţii purificaţi, unşi cu mir, îmbrăcaţi cu haine de in de o calitate ireproşabilă şi încălţaţi cu sandale albe. Se îndreptau, în procesiune, către templul lui Maat şi al lui Hathor, cu braţele încărcate de ofrande: pâini de diferite forme, urcioare cu lapte, bere şi vin, oglinzi, borcane cu unguente, sculpturi din lemn reprezentând pulpe de taur, antilope şi raţe. Toateacestea erau minuni ale creaţiei şi alimente dătătoare de energie, urmândsă fie prezentate Zeului Atotputernic născut din el însuşi, capabil să se manifeste în milioane de forme, fără a pierde nimic din caracterul său unitar, el, care recrea în fiecare clipă cerul, pământul, apa, munţii, dând viaţă oamenilor.

După ce jertfele au fost depuse pe altare, femeia înţeleaptă şi maestrul de operă ridicară, în numele cuplului regal care guverna Egiptul încă de la prima dinastie, o figurină a zeiţei Maat către Maat însăşi, pentru ca darul să fie total, pentru ca fiecare om să se alăture semenului său şi pentru ca unitatea să se realizeze fără a fi înlăturată diversitatea; căci Maat, numai ea, simboliza totalitatea ofrandelor.

— Atâta vreme cât cerul se va rezema pe cele patru puncte de sprijin, iar pământul va rămâne stabil, proclamă maestrul de operă, atâta timp cât soarele va străluci, iar luna va lumina cât e noaptea de lungă, atâta timp cât Orion va fi manifestarea lui Osiris şi Sothis – suverana stelelor – atâta timp cât ploaia va sosi la vreme şi pământul va rodi, atâta timp cât vântul din nord va bate la momentul oportun şi flacăra va purifica ceea ce trebuie purificat, atâta timp cât stelele vor rămâne stele, acest templu va fi liniştit precum cerul.

— Fie ca acest locaş divin s-o primească pe doamna aurului, a argintului şi a pietrelor preţioase, imploră femeia înţeleaptă, fie ca ea să vegheze asupra bucuriei şi a unităţii noastre în faţa duşmanului.

☥

Pe tot parcursul ceremonialului, trădătorul nu se gândise decât la piatra de lumină, presupunând, ca şi altădată, că aceasta este ascunsă de către maestrul de operă, fie în templul principal al satului, fie în locaşul de întruniri al confreriei. Îşi făcuse planuri, pe îndelete, pentru a pătrunde în ascunzătoare, fără a fi descurajat de eşecul comandoului libian.

Dar, oare, nu se înşela? Nefer şi femeia înţeleaptă ştiau că un înghiţitor de umbră dădea târcoale căutându-şi prada şi, cu siguranţă, îi întinseseră nişte capcane. Şi cea mai iscusită nu era, oare,aceea de a-l face pe hoţ să creadă că piatra de lumină nu va putea fi în siguranţă decât într-unul dintre locurile sacre ale satului'?

Fără îndoială, soluţia cea mai abilă ar fi fost aceea de a alege o ascunzătoare în aparenţă expusă, una care să se afle la vedere, dar pe care nimeni să n-o bage în seamă. Şi Nefer cel Tăcut nu se înşelase, oare, pe el însuşi, evocând cuvântul perfect, mai ascuns decât o piatră preţioasă, dar care se afla la îndemâna servitoarelor de la pietrele de moară?

Rotiţa pietrei de moară, aceea care ajuta la măcinarea boabelor de cereale necesare fabricării pâinii şi berii, nu era o piatră obişnuită. Era făcută din dolerit, o piatră de culoare brun-verzuie şi de o duritate excepţională. Tot ea înlocuia inima călătorului în drum spre Lumea Cealaltă; căpătând, astfel, o inimă ce nu putea fi distrusă, el putea înfrunta atât tribunalul de dincolo, cât şi pericolele de acolo.

Puteai găsi o astfel de piatră la auxiliari şi mai multe în sat... şi dacă una dintre ele era folosită pentru a masca piatra de lumină, un dolerit însufleţit în mod magic prin ritualuri şi înzestrat cu o energie cu totul ieşită din comun?

După ce greşise de atâtea ori, trădătorul avea, desigur, să afle drumul cel bun către comoară.

☥

— De cine credeţi voi că vă bateţi joc? se revoltă Uabet cea Pură. Credeţi că vom îngădui ca hainele să ne fie pe jumătate spălate, iar lenjeria plină de pete?

Spălătorii de rufe îşi plecară capul, ruşinaţi. Unul dintre ei încercă totuşi să protesteze în faţa acestei femeiuşti mânioase:

— Noi facem ce putem... Avem o muncă grea, care ne epuizează, şi mai suntem şi prost plătiţi!

— La ce rezultate aveţi, sunteţi prea bine plătiţi!

Această sarcină ingrată, de a cărei supraveghere răspundea Uabet, soţia lui Paneb, le revenea doar bărbaţilor. Igiena fiind prima condiţie a sănătăţii, femeia nu accepta să se facă vreun lucru la voia întâmplării.

— N-aveţi dreptul să ne trataţi astfel... Am putea înceta munca!

— Dacă asta doriţi, sunteţi liberi s-o faceţi: veţi fi concediaţi cu toţii şi înlocuiţi chiar de mâine. Nu-mi va fi deloc greu să angajez nişte spălători mai buni decât voi.

Femeia dădu să se întoarcă în sat.

— Staţi un pic, suntem de acord să ne îmbunătăţim metodele!

— Ziua de azi va fi fără plată. Şi nu începeţi din nou să vă comportaţi atât de jalnic, pentru că indulgenţa mea are o limită.

Cu capul şi mai plecat acum, spălătorii porniră spre canal, hotărâţi să-şi corecteze greşelile şi să recupereze timpul pierdut, căci Uabet cea Pură nu glumea. Era mai bine să fii în graţiile ei, dacă voiai să-ţi păstrezi un post greu, dar invidiat.

Oricare ar fi fost zvonurile, Locaşul Adevărului continua să existe, având aceleaşi pretenţii.

☥

— Ceremonia m-a impresionat profund, îi mărturisi Paneb cel Zelos maestrului de operă, tatăl său adoptiv. Nu înţelesesem până acum importanţa vitală a ofrandei. Mi s-a părut, deodată, că templul renăştea, că hieroglifele prindeau viaţă şi că pietrele deveneau de aur.

— Eşti un excelent observator.

— Nu eram doar eu implicat în acest ritual... Eram adunaţi cu toţii, aveam o singură inimă şi nu ne mai gândeam la noi înşine, ci la această armonie tainică a căror slujitori suntem.

Nefer cel Tăcut îl lăsă pe Paneb să-şi manifeste entuziasmul, deşi acesta uita de existenţa trădătorului; avea să-i facă o propunere mai importantă.

— Ai muncit mult, ţi-au fost încredinţate multe secrete ale acestei meserii şi ai fost autorizat să pictezi într-un mormânt

regal... A sosit vremea să-ţi desăvârşeşti capodopera, dacă doreşti acest lucru, desigur!

Paneb se entuziasmă.

— Ai putea presupune contrariul? Spune-mi ce am de făcut!

— Nu e chiar atât de simplu... Va trebui să chibzuieşti mult asupra temei alese şi să nu faci nicio greşeală în execuţia ei.

— Am deja în minte sute de idei!

— Nouăzeci şi nouă în plus faţă de aceea care trebuie aleasă; şi nu uita esenţialul!

— Nu mă face să aştept atâta!

— Esenţială este materia primă. Atâta vreme cât n-o vei identifica, atât spiritul, cât şi mâna ta vor rămâne departe de capodopera pe care o ai de realizat.

— Pentru a o descoperi, trebuie să ies din sat?

— Eşti liber s-o faci, Paneb!

— Nu mă vei îndruma, câtuşi de puţin?

— A trecut atâta vreme de când am susţinut şi eu aceeaşi probă... A început să mă lase memoria.

Dacă Nefer n-ar fi fost maestrul de operă, Paneb l-ar fi scuturat cu mare plăcere pentru a-l face să vorbească.

☥

— Spălătorii au încercat să ne păcălească, îi spuse Uabet soţului ei, care tocmai se întinsese pe pat, dar am pus eu lucrurile la punct.

Paneb nu îi răspunse.

— Eşti cumva bolnav?

— Ai auzit vorbindu-se despre materia primă, Uabet?

Tânăra zâmbi.

— Ah... Maestrul de operă ţi-a cerut să-ţi pregăteşti capodopera.

Paneb se ridică brusc şi o apucă de umeri.

— Atunci, ştii!

— Eu nu sunt decât o simplă preoteasă a zeiţei Hathor, dar sper că vei reuşi.

☥ Capitolul 11

Femeia înţeleaptă verificase calitatea apei, iar Fened Nasul, pe cea a peştilor, în timp ce Kenhir constata atât absenţa legumelor, cât şi pe cea a şefului auxiliarilor.

— Unde a dispărut Beken? îl întrebă el pe fierar.

— Nu l-a văzut nimeni azi-dimineaţă... Cred că şi-a permis să doarmă mai mult.

— Flăcăul ăsta o să aibă de a face cu mine! Doar n-o să-i ţin eu locul, Imuni!

Scribul-asistent veni în grabă.

— Pregăteşte o tăbliţă nouă! Îţi voi dicta un raport asupra comportării lui Beken, pe care îl concediez în clipa asta!

Imuni tocmai îşi pregătise penelul, când fierarul zări pe drum un nor de praf:

— Se apropie cineva, cu nişte măgari. Din moment ce Sobek l-a lăsat să treacă înseamnă că nu e niciun pericol.

Scribii şi auxiliarii îl recunoscură pe olarul Beken, în fruntea unui şir de măgari împovăraţi cu coşuri grele.

— De unde vii? îl întrebă Kenhir, mirat.

— Locaşul Adevărului m-a apreciat întotdeauna, iar eu n-am chef să-mi schimb meseria. Şi atunci, am vorbit cu proprietarii unor mici grădini să facem în aşa fel încât să nu vă lipsească nimic, până când situaţia va reveni la normal.

În coşuri se aflau salate, ceapă, praz, linte, anason, usturoi, varză, pătrunjel şi chimen.

— La urma urmelor, bombăni scribul Mormântului, tu eşti şeful auxiliarilor şi ţi-ai făcut datoria. Şi apoi, ai noroc – accept să uit de lipsa ta de disciplină şi îţi anulez scrisoarea de concediere.

☥

Turcoaza cea roşcată era cea mai senzuală dintre femeile din sat. Totuşi, făcuse jurământ de celibat şi nici măcar Paneb, amantul său înflăcărat, nu reuşise s-o convingă să-l ia de bărbat. Femeie liberă şi preoteasă a lui Hathor, îşi alesese modul de viaţă şi era stăpână pe propriul destin.

Când făcea dragoste cu Zelosul, plăcerea era unică, dar acesta nu-şi petrecea nopţile decât acasă, lângă soţia sa, Uabet cea Pură, care devenise prietena Turcoazei. Între ea şi colos nu

era decât pasiune, alături de care nu încăpeau rutina sau evenimentele de peste zi. Şi când Paneb intră în casa pe care o zugrăvise el însuşi, Turcoaza se simţi cuprinsă de un fior greu de stăpânit.

— Ţi-am adus un dar.

Paneb îi oferi iubitei sale o centură din scoici, renumite pentru puterea lor afrodiziacă.

Turcoaza îi zâmbi.

— Crezi că vom avea nevoie de asta?

— Mi-ar plăcea ca această curea să-ţi fie singurul veşmânt.

La cei treizeci şi cinci de ani ai săi, Turcoaza era splendidă.Ştia prea bine că multe priviri zăboveau pe formele trupului său, dar cine ar fi îndrăznit să-l concureze pe Paneb?

Fără a înceta să-şi privească iubitul, îşi scoase încet rochia, apoi, cu o eleganţă de neasemuit, îşi puse centura de scoici în jurul şoldurilor.

Goală, făcu, încet, o piruetă.

— Ţi-am spus întotdeauna că timpul nu va reuşi niciodată să-ţi răpească frumuseţea, ba, mai mult, vraja ta mă învăluie mereu... După cum văd, nu m-am înşelat!

Mâna dreaptă a Turcoazei se sprijini pe o liră, în timp ce-şi ridica piciorul stâng cu graţia unei dansatoare, pentru a-l aşeza pe umărul lui Paneb.

— Când vei sfârşi cu vorbăria?

Copleşiţi, stăteau în tăcere unul lângă celălalt.

— Se apropie ora cinei... Soţia şi fiul tău te aşteaptă.

— Aş vrea să mai rămân.

— Nici vorbă! Dacă nu ţi-ai mai îndeplini datoria de soţ şi de tată, ţi-aş închide uşa-n nas.

Paneb ştia că Turcoaza nu glumeşte.

— În ierarhia preoteselor lui Hathor, tu ocupi un rang superior celui al lui Uabet cea Pură.

— Şi ce-ţi pasă?

— Ea pretinde că nu ştie ce este materia primă.

— Aşadar, ţi s-a cerut să faci o capodoperă...

Paneb se sprijinea pe un cot, admirându-şi iubita.

— Şi tu ştii, nu-i aşa?

— Încercarea prin care vei trece nu este deloc uşoară; prea puţini artizani au reuşit s-o depăşească. N-ai vrea, mai degrabă, să renunţi, decât să ai parte de un eşec greu de suportat?

Colosul o strânse în braţe pe Turcoază.

— Hai, spune-mi ce-i cu materia primă!

— Calea preoteselor lui Hathor nu este şi cea a artizanilor.

— Văd că refuzi să-mi răspunzi!

— Cum ţi-aş putea spune ceva ce nu ştiu nici eu?

☥

În locaşul întrunirilor, atmosfera era încordată. După invocarea strămoşilor, maestrul de operă prezentă situaţia:

— Probabil că mai avem provizii pentru câteva zile şi, sper, până la încoronarea noului faraon, oricare ar fi el. Ca stăpân suprem al confreriei, regele va hotărî care ne este soarta.

— Adică va trebui s-o acceptăm, chiar dacă nu ne convine? se revoltă Karo cel Posac.

— Bineînţeles... O ştiai doar! interveni sec Casa-Funie.

— Şi dacă vor fi doi faraoni? întrebă Tuthy Savantul. De care din ei va trebui să ascultăm?

— Ştii bine că noi suntem precum echipajul unei corăbii pe care o cârmuieşte Maat, îi aminti Gau cel Exact; dacă în afarasatului domneşte anarhia, maestrul de operă se va îngriji să menţină armonia în Locaşul Adevărului.

— Dacă va mai avea timp, preciză Unesh Şacalul.

— Deocamdată, să ne gândim la prezent, le ceru Nefer. Dacă urmează o lungă perioadă de nesiguranţă, ne-ar putea lipsi unele obiecte domestice. Să fim, aşadar, înţelepţi, şi să ni le fabricăm noi înşine, pentru a putea trăi în autarhie atâta timp cât va fi necesar.

— Să folosim cătină, propuse Didia cel Generos; alungă forţele răului şi să nu uităm că Horus l-a izgonit pe duşman cu un baston de cătină.

— Mi-ar trebui nişte oameni care să taie o cantitate suficientă din acest lemn.

— De ce n-ar face-o auxiliarii? se miră Userhat Leul.

— Pentru că unii dintre ei, cum ar fi, de pildă, grădinarii, au fost rechiziţionaţi; tăietorii de lemne care muncesc în folosul satului vor avea, în curând, aceeaşi soartă; şi, pe urmă, ar lucra prea încet.

— Mă duc eu, declară Paneb.

— Ca dulgher, spuse Didia, am datoria să-l urmez!

— Sper că trei nu vor fi prea mulţi, adăugă Renup cel Jovial.

— Ca să fiu sincer, îi spuse şeful Sobek maestrului de operă, însoţit de cei trei voluntari, nu sunt deloc de acord cu această iniţiativă. Insist ca niciun artizan să nu iasă din sat până la noi ordine, căci e vorba de securitatea voastră, a tuturor.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, aprobă Nefer, dar socot că această acţiune e de primă importanţă.

— Ar putea fi periculos.

— Dar dacă ne-ai da arme... sugeră Paneb.

— Ar fi şi mai periculos, aprecie nubianul.

— Am impresia că nu ai încredere în noi.

— Dacă sunteţi înarmaţi şi dacă întâlniţi o patrulă inamică, nici nu ştiţi ce s-ar putea întâmpla.

— Atunci dă-ne câţiva paznici să ne escorteze! propuse Renup.

— Aşa veţi atrage atenţia asupra voastră, continuăSobek.Dacă insistaţi, ar fi mai bine să se creadă că nu sunteţi decât nişte ţărani ca oricare alţii.

— Haide, hotărî Paneb, nerăbdător; am vorbit destul. Şi dacă va trebui să ne apărăm, securile noastre de tăietori de lemne vor fi de ajuns.

— Să fiţi foarte prudenţi, le recomandă nubianul.

Dacă ar fi mers repede, ar fi ajuns în trei sferturi de oră la o pădure de cătină, bine cunoscută de Didia. Rădăcinile acestor copaci cu scoarţa brun-roşiatică se întindeau, căutând apa, până la o adâncime de treizeci de metri şi pe vreo cincizeci de metri jur împrejur, dând o umbră plăcută şi jucând rolul de paravan împotriva furiei vântului, la marginea lanurilor, copacii de cătină creşteau repede, împletindu-şi ramurile între ei.

Paneb alese primul copac.

— Ai ochi bun, aprecie Didia; ăsta începea să împiedice creşterea celorlalţi.

Colosul se puse pe treabă cu multă râvnă, tovarăşii săi neputându-i susţine ritmul. Renup cel Jovial simţi în curând nevoia să bea apă; duse la gură urciorul cu apă rece pe care nu uitase să-l ia cu el, apoi ceru o pauză, pe care Paneb i-o refuză:

— Să nu zăbovim prea mult, Renup; să adunăm cât mai repede cantitatea de lemn necesară şi să ne reîntoarcem în sat.

Alegerea celui de-al doilea copac era mai grea, dar Paneb, spre uimirea dulgherului, o făcu fără greşeală. Renup deveni mai sârguincios şi, astfel, coşurile se umplură repede.

— Acum avem destul lemn pentru polonicele şi lingurile de care au nevoie gospodinele, îşi spuse părerea Didia. Orice sarcină am avea de îndeplinit, importantă e materia primă.

Paneb privi bucăţile de cătină cu alţi ochi.

Întreprinsă la ordinul maestrului de operă, această expediţie în exterior avea drept scop descoperirea modestului material de o valoare inestimabilă.

Nu mai avea rost să-i pună întrebări dulgherului, din moment ce acesta îl făcuse să înţeleagă adevărul; dar cum ar putea un pictor să folosească acest lemn ca materie primă?

— Avem şi musafiri, îi preveni Renup cel Jovial.

Pe drumeagul ce ducea la pădurea de cătină, se iviseră vreo zece soldaţi, comandaţi de un ofiţer cu chip fioros.

☥ Capitolul 12

— Ce-i cu voi pe-aici? îi întrebă ofiţerul.

Renup cel Jovial îi răspunse cu un zâmbet larg:

— Tăiem nişte lemne... Doar crăci uscate care împiedică dezvoltarea acestor copaci tineri.

— Dar taxa aţi plătit-o?

— Nici nu ştiam că există o taxă... Lemnul ăsta nu aparţine tuturor?

— Te înşeli, ţărane! Eu sunt cel care a introdus taxa, pentru a proteja populaţia împotriva hoţilor. În aceste vremuri tulburi pe care le trăim, patrulele mele sunt necesare, dar nu gratuite.

Paneb îl dădu la o parte pe Renup.

— Administratorul malului stâng este la curent cu iniţiativele tale?

Ofiţerul deveni agresiv:

— Vrei să-mi dai de înţeles că-l cunoşti? N-are el treabă cu prăpădiţi ca tine!

— Ia seama, totuşi... Din moment ce am onoarea să-i fiu prieten, i-aş putea aduce la cunoştinţă că nişte soldaţi îi storc de bani pe bieţii oameni.

Ofiţerul îşi trase pumnalul din teacă.

— Să nu ne enervăm! îi sfătui Renup. Doar n-o să ne ucidem pentru câteva lemne uscate! Cât este taxa?

— Prea mare pentru tine, ţărane! Va trebui să mi-o plăteşti în zile de muncă.

— Vă atrag atenţia, spuse Paneb cu calm, că nu sunteţi nici prea numeroşi, nici prea viteji. În locul vostru, mi-aş vedea de drum.

Ofiţerul rânji.

— Când nu eşti înarmat, nu ridici tonul, păduchiosule!

— Ar trebui să ascultaţi sfatul prietenului meu, interveni Didia, bine dispus; dacă se înfurie, nu mai ieşiţi întregi din pădurea asta de cătină.

Soldatul era impresionat de robusteţea colosului, dar nu-l credea capabil să-i doboare oamenii la pământ.

— Te pomeneşti că e protejat de zei!

O pisică uriaşă cu pete negre, albe şi roşcate sări de pe o cracă, nimerind între Paneb şi ofiţer. Cu părul de pe spate zbârlit, mieună arătându-şi colţii, privind cu furie către ofiţer.

— Animal spurcat, o să-ţi tai beregata!

Un soldat interveni:

— Să nu faci asta, şefule! Asta nu e o pisică obişnuită... Trebuie să fie aceea care, înarmându-se cu un cuţit, retează capul şarpelui din întuneric şi al aliaţilor acestuia.

— Da, ea e, încuviinţă un alt soldat, nu poate fi decât acea felină înspăimântătoare în care se incarnează soarele! Şi-l apără pe acest colos... Şefule, mai bine hai s-o ştergem, ni s-ar putea întâmpla o nenorocire!

Fără să mai aştepte ordinele, soldaţii o luară la sănătoasa.

☥

Prinţul Amenmes hotărâse să decreteze mobilizarea generală, apoi să renunţe la ea, pentru a o decreta, apoi, din nou.

Atâta nehotărâre îl făcea pe Mehy să turbeze, dar generalul nu lăsa să se vadă acest lucru, ba, mai mult, îl încuraja pe prinţ să ia o hotărâre ale cărei consecinţe ar fi putut fi dramatice.

În timp ce Amenmes încerca să găsească cea mai bună soluţie, Mehy îi scria lui Sethi că depunea toate eforturile pentru a potoli zelul de luptător al fiului, apărând astfel pacea civilă.

Unul dintre secretarii lui îl întrerupse pentru a-i prezenta un raport asupra producţiei agricole din provincia tebană.

— Producţia e de-a dreptul excelentă, îl anunţă funcţionarul, dar trebuie să vă dau o veste tristă: primarul Tebei a decedat.

— Îl vom regreta, se lamentă Mehy, încântat de dispariţia acestei canalii bătrâne, care ştia prea multe despre el, dar care avusese prudenţa să nu se opună niciodată ascensiunii lui.

„Iată, în sfârşit, o moarte în care scumpa mea soţie nu are niciun amestec”, gândi generalul, consultând pe dată o listă de demnitari, dintre care îl alese pe cel mai prost şi mai supus pentru postul de primar. Nepricepându-se câtuşi de puţin la gestiune, noul primar se va lăsa pe mâna lui Mehy, care, astfel, va continua să conducă, din umbră, oraşul şi regiunea.

Lăsând în urmă un parfum excitant de crin, Serketa se îndrepta, legănându-şi şoldurile, către biroul soţului ei.

— Cum ţi se pare noua mea rochie verde, cu franjuri argintii?

— Superbă!

— Îmi era dor de tine...

Alintându-se, i se aşează pe genunchi.

— Prinţişorul s-a hotărât, în sfârşit, să pornească ostilităţile?

— Încă nu, dulceaţa mea! Şi nu primesc decât instrucţiuni banale, ca şi când nimeni n-ar deţine, cu adevărat, puterea în capitală. Ai putea crede că Sethi nu îndrăzneşte să urce pe tron!

— Perioada de doliu ia sfârşit mâine... Vom avea, desigur, noutăţi; te ştiu gata să faci faţă oricărei situaţii.

☥

— Ce mai e şi animalul ăsta? se miră şeful Sobek, văzând felina enormă cocoţată pe umărul lui Paneb, care revenise în sat împreună cu tovarăşii săi, purtând mari poveri de lemn de cătină.

— După afirmaţiile cunoscătorilor, asta e pisica soarelui.

— Asta, pisică? Aş fi crezut, mai degrabă, că este un râs!

— Din moment ce mă protejează, o voi adopta.

Nubianul se apropie prea mult de colos, aşa că sălbăticiunea mârâi şi încercă să-l zgârie, întinzând spre el, furioasă, una din labe.

— Fermecător caracter! Ce nume va avea?

— Ei bine, de ce nu Fermecătoarea?

Sobek ridică din umeri.

— Aţi avut necazuri?

— Cu ajutorul Fermecătoarei, niciunul.

Paneb, Didia şi Renup se prezentară la scribul Mormântului, care, după ce cântări sacii pe cântarul cu care doar el avea dreptul să umble, notă cantitatea de lemn, apoi îi încredinţă lui

Didia sarcina de a prelucra încărcătura, alături de alţi doi artizani din echipa din dreapta, aleşi chiar de el.

— Rămân alături de cei doi tovarăşi de drum, hotărî Didia, şi, chiar acum, ne ducem la atelier să începem lucrul. Trebuşoara asta ne va dezmorţi puţin degetele.

La ieşirea din biroul lui Kenhir, Paneb nu mai putu să înainteze.

Cu coada ridicată şi ţeapănă, încordat pe cele patru labe şi gata să sară, cu privirea şi colţii ameninţători, Negruţu' privea pisica, hotărât să n-o lase să pătrundă în sat. Fiind cel mai important mascul, domnea peste întreaga faună domestică, neacceptând pe orişicine.

Fiind bun prieten cu Paneb, câinele nu se repezise asupra intrusului, dar era nevoie, fără zăbavă, de o negociere.

— Ascultă, Negruţule, această felină m-a apărat împotriva unor soldaţi tâmpiţi. Ne-a salvat viaţa şi ne-a scutit de mari necazuri. Ştiu, este o pisică, cred că va rămâne în libertate, dar nu-i voi permite să-ţi violeze teritoriul şi nu-ţi va şterbi autoritatea.

Câinele ciulise urechile şi, după licărul din ochi, se vedea că pricepuse mesajul.

— Cât despre tine, Fermecătoareo, nu face pe mândra şi fă în aşa fel încât să fii acceptată. În acest sat, oamenii se respectă unii pe alţii şi se are în vedere ierarhia; în lumea ta, stăpân este Negruţu'.

Paneb lăsă pisica jos; era grea, cântărind nu mai puţin de douăsprezece kilograme.

Câinele mârâi, Fermecătoarea mieună scoţându-şi ghearele, arcuită ca un arici. Negruţu' nu era obişnuit cu asemenea monştri, dar hotărâse să nu dea înapoi.

— Să n-aud că vă bateţi! porunci colosul. Cel care e nou-venit trebuie să se comporte ca un oaspete de seamă.

Paneb privi în ochii felinei, care înţelese pretenţiile omului alături de care hotărâse să trăiască.

Acceptă să-şi retragă ghearele şi luă poziţia sfinxului, la fel ca Negruţu'; apoi, acesta din urmă se ridică şi începu să-i dea târcoale pisicii, adulmecând.

Când Fermecătoarea se ridică la rândul său pentru a se freca de piciorul lui Paneb, câinele se mulţumi să-i urmeze, cu prudenţă, dar fără duşmănie.

Acum, satul avea încă un locuitor.

☥

În sfârşit, o dimineaţă liniştită... Kenhir îşi isprăvi visul, fără a mai fi deranjat de servitoare. Coborî încet din pat, se spălă şi îşi luă micul dejun, recitind poeme din vremuri apuse.

Deodată, această bine venită linişte fu întreruptă.

— Trebuie să vă fac curăţenie în birou, declară Niut cea Neobosită, cu acea obrăznicie care-l scotea din minţi pe scribul Mormântului.

— Nici nu vreau să aud, mormăi el.

— Trebuie să respect programul pe care mi l-am propus, îi aminti servitoarea, şi nu sunt de acord să las nici măcar o singură cameră plină de praf.

— Ştii cine e stăpân aici?

— Adevărul, răspunse Niut. Şi adevărul unei locuinţe este curăţenia ei.

Neputincios în faţa acestui argument, Kenhir se mulţumi să pună pe o etajeră, unele peste altele, câteva suluri de papirus care ar putea scăpa din calea uraganului şi să păstreze cu el *Jurnalul Mormântului*.

Şi o văzu pe Niut cea Neobosită pătrunzând în „spaţiul” său, cu un întreg arsenal de mături, perii şi cârpe.

— Veniţi repede, se auzi vocea puternică a lui Userhat Leul, curierul vrea să vă vadă!

Kenhir ieşi în grabă şi se îndreptă către poarta principală, urmat de o mulţime de artizani.

— L-ai anunţat pe maestrul de operă? îl întrebă el pe sculptorul-şef.

— A luat-o înainte.

În prezenţa lui Nefer cel Tăcut, curierul Uputy îi înmână scribului Mormântului un decret regal, sosit din capitală.

Mâinile lui Uputy tremurau.

— Sper că acest text nu conţine nimic îngrijorător, îi mărturisi el lui Kenhir.

— Să ne strângem cu toţii în faţa templului lui Maat şi Hathor, hotărî maestrul de operă.

Când se făcu linişte perfectă, Nefer îi ceru scribului Mormântului să dea citire textului oficial.

Acesta proclama încoronarea lui Sethi, al doilea cu acest nume, devenit rege al Egiptului de Sus şi de Jos, precum şi noul stăpân suprem al Locaşului Adevărului.

☥ Capitolul 13

La cincizeci şi cinci de ani, faraonul Sethi al II-lea era un bărbat robust şi autoritar, capabil să conducă forţele armate cu abilitate şi să se facă ascultat de înalţii funcţionari. Alegând să-şi închine domnia temutului zeu Seth, stăpânul furtunii şi al perturbaţiilor cosmice, spera să-i dea un impuls hotărâtor, aşa cum făcuse marele Seth I, tatăl lui Ramses.

Dar numele fiului lui Sethi al II-lea nu era decât Amenmes, şi nu se afla lângă el pentru a-l aclama în momentul încoronării şi pentru a-l recunoaşte ca suveran legitim.

Născut dintr-un sirian şi o egipteancă, mierosul cancelar Bay se înclină înaintea regelui.

— Îmi aduci, în sfârşit, vreo scrisoare de la Amenmes?

— Din păcate, nu, Maiestate, dar veştile pe care le-am aflat nu sunt rele. Conform unor zvonuri care mi se par întemeiate, omul cel mai puternic din Teba este generalul Mehy, iar trupele sale vă sunt devotate.

Mic, sfrijit, nervos, cu nişte ochi negri şi ageri, purtând bărbiţă, cancelarul Bay reuşise să-i îndepărteze pe ceilalţi oameni de la curte, devenind consilierul ocrotit de noul faraon, care îi era recunoscător pentru a fi înăbuşit încă din faşă comploturile şi pentru a fi zdrobit unele clanuri periculoase.

Singurul rival al cancelarului era regina Tausert, o brunetă splendidă, cu chip de zeiţă, care tocmai intrase în biroul monarhului; la numai treizeci de ani, cea de-a doua soţie a lui Sethi avea caracterul soţului ei. Dacă nu-i făceai pe plac, numai puteai fi în graţiile ei; de aceea, Bay nu se opunea niciodată hotărârilor ei, chiar dacă, de fapt, nu o aproba.

— Ştiu că generalul Mehy va face tot ce va putea pentru a împiedica izbucnirea unui război civil, spuse regele, dar Amenmes e în stare să-l înlăture, pentru a trece în fruntea trupelor tebane.

— În cazul acesta, aprecie regina, ar deveni un răzvrătit şi ar trebui combătut chiar şi cu preţul ultimei picături de sânge şi fără milă.

— Amenmes e fiul meu, nu al tău.

— Nu contează, Sethi; nimeni nu poate leza autoritatea statului fără să fie pedepsit. Dacă nu, se instalează anarhia, care înseamnă nenorocire pentru noi toţi.

— Cum să nu fim de acord cu regina? şopti Bay. Sunteţi suveranul Egiptului de Sus şi de Jos şi trebuie să vegheaţi asupra unităţii ţării.

— Dacă Teba e pentru secesiune, adăugă Tausert, va trebui să intervenim cât mai repede şi cu cea mai mare rigoare; domnia unui faraon nu va putea fi lipsită de protecţia zeului Amon. Iar tu trebuie să începi construirea locului de veci în Valea Regilor şi a templului pentru milioane de ani pe malul stâng al Tebei, ca să nu mai vorbim despre contribuţia ta, necesară înfrumuseţării Karnak-ului.

— Ai stabilit un raport asupra Locaşului Adevărului? îl întrebă Sethi pe cancelarul Bay.

— Bineînţeles, Maiestate! Maestrul său de operă, Nefer cel Tăcut, se bucură de o reputaţie excelentă, iar operele pe care le-a dus la bun sfârşit nu au nici cel mai mic cusur. Niciun artizan nu s-a plâns de el şi, aşadar, nu văd niciun motiv pentru care să fie înlocuit. Se ştie că membrii confreriei au multă demnitate şi nu e bine să-i superi cu nimic.

— Dar Pharaon nu este, oare, stăpânul lor suprem? se miră regina.

— Desigur, Maiestate, desigur, dar se spune că aceşti artizani deţin mari secrete, ca, de exemplu, fabricarea aurului prin alchimie; pentru a beneficia de acestea, un rege trebuie să le câştige încrederea.

— Printre ei nu se află şi un reprezentant al statului?

— Ba da, scribul Mormântului. Se numeşte Kenhir, are şaptezeci şi doi de ani şi se pare că este ursuz din cale-afară. Dar nu i se poate reproşa nimic în ce priveşte gestionarea satului artizanilor.

— Şaptezeci şi doi de ani... E mult prea bătrân! Ar fi trebuit să iasă la pensie de multă vreme. Scrie imediat o scrisoare de revocare.

— Cu cine doriţi să-l înlocuiţi, Maiestate?

— De ce nu cu tine, Bay?

Cancelarul păli.

— Sunt la ordinele Maiestăţii Tale, dar nu cunosc nici Teba şi nici această funcţie atât de specială, şi...

— Avem nevoie de cancelar aici, lângă noi, decretă Sethi al II-lea. Fără el, n-aş fi reuşit să distrug opoziţia.

— De acord, aprobă Tausert, dar să scrie această scrisoare şi să numească un scrib devotat şi supus pentru gestionarea Locaşului Adevărului. El va fi cel care va pregăti sosirea noastră la Teba. Ah, era să uit... Trebuie să evităm nerespectarea acestei decizii de către maestrul de operă care, desigur, îl va susţine pe bătrân. Iată soluţia...

☥

Prinţul Amenmes era distrus:

— Aşadar, a îndrăznit...

— Nu vreau să vă supăr, spuse generalul Mehy, dar era de aşteptat ca tatăl dumneavoastră să ia această hotărâre.

— A îndrăznit să devină Pharaon fără să-mi ceară părerea, fără să mă convoace la Pi-Ramses pentru a-i fi asociat la tron, a îndrăznit să mă respingă şi să mă trateze ca pe un rival fără pic de importanţă! Îl urăsc... Mă auzi, Mehy, îl urăsc!

— Vă înţeleg dezamăgirea, prinţe, dar n-ar trebui să luaţi poziţie cât mai repede?

— Dacă mă opun faraonului, voi fi considerat rebel, îmi voi pierde şi viaţa, şi sufletul...

— Nimeni nu contestă acest lucru.

— Atunci, ce soartă mă aşteaptă? Tatăl meu nu mă va desemna niciodată ca urmaş... Voi „putrezi” aici până la moarte.

— Oare v-aţi uitat primele intenţii?

Amenmes îl privi pe Mehy cu nedumerire.

— Ce vrei să spui?

— N-aţi aprobat încoronarea tatălui vostru şi nu-l recunoaşteţi ca Pharaon legitim. Pentru a nu fi privit ca un revoltat şi pentru a vă realiza ambiţiile, nu vă rămâne decât o soluţie: să deveniţi Pharaon, cu aprobarea preoţilor din Karnak. În felul acesta, cel care va fi acuzat de rebeliune şi de uzurpare va fi tatăl vostru.

— Nu va ceda... şi asta va duce la un război civil!

— Cine ştie, prinţe? Sethi nu se aşteaptă la o asemenea determinare din partea fiului său. În faţa faptului împlinit, poate că va ceda!

— Riscul e prea mare, Mehy!

— Acesta este preţul triumfului şi al gloriei voastre, prinţe Amenmes, şi hotărârea vă aparţine!

☥

De faţă cu Uputy curierul, maestrul de operă nu-şi reţinu deloc surprinderea.

— Mi se scrie de la palatul regal... De ce mie? Toate documentele oficiale trebuie adresate scribului Mormântului.

— Ordinele sunt precise şi nu le discut: trebuie să vă înmânez personal scrisoarea. Nu prin altcineva.

Îngândurat, Nefer cel Tăcut veni acasă cu papirusul sigilat. Clara se pregătea să plece la cabinetul său de consultaţii.

Maestrul de operă rupse sigiliul şi citi documentul.

— De necrezut...

— Veşti proaste? întrebă femeia înţeleaptă, cu îngrijorare.

— O adevărată catastrofă!

Nefer îi comunică soţiei sale conţinutul scrisorii. Într-adevăr, o catastrofă! O dată cu încoronarea lui Sethi al II-lea, pericolul care pândea satul părea să fi dispărut, dar iată că apăreau alte moduri de a-l ataca.

Nici unui artizan nu îi trecuse prin minte aşa ceva.

— Ce putem face? întrebă Clara.

— Nu vom ceda.

— Dar nu ne vom pune în afara legii?

— S-ar putea... Dar dacă accept o dată, va trebui s-o mai fac de zece ori, iar confreria nu va mai fi decât un grup de muncitori servili, sortiţi pieirii.

Nefer şi Clara se îmbrăţişară.

— Ai dreptate, trebuie să luptăm fără să ne temem de consecinţe.

☥

Ca în fiecare dimineaţă, Kenhir îşi spăla părul. Era plăcerea lui, un moment de deplină fericire, în timpul căruia uita de povara anilor şi de funcţia sa. După ce se clătea, îşi masa pielea capului cu ulei de ricin, un balsam miraculos, care îi limpezea mintea şi-i dădea mai multă vigoare.

Dar în flacon nu mai avea decât o amărâtă de picătură de ulei.

— Niut, adu-mi un alt flacon! strigă el, mânios.

Slujitoarea nu se grăbi să apară.

— Nu mai este ulei, mărturisi ea.

— Cum e posibil... Nu te-ai îngrijit să am de rezervă?

— Nu sunt plătită decât pentru curăţenie şi bucătărie.

— Ce dezastru! Cum să supravieţuiesc fără ulei de ricin? Du-te şi caută în sat!

— Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, stocurile s-au epuizat. Trebuie să aşteptăm reluarea livrărilor.

— Dar nu pot aştepta, mai ales când trăiesc într-o asemenea nesiguranţă! Du-te la Uabet cea Pură şi cere-i să-l convingă pe soţul ei să recolteze ricin; şi mai spune-i că e foarte urgent.

— Mai întâi, să termin curăţenia în bucătărie; nu trebuie să semene cu o cocină.

Kenhir nu mai insistă şi îşi şterse părul. Fără loţiunea sa, se simţea fără vlagă. Şi dacă scorpia asta de Niut nu va reuşi, cum va fi viitorul lui?

Când ieşi din sala de baie, scribul Mormântului dădu cu ochii de Nefer cel Tăcut, care ţinea în mână un papirus. Chipul grav al maestrului de operă nu prevestea nimic bun.

— Am primit o scrisoare de la palatul regal, îl anunţă Nefer.

— Asta e o procedură neobişnuită... Toată corespondenţa oficială trebuie să-mi fie adresată mie!

— În cazul de faţă, era imposibil.

— De ce?

— Pentru că prin această scrisoare mi se cere să semnez pensionarea dumneavoastră.

☥ Capitolul 14

Lui Kenhir îi trebui mult timp să se dezmeticească.

— Chiar dacă am şaptezeci şi doi de ani, nici nu-mi trece prin minte să mă pensionez!

— După câte se pare, nu vi se cere părerea.

— Scrisoarea asta e semnată de faraonul Sethi al II-lea?

— Nu, de cancelarul Bay, răspunse maestrul de operă.

— Atunci n-are nicio valoare! Eu nu depind de niciun demnitar şi doar regele poate pune capăt funcţiei mele.

— Cancelarul Bay consideră că sunteţi mult prea vârstnic pentru a duce la bun sfârşit o muncă atât de grea şi îşi propune să aducă un scrib tânăr, format la Pi-Ramses.

— Vreun netrebnic care nici măcar nu este născut în Teba! Înţeleg: noua putere încearcă să pună mâna pe Locaşul Adevărului, impunându-i politica ei.

— Cancelarul nu aşteaptă decât acordul meu pentru a-l numi pe noul scrib. În schimb, îmi pune la dispoziţie cinci servitori care mă vor uşura de orice grijă materială, astfel încât singura mea preocupare să fie mormântul regelui.

Kenhir scrâşni din dinţi.

— Ce-ai hotărât să-i răspunzi acestui Bay?

— Că îi accept servitorii, care vor munci la câmp şi care-mi vor aduce un venit substanţial.

Bătrânul scrib încremeni.

— Credeam că te cunosc, Nefer... Cât de mult m-am înşelat!

— Apoi, îi voi aminti că nu există nicio limită de vârstă pentru această funcţie, că aveţi o sănătate de invidiat, o competenţă fără egal, şi că avem un gestionar de care ne declarăm satisfăcuţi.

Un zâmbet reţinut lumină faţa lui Kenhir.

— Nu, nu m-am înşelat!

— Şi apoi, voi preciza faptul că nici eu şi nici şeful echipei din stânga nu vă dorim pensionarea; o dată cu dumneavoastră vor pleca toţi ai noştri, inclusiv femeia înţeleaptă. Aşadar, confreria nu va mai putea pregăti un loc de veci şi nu va mai putea construi un templu pentru milioane de ani, pentru că nu va mai exista nimeni care să ştie să folosească piatra de lumină şi să dea viaţă Locaşului Aurului.

Kenhir avea ochii în lacrimi.

— Nefer...

— Noua putere a încercat să ne dezbine, convinsă că orice societate umană este bazată pe invidie, lăcomie şi spirit de întrecere. Numai că Bay a uitat că, în ciuda defectelor şi a slăbiciunilor noastre, trăim în Locaşul Adevărului, în legea lui Maat.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară:

— Simt că am întinerit cu douăzeci de ani, îi mărturisi Kenhir.

☥

Paneb contempla de câteva ore o ramură uscată de cătină şi nu reuşea să accepte că această bucăţică de lemn putea fi materia primă a capodoperei sale. Nu se simţea motivat şi nu avea niciun pic de elan; să picteze pe cătină sau să picteze cătină, asta nu-i trezea nicio dorinţă să se apuce de treabă.

Uabet se apropie, încet, de soţul ei.

— Pot să te deranjez?

Paneb aruncă bucata de lemn cât colo.

— Asta nu e materie primă!

— Desigur că nu, încuviinţă ea zâmbind. Ai putea să-i cauţi ricin scribului Mormântului? Nu mai are ulei, iar Niut cea Neobosită se teme că stăpânul său va deveni de-a dreptul denesuportat, dacă nu-şi va masa capul în fiecare zi. Ai putea găsi ricin în apropierea primului canal, nu departe de Ramesseum.

— Este o obligaţie?

— Nu, doar ajuţi pe cineva.

Colosul nu putea să-i reziste soţiei sale, atât de mititică şi drăgăstoasă. Şi iată-l pe poteca ce ducea la canal, după controlul făcut de paznic.

De înălţimea unor smochini mici, plantele de ricin creşteau în voie la malul bălţilor sau de-a lungul nurilor; aveau frunze netede şi închise la culoare; fructele, după cules, erau uscate la soare, până când coaja crăpa şi se desprindea. Strivindu-le cu piatra de moară, se obţinea, la rece, un ulei destul de ieftin, renumit pentru stimularea creşterii părului, calmarea migrenelor, curăţarea intestinelor şi întreţinerea flăcării lămpilor.

Paneb culese fructele şi le îndesă într-un sac mare; la un moment dat, simţi un miros de fum pătrunzându-i în nări.

În apropiere, nişte băieţandri o rupseră la sănătoasa, râzând. Dăduseră foc unor tufişuri uscate care, uneori, se aprind pe loc.

Când flăcările ţâşniră şi se răspândiră, Paneb se gândi că ar putea traversa spaţiul, ajungând până la cer. Focul nu era, oare, forţa vieţii prin excelenţă? Distrugea tot ce nu mai avea legătură cu realitatea, dând naştere unor forme noi.

Deodată, lumea îi păru pictorului ca o cale spre focul creator; să n-o urmezi însemna să cazi într-o banalitate ucigătoare.

Colosul îndepărtă ramurile uscate şi adună nisip în jurul focului, pentru a-l împiedica să se întindă, distrugând tufele de

ricin. Aşteptă cu răbdare până când dispăru şi cea mai mică flăcăruie, apoi se îndepărtă, îngândurat.

Oare nu focul era materia primă?

☥

Datorită uleiului de ricin, Kenhir renăştea. Sângele îi circula mai bine în creier şi se simţea în putere să-i dicteze asistentului său un raport detaliat asupra gestiunii din Locaşul Adevărului.

Aşezat în poziţia scribului, Imuni îşi pregătise cu minuţiozitate materialele, pe care nu le-ar fi împrumutat nimănui şi pe carele păstra cu mare grijă, începând cu paleta sa din lemn de sicomor, considerată ca fiind braţul lui Thot şi al cărei nume simbolic era „Să vezi şi să auzi”. Penelurile erau întotdeauna curăţate impecabil, la fel păhărelele în care dilua pâinile de cerneală roşie şi neagră, fără să se verse vreo picătură de lichid.

— Eşti pregătit, Imuni? O să dureze ceva! Nu va lipsi niciun amănunt privind felul meu de a munci.

— De ce simţiţi nevoia să vă justificaţi?

— Pentru că puterea centrală vrea să mă înlocuiască.

— Şi pentru care motiv?

— Pentru că sunt prea bătrân! Dar eu n-am deloc intenţia să ies la pensie.

Imuni nu lăsă să se vadă nicio reacţie, dar în mintea lui încolţea o speranţă: nu era el cel mai potrivit pentru a-l înlocui pe Kenhir? Dacă Pharaon avea nevoie de mărturia sa, îi va spune, cu respect, că bătrânului îi trecuse vremea exersării funcţiei de scrib.

— Acest document va fi de ajuns pentru a convinge administraţia să revină asupra hotărârii sale?

— Bineînţeles că nu, Imuni, dar asta nu e singura mea armă.

— Dar suntem forţaţi să ne supunem.

— Regula Locaşului Adevărului ne interzice să cedăm nedreptăţii şi arbitrarului.

În timp ce Kenhir începea să dicteze, Imuni hotărî să fie prudent şi să nu-şi dezvăluie prea repede ambiţiile. În ciuda vârstei sale, bătrânul scrib al Mormântului avea, poate, resurse de nebănuit.

☥

Trădătorul nu se grăbise să examineze de aproape pietrele de moară, pentru că ar fi trebuit să se apropie fără a da de bănuit

gospodinelor care pregăteau pâinea şi berea. Niciuna dintre rotiţele din dolerit nu lumina câtuşi de puţin.

Nu-i mai rămânea decât să arunce o privire asupra pietrei celei mari folosite de auxiliari. La sfârşitul zilei lor de muncă, cei mai mulţi dintre ei se întorceau acasă; şi, pentru că era ziua de naştere a şefului lor, olarul Beken, chiar şi Obed fierarul îşipărăsise coliba modestă în care îi plăcea să doarmă, pentru a nu fi prea departe de atelierul său.

Aşadar, avea drum liber, dar trebuia să se ferească de vreo privire indiscretă; aşteptase până la apusul soarelui şi îmbrăcase o tunică pe care n-o mai purtase niciodată şi pe care soţia sa o ţesuse fără ştirea vecinilor.

Cu un alt mers decât cel obişnuit, ieşise pe portiţa dinspre vest şi mersese de-a lungul zidului din jurul satului, pentru a scăpa de privirea paznicului de serviciu la poarta cea mare.

Zona rezervată auxiliarilor era pustie. Un ibis mare zbura pe cerul roşiatic şi, dinspre nord, sufla uşor un vânticel blând.

Încălţat cu sandale din papirus, trădătorul înaintă până la piatra de moară în spatele căreia se ghemui, pentru a observa împrejurimile.

În momentul în care se ridică, simţi că-l pândeşte cineva. Cineva se ascundea în spatele sacilor cu făină şi îl spiona. Cineva care se temea de el şi nu îndrăznea să-l înfrunte.

Ce să facă? Să se retragă fără a-l identifica pe adversar sau să-l ucidă, lăsând să se creadă că fusese un accident? Trădătorul ezita.

Felina sări, îi zgârie umărul în trecere şi fugi către sat.

Fermecătoarea, uriaşa pisică a lui Paneb! Acest monstru îşi rezervase un vast teritoriu de vânătoare, pe care nu i-l contesta nimeni.

Din fericire, oricât de vicios ar fi fost, acest motan blestemat nu putea nici să vorbească, nici să destăinuie cuiva faptul că-l văzuse pe trădător lângă piatra de moară a auxiliarilor, acest obiect atât de banal, prin faţa căruia trecuse de atâtea ori fără să-i acorde vreo atenţie.

Încordat, se apropie încet. Mărimea rotiţei era promiţătoare şi, în întuneric, trădătorul ar fi putut vedea imediat dacă doleritul dădea lumină.

Nu, ăsta era un gând stupid. Piatra sacră nu putea fi expusă la lumina zilei; sculptor desăvârşit, maestrul de operă o ascunsese, acoperind-o cu un strat care să-i mascheze adevărata natură.

Trădătorul scoase un cuţitaş foarte ascuţit pentru a râcâi suprafaţa rotiţei, sperând să descopere un alt material, care să strălucească.

Dar nu era decât dolerit, care, de mulţi ani, le era de mare folos artizanilor.

Dezamăgit, trădătorul trebui să admită că era pierdut. Maestrul de operă nu lăsase piatra preţioasă la îndemână, nici măcar sub o mască înşelătoare; trebuia să revină la prima ipoteză: cea mai mare comoară a confreriei era păstrată într-un loc închis şi supravegheat.

☥ Capitolul 15

De îndată ce cancelarul Bay intră în biroul generalului Mehy, acesta îşi dădu imediat seama că avea în consilierul faraonului Sethi un adversar de temut.

— Aţi călătorit bine, domnule cancelar?

— Sincer să fiu, nu-mi place deloc să călătoresc, dar Maiestatea Sa şi regina doreau, cu orice preţ, să mă întâlnesc personal cu maestrul de operă al Locaşului Adevărului. I-aţi anunţat vizita mea?

— Bineînţeles; îl veţi întâlni, chiar aici, mâine dimineaţă.

— Se pare că e un om dintr-o bucată.

— Educaţia pe care a primit-o Nefer cel Tăcut l-a făcut pe acesta om de o rigoare extremă; nu se supune cu una cu două cerinţelor administrative, se plânse Mehy.

— Aveţi un dosar despre el?

— În întreaga lui carieră, nu există până acum nicio pată, afirmă generalul.

Mehy l-ar fi învinuit cu plăcere pe maestrul de operă într-un fel oarecare, numai că se temea de Bay; când va cunoaşte mai bine intenţiile cancelarului, va încerca, desigur, să-l manipuleze.

— Acest Nefer este, vasăzică, un om de o cinste absolută? se îngrijoră Bay.

— Artizanii din Locaşul Adevărului formează o confrerie cu totul specială care depinde direct de rege, fapt care-i determină să fie deosebit de mândri.

— Ştiu, generale, ştiu... Cu alte cuvinte, nu mă puteţi ajuta.

— Rolul meu oficial e acela de a proteja satul artizanilor şi de a-l scuti de orice neplăcere; consider că-mi fac datoria cât de bine pot. Dar nu am dreptul să intru în Locaşul Adevărului şi nu pot avea nicio influentă asupra conducătorilor acestuia. În rest, sunt cu totul la dispoziţia voastră.

— Regele vă apreciază loialitatea, generale; este conştient că autoritatea şi sfaturile voastre cumpătate au evitat un conflict catastrofal pentru ţara noastră. Presupun că aţi avut grijă să-l reţineţi pe prinţul Amenmes într-o reşedinţă supravegheată?

— Puteţi fi sigur de asta. E bolnav, deprimat şi va sfârşi prin a accepta suveranitatea regelui.

— Într-adevăr, n-are de ales.

☥

Maestrul de operă fu primit cu căldură de cancelarul Bay, în grădina administraţiei centrale, la umbra unui chioşc acoperit cu iederă. Înăuntru, tăvile cu fructe şi cupele cu bere fuseseră aranjate pe mese joase.

— Cât de plăcută pare să fie viaţa la Teba! observă cancelarul; numai că eu n-am venit aici pentru a discuta despre farmecul timpului liber. Faraonul a primit scrisoarea pe care i-aţi trimis-o, precum şi raportul amănunţit al lui Kenhir; aceste documente ne-au cam surprins, trebuie să mărturisesc. Nu contestăm rezultatele excelente ale muncii scribului Mormântului, dar nu mai are vârsta la care să poată face faţă unei asemenea funcţii. A sosit vremea pensionării şi Kenhir merită din plin să se bucure, în sfârşit, de puţină odihnă.

— Mi-aţi citit scrisoarea în întregime? întrebă Nefer.

— Ea dovedeşte o prietenie minunată, dar n-ar fi mai bine s-o uitaţi? Ţinând cont de faptul că vă revine sarcina de a conduce lucrările pentru locul de veci al lui Sethi al II-lea, consider că este necesară numirea unui nou scrib al Mormântului, mai tânăr şi mai bine informat asupra nevoilor actuale. Vremurile se schimbă, Nefer, trebuie să ştim să ne adaptăm. Înţelegi ce vreau să spun?

— Tot ce mi-aţi spus e foarte clar, cancelare!

— Aşadar, problema e ca şi rezolvată... Vă voi trimite un scrib şcolit în capitală, căruia îi veţi aproba numirea şi cu care veţi colabora.

Satisfăcut, Bay gustă dintr-o smochină moale şi dulce.

— Eram convins că maestrul de operă al Locaşului Adevărului nu putea fi decât un om inteligent şi cumpătat; sunt fericit că nu m-am înşelat.

— Mă tem că vă voi dezamăgi, cancelare!

— Nu pot să cred, dragul meu Nefer! Competenţele vă sunt cunoscute şi nu mă îndoiesc de reuşită. Sunt sigur că mormântul regelui va fi o adevărată minune.

— Confreria va dovedi, desigur, dăruirea şi devotamentul său; dar, pentru a duce totul la bun sfârşit, va avea nevoie de un scrib al Mormântului cu o autoritate de necontestat.

— N-aveţi nicio grijă, urmaşul lui Kenhir va avea calificarea necesară.

— N-aş crede.

Cancelarul era descumpănit, dar, curând, înţelese.

— Aveţi propriul candidat, nu-i aşa?

— Aşa e, admise Nefer.

— La urma urmelor, aşa este şi normal: ştiţi bine că bătrânul Kenhir e la sfârşitul carierei sale şi, de aceea, i-aţi pregătit un succesor. Mi-aţi putea spune cum se numeşte?

— Este chiar Kenhir.

Bay se încruntă.

— Vă bateţi joc de mine?

— După cum am explicat în scrisoare, n-ar putea exista un scrib mai bun decât Kenhir. Aceasta este voinţa confreriei.

— Dar nu şi a mea!

— A voastră, cancelare, sau a regelui?

— Trebuie să dezvălui un secret de stat, Nefer, dar îţi pot mărturisi că aceea care a cerut schimbarea este regina Tausert în persoană; nici nu poate fi vorba să nu i se dea ascultare.

— Ce are să-i reproşeze lui Kenhir?

— Nimic... nimic anume.

— Este vorba, aşadar, de un simplu capriciu.

— Măsuraţi-vă cuvintele, vă rog!

— Suntem o confrerie de artizani şi lucrăm cu materiale care nu acceptă nici capricii, nici toane. Şi dacă regina a conceput

acest proiect de a ne impune un scrib incapabil de a se adapta la obiceiurile noastre, ar fi bine să renunţe.

— Vă sfătuiesc din tot sufletul să vă supuneţi, Nefer!

— M-aţi înţeles, într-adevăr, greşit. Fără unitate, confreria nu va putea munci corect; şi această coeziune nu poate fi realizată decât prin păstrarea lui Kenhir în postul lui de scrib al Mormântului.

— Dorinţa reginei...

— Poate fi ea, oare, superioară legii lui Maat, pe care Maiestatea Sa are datoria s-o incarneze şi s-o transmită? Explicaţi-i, deci: Kenhir nu e un scrib ca toţi ceilalţi, iar noi avem nevoie de el pentru gestiunea comunităţii. Dacă şi-ar pierde sănătatea, ne-am schimba amândoi punctul de vedere.

— Maestre de operă, mă puneţi într-o situaţie delicată.

— Contez pe calităţile dumneavoastră de diplomat pentru rezolvarea acestei situaţii, cancelare; îi veţi arăta reginei că noi trebuie să muncim, urmând cu toţii aceeaşi direcţie; aştept instrucţiuni de la palat, pentru a putea începe săparea locului de veci al noului faraon.

☥

— E mai rău decât în coşmarurile mele, îi mărturisi cancelarul Bay generalului Mehy. Nu poţi cădea la învoială cu acest Nefer... şi nici cu regina! Dacă Maiestatea Sa nici nu va vrea să audă, credeţi că maestrul de operă va demisiona, punându-şi confreria în imposibilitatea de a lucra?

— Tăcutul e un personaj încăpăţânat care promite cu multă seriozitate; ceea ce v-a promis că va face, o va face negreşit.

— Speram să se sperie în faţa argumentelor mele, dar el a rămas la fel de hotărât. Iată-mă obligat să mă reîntorc la Teba cât mai repede şi să relatez aceste fapte cuplului regal.

— Presupunând că nu se va cădea la înţelegere, ce crezi că se va întâmpla?

— Kenhir va fi pensionat din oficiu, înlocuitorul său fiind impus confreriei.

— Asta ar fi cea mai nepotrivită dintre soluţii, aprecie generalul; funcţionarul care va fi numit va fi respins de artizani şi nu va mai exista nicio organizare prielnică lucrărilor.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la un asemenea haos.

— Aranjaţi lucrurile chiar dumneavoastră, cancelare!

— N-o cunoaşteţi pe regina Tausert! Dacă nu e ascultată, mânia sa face prăpăd.

— Voinţa ei corespunde cu aceea a regelui?

— Sethi nu s-a impus încă.

— Nu faceţi rău Locaşului Adevărului! Fără el, o domnie nu îşi va găsi drumul spre eternitate.

— Şi faraonul e conştient de acest lucru; sunt sigur că va lua măsurile necesare pentru evitarea unui conflict de asemenea proporţii.

Necunoscând adevăratele intenţii ale noii puteri, Mehy îşi jucase bine rolul de protector al satului. În curând, va putea afla mai multe.

☥

Paneb picta flăcările sub toate formele lor. De mai multe zile, nu înceta să le observe, să le cerceteze dansul, pentru a le sesiza mlădierile cele mai intime. Stricând multe pâini de culoare fabricate de el însuşi, folosea zeci de nuanţe de roşu şi de galben pentru a evoca transformarea focului, din clipa în care se aprinde şi până la stingerea completă a jarului.

Bucăţi de papirus şi de calcar erau aruncate unele peste altele; nemulţumit de rezultat, Paneb nu dădea nicio importanţă acestor resturi.

— Ştii că se încearcă să ni-l ia pe Kenhir? îl întrebă soţia sa.

— Vom rezista.

— N-ai dori o schimbare?

— Kenhir nu se schimbă! Şi asta e bine!

Uabet cea Pură se aşează lângă soţul ei.

— Tot mai cauţi materia primă?

— Focul îmi vorbeşte, dar nu reuşesc să-i înţeleg graiul. Şi nu sunt mulţumit de felul în care reuşesc să îl redau. Totuşi... Totuşi, am impresia că nu mai am mult şi-i voi descoperi secretul.

— Şi nu greşeşti.

Paneb îşi privi soţia cu mirare.

— Vrei să spui... că focul este materia primă necesară capodoperei mele?

— Într-un anume fel.

— Explică-mi mai clar, te rog!

— Trebuie să-ţi afli singur calea, Paneb!

— De ce nu e de ajuns să pictez focul?

— Întreabă-te despre flăcările invizibile care-ţi îndrumă degetele şi despre acelea care fac să se nască privirea ta, în fiecare dimineaţă; şi învaţăsă reglezi diferitele etape ale focului, de la entuziasm la creaţia spirituală, fără să uiţi ofranda. Ai nevoie să progresezi precum cuceritorul dornic să descopere noi ţinuturi şi să stăpânească, fie şi o clipă, teritoriul cucerit.

— Ce vorbe ciudate, Uabet!

— Nu sunt ale mele, Paneb, sunt ale focului, care îmi e părinte, mie şi tuturor preoteselor lui Hathor.

☥ Capitolul 16

Totul îi mersese pe dos: o călătorie grea din cauza vântului puternic, un catarg rupt, care-l obligase pe cancelar să se mute pe altă corabie, boala secretarului său şi, acum, ce putea fi mai rău!

Sethi al II-lea inspecta cazărmile frontierei de nord-est, reginei Tausert revenindu-i sarcina de a se ocupa de treburile curente. Având încredere în priceperea tinerei sale soţii, noul faraon îi lăsa în grijă cu plăcere administraţia regatului, pentru ca el să se ocupe mai bine de armată, în vederea unui eventual conflict cu fiul său Amenmes.

Cancelarul Bay plănuise să vorbească mai întâi cu regele, asmuţindu-l împotriva reginei, dar absenţa monarhului îi punea strategia la pământ şi a o înfrunta pe Tausert n-ar fi dus la nimic bun.

Când îl primi în sala personală de audienţe, în care nu aveau acces decât notabilii statului, Bay fu, pentru a nu ştiu câta oară, uimit de frumuseţea şi eleganţa ei.

O rochie de un verde crud îi punea în valoare formele perfecte, coliere şi brăţări de o fineţe aproape ireală adăugând şi mai mult farmec acestei femei în faţa căreia nu puteai rezista. Tausert îl vrăjise pe Sethi, dar şi pe toţi cei de la curte. Bay însuşi era robit de atâta prestanţă, îngemănată cu o inteligenţă de temut.

— Eşti mulţumit de călătoria la Teba, cancelare Bay?

— Mai mult sau mai puţin, Maiestate!

— Mai întâi, spune-mi veştile bune.

— În provincie e linişte, iar trupele generalului Mehy vă sunt credincioase.

— Ai avut vreo discuţie cu Amenmes?

— Nu, e bolnav şi deprimat; a înţeles, desigur, că nu era în măsură să-şi înfrunte tatăl.

— Poate face pe vicleanul?

— Tot ce se poate, dar Teba nu e deloc pe picior de război.

— Să trecem la veştile proaste, ceru regina.

Cancelarul înghiţi în sec.

— L-am întâlnit pe Nefer cel Tăcut, maestrul de operă din Locaşul Adevărului, şi i-am adus la cunoştinţă intenţiile pe care le aveţi...

— Cum adică, intenţiile mele? Era vorba de o hotărâre în faţa căreia era obligat să se încline!

Deşi nu obişnuia să fie atât de direct, cancelarul răspunse fără ocolişuri:

— Maestrul de operă refuză, Maiestate!

Ochii frumoasei Tausert aruncau flăcări.

— Oare am înţeles bine, Bay?

— Nefer confirmă cele scrise, aşa că doreşte să-l păstreze pe Kenhir ca scrib al Mormântului.

— Acest maestru de operă a uitat că trebuie să dea ascultare faraonului?

— Nicidecum, Maiestate; în cele din urmă, va ceda în faţa voinţei voastre. Dar intervenţia mea nu i s-a părut suficientă şi mi-a atras atenţia că nu-l va înlocui pe Kenhir, a cărui sănătate este excelentă.

— Mi se pare mie sau eşti de partea acestui Nefer, cancelare?

— Nici vorbă, Maiestate; eşecul meu mă face să mă simt jalnic! Dar acest om e încăpăţânat şi nu va fi uşor să-l înduplecăm.

— De obicei, îţi reuşesc misiunile pe care ţi le încredinţăm.

Ameninţarea i se simţea în glas.

— Generalul Mehy însuşi m-a sfătuit să fiu prudent. Ieşirea la pensie a lui Kenhir ar nemulţumi în aşa măsură confreria, încât aceasta s-ar putea să nu mai muncească şi să se dezorganizeze.

— Ar îndrăzni, oare, să se revolte?

— E prea mult spus, Maiestate, dar se pare că aceşti artizani ţin mult la unitatea lor.

— Cu alte cuvinte, crezi că am făcut o greşeală şi ai dori să revin asupra hotărârii mele.

Cancelarul ar fi preferat să se transforme în piatra cu care era pardosită sala decât să dea un răspuns. Pentru câteva cuvinte, ar fi putut pierde tot ce dobândise în ani lungi de trudă şi cariera sa ar fi putut lua sfârşit, rămânând cu un post umil de scrib în vreun orăşel de provincie.

— Aştept un răspuns precis, Bay!

Dacă tot era pierdut, nu era de preferat să fie, măcar o dată, sincer?

— În urma discuţiei avute cu maestrul de operă, cred, Maiestate, că ar fi mai bine să-l păstraţi pe Kenhir în postul pe care-l ocupă de atâta vreme. Confreria din Locaşul Adevărului n-ar fi agitată şi ar fi în măsură să răspundă, cât mai repede, solicitărilor lui Pharaon. Şi apoi, acest scrib e foarte vârstnic...

— Mă surprinzi, Bay!

— Regret, Maiestate, dar am hotărât să spun adevărul. Mulţi mă consideră oportunist, capabil să mă folosesc de minciuni şi linguşeli pentru a-mi atinge scopurile, şi poate că nu greşesc întrutotul. Dar în prezent sunt consilierul cuplului regal care cârmuieşte destinul ţării pe care o iubesc şi doresc s-o slujesc. Mi se pare, aşadar, necesar să-mi schimb atitudinea, oricât de mult m-ar costa.

Privirea reginei deveni aproape blândă.

— Te judecasem greşit, Bay, căci te luam drept unul dintre aceşti curtezani mediocri, a căror unică ambiţie este îmbogăţirea. Dar tu pari să preferi cinstea.

Tausert i se păru prea darnică în complimente, cuvintele sale binevoitoare îngrijorându-l mai degrabă; dacă acesta era sfârşitul lui?

— Dă-mi mai multe amănunte despre Nefer cel Tăcut, îi ceru ea.

— Am fost foarte impresionat, Maiestate; este un om calm şi puternic totodată, a cărui prezenţă umple locul în care se află. Înfaţa lui, te simţi un om mărunt, lipsit de forţă; nu ridică tonul niciodată, nu încearcă să convingă şi îşi urmează drumul drept, de parcă nu s-ar teme de nicio piedică. Feriţi-vă de el, Maiestate! Nefer este doar un artizan, dar are ţinuta şi demnitatea unui adevărat şef şi se va lupta cu tărie pentru a-şi apăra confreria care l-a ales să-i fie îndrumător.

— L-ar putea înfrunta chiar şi pe faraon?

Cancelarul Bay ezită:

— Poate că nu, dar nu pot fi sigur; doar câştigându-i respectul, abordând în mod corect unele probleme.

— Fă-mă să-nţeleg!

— Nu este de ajuns să-i dai ordine unui asemenea om; pentru ca ascultarea lui să nu fie doar supunere, ci, mai ales, înţelegere, este necesar să aprobe pe de-a-ntregul proiectul propus. Ţinând cont de prezenţa prinţului Amenmes la Teba şi de reacţiile pe care nu i le putem prevedea, domnia lui Sethi al II-lea începe în condiţii grele, iar săparea mormântului său în Valea Regilor va fi un act deosebit de important. Umilindu-l pe Nefer cel Tăcut şi obligându-l să se despartă de Kenhir, n-am avea nimic de câştigat.

— Am câştiga respectul suveranităţii noastre, Bay!

— Desigur, Maiestate, dar n-ar fi mai bine să ne retragem puţin?

— Asta îndrăzneşti tu să-i recomanzi unei regine?

— Îi recomand să acţioneze în interesul regatului.

— Lasă-mă singură, Bay; când faraonul se va întoarce, vom putea lua o hotărâre definitivă!

☥

Fermecătoarea sări pe genunchii lui Kenhir, care, stând în pragul casei, se bucura de soarele amurgului. Aşezat pe un taburet cu trei picioare, bătrânul scrib îşi perinda prin minte anii petrecuţi în slujba confreriei, cu bucurii şi necazuri; nu regreta nimic, nici măcar nenumăratele griji zilnice şi defectele artizanilor, pe care nici zeii nu reuşiseră să le vindece.

Enorma pisică multicoloră îşi retrăsese ghearele, pentru a nu-l răni pe bătrânul căruia îi lingea mâinile, pe îndelete.

La câţiva metri mai departe, Negruţu' îi privea. Clinele cel negru acceptase, în sfârşit, prietenia dintre scrib şi felină, dar continua s-o supravegheze înainte de a o adopta definitiv.

— Tu eşti mai îndemânatică decât mine, îi mărturisi Kenhir pisicii, căci tu ştii să cazi întotdeauna în picioare. Eu nu prea sunt diplomat şi nu m-am gândit niciodată decât la a-mi face corect meseria, uitând de faptul că trebuie să fiu plăcut celor de la putere... N-am făcut bine, dar acum sunt prea bătrân să mă mai pot schimba.

Paneb se aşează la dreapta scribului Mormântului:

— Monstrul ăsta v-a îndrăgit... Totuşi, a rămas o sălbăticiune.

— Probabil că semănăm la caracter.

— Nu sunteţi un artizan, Kenhir, dar îndelungata dumneavoastră carieră v-a permis să descoperiţi secretele confreriei.

— Nu te lua după zvonuri, băiete!

— Nefer mi-a cerut să realizez o capodoperă.

— Iată o etapă hotărâtoare, Paneb! În ciuda talentului tău, nu poţi şti dinainte că vei reuşi.

— Nu-i aşa că ştiţi ce e materia primă?

— Firea omului. Nimic nu e mai pervers şi mai neînsemnat, dar asta e unealta pe care ne-au dat-o zeii şi trebuie să ne obişnuim cu ea. Nu o refuza şi foloseşte-o ca pe un material greu de lucrat.

— Va trebui să mă schimb şi eu?

— Mai ales, dar nu-ţi face iluzii! Aşa te-ai născut şi aşa vei muri. Ştiu, din experienţa mea, că nimeni nu se schimbă şi că acela care ajunge maestru de operă a fost născut pentru asta. Dar trebuie să ciopleşti piatra şi lemnul, pentru a scoate la iveală formele pe care aceste materiale le ascund. Îndepărtează crusta care te acoperă, Paneb, şi lasă să se vadă inima ta adevărată, esenţa fiinţei tale. Abia atunci vei putea afla materia primă.

Pisica moţăia fără nicio grijă; dar când se apropie Nefer cel Tăcut, deschise ochii, atentă.

— Ce seară minunată! spuse Kenhir, adresându-se parcă soarelui ce apunea. Sunt mulţi ani de când nu mi-am îngăduit un asemenea moment de trândăveală.

— Tocmai am primit de la palat răspunsul definitiv în ceea ce vă priveşte, îi aduse la cunoştinţă maestrul de operă.

— Înainte de a-mi oferi amănuntele acestei veşti, lasă-mă să mă bucur de apusul de soare şi de ultima zi pe care o petrec în satul artizanilor. Bagajele îmi sunt deja pregătite, pe servitoare am concediat-o şi voi pleca pe furiş, fără să-mi iau rămas-bun de la cineva. Chiar de mâine, lumea mă va uita şi nimeni nu mă va regreta. Asta e viaţa...

— Uneori, ne face şi surprize.

Bătrânului scrib îi era teamă.

— Regele s-a gândit la o pedeapsă în plus?

— Asta o veţi hotărî singur... Sethi al II-lea vă confirmă în funcţia de scrib al Mormântului.

☥ Capitolul 17

Nefer cel Tăcut şi Kenhir urcară până la mormântul pe care maestrul de operă începuse să şi-l sape în necropola Locaşului Adevărului. Din când în când, săpa chiar el împreună cu Paneb, care tocmai terminase o pictură unde predomina ocrul.

— Am dorit să vă arăt ultima operă a fiului meu adoptiv, îi spuse Nefer scribului, căci o consider deosebit de reuşită.

Pereţii erau încă grosolan ciopliţi, iar lumina zilei nu putea lumina decât partea de jos a zidului în faţa căruia se opri maestrul de operă. Nicio rază nu ajungea în dreptul culorilor vii ale picturii, aşa că scribul Mormântului trebui să aştepte un timp pentru a distinge scena din penumbră.

Doi oameni se aflau faţă în faţă: unul purtând şorţul maeştrilor de operă, celălalt, o robă de ceremonie şi, în mână, materialul de care se folosesc scribii.

— Ăsta... ăsta sunt eu! se miră Kenhir.

— Am vrut să vă reprezint în acest loc de veci, pentru a putea sta de vorbă în continuare, veghind asupra fericirii acestui sat, atunci când vom părăsi această lume.

— Ce onoare fără seamăn! îngăimă Kenhir.

— Mai degrabă, un semn de respect faţă de scribul Mormântului care nu ţine seamă de vârsta şi de boala sa, pentru a apăra cât se poate de bine viaţa îndestulată a confreriei.

— Este cea mai frumoasă dovadă de preţuire pe care mi-a fost dat să o primesc vreodată, Nefer... Cum ţi-aş putea mulţumi?

— Continuându-vă munca, Kenhir, doar continuând, oricare ar fi obstacolele.

Scribul privi îndelung pictura care-l reprezenta în puterea vârstei.

— Paneb mi-a dăruit o nobleţe pe care nu o am... Dar e mai bine să mă prezint astfel în faţa zeilor!

— V-a vorbit despre capodopera sa?

— Caută pretutindeni materia primă şi nu-şi va afla liniştea până nu o va găsi.

— Măcar e pe drumul cel bun?

— Aşa sper... dar câţi nu s-au pierdut tocmai atunci când credeau că şi-au atins scopul?

Cei doi bărbaţi ieşiră din mormântul care de acolo, de sus, domina satul.

— Ce şansă avem, Kenhir: să trăim aici şi să fim şi în moarte alături de strămoşi, departe de forfota lumii ăsteia, sub protecţia pietrei de lumină. Există, oare, un destin mai frumos?

— Aş vrea să-ţi vorbesc despre un proiect cam surprinzător, la care ţin...

Nefer cel Tăcut ascultă.

Proiectul era, într-adevăr, surprinzător.

☥

Întrucât orice veste bună era însoţită de un banchet, Pai Pâinică-Bună nu pregetă să organizeze unul, pentru sărbătorirea menţinerii lui Kenhir în postul lui. Deşi mulţi artizani se plângeau de caracterul lui dificil, cele două echipe recunoşteau competenţa şi seriozitatea bătrânului scrib, considerat un membru de neînlocuit al confreriei.

Doar Imuni era dezamăgit, căci sperase să ia locul stăpânului său, faţă de care se simţea deja superior, deşi degetele scribului Mormântului nu erau încă anchilozate. Kenhir ţinea singur *Jurnalul* confreriei şi nu-i dădea asistentului său decât sarcini mai puţin importante. Dar Imuni se consola gândindu-se la vârsta şefului său, care nu va întârzia să plece în regatul lui Osiris.

După terminarea sărbătorii, Kenhir o primi pe Niut cea Neobosită.

— M-aţi dat afară pentru că ştiaţi că veţi părăsi satul, îi aminti servitoarea; dar, din moment ce aţi rămas aici, nu mă puteţi angaja din nou?

— Îţi dai seama ce caracter îngrozitor ai?

— Asta, pentru a vă putea ţine piept dumneavoastră; e ceva necesar. Ceea ce contează este munca mea: n-aţi fost mulţumit de mine?

— Cu excepţia curăţeniei prea dese făcute în biroul meu, nu pot spune că am fost nemulţumit. Cât despre bucatele pe care

le pregăteşti, trebuie să recunosc că sunt delicioase, deşi nu prea grase.

— Bine, dar asta ar fi un dezastru pentru sănătate. Am vorbit şi cu femeia înţeleaptă, care a fost de acord cu mine. Atâta timp cât va trebui să gătesc pentru dumneavoastră, voi ocoli grăsimea.

— Mi-ai spus cândva că nu ai decât două îndatoriri: curăţenia şi bucătăria.

Niut cea Neobosită zâmbi.

— Aţi dori să fac mai multe?

— Cam aşa ceva. Se anunţă o perioadă de muncă intensă, iar eu nu mai am puterea de altădată, mai ales după încercarea prin care am trecut. Prin urmare, doresc să mă ocup doar de Mormânt şi de cele necesare acestuia. Tu eşti aceea care va veghea asupra acestei locuinţe şi asupra a tot ce trebuie pentru bunul mers al ei, fără să uiţi de hainele mele şi de aprovizionarea cu flacoane de ulei de ricin.

— Salariul meu...

— M-am gândit şi la asta, desigur, şi m-am oprit la o soluţie care riscă să-ţi displacă, dar care ar prezenta multe avantaje.

— Refuzaţi să-mi măriţi salariul?

De data asta, zâmbi Kenhir.

— Nu-mi place să fac risipă de bani, dar nici nu sunt atât de zgârcit! Pentru că munca ta va fi grea, vei locui aici. De aceea, îţi propun să devii soţia mea!

Niut rămase ca lovită de trăsnet.

— Bine, dar...

— Dar... eu sunt un moşneag, iar tu eşti o fată în floarea vârstei! Crezi că nu-mi dau seama? Linişteşte-te, n-am nicio dorinţă necurată. Singura dragoste pe care ţi-o pot da este aceea a unui bunic faţă de nepoţica lui. Te-am observat, Niut, şi am constatat că eşti cinstită, harnică şi demnă de respect. Luându-te de nevastă, te voi face moştenitoarea mea. După moartea mea, vei fi o femeie bogată şi cultivată, căci vei avea timp să citeşti şi să descoperi minunatele texte ale înţelepţilor. Atunci îmi vei putea mulţumi, îţi vei putea alege un soţ pe placul tău, căruia îi vei dărui atâţia copii câţi vei dori. Se înţelege de la sine că vom dormi în camere separate şi vei avea propria sală de baie. Căsătoria noastră va face să înceteze zvonurile dragilor noştri săteni, a căror imaginaţie e gata, uneori, să se aprindă;

vom preciza faptul că e vorba doar de un act legal, pentru a-ţi asigura viitorul. Contez pe cuvântul tău categoric pentru a risipi orice neînţelegere.

— Vorbiţi... vorbiţi serios?

— Foarte serios. Tu nu eşti o servitoare ca toate celelalte, Niut; faptul că îmi dai satisfacţie este o faptă pentru care meriţi o răsplată. Devenind soţia mea, nu vei avea decât avantaje, câştigând în acelaşi timp respectul celorlalte gospodine. I-am vorbit deja despre asta maestrului de operă, care a fost la fel de uimit ca şi tine, dar a înţeles punctul meu de vedere. Gândeşte-te bine, fata mea, şi ia o hotărâre!

— Oare nu voi fi acuzată că v-am sedus şi că m-am comportat ca o târfă?

— Fii liniştită, acest zvon circulă, probabil, de multă vreme! Căsătoria asta o să-i pună capăt şi toţi te vor respecta, atrăgându-şi, în caz contrar, o pedeapsă severă. Şi, mai mult, în faţa tribunalului confreriei, voi da explicaţii asupra adevăratei naturi a alianţei noastre.

— Totul e atât de neaşteptat, atât de...

— Nu-ţi voi impune nimic, Niut; îţi vei alege viaţa după bunul tău plac.

— Şi n-aveţi, într-adevăr, nicio reţinere?

— Ţi-o jur pe viaţa lui Pharaon şi pe cea a maestrului de operă. Nu ţi-am ascuns niciuna dintre intenţiile mele; poţi conta pe corectitudinea mea. Există totuşi un risc...

Niut simţi un nod în gât.

— Care?

— Acela de a ţi se urca la cap noul tău statut de stăpână a casei, aceasta făcând să nu mă mai slujeşti ca înainte. Dar acesta e un risc pe care mi-l asum!

— Cât de puţin mă cunoaşteţi!

— Eu cunosc foarte bine firea omenească, fata mea!

— Mă angajez cu toată hotărârea să întreţin această casă ca şi când ar fi a mea!

— Dar va fi, cu adevărat, a ta, dacă accepţi această căsătorie.

Niut cea Neobosită atinse un perete, vrând să se asigure că nu visează.

— În acest caz, cum îndrăzniţi să presupuneţi că voi accepta cea mai mică dezordine şi că nu voi continua să şterg praful? Erau multe lucruri care nu-mi plăceau, dar trebuia să tac pentru

a nu fi dată afară... Dar dacă am voie să vorbesc, totul va fi altfel! Trebuie zugrăvit din nou, unele mobile nu mai corespund cu respectul datorat scribului Mormântului, iar confortul sălilor de baie trebuie îmbunătăţit fără nicio amânare. În rest, vom vedea mai târziu.

Kenhir prevăzuse o astfel de tornadă şi, pentru o clipă, se întrebă dacă va fi capabil să reziste multă vreme. Dar trebuia să plătească acest preţ pentru a-i oferi unei fete excepţionale statutul pe care-l merita.

— Trebuie să înţeleg... că accepţi?

— Nu, sigur că nu... În sfârşit, vreau să spun că... E ceva atât de neaşteptat!

— Ai nişte dorinţe de care n-am ţinut seama?

— Nu, temenii contractului îmi convin, dar... parcă totul e dat peste cap... şi de ce m-aţi ales tocmai pe mine?

— Pentru că nu mai am vârsta la care să mă recăsătoresc, Niut! Destinul m-a lovit atât de tare, pentru a mă face să înţeleg că trebuie să mă ocup doar de ceea ce este important, pe măsura forţelor care mi-au mai rămas. Tu ai toată viaţa înainte, iar eu am posibilitatea să-ţi ofer o bază solidă pentru a ţi-o putea realiza. Mă cunosc şi ştiu că nu sunt nici bun, nici generos, pentru că anii petrecuţi cu gestionarea confreriei m-au învăţat să devin neîncrezător şi să nu-mi fac iluzii; luându-te de soţie, mă gândesc în primul rând la interesul şi la bunăstarea mea. Să nu crezi în niciun caz că o fac din milă sau datorită faptului că am un suflet mare.

Pentru a se calma, Niut cea Neobosită luă o perie şi începu să frece un cufăr din lemn:

— Poate ştiţi să vă clasaţi arhiva corect, dar nu cunoaşteţi arta de a împături hainele şi de a le aranja în aşa fel încât să nu se uzeze înainte de vreme. Şi toate astea nu se mai învaţă la vârsta dumneavoastră. Cât despre obiceiul pe care-l aveţi să purtaţi mai multe zile la rând aceeaşi tunică şifonată, sub privirile pline de reproş ale femeilor din sat... Lucrurile trebuie să fie clare, Kenhir: întreţinerea unei locuinţe cere să ai iniţiativă, iar eu nu suport să se amestece careva în treburile mele.

— Nu e posibilă nicio negociere?

— Niciuna.

— Îţi accept condiţiile, Niut!

☥ Capitolul 18

În aşteptarea directivelor din partea lui Sethi al II-lea, maestrul de operă dăduse sarcini artizanilor din cele două echipe, cu aprobarea şefului echipei din stânga: renovarea templului principal şi a capelelor anexe, refacerea dalelor din locaşul întrunirilor, înfrumuseţarea locuinţelor şi consolidarea podurilor caselor.

Paneb şi Ched Salvatorul făcuseră un ultim retuş în vastul mormânt al lui Kenhir, a cărui căsătorie fusese oficiată de tribunalul satului; în prezenţa câtorva martori, scribul scrisese un testament, prin care îşi lăsa toate bunurile lui Niut cea Neobosită.

— Mă simt împăcat, îi mărturisi Kenhir maestrului de operă, căci acum pot muri liniştit.

— Mormântul vă este pe plac?

— Este o minunăţie de care sunt nevrednic... dar pe care n-aş da-o nimănui! Nu mă voi grăbi să mă mut în această locuinţă somptuoasă, dar voi veghea asupra ei cu mare grijă. Lumea de dincolo are ceva bun, Nefer... Datorită harului pictorilor, ţăranii strâng recolta fără efort, grâul se coace întotdeauna, vântul umflă velele corăbiilor fără să le sfâşie, iar eu rămân veşnic tânăr! Ce să cer mai mult confreriei? Dacă aş fi fost silit să părăsesc acest sat, aş fi fost cuprins de o mare disperare; şi tu eşti cel care m-a salvat de la această nenorocire.

— Nu vă datoraţi salvarea decât dumneavoastră înşivă şi muncii pe care o depuneţi, Kenhir!

— În această lume în care conflictele nu încetează niciodată, frăţia e o calitate rar întâlnită; sunt fericit că am trăit destul de mult pentru a-i cunoaşte binefacerile.

Soarele strălucea, apa şi alimentele fuseseră livrate, florile împodobeau altarele strămoşilor, iar satul forfotea precum un stup de albine, harnic şi fericit; dar maestrul de operă era încă neliniştit.

— Intrăm într-o nouă eră, i se destăinui el scribului Mormântului; cancelarul Bay joacă rolul de intermediar între faraon şi confrerie, dar nu sunt convins că va fi de partea noastră.

— Un om de la curte nu-şi urmăreşte decât avantajele, dorind să se facă plăcut superiorilor săi; ori va vedea cât de util este Locaşul Adevărului, ori va complota pentru a-l distruge.

— Personajul ăsta este inteligent şi viclean; cred că ar trebui să ne temem de el. N-a dat dovadă de putere în a o influenţa pe regină, atunci când a convins-o să se răzgândească?

— Reuşeşti cumva să-i citeşti gândurile?

— Mi-a făcut impresia că nu este sigur de hotărârile sale şi încă se întreabă asupra rostului muncii noastre.

— Din fericire, generalul Mehy ne rămâne protectorul oficial; dar prezenţa prinţului Amenmes la Teba nu va sfârşi, oare, prin a-i face rău, fiindu-ne şi nouă defavorabilă? Dacă începe războiul civil, vom fi sortiţi pieirii!

— Iată de ce piatra de lumină trebuie să rămână departe de ochii hoţilor!

— Până-n prezent, trădătorul nu s-a putut apropia de ea şi sunt convins că e departe de a o descoperi!

— Trebuie să rămânem vigilenţi, Kenhir; s-a arătat destul de abil, ascunzându-se în umbră.

— După cum presupune Sobek, într-o bună zi va sfârşi prin a face o greşeală!

— Eu nu sunt atât de sigur, obiectă Nefer, şi, de acum înainte, suntem obligaţi să facem totul ţinând seama de prezenţa lui.

— Şi apoi, trebuie să fim atenţi la atitudinea reginei... Dacă a vrut să scape de mine, asta n-a fost doar din pricina vârsteimele. Tausert avea intenţia să ne impună un fel de spion care să-i descrie în cele mai mici amănunte activităţile Locaşului Adevărului. Noua putere vrea să ne supună şi să se facă stăpână peste secretele noastre.

— Totuşi, regina a renunţat la a vă înlocui.

— Mă întreb ce a determinat-o s-o facă, mărturisi Kenhir, şi mă tem să nu urmeze o răzbunare mult mai crudă decât pensionarea mea.

— Femeia înţeleaptă şi preotesele lui Hathor ne asigură în fiecare zi de protecţia zeiţei, iar noi ne străduim să nu părăsim calea lui Maat; vă gândiţi cumva la nişte măsuri de securitate mai eficiente?

Uneori, Kenhir visa la o armată numeroasă şi bine echipată; rămânea de văzut dacă maestrul de operă nu-şi făcea iluzii.

☥

Casa-Funie şi Fened Nasul îi ţâşniră în faţă lui Paneb, tăindu-i calea, pe aleea ce ducea la necropolă.

— Am vrea să stăm de vorbă, spuse Casă.

— Dă-i drumul!

— De ce lucrezi singur în mormântul lui Nefer cel Tăcut? Noi am vrea să te ajutăm.

— Nueste nevoie!

— Nu respecţi obiceiul!

— Este datoria mea şi numai a mea să mă ocup de ultimul locaş al tatălui meu adoptiv.

— Eşti cam pretenţios!

— Maestrul de operă e cel care îmi va aprecia munca. Dacă nu va fi mulţumit, atunci va apela la alţii.

— Vrei să te pui bine cu stăpânul, ăsta-i adevărul! Iar noi suntem luaţi drept nişte netrebnici. Asta nu ne convine, Paneb, chiar deloc!

— Tu şi cei care te aprobă judecaţi prost! Lasă-mă să trec, am treabă!

— Casa nu se înşală, insistă Fened; de acord, maestrul te-a desemnat ca fiu, dar ăsta nu e un motiv să ne tratezi ca pe nişte nimicuri.

— Ce ai? Ţi-ai pierdut intuiţia? Doresc să-mi duc munca la bun sfârşit, cu propriile mijloace; asta-i tot!

— Nu cred că asta-i tot, Paneb!

— Mă lăsaţi să trec sau nu?

Casa-Funie şi Fened Nasul ar fi putut apela şi la alţi artizani ai echipei din dreapta, pentru a-i ţine piept colosului, al cărui calm îi îngrijoră. De obicei, Paneb îşi manifesta mânia pe dată; acum, însă, părea aproape nepăsător.

Fened preferă să facă pace.

— Nu vrem să te necăjim... Arată-ne ce ai pictat şi vom fi mulţumiţi.

— Am rostogolit o piatră mare până la intrarea în mormânt. Dacă vreunul se atinge de ea, va avea de a face cu pumnii mei!

— N-ai dreptul să ne tratezi astfel! protestă Casa.

— Fiţi mai puţin bănuitori şi totul va fi bine!

— Meriţi o chelfăneală bună, Paneb; asta ţi-ar schimba caracterul!

— Hai, sunt la dispoziţia ta!

— Mai bine ne-am liniştit! le ceru Fened Nasul. La urma urmelor, n-avem nimic de-mpărţit... Dacă Paneb se arată mai înţelegător, incidentul va lua sfârşit!

— Va lua sfârşit de îndată ce vă veţi da la o parte şi mă veţi lăsa să trec.

Privirea colosului devenea tot mai ameninţătoare. Fened şi Casa îl lăsară să urce până la mormântul lui Nefer cel Tăcut şi să elibereze intrarea, dând la o parte blocul enorm de piatră.

Focul nu era decât unul dintre aspectele materiei prime şi asta nu-l satisfăcea pe Paneb. Dacă materia primă exista cu adevărat, ea nu se putea afla decât în inima stâncii, în locul în care pictorul îşi desăvârşea capodopera: decorarea locaşului de veci dedicat tatălui său adoptiv. Va transforma pereţii fără graiîntr-un cânt plin de culoare, va încerca să incarneze multiplele forme ale vieţii în paleta sa, în aşa fel încât să le ofere sufletului maestrului de operă.

Materia sa primă era pictura şi nu se va îndepărta niciodată de ea.

☥

De două zile, trădătorul avea febră, căci rana pe care i-o făcuse la umăr pisica aceea enormă se infectase.

Mai mare râsul! Reuşise să se ascundă printre oamenii confreriei, mişcându-se în umbră fără a face nici cea mai mică greşeală, pregătise furtul pietrei de lumină, iar acum căzuse victimă unei pisici!

Nu putea să se ducă la femeia înţeleaptă, căci ar fi trebuit să dea explicaţii asupra felului în care a fost rănit. Trădătorul se temea să bâiguie o minciună, atrăgându-şi bănuieli care i-ar putea zădărnici eforturile.

Poţiunea pe care i-o dăduse soţia lui nu-i folosise la nimic, iar febra îi creştea.

— Cere-i părerea Clarei, îl sfătui ea.

— Ar fi prea periculos.

— Dar e posibil să te îmbolnăveşti grav!

— E de ajuns să dezinfectăm rana.

— Nu am ierburile necesare, iar Sobek le interzice femeilor să iasă din sat, ca măsură de securitate. Pentru moment, n-avem voie nici măcar să ne ducem la piaţă!

— Ar exista totuşi o soluţie... Când Obed fierarul se răneşte, foloseşte un unguent care conţine cupru.

— Ştii unde-l ţine?

— În magazia cu scule, pe o etajeră.

— Se poate ajunge la ea?

— Da, atunci când Obed e ocupat... Acum, de exemplu, face arme!

— Dacă mă prinde cineva cu borcanul de unguent, voi fi dusă înaintea tribunalului din sat şi va trebui să dau socoteală, în cel mai fericit caz, am fi expulzaţi!

— Ai dreptate, dar trebuie să riscăm. Dacă ţi-e frică, mă duc eu!

— Tremuri, mâna îţi e nesigură şi eşti foarte nervos.

— Şi tu nu eşti nervoasă?

— Dar nu ca tine... O să încerc.

Soţia trădătorului sparse o oală şi adună bucăţile într-un coş, pe care şi-l aşează pe cap.

— Mă duc la olar să iau alta; voi trece, astfel, prin faţa magaziei fierarului.

— Ar fi trebuit sa strâng de gât pisica aia! spuse rănitul, ca turbat.

— Pe viitor, stai departe de ea!

Femeia ieşi din casă, iar trădătorul rămase în bucătărie; rana îl durea din ce în ce mai tare.

Dacă soţia lui va da greş, va fugi lăsând-o în mâinile pazei din sat. Când va mărturisi, incapabilă să reziste unui interogatoriu riguros, el va fi deja departe de Locaşul Adevărului. Ce dezastru, tocmai acum când era gata să pună mâna pe avere!

Obosit, aţipi, visând un domeniu mare, cu servitori zeloşi, vaci grase şi ospeţe rafinate. Dar tocmai când întindea mâna către o pulpă de gâscă friptă, maestrul de operă îl apucă de încheietură, iar el începu să ţipe.

— Linişteşte-te, îi spuse soţia lui, iată-mă, sunt aici!

Coşmarul luă sfârşit.

— Ai... ai reuşit?

— Iată unguentul.

— Nu te-a văzut nimeni când l-ai furat?

— Nimeni. Şi am adus o oală nouă; asta poate explica prezenţa mea în zona auxiliarilor. Acum, hai să te îngrijesc!

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, după ce rana fusese unsă de mai multe ori, febra scăzu şi rana arăta mai bine.

Trădătorul era salvat.

☥ Capitolul 19

Purtând o boccea pe umăr, cinci oameni de-abia târându-şi picioarele se îndreptau către Locaşul Adevărului. La debarcader, se informaseră asupra drumului, apoi se odihniseră de mai multe ori, trăgându-şi sufletul, nu prea grăbiţi să sosească la destinaţie.

Înainte să ajungă la primul fort, câţiva paznici negri îi înconjurară, ameninţându-i cu săbiile lor scurte.

— Cu faţa la pământ, repede!

Terorizaţi, călătorii se supuseră.

— Cine sunteţi?

— Nişte ţărani, răspunse cel mai tânăr dintre ei.

— Şi ce transportaţi?

— Doar nişte rufe.

— Hai să vedem!

Paznicii scotociră în boccele, negăsind arme, ci doar o tăbliţă de lemn cu aspect de act oficial.

— În picioare! Şi fără gesturi bruşte!

— Unde ne duceţi?

— La şeful nostru, Sobek. Lui îi veţi spune cine sunteţi.

Târâţi şi împinşi până la fort, cei cinci oameni fură legaţi cu mâinile la spate.

Impresionantul atlet nubian îi făcu să devină şi mai îngrijoraţi.

— Aşadar, spuneţi că sunteţi nişte ţărani? îi întrebă Sobek.

— Până acum, am muncit pe pământurile templului lui Tod, răspunse cel tânăr. Printr-un ordin de misiune, am fost trimişi aici.

— Cine v-a dat ordinal?

— Faraonul însuşi!

— Care vă e sarcina?

— Să cultivăm un câmp pe care monarhul îl oferă maestrului de operă Nefer cel Tăcut. Citiţi tăbliţa care ne-a fost dată: se pare că totul e scris acolo.

Conceput într-un stil administrativ, riguros, textul confirma declaraţiile ţăranului.

— Şefu’, îi spuse un paznic lui Sobek, un pândar ne spune că se apropie o adevărată trupă!

— De data asta, e treabă serioasă... Trageţi-i pe flăcăii ăştia într-un colţ, fără să-i dezlegaţi. Au fost, desigur, trimişi să testeze sistemul nostru de apărare. Anunţaţi atât celelalte forturi, cât şi pe cei din sat.

Bine antrenaţi, nubienii lui Sobek erau gata să riposteze în caz de atac.

Dar cine era autorul: Sethi al II-lea sau Amenmes? Fie că faraonul recent încoronat voia să-şi manifeste autoritatea asupra acestui loc simbolic, fie că rivalul său intenţiona să ducă până la capăt primul său act de suveranitate. Şi într-un caz, şi-n celălalt, înfruntarea părea inevitabilă.

— Sunt cel puţin vreo sută de oameni însoţiţi de măgari, şefu', dar e ceva ciudat... În fruntea lor, ai putea jura că se află carul generalului Mehy!

Sobek schiţă un gest de nemulţumire. Dacă generalul şi-a ales o sută dintre cei mai buni oameni, paznicii nubieni nu-i vor putea învinge, cu tot curajul de care dădeau dovadă.

Aşadar, începea marea ofensivă. Sobek ar fi trebuit să se predea sau să se alieze cu forţele care se pregăteau să distrugă satul, gonindu-i locuitorii; dar nu, va rămâne credincios primei sale misiuni, din fidelitate atât faţă de el însuşi, cât şi faţă de această confrerie pe care o admira.

— Ceva şi mai ciudat, şefu'... Se pare că soldaţii lui Mehy nu sunt înarmaţi.

— Poate pândarii noştri nu mai văd bine!

— Nu, faptul este confirmat.

Sobek ieşi din fort pentru a verifica. Mehy tocmai cobora din car, iar trupa rămăsese pe loc.

Prudenţi, arcaşii nubieni erau pregătiţi să tragă.

— Ce doriţi, generale?

— I-am condus personal pe cei care au adus daruri din partea faraonului Sethi al II-lea, destinate Locaşului Adevărului. Iată lista, cu pecetea regală!

Mirat şi neîncrezător, şeful Sobek nu cedă imediat.

— Am obligaţia să-i controlez pe aceşti oameni şi să mă asigur că nu poartă nicio armă.

☥

Borcănele cu farduri verzi şi negre, o cantitate considerabilă de pomezi parfumate, urcioare cu ulei de ricin, de moringa, de in, susan şi măsline, loţiuni pentru întreţinerea părului şi a

pielii... Faraonul oferea confreriei o adevărată avere în produse de înfrumuseţare; scribul-asistent Imuni făcuse scurtă la mână notând totul, la dictarea lui Kenhir, fericit să constate calitatea uleiului de ricin.

Scrisoarea cuplului regal, adresată scribului Mormântului şi maestrului de operă, exprima încrederea în confrerie, cerându-le totodată să aleagă locul potrivit pentru mormântul lor în Valea Regilor. Reţinut fiind de treburile din Pi-Ramses, monarhul nu credea că va ajunge prea curând la Teba, dar aceasta nu trebuia să întârzie începerea lucrărilor.

— Totul îşi reia cursul normal, constată Nefer.

— Eu nu sunt atât de sigură, obiectă femeia înţeleaptă.

— Te-ai putea îndoi de cuvântul lui Pharaon?

— Dacă nu îndrăzneşte încă să se ducă la Teba, asta înseamnă că se teme de o eventuală reacţie din partea fiului său, Amenmes.

— Dar Sethi nu e preocupat de întărirea graniţelor noastre din nord-est?

— Ştim prea bine, amândoi, că a veni în Valea Regilor pentru a-şi venera strămoşii este una dintre cele mai importante îndatoriri ale noului faraon. Renunţând la această călătorie, Sethi dă dovadă de slăbiciune şi nu se ridică la măreţia numelui.

Clara îl judeca aspru pe faraon, dar maestrul de operă n-avea niciun argument contra.

— Şi mai am un motiv de îngrijorare, mărturisi ea, de care nu-mi va fi uşor să scap.

— Cum te-aş putea ajuta?

— Mă tem că nu poţi face nimic, spuse ea zâmbind. O mare parte dintre bogăţiile oferite de rege va fi depusă în templu, dar restul produselor de înfrumuseţare vor trebui împărţite în mod egal preoteselor lui Hathor, femei cu gusturi şi care nu se tocmesc... Vezi dar că se anunţă o perioadă mai grea.

Clara nu se înşela. Fiecare femeie încerca să obţină cât mai mult, argumentând prin vechimea pe care o avea în confrerie, vârstă sau delicateţea pielii.

Singura care n-avea pentru ce să lupte era Turcoaza, de parcă strălucirea frumuseţii sale, nealterată de anii care treceau, era simţită de toate femeile din sat ca o protecţie. Uabet cea Pură se apără cu abilitate şi chiar Niut obţinu aproape tot ce-şi dorea, fără să uite de marele vas cu ulei de ricin pentru bătrânul ei soţ.

În timp ce femeia înţeleaptă veghea asupra armoniei dintre săteni, maestrul de operă se duse la primul fort, acolo unde cei cinci ţărani se întrebau dacă vor scăpa cu viaţă din această aventură periculoasă.

După ce a citit cu atenţie documentul oficial păstrat de Sobek, Nefer a înţeles care era adevărul: faraonul îi dăruia un ogor cu grâu aproape de Ramesseum şi-i plătea pe cei cinci ţărani pentru a-l lucra. Iar maestrul de operă se va folosi de recoltă aşa cum va crede de cuviinţă.

— Nu crezi că ar trebui să-i dezlegăm imediat, Sobek?

— Te rog să mă înţelegi, Nefer: eu i-am considerat nişte indivizi periculoşi, trimişi să creeze o diversiune, înainte ca grosul trupei să ne atace.

— Iniţiativa ta a fost cea potrivită. Trebuie să rămânem la fel de vigilenţi şi de acum înainte!

— Acest semn de respect din partea faraonului nu i se pare de ajuns maestrului de operă al Locaşului Adevărului...

— După cum spune femeia înţeleaptă, doar prezenţa faraonului la Teba ar putea însemna că nu mai există riscul unui război civil.

— La fel gândeşte şi generalul Mehy, preciză şeful Sobek. După el, prinţul Amenmes n-a recunoscut încă, oficial, suveranitatea tatălui său. Asta nu anunţă nimic îmbucurător.

☥

— Din punctul meu de vedere, îi spuse Karo cel Posac lui Didia cel Generos, care tocmai făcea o amuletă în forma nodului lui Isis, lucrurile sunt clare: Sethi al II-lea se va mulţumi să domnească asupra nordului ţării, în timp ce prinţul Amenmes va rămâne să guste din deliciile Tebei.

— Asta e împotriva desăvârşirii puterii faraonului şi a legii lui Maat, obiectă dulgherul; dacă aceste două teritorii nu se pun de acord, dacă Nordul se separă de Sud va fi o catastrofă. Sethi n-ar putea tolera situaţia, simţind cum tronul i se clatină şi Egiptul se cufundă în anarhie.

— Vremurile s-au schimbat, interveni Thuty Savantul, foarte firav, care întotdeauna părea gata să se frângă; Sethi se mulţumeşte, poate, cu ceea ce are, pentru a evita o ruptură ireparabilă.

— Eu, spuse Unesh Şacalul, sunt pesimist. Simt că trăim doar o scurtă perioadă de linişte, înaintea furtunii.

— Atunci, hai să profităm de ea! îi sfătui Pai Pâinică-Bună, împărţind prăjituri tovarăşilor săi. Le-am copt chiar eu în cuptor; sunt cât se poate de pufoase.

— Paneb mă îngrijorează, mărturisi Didia dulgherul; el, care e atât de entuziasmat de obicei, îmi pare din ce în ce mai îngândurat.

— Cred că ştiu de ce, îndrăzni Unesh.

— Hai, spune!

— N-aţi ghicit până acum?

Didia se scărpină uşor la tâmplă.

— Doar nu crezi că...

— Ba da.

— Credeţi că pregăteşte într-adevăr o capodoperă? întrebă Pai.

Tăcerea tuturor îi dovedi desenatorului că toţi erau de aceeaşi părere.

— Dar nu e prea tânăr pentru o asemenea provocare?

— Paneb n-are nicio şansă; şi el îşi dă seama de asta, spuse Unesh; iată de ce e din ce în ce mai trist. Şi când totul se va solda cu un eşec, veselia îi va dispărea cu desăvârşire.

— Aş putea jura că abia aştepţi, Şacalule!

— Nu-i pot suferi pe ăştia pretenţioşi. Când îi văd luptându-se cu o stâncă prea mare pentru ei, nu-mi pot stăpâni râsul. Au fost artizani mai înzestraţi decât Paneb, care, modeşti, şi-au făcut meseria şi doar meseria, fără să pretindă că stăpânesc materia primă.

Pe dealul dinspre vest, acolo unde fusese săpată necropola principală a satului, liniştea serii fu tulburată de un zgomot surd. Paneb rostogolise piatra care bloca intrarea în mormântul lui Nefer cel Tăcut, la care lucrase cât fusese ziua de lungă, fără să-i pese de petrecerile organizate cu ocazia sosirii produselor de înfrumuseţare oferite de faraon.

☥ Capitolul 20

Cu trupul parfumat, superbă în goliciunea ei de femeie îndrăgostită, Turcoaza îl purtase, şi de astă dată, pe Paneb pe calea plăcerii. De fiecare dată când se dăruiau unul celuilalt,

colosului i se părea că descoperă o nouă amantă, cu o imaginaţie inepuizabilă.

Trezindu-se din această vrajă în care amândoi se lăsaseră purtaţi de pasiune, amanţii se priveau, de parcă aşa ar fi renăscut.

— Nu îmbătrâneşti deloc, Turcoaza... Care îţi e secretul?

— Magia zeiţei Hathor.

— Tu n-ai căutat materia primă?

— Calea preoteselor e diferită de cea a artizanilor.

— Dar sunt sigur că o foloseşti şi voi!

— Nu ştii că Hathor reprezintă iubirea nesfârşită, care uneşte toate formele de viaţă din univers?

— Şi dacă materia primă este tocmai această iubire?

— Se spune că te închizi, cât e ziulica de mare, în mormântul lui Nefer cel Tăcut şi că nu laşi pe nimeni să asiste la munca ta.

— Aşa este... Doar bătrânul Kenhir a avut privilegiul să descopere o scenă, pe care i-a arătat-o maestrul de operă. De atunci, blochez intrarea cu un bolovan mare şi nici măcar Nefer nu ştie în ce stadiu sunt cu lucrul.

— Necunoscând materia primă, nu te temi de un eşec?

— Eşec ar fi dacă aş aştepta s-o descopăr în pădure, în foc sau în mai ştiu eu ce! Să-mi petrec timpul tot punându-miîntrebări înseamnă să las viaţa să treacă fără folos. Ori sunt în stare să fac o capodoperă, ori nu sunt; materia primă înseamnă legătura dintre inima şi mâna mea, şi nu contează decât o singură realitate: aceea de a lucra, de a face ceva. Şi ceea ce ştiu eu să fac este să pictez.

Se auziră ţipete ascuţite.

— Este Orătania Nesuferită! exclamă Turcoaza, acoperindu-se cu un voal din in, pentru a se duce să deschidă.

Cu gâtul galben cu dungi negre, gâsca gâgâia cu disperare, încercând cu tot dinadinsul să intre la preoteasa lui Hathor.

— Paneb, am impresia că Orătania Nesuferită vrea să-ţi vorbească!

— Mie, bine, dar... Da, are dreptate! Este deja târziu.

Paneb sosi ultimul şi se prezentă în faţa lui Karo cel Posac, care stătea de pază în pragul locaşului de întrunire al echipei din dreapta.

— Tocmai închideam uşa, mormăi Posacul.

— Important este că n-ai făcut-o încă.

Fiecare artizan se aşează pe locul care îi era rezervat şi maestrul de operă invocă strămoşii, pentru ca aceştia să protejeze confreria, îndrumând-o pe calea cea bună. După tonul lui grav, membrii echipei ştiau deja că Nefer n-avea să le aducă doar veşti bune.

— Până la noi ordine, nu e prevăzută nicio vizită a faraonului, le aduse el la cunoştinţă, dar ni se cere să-i pregătim mormântul. Prin urmare, mâine vom pleca în Valea Regilor, pentru a alege locul potrivit.

— Şi dacă faraonului nu-i convine? se îngrijoră Fened Nasul.

— Om trăi şi om vedea.

— De ce nu ne vizitează regele? întrebă Nakht cel Puternic.

— Din cauza prezenţei la Teba a fiului său, Amenmes.

— I se cunosc, în sfârşit, intenţiile?

— Deocamdată nu se ştie nimic precis, dar, cum se pregătea să ia puterea în cetatea zeului Amon, nu l-a acceptat ca rege pe tatăl său.

— Sudul împotriva Nordului... şi noi, în vâltoare!

— Până una-alta, spuse Paneb, avem de săpat un mormânt regal şi nu există nimic mai spectaculos.

— Şi echipa din stânga? se îngrijoră Ipuy-Iscoditorul.

— Sub conducerea lui Hay, va lucra în Valea Reginelor. Având în vedere calitatea nu prea strălucită a stâncii, trebuie restaurate mai multe morminte.

— Te-ai gândit deja la planul mormântului? se interesă Gau cel Exact.

— Despre asta o să vorbim la faţa locului!

Răspunsul maestrului de operă îi surprinse pe artizani; de obicei, Nefer era mai direct.

— Mâine în zori, Kenhir vă va împărţi uneltele şi vom porni spre Vale.

☥

Trezit înainte de ivirea zorilor de tânăra sa soţie, scribul Mormântului mâncă în grabă o bucată de pâine proaspătă, apoi se îndreptă şontâc-şontâc spre camera uneltelor, pe care o deschise fără să-l vadă cineva. Scoase baroase, dălţi din aramă, de diferite mărimi, şi târnăcoape, pe care le distribui artizanilor. Scribul-asistent Imuni îşi notă cu precizie cine şi ce a primit, după care mica trupă începu să urce poteca, încet, pentru a nu-l lăsa în urmă pe Kenhir.

— Bătrânul e într-o dispoziţie proastă cum n-am mai văzut, remarcă Pai Pâinică-Bună; devine din ce în ce mai autoritar şi mai tăios.

— Nu-l putem schimba, spuse Renup cel Jovial, iar aceste expediţii nu mai sunt pentru vârsta lui.

— Asta s-o crezi tu! obiectă Thuty Savantul; în câteva minute, se va căţăra mai uşor decât noi. N-ar pierde, pentru nimic în lume, ocazia de a petrece câteva zile în Vale. Acolo, totul ediferit; e ca şi cum ni s-ar permite să pătrundem, încă din timpul vieţii, în Lumea Cealaltă.

Mulţi erau de acord cu bijutierul. Când echipa trecu prin tabăra din strâmtoare pentru a-şi lăsa rogojinile, urcioarele cu apă şi proviziile, se mai discuta încă despre probleme de familie şi de sănătate, dar când începu să coboare spre „marea câmpie” în care trăiau sufletele faraonilor înviaţi, se lăsă liniştea.

Nu erau nişte lucrători obişnuiţi, ci o echipă care străbătea un loc sacru, interzis profanilor, având datoria de a explora o cale nouă, cioplind stânca; până şi trădătorul simţi o oarecare emoţie trecând dincolo de poarta de piatră a Văii Regilor, păzită de paznicii nubieni. Dar mersese prea departe să mai poată da înapoi şi fusese prea umilit pentru a ierta. Dacă dreptatea ar fi existat, el ar fi trebuit să conducă destinele confreriei, şi nu Nefer cel Tăcut.

Dincolo de poartă, o văzură, uimiţi, pe femeia înţeleaptă, îmbrăcată într-o rochie lungă, aurie.

Maestrul de operă se înclină în faţa ei.

— În absenţa faraonului, condu-ne la locul potrivit pentru a-i săpa locul de veci.

Clara îi puse lui Nefer şorţul de aur, însemn al demnităţii de şef al constructorilor, căpătând astfel autoritatea necesară pentru a da prima lovitură de daltă în materia brută; protejându-i gâtul, nodul lui Isis gonea de la el forţele malefice, dând aripi gândului către opera pe care o avea de înfăptuit.

Avându-i în frunte pe femeia înţeleaptă şi pe maestrul de operă, procesiunea trecu pe lângă mormântul lui Ramses cel Mare, călcă în picioare pietrele care-l acopereau pe cel al lui Tutankhamon, un sanctuar secret cunoscut doar de câţiva iniţiaţi, o luă pe o potecă în direcţia sud-vest, apoi pe alta către vest şi, mai târziu, către sud, depăşind locul de veci al lui

Thutmosis I şi oprindu-se la vreo cincisprezece metri mai departe, înaintea falezei.

Locul era straniu, la marginea Văii. Simţeau cu toţii o singurătate apăsătoare, dar lipsită de tristeţe.

Fened Nasul se apropie. Mirosi roca, o sărută, o dezmierdă. Intră în legătură intimă cu ea şi simţi cum îi curge viaţa prin vene.

— Roca ne primeşte, hotărî el.

Artizanii formară un semicerc şi Nefer cel Tăcut înaintă.

După ce consultase unul dintre principalele secrete de stat, planul amplasării mormintelor regale, maestrul de operă constatase că, în acel loc, faleza era intactă.

Dădu prima lovitură de baros şi înfipse dalta de aur în piatra neatinsă, pentru a o face fertilă în vederea viitoarei opere.

Inimile se strânseră, cu convingerea că această confrerie pătrundea, încă o dată, în lumea nevăzută, cu intenţia de a face să apară pe pământ un nou chip al veşniciei. Abia perceptibilă, vibraţia declanşată de unelte făcu să răsune valea muntoasă, de parcă îşi dădea încuviinţarea echipajului din Locaşul Adevărului.

Maestrul de operă se dădu la o parte, pentru ca Paneb să poată înălţatârnăcopul greu, de piatră, pe care focul ceresc trasase botul şi urechile animalului zeului Seth.

Şi focul pătrunse în stâncă.

☥

Era nevoie să se sape în piatră cu târnăcoapele mari şi cu dălţile, sub îndrumarea maestrului de operă, să îndepărteze aşchiile transportându-le în coşuri, să se cureţe uneltele, să se doarmă în colibele din piatră aflate în tabăra din strâmtoare şi să se revină în Vale, la lucru... Datorită armoniei care domnea în echipă, şantierul se organizase perfect.

Singurul care nu participa la această fază a lucrărilor era Ched Salvatorul, a cărui vedere şi agerime se menţineau datorită leacurilor femeii înţelepte. În atelierul instalat în aer liber, lângă mormânt, pregătea ornamentarea uşii monumentale şi a primului coridor.

— Poate că nu e decât o impresie, îi spuse el lui Nefer, dar am sentimentul că se munceşte într-un ritm foarte susţinut. S-ar putea crede că eşti grăbit, ceea ce nu ţi se potriveşte.

— Într-adevăr, nu avem timp de pierdut!

— Ai ceva informaţii confidenţiale, pe care preferi să le tăinuieşti?

— Nu, Ched; încerc să mă adaptez acestui loc deosebit şi momentului pe care-l trăim.

— Nu vreau să fiu pesimist, dar ăsta nu e un semn bun.

— Nu ştiu încă... Paneb ţi-a vorbit despre capodopera sa?

— Mi-a pomenit ceva... Refuză însă orice ajutor. După părerea mea, n-a fost prea încântat că trebuie să neglijeze mormântul pe care ţi-l pregăteşte; dar, după zelul cu care-şi foloseşte târnăcopul, este mai mult decât fericit că poate participa la realizarea unui nou mormânt regal. Băiatul ăsta are o putere de muncă ce depăşeşte orice închipuire.

— Îi va fi de ajuns pentru a descoperi materia primă?

— Nu putem şti... Talentul n-are limite şi nimeni nu va ajunge vreodată să stabilească reţeta succesului. Dar ţi-ai pierdut credinţa în zei?

— Fii fără grijă, Ched!

Sub privirea critică a lui Kenhir, căruia dulgherul Didia îi adusese un taburet solid cu trei picioare, echipa din dreapta progresa într-un ritm alert, la îndemnul lui Paneb şi al lui Nakht cel Puternic, care încerca să rivalizeze cu colosul.

Femeia înţeleaptă nu se înşelase: roca era frumoasă şi sănătoasă şi era în perfectă armonie cu materia primă a uneltelor.

☥ Capitolul 21

Trecuse mai mult de un an de la încoronarea lui Sethi al II-lea şi situaţia părea să fi rămas aceeaşi, dar nu şi pentru artizanii din Locaşul Adevărului, care primiseră acordul monarhului privind amplasarea mormântului său în Valea Regilor. Echipele din dreapta şi din stânga munciseră pe rând, la fel şi în Valea Reginelor, unde se desfăşura programul de restaurare.

Prinţul Amenmes nu luase nicio hotărâre, dar ieşise din letargie pentru a face un antrenament militar asemănător cu acela al soldaţilor de elită. Această atitudine îi atrăsese simpatia armatei tebane, dezamăgite de desconsideraţia faraonului care,

după informaţiile culese de generalul Mehy, nu mai părăsea Pi-Ramses.

Între Sethi al II-lea şi fiul său nu mai exista nicio legătură, nici măcar o scrisoare; şi Amenmes încă nu-i jurase supunere tatălui său. Încordarea şi neliniştea persistau încontinuu, o întrebare revenind, obsedantă; de ce regele nu-şi manifesta autoritatea, într-un fel sau altul?

De bună seamă, trebuia să se ocupe de consolidarea frontierelor din nord-est şi de evitarea unei revolte în Syro-Palestina, dar consecinţele hotărârii lui Merenptah se mai simţeau încă şi niciun pericol de invazie nu părea să ameninţe Egiptul prea curând; faraonul trebuia să fie atent şi la atitudinea înalţilor demnitari, gata să urzească un complot; dar cancelarul Bay, omul-cheie al regimului, părea să fi luat măsuri la curtea din Pi-Ramses, cuajutorul reginei Tausert care, pe zi ce trecea, se afirma tot mai mult ca o femeie de stat. De ce îl tolera şi ea pe Amenmes?

În acest climat ciudat, Mehy devenea tot mai nervos. Deşi aproape, comorile Locaşului Adevărului păreau totuşi de neatins, cu atât mai mult cu cât trădătorul nu descoperise nici cea mai mică pistă către piatra de lumină. Împreună cu echipa sa, se străduia să cioplească şi să decoreze mormântul lui Sethi al II-lea, fiind nevoit să rămână, pentru câteva luni, în acel loc secret. În repetate rânduri, Mehy încercase să discute cu Amenmes problema statutului artizanilor, dar prinţul se arătase absolut dezinteresat, preocupat fiind doar de iniţierea sa în mânuirea armelor.

Dulcea Serketa stătea ore întregi în laboratorul lui Dakter, perfecţionându-se în cunoaşterea otrăvurilor, pe care le experimenta pe mici rozătoare. Agonia acestora, mai mult sau mai puţin rapidă, în funcţie de produse, o distra peste poate; soţiei generalului i-ar fi plăcut să folosească mamifere mai mari, dar savantul nu era de acord, pentru a nu fi compromis. Îşi aprecia mult discipolul care, prin inventivitatea sa, îi ameliora neurastenia. Dakter nu mai credea în posibilitatea de a transforma Egiptul într-o ţară modernă, în care ştiinţa şi tehnica să facă uitate vechile credinţe, dar perseverenţa lui Serketa îi readucea în suflet speranţa. Ar fi trebuit să izbucnească un conflict intern care să ducă la apariţia unor forţe noi.

Prin nişte curieri personali, Mehy continua să-l asigure pe faraon de fidelitatea sa, semnalându-i faptul că prinţul Amenmes nu renunţase la ambiţiile sale; bineînţeles, generalul se străduia să-l convingă pe fiul faraonului să rămână în legalitate şi să nu facă niciun gest periculos.

Oricât s-ar fi întrebat, Mehy nu înţelegea motivele tergiversării lui Sethi al II-lea, în contradicţie cu numele pe care-l purta. El, protejatul zeului Seth, ar fi trebuit să-l lovească precum trăsnetul pe acest fiu rebel care îndrăznea să-l sfideze! Şi de ce regina Tausert, care nu-l iubea deloc pe Amenmes, nu-l determina pe rege să acţioneze?

În schimbul unei recompense grase, un ofiţer din Pi-Ramses, autorizat să-şi viziteze bunicii la Teba, îi aduse lui Mehy răspunsul aşteptat.

Vestea avea să fie, în curând, oficială, aşa că Mehy plecă în grabă la reşedinţa prinţului Amenmes, lângă cazarma principală, pentru a i-o spune primul. Îşi închipuia reacţiile lui, care, de această dată, vor exprima hotărârea.

Mehy avu neplăcuta surpriză de a-l găsi pe fiul lui Sethi în compania a doi specialişti în care de luptă, cărora le ceruse, de altfel, să nu se apropie de prinţ.

— Veniţi printre noi, generale! strigă Amenmes. În fiecare zi, învăţ tot mai mult despre calitatea armamentului teban şi simt mereu nevoia să vă felicit pentru că aţi reuşit să puneţi la punct o maşină de război atât de puternică. Dar aveţi un aer cam ciudat! Vreo veste proastă?

— Trebuie să stăm de vorbă, între patru ochi!

Cei doi specialişti în care de luptă se îndepărtară.

— Oamenii vă ascultă cu sfinţenie, generale... Sper să ajung şi eu la această performanţă. Aveam nevoie de timp şi am ştiut să-l obţin. Să auzim, ce aveţi să-mi spuneţi, atât de important şi de urgent?

— Presupun că n-aţi încetat să vă întrebaţi asupra cauzelor tăcerii prudente a tatălui vostru.

— Am ajuns la o concluzie: domnia asupra Nordului este de ajuns pentru ambiţiile lui.

— După informaţiile pe care le-am primit, nu este cazul.

Prinţul era nedumerit.

— Explicaţi-mi mai clar, generale!

— Regina Tausert este însărcinată.

— Însărcinată... Dacă aduce pe lume un băiat, tatăl meu va mai avea un fiu! Un fiu pe care-l va alege coregent în locul meu şi, astfel, îmi voi pierde întreaga legitimitate. Iată, aşadar, planul pe care şi l-a făcut împreună cu blestemata de Tausert!

Amenmes înşfacă un pumnal şi îl aruncă, furios, într-o hartă a Egiptului desenată pe un perete. Lama, ascuţită şi şlefuită de Dakter, se înfipse adânc în zid, după ce străpunse numele capitalei, Pi-Ramses.

— Când va naşte regina?

— Cam peste două luni, îi răspunse Mehy.

— Dacă tatăl meu îndrăzneşte să mă umilească, nu-l voi lăsa să se bucure prea mult de tron.

☥

Când Paneb se întoarse din Valea Regilor pentru două zile de odihnă, după opt zile de muncă, ştia bine ce avea de făcut: mai întâi, îşi va continua capodopera, pentru care avea nevoie de mult talent şi de toată tehnica de care era în stare, ba chiar mai mult; apoi, va trebui să-i propună lui Nefer cel Tăcut un decor inedit pentru sala puţului din mormântul lui Sethi al II-lea. Acest mormânt era foarte diferit de cel al lui Merenptah, căci atmosfera din timpul domniei lor n-avea nimic asemănător, şi apoi, echipajul Locaşului Adevărului nu s-ar fi mulţumit cu o imitaţie. Dar ideea pictorului era atât de originală şi de surprinzătoare, încât maestrul de operă o va respinge, poate.

Paneb spera ca Uabet cea Pură să-i fi pregătit unul din acele prânzuri delicioase, cărora doar ea le cunoştea secretul, dar iată că, de îndată ce trecu pragul casei, soţia sa i se aruncă în braţe, plângând în hohote.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Vino să vezi bucătăria, reuşi ea să spună între două sughiţuri.

Totul era devastat. Oale sparte, cratiţe răsturnate, sacul cu cărbuni de lemn sfâşiat, legumele împrăştiate pe jos... Pentru Uabet cea Pură, extrem de îngrijită şi de ordonată, era un adevărat dezastru.

— Cine a făcut asta?

— Fiul tău şi maimuţica aceea verde... În loc săaştepte cuminţi ca eu să mă întorc de la templu, mi-au transformatbucătăria în teren dejoacă şi... iată rezultatul! Grăbit

să plece la şcoală, Aperti nici măcar nu mi-a dat timp să-l dojenesc.

— N-ai reuşit să-l opreşti?

— Fiul nostru are doar unsprezece ani, dar este mai voinic decât unii adulţi.

Paneb era neobişnuit de calm.

— Mă duc să-l caut.

— Nu fi prea sever, te rog! Aperti nu este decât un băieţel... şi chiar dacă a făcut o poznă ca asta, nu trebuie să primească o pedeapsă exagerată!

Cu tandreţe, Paneb îşi sărută soţia pe frunte.

☥

Aperti nu se dusese la şcoală, la ora de matematică ţinută de un artizan al echipei din stânga. Paneb trebui să facă o scurtă anchetă şi descoperi că fiul său se dusese acasă la Gau cel Exact.

— Fiul meu se află la voi? o întrebă el pe soţia desenatorului.

— Da, soţul meu îi explică rezolvarea unei împărţiri cam complicate pentru el.

— Spuneţi-i să vină afară.

— Nu vrei să intri puţin?

— Nu, Uabet ne aşteaptă.

Aperti apăru, fără să pară că se simte vinovat.

— De ce nu te-ai dus la şcoală?

— Nu-mi place profesorul... Îl prefer pe Gau. Împreună cu el am găsit soluţia problemei.

— Cu alte cuvinte, eşti un mincinos!

Cu vocea sa răguşită, Gau interveni:

— Nu e atât de grav, Paneb; acum, fiul tău a înţeles care e principiul împărţirii. Nu asta e important?

— Mă bucur că a învăţat ceva şi îţi mulţumesc. Hai, Aperti!

Băiatul o luă înainte, ca şi când ar fi vrut să scape de pedeapsă.

Dar, la câţiva paşi de casă, se trezi ridicat de la pământ, faţă în faţă cu privirea mânioasă a colosului.

— De ce ai devastat bucătăria?

— M-am jucat cu maimuţica verde!

— Valorezi mai puţin decât o maimuţă, Aperti, căci n-ai pic de respect pentru mama ta.

— Am dreptul să...

Palma răsunătoare pe care i-o dădu Paneb îl făcu să simtă că-i zboară capul.

— N-ai niciun drept! N-ai decât îndatoriri! Iar prima dintre ele este să-ţi cinsteşti mama, căci ea ţi-a dat viaţă. Te-a alăptat timp de trei ani şi nu i-a fost silă de excrementele tale. Ea te-a învăţat să vorbeşti, să citeşti şi să scrii, ea are grijă să fii sănătos. Închină-te în faţa mamei tale, Aperti, şi niciodată să nu te mai porţi ca până acum! Dacă nu, îţi rup oasele şi te arunc afară din sat!

☥ Capitolul 22

Pentru a lucra în interiorul mormântului lui Sethi, lui Paneb îi erau necesare două obiecte: un cot pliant cu care verifica proporţiile şi ochiul ce conţinea toate măsurile, un dar din partea lui Ched Salvatorul.

Acesta din urmă concepuse programul simbolic pentru cele trei coridoare, largi de 2,82 metri şi înalte între 3,25 şi 3,39 metri, care duceau la sala cu puţ, ai căror pereţi fuseseră nivelaţi cu multă grijă şi acoperiţi cu ipsos alb, pe care desenatorii scriseseră hieroglifele ce compuneau *Litaniile lui Ra* şi *Cartea camerei ascunse*; extrasele alese îi ofereau sufletului regal cunoaşterea numelor secrete ale luminii şi cele ale regiunilor lumii de dincolo, pe care le avea de străbătut pentru a obţine învierea.

Sculptorii creaseră un admirabil portret idealizat al regelui, veşnic tânăr şi încoronat precum Osiris; în felul acesta, el ar putea trăi regenerarea zeului din imperiul morţilor şi din „regatul de sub pământ”, rămânând întruchiparea soarelui, învingător al întunericului; apoi, Sethi al II-lea era reprezentat aducând ofrandă lui Ra, lumina divină, şi lui Maat, legea eternă a universului.

O zi de muncă lua sfârşit, lumina lămpilor pălea. Mica sală fusese cioplită în stâncă şi nu mai rămânea decât să i se dea viaţă.

— Când vom săpa fântâna sufletului? îl întrebă Paneb pe maestrul de operă.

— N-o vom săpa.

Pictorul se miră.

— Prezenţa acesteia e necesară! Când sarcofagul va trece pe deasupra fântânii, energia pe care o conţine va face să dispară moartea.

— Cum se numeşte această energie, Paneb?

— Este Nun, marele zeu născut din el însuşi, tatăl forţelor creatoare şi izvorul întregii vieţi.

— Îţi aminteşti textele pe care le-ai desenat; dar le-ai pătruns sensul şi importanţa? E mai puţin important ca fântâna să fie săpată sau nu; păstreaz-o în suflet, aşa cum îi păstrăm pe strămoşii noştri, şi să ştii că hieroglifele şi scenele rituale îi dau deplina sa realitate. Important este Nun, el însuşi. Pentru unii, el înseamnă haosul, întunericul de nepătruns, imensitatea acestui univers pe care creierul nostru nu-l va cuprinde niciodată şi care ne face să ameţim; pentru alţii, însă, Nun este statornicia, ceea ce exista înaintea fiinţei şi ceea ce va continua să existe dincolo de neant, substanţa vitală prezentă în orice formă. Când sapi un şanţ de fundaţie pentru a da naştere unui templu, îl atingi pe Nun; inundaţia e unul dintre aspectele sale, suflarea vântului, un altul, şi, atunci când adormi, tot pe el îl întâlneşti. Pe el plutesc corăbiile solare; întreaga creaţie provine din el, cel necreat. De îndată ce depăşeşti, în conştiinţa ta, limitele lumii vizibile, pătrunzi în el.

— Asta înseamnă că Valea Regilor este una dintre reprezentările lui?

— Da, Paneb, şi ea e situată în Nun, ca tot pământul nostru, o insuliţă ieşită din ape, pentru un timp limitat. Această energie fără limite ne înconjoară şi ne hrăneşte spiritul şi trupul. Noi, artizani ai Locaşului Adevărului, avem privilegiul şi responsabilitatea să trăim în interiorul lui Nun, atunci când construim un loc de veci în care se exprimă atotputernicia sa. Datorită armoniei care transformă materia brută, energia originii se revelează fără a se arăta. Şi fără ea, n-am putea săpa decât morminte, şi nu sanctuare ale vieţii.

— Vrei să spui că Nun este... materia primă?

— S-a făcut târziu, Paneb; parcă doreai să-mi arăţi un proiect pentru decorarea acestei săli.

☥

— Eşti sigură? o întrebă Pai Pâinică-Bună pe soţia sa.

— Absolut sigură.

— De data asta, e prea mult! Vreau să fiu un băiat de treabă şi am toată răbdarea, dar nu vreau să fiu bătaia de joc a nimănui.

— Ce putem face? Nu se ştie dacă tribunalul ne va da dreptate, mai ales dacă e prezidat de scribul Mormântului.

— Dar am dreptatea de partea mea!

— Atunci, du-te şi spune-i!

Încurajat de indignarea legitimă a soţiei sale, Pai Pâinică-Bună îşi consultă colegii, Unesh Şacalul şi Gau cel Exact, la fel de supăraţi, şi o porniră împreună către biroul lui Kenhir.

Bătrânul scrib citea scrisorile oficiale care, în ziua aceea, nu conţineau nimic alarmant. Îi privi pe cei trei, nemulţumit.

— Ce mai e?

— Trebuie să ne asculţi, Kenhir! i se adresă Pai, cu obrajii în flăcări.

— Aveţi ceva să-mi spuneţi?

— Şi mai mult de-atât! De ce refuzi să-mi dai urcioarele cu bere ce mi se cuvin? Nu mai am acasă nici măcar unul şi refuz să accept atâta nedreptate! Când e vorba de corvezi, mă chemi fără să mai stai pe gânduri; dar când împărţi berea cea bună, uiţi de mine!

— O fac pentru binele tău.

— Cum adică, pentru binele meu?

— Eşti aproape obez, Pai, şi, dacă bei prea multă bere, va fi şi mai rău.

— Dacă eşti scribul Mormântului, asta nu înseamnă că trebuie să te amesteci în viaţa mea!

— Greşeşti, Pai: dacă te îmbolnăveşti, absenţa ta va face ca munca să meargă mai încet şi această întârziere ne va atrage penalizări tuturor. Trebuie să am grijă de sănătatea ta, acum cândsuntem în toiul lucrărilor la mormântul regal. Şi prietenii tăi să nu-ţi dea, cumva, să bei pe ascuns, căci o voi afla până la urmă şi voi fi obligat să iau măsuri.

Cei trei desenatori bătură în retragere. Privindu-se între ei, aveau acelaşi gând: „Capul lui Kenhir ar trebui să stea alături de rocile cele mai tari”.

☥

Scribul Mormântului se aşează pe taburetul său, proptindu-şi mâinile în baston. Aşteptă ca membrii echipei din dreapta să

aprindă lămpile în mormântul lui Sethi al II-lea şi i se adresă maestrului de operă:

— Oamenii din echipa ta, Nefer, au devenit nervoşi, la fel ca şi cei din stânga. Hay i-a certat de două ori în această săptămână, iar eu am micşorat raţia de bere tare, pentru a evita chefurile.

— Îngrijorarea lor este scuzabilă, pledă Nefer; nu le place să pregătească un mormânt pe care faraonul n-a catadicsit să-l viziteze.

— Când munceşti corect, n-ai timp să fii îngrijorat!

— Fiecare ştie că naşterea fiului regelui şi al lui Tausert va provoca o reacţie violentă din partea prinţului Amenmes.

— Dacă e, cât de cât, inteligent, nu se va ridica împotriva tatălui său! Sethi va veni la Karnak, să-şi prezinte fiul zeului Amon, Amenmes se va înclina în faţa regelui legitim şi totul va reveni la normal.

— Sunteţi de un optimism care mă încântă, Kenhir!

— Nu te bucura prea tare, Nefer, totul e doar de formă! Am aflat că prinţul Amenmes a stat de mai multe ori de vorbă cu marele preot din Karnak şi că autorităţile regiunii erau uimite de schimbarea radicală a comportamentului său. După ce a gustat din plăcerile vieţii, prinţul a devenit un adevărat soldat, capabil să comande sau să lupte în prima linie. Şi această tendinţă războinică nu prevesteşte nimic bun.

— Sunt oameni care se mulţumesc doar cu ambiţii; să sperăm că Amenmes face parte din această categorie. Şi apoi, nu uita că generalul Mehy e obligat să ne asigure protecţia.

— Ar fi de ajuns un decret regal pentru a fi lipsiţi de acest scut!

— De ce ne-ar lovi regele sub centură tocmai acum, când îi pregătim mormântul?

— Regina Tausert nu urăşte, oare, Locaşul Adevărului? Încercând să pună în locul meu un spion pe care-l plăteşte, spera să ne bage duşmanul în casă.

— Dar a dat greş, îi aminti Nefer; cuplul regal consideră, aşadar, că munca noastră este de cea mai mare importanţă.

Kenhir dădu din cap.

— În ultima vreme, n-am apreciat deloc comportarea lui Unesh Şacalul. Se coalizează cu unul sau cu altul pentru a protesta, rămânând totuşi în umbră, ca şi când ar fi împotriva comunităţii.

— Spuneţi tot ce aveţi în minte, îi sugeră maestrul de operă; l-aţi identificat, cumva, pe cel care ne trădează?

— N-am nicio dovadă că Unesh ar fi vinovat, dar te sfătuiesc să fii cu ochii pe el.

— Altceva, mai precis?

— Nu, nimic. De ce atâta mister în jurul sălii cu fântână?

— Paneb mi-a făcut o propunere surprinzătoare, pe care am acceptat-o. A şi început să picteze.

Kenhir se încruntă.

— Nu apreciez câtuşi de puţin surprizele în decorul unui mormânt regal!

— Asta e foarte deosebită, din moment ce trebuie să acţionăm în absenţa regelui şi în nesiguranţa viitorului. N-ar fi trebuit să ţinem seama de aceste împrejurări?

— Dacă iniţiativa lui Paneb nu va plăcea, va trebui să ştergem tot şi s-o luăm de la capăt.

— Veniţi să vedeţi!

Iritat, Kenhir intră în primul coridor, examinându-i textele şi temându-se să nu descopere vreo fantezie. Dar nu găsi niciogreşeală, ba constată că tencuiala era de o calitate excepţională. Cât despre scenele de ofrandă, corespundeau perfect modelelor rituale. Mai rămânea de văzut acea faimoasă sală cu fântână: zece lămpi cu trei fitile răspândeau o lumină intensă, care punea în valoare fiecare detaliu al surprinzătoarelor picturi făcute de Paneb.

Nici scenă de ofrandă, nici divinitate, ci reprezentarea obiectelor sacre care, în timpul funeraliilor unui faraon, erau depuse în mormântul său: un şoim pe o flamură, o cobră, un taur, un şacal, un ibis, un crocodil, precum şi statui prezentându-l pe faraon într-o barcă, având un sceptru în mână, în picioare pe o panteră sau închipuit ca un copil gol cântând din sistru; de asemenea, un ritualist purtând o ofrandă regală.

— Aceste obiecte vor fi făcute din aur de către Thuty, preciză maestrul de operă, cu condiţia să nu fim prinşi în vâltoare. Dacă se va întâmpla nenorocirea, regelui nu-i va lipsi nimic, pentru că aceste picturi, animate prin ritualuri, vor deveni reale.

Kenhir era uluit. Paneb alesese forme simple, fără înfloriturі, dar care întruchipau diferite puteri ce însoţeau sufletul regelui în călătoria veşnică din Lumea Cealaltă. Unele figuri erau conturate cu roşu şi toate erau pictate cu auriu.

— Sunteţi mulţumit, Kenhir?
— Nu, sunt de-a dreptul copleşit!

☥ Capitolul 23

— Regina Tausert a adus pe lume un fiu, anunţă, cu solemnitate, generalul Mehy.

Prinţul Amenmes stătea cu spatele la el, privind, printr-o fereastră a reşedinţei, cazarma principală a Tebei.

— Se cunosc intenţiile tatălui meu?

— Doreşte, ca şi regina, de altfel, ca acest copil să fie asociat la tron.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Generale, de ce nu mi-aţi spus că specialiştii pe care îi aveţi au fabricat un nou tip de car de război, mai uşor şi mai solid decât cele folosite de armatele din Nord?

— Pentru simplul motiv, prinţe, că nu este încă bine pus la punct!

— Părerea celor doi tehnicieni pe care i-am consultat este cu totul alta.

— Pentru că sunt optimişti.

— Voi verifica eu însumi.

— Vedeţi să nu riscaţi degeaba şi...

— Începând de azi, voi lua comanda trupelor din cazărmile din Teba şi din Elephantine, precum şi a celor care păzesc fortăreaţa Nubiei. Veţi rămâne cu gradul de general, cu condiţia să-mi executaţi ordinele fără nicio ezitare şi să nu-mi mai ascundeţi nimic. Un singur pas greşit şi veţi fi destituit, Mehy!

Generalul se înclină.

— Chemaţi nişte scribi, să le dictez un decret.

— Un decret... Trebuie să înţeleg...

Când Amenmes se întoarse, Mehy nu-l mai recunoscu. Chipul îi era sever, privirea pătrunzătoare şi trăsăturile arătau hotărârea.

— N-am vorbit destul de clar?

— Sunt la ordinele voastre, Maiestate!

Amenmes zâmbi, triumfător:

— Continuaţi să fiţi de o inteligenţă sclipitoare, generale; cu atât mai bine pentru dumneavoastră. De îndată ce voi termina dictarea decretului, vom merge împreună la Karnak.

☥

Amenmes, „fiul lui Amon”, alese ca nume de încoronare „Cel care e de neclintit asemenea lui Ra, alesul luminii divine”, cu binecuvântarea marelui preot din Karnak, apoi se căsători cu o tebană de origine străină, pe care o instală în palatul regal.

Noul faraon fu recunoscut de nobilii tebani, care îl aclamară, iar el le ceru credinţă neclintită. De îndată, curierii plecară spre toate provinciile ţării, pentru a răspândi vestea: Egiptul avea o nouă guvernare şi, în curând, ţara va redeveni prosperă.

Un banchet fastuos îi adunase pe toţi la curtea lui Amenmes. Serketa se comportase ca de obicei, mâţâindu-se şi făcându-i ochi dulci monarhului, iar toţi ceilalţi se străduiseră să pară veseli şi relaxaţi.

De îndată ce ajunse acasă, Serketa se dezbrăcă şi ceru să i se facă masaj. Oboseala îi dispăru şi se duse în biroul soţului său.

— Încă mai lucrezi! Doar e zi de sărbătoare!

— Nu trebuie să pierd nicio clipă! Trebuie să-i trimit lui Sethi o scrisoare cifrată, explicându-i că nu mă mai bucur de autonomie, dar că-i voi rămâne fidel, în continuare.

Serketa se aşeză pe genunchii lui Mehy.

— Situaţia devine tare excitantă... Doi faraoni, un tată şi un fiu care se urăsc, asta înseamnă un război civil sigur... Ce noroc avem!

— Va trebui să jucăm tare, draga mea, căci tânărul Amenmes s-a schimbat mult. Speram să fac din el o marionetă, dar iată că s-a trezit din amorţeala sa, proclamându-se şef al oştilor.

— Care din cei doi va ataca primul?

— Aici e toată problema, păsăruica mea; agresorul va fi considerat un rebel şi un provocator, iar poporul se va teme ca acesta să nu atragă blestemul zeilor.

— Când va veni, oare, ziua ca toate superstiţiile astea să ia sfârşit? Va fi, aşadar, nevoie să-l exasperăm pe Amenmes, făcându-l să-şi iasă din minţi... Armata noastră, din câte ştiu, e superioară celei a lui Sethi.

— Asta e greu de ştiut. Dacă acesta din urmă îşi cheamă regimentele fixate la frontiere, va avea în jurul lui o masă de soldaţi experimentaţi. Şi mai e ceva, şi mai îngrijorător:

Amenmes începe să se ferească de mine şi s-ar putea să-şi urmeze propriul drum, fără să-mi ceară părerea.

— Ar fi tare neplăcut, iubirea mea... Dar nu vom pierde roadele eforturilor noastre.

— Nu, desigur că nu.

☥

Paneb îşi petrecuse o zi şi o noapte privind cerul şi contemplând aurul soarelui, argintul lunii şi acel lapislazuli al boltei înstelate. Îşi strânse în privire metalele universului care, şi ele, intrau în compoziţia materiei prime. Ochiul îi deveni mai sigur, pictorul jubilă când simţi că străpunge firmamentul. Mângâia pântecele stelelor şi dansa precum o constelaţie.

Revelaţia maestrului de operă în mormântul lui Sethi al II-lea îi înseninase inima; acum, Paneb reuşea să simtă pulsaţiile şi vibraţiile lui Nun, această energie omniprezentă.

De aceea înainta fără teamă în deşertul în care mişunau monştri cu corp de leu şi cap de şoim, pe care războinicul cel mai priceput nu i-ar fi putut învinge. Dar colosul simţea nevoia să treacă dincolo de limitele vizibilului, pentru a-şi hrăni opera cu această substanţă impalpabilă ascunsă în apa unei fântâni, înploaia căzută din cer, în inundaţia care dăruia pământului fertilitate sau în focul care aducea ostilitatea în deşert.

În clipa în care Paneb depăşea o colină, un vânt uscat îl puse, parcă, în gardă. Se întoarse încet şi zări un şacal enorm, cu blana de un negru strălucind în lumina argintie.

Anubis, zeul care-i însoţea pe morţi până la judecata din Lumea Cealaltă... Animalul era atât de superb, încât Paneb nu simţi nicio spaimă. Din moment ce i se ivise în cale, trebuia să-l urmeze.

Când şacalul porni din nou la drum, colosul nu ezită. Călcând pe urmele ghidului său, i se păru că străbate un traseu imens care, în realitate, îl conduse aproape de dealurile Locaşului Adevărului.

Încă o pantă de urcat, o creastă, o potecă, şi şacalul se opri la intrarea în mormântul lui Nefer cel Tăcut, blocată de o stâncă imensă.

Aşadar, pictorul nu se înşelase! Aici era locul capodoperei sale, locul în care trebuia să-i dea viaţă pentru a se dovedi demn de cei care l-au iniţiat, folosind energia păstrată în străfundurile sale şi care îl unea cu universul şi cu zeii.

Paneb se prosternă dinaintea şacalului, care se pierdu în noapte, apoi intră în mormânt pentru a-şi continua munca.

Ritualul zorilor fusese îndeplinit, altarele strămoşilor erau pline de flori, iar femeile din sat veneau să ia urcioarele cu apă aduse de măgari. Îşi dădură seama imediat că Uabet cea Pură lipsea, ea, care era un model de punctualitate.

— Poate că e bolnavă, fu de părere soţia lui Pai Pâinică-Bună.

— Mă duc să văd, hotărî Turcoaza.

Aperti îi deschise uşa.

— Mamei tale îi e rău?

— Nu se mai opreşte din plâns.

Roşcata cea superbă intră. Uabet era lungită pe pat, cu nasul în pernă.

— Sunt eu, Turcoaza.

Soţia lui Paneb se întoarse repede, aruncându-i intrusei o privire furioasă.

— Tu... Îndrăzneşti! De ce eşti atât de crudă?

— Nu înţeleg, Uabet!

— Nu-ţi ajunge că eşti victorioasă... Mai e nevoie să vii în casa mea şi să mă umileşti!

— Dar despre ce victorie vorbeşti?

— Paneb şi-a petrecut noaptea la tine, nu-i aşa?

— Te înşeli, Uabet! Înţelegerea e înţelegere, n-o voi încălca niciodată.

— Spui adevărul, Turcoaza?

— Te-am minţit eu vreodată?

Uabet cea Pură nu ştia ce să creadă.

— Eram convinsă că Paneb a rămas la tine, pentru că vrea să divorţeze şi să se recăsătorească.

Turcoaza se aşeză pe marginea patului.

— Nu-ţi mai face atâtea gânduri, totul n-a fost decât un coşmar. Eu nu mă voi căsători niciodată. Nici Paneb şi nici oricare alt bărbat nu mă va face să mă răzgândesc.

— Şi atunci... Unde s-a dus?

— Asta nu ştiu, îi mărturisi Turcoaza.

— Or fi cioplitorii în piatră! strigă Uabet. Nu-l pot suferi pe Paneb şi, probabil, l-au atacat. Fără îndoială, l-au abandonat rănit în afara satului.

Cele două femei alergară la Casa-Funie, a cărui soţie, o brunetă arţăgoasă, mătura pragul casei.

— Vrem să vorbim cu Casa, ceru Uabet.

— Soţul meu doarme, ba chiar are de gând să nu se scoale prea curând. Cu ritmul în care munceşte la cererea maestrului de operă, un cioplitor în piatră are nevoie de odihnă.

— N-a pomenit nimic de vreo ceartă cu Paneb?

— Asta nu va fi niciodată între soţii noştri! Aşa ne-am înţeles.

Soţia lui Casa-Funie intră în casă şi închise uşa. Uabet şi Turcoaza se duseră la Nakht cel Puternic, care tocmai înfuleca o tartină enormă cu brânză.

— Paneb? Nu l-am văzut aseară.

— Nu cumva te-ai bătut cu el?

— Nu, dar ce păcat... Într-o zi, o să-l trântesc la pământ şi va fi nevoit să-mi ceară iertare.

Nici Karo cel Posac şi nici Fened Nasul nu putură să le dea femeilor vreo informaţie. Tocmai se pregăteau să-i întrebe pe ceilalţi săteni, apoi să-l anunţe pe maestrul de operă, când Turcoaza îşi aminti ce-l preocupa mai mult pe colos.

— Nu se gândeşte decât la materia primă şi la capodopera sa...

„Nu şi-o fi petrecut noaptea în mormântul pe care-l pregăteşte?” se întrebă Uabet.

Tocmai când ajunseseră în faţa intrării în locul de veci al lui Nefer cel Tăcut, blocul cel mare de piatră era dat la o parte şi Paneb apăru, orbit de lumina soarelui. Nu i se vedea pe chip nici urmă de oboseală.

— Ce-i cu voi aici? întrebă el, mirat.

Nici nu mai avură timp să răspundă.

Dinspre sat, se auzeau strigăte neobişnuite.

☥ Capitolul 24

Un grup de artizani alerga către poarta cea mare.

— Hai să vedem! hotărî Paneb.

Uabet cea Pură şi Turcoaza îşi potriviră pasul după al lui şi cei trei coborâră repede panta, alăturându-se sătenilor.

— Ce se petrece aici? îl întrebă colosul pe Thuty cel Savant, prins în înghesuială.

— Se pare că e vorba de un decret regal; Sethi trebuie să-şi anunţe vizita.

— Numai de n-ar dori să schimbe amplasamentul şi decorarea mormântului său, spuse Paneb, îngrijorat.

Se adunară cu toţii în jurul maestrului de operă, căruia scribul Mormântului îi înmânase textul trimis de palatul regal din Teba.

— Amenmes a fost încoronat Pharaon, anunţă el, şi va avea reşedinţa în cetatea zeului Amon.

Vestea nu-i surprinse pe mulţi, dar chiar şi aceştia speraseră totuşi că fiul lui Sethi va renunţa la revendicarea puterii supreme.

— De ce a luat hotărârea asta? întrebă Gau cel Exact.

— Pentru că Amenmes refuză să recunoască legitimitatea lui Sethi şi a fiului pe care i l-a născut, de curând, regina Tausert.

— Generalul Mehy continuă să ne protejeze? se agită Karo cel Posac.

— Nu ştiu nimic, mărturisi Nefer.

— Pe care din ei va trebui să-l considerăm Pharaon? întrebă Renup cel Jovial.

Maestrul de operă rămase pe gânduri.

— Suntem constrânşi să-l preferăm pe cel mai apropiat, îi sfătui Kenhir; Amenmes a trecut în fruntea trupelor tebane şi nu va tolera nicio tendinţă de nesupunere.

— Dacă ne alăturăm lui şi apoi e învins de Sethi, acesta din urmă ne va rade satul de pe faţa pământului! protestă Fened Nasul.

— Scribul Mormântului e de părere că nu avem de ales, le aminti Ipuy Iscoditorul.

— Şi avem o misiune de îndeplinit, hotărî Nefer: pregătirea mormântului lui Sethi al II-lea. Aşadar, voi duce în Valea Regilor echipa din dreapta şi vom continua lucrul.

Artizanii cunoşteau bine drumul ce ducea de la Locaşul Adevărului la „marea câmpie”, dar, în această zi furtunoasă, ar fi putut apărea un pericol. Prevăzător, maestrul de operă le ceruse şefului Sobek şi câtorva paznici să însoţească echipa din dreapta.

— Ce părere ai despre decretul lui Amenmes? îl întrebă Nefer.

— Nu întrezăresc nimic bun. Ar fi trebuit să negocieze cu tatăl său şi să nu apară în postură de rival.

— Tu cum ai reacţiona faţă de soldaţii lui?

— Eu am datoria să vă asigur securitatea, de oriunde ar veni pericolul.

— Dacă situaţia se înrăutăţeşte, va trebui să depui armele.

— Oamenii mei nu vor da înapoi în faţa unei înfruntări şi-mi vor da ascultare.

— Ar fi o crimă, Sobek, să lupţi cu soldaţii conduşi de un faraon.

— Locaşul Adevărului reprezintă viaţa mea. Dacă n-aş lupta pentru a-l salva, m-aş urî toată viaţa.

Mica trupă ajunse în Valea Regilor dimineaţa. Paznicii nu primiseră niciun ordin nou, aşa că o lăsară să treacă.

Când scribul Mormântului se aşează, ostenit, pe taburetul său, artizanii îi prezentară uneltele, ca de obicei. Dar erau lipsiţi de elan, mai puţin Paneb, care aprindea lămpi, dispunându-le de-alungul celor trei coridoare ce duceau la sala fântânii, a cărei decorare fusese terminată.

Dincolo de aceasta, artizanii săpaseră o sală cu patru stâlpi, ai cărei pereţi urmau să fie împodobiţi cu scene şi texte extrase din *Cartea Uşilor*. Şi aici propusese Paneb o inovaţie: să picteze câte o singură figură divină pe fiecare parte a unui stâlp, făcându-le să dialogheze între ele. După ce schiţele fuseseră trasate cu roşu de către Gau cel Exact, Unesh Şacalul şi Pai Pâinică-Bună, Ched Salvatorul făcuse câteva corecturi cu cerneală neagră, mai ales pentru trăsături; apoi, folosind culoarea, Paneb le dăduse viaţă lui Osiris, Ptah, Anubis, Horus şi altor forme divine care primeau ofranda faraonului.

Cioplitorii în piatră continuau să sape, dulgherul şi bijutierul pregăteau obiectele rituale care vor alcătui tezaurul lui Sethi al II-lea. Reluând ritmul obişnuit, artizanii uitară de grijile lor mari, consacrându-se în totalitate operei.

— Nefer, vino repede! strigă Kenhir, la intrarea în mormânt.

Tăcutul urcă în grabă.

Lângă scribul Mormântului se afla un paznic nubian.

— Nişte soldaţi se îndreaptă către Vale; şeful Sobek aşteaptă ordinele voastre.

— Ce hotărăşti? întrebă Kenhir, nervos.

— Valea Regilor trebuie să rămână un domeniu sacru şi inviolabil.

— Dar, ca faraon, Amenmes are dreptul să intre şi pe acest domeniu, îi aminti scribul Mormântului.

— Rămâneţi aici, alături de artizani, porunci Nefer.

— Te însoţesc, se oferi Paneb.

Cu braţele încrucişate, şeful Sobek şi câţiva nubieni aşteptau în dreptul trecerii înguste a Văii, cu privirea aţintită asupra drumului de unde trebuiau să apară, dintr-o clipă în alta, soldaţii.

— Câţi oameni sunt? întrebă maestrul de operă.

— Vreo cincizeci.

— Ne putem descurca, aprecie Paneb.

Colosul fusese primul care îl văzuse pe conducătorul trupei: generalul Mehy în persoană.

Îşi opri carul la vreo douăzeci de metri de micul grup şi coborî, plin de sine, în timp ce, în urma lui, arcaşii erau gata să tragă.

Nefer îl întâmpină pe general.

— Aş fi preferat să vă întâlnesc în împrejurări mai bune, maestre! Dar iată că destinul ne face surprize!

— Ce doriţi de la mine, generale?

— Presupun că aţi citit decretul faraonului Amenmes?

— Au fost informaţi toţi locuitorii Locaşului Adevărului. Mai sunteţi însărcinat cu apărarea satului nostru?

— Regele nu mi-a luat această sarcină, dar nu ştiu care-i sunt adevăratele intenţii. Ca general, trebuie să ascult de ordine, oricare ar fi ele!

— Chiar dacă vi se par nedrepte?

— Amenmes a pus mâna pe putere, iar eu nu sunt decât un executant. Noul rege pretinde respect şi nu cred că va fi prea indulgent.

— Trebuie, oare, să vă reamintesc că oamenii din confrerie muncesc pentru faraonul Sethi al II-lea, stăpânul suprem al Locaşului Adevărului?

— Ar fi mai bine să evitaţi această declaraţie!

— În decretul său, Amenmes n-a precizat că ar urma să-şi asume această funcţie.

— V-o repet: nu-i cunosc intenţiile în ceea ce vă priveşte...

— Până la noi informaţii, consider că Sethi al II-lea e cel care domneşte asupra satului. De altfel, în prezent, ne consacrămdesăvârşirii mormântului acestuia.

— Renunţaţi la acest proiect, maestre!

— Ba dimpotrivă, am datoria să-l duc la bun sfârşit!

— Regele Amenmes m-a însărcinat să vă transmit ordinul de încetare imediată a lucrărilor în mormântul lui Sethi. Orice aş crede despre asta, n-am de ales: trebuie să vă daţi asentimentul.

— Şi dacă refuz?

— Îi voi comunica răspunsul Maiestăţii Sale. Dar vă sfătuiesc din tot sufletul, ca prieten, să nu adoptaţi această atitudine. Vă confirm că Amenmes are nevoie să-şi afirme suveranitatea şi că nu va tolera un asemenea afront.

— Dată fiind gravitatea situaţiei, trebuie să cer părerea confreriei.

— Voi încerca să-l fac pe rege să mai aştepte invocând obiceiurile Locaşului Adevărului, dar nu încercaţi să câştigaţi timp şi nu luaţi în glumă hotărârea lui Amenmes.

— De partea cui sunteţi, Mehy?

— Mă simt ca prins într-o menghină, dar rămân totuşi de partea voastră, pentru că sunteţi reprezentanţii valorilor ancestrale, a căror dispariţie ar însemna o catastrofă. Dacă Amenmes ar merge prea departe, aş încerca să-l împiedic; dar, vă rog, nu-mi complicaţi sarcina.

— Mâine dimineaţă veţi avea răspunsul meu.

— În aşteptarea zilei de mâine, aş dori să-mi faceţi o favoare: încetaţi lucrul în mormântul lui Sethi şi părăsiţi Valea. Această manifestare de bunăvoinţă ar trebui să-l liniştească pe Amenmes.

— De acord, cu condiţia ca paznicii nubieni să rămână de pază şi să nu încercaţi să forţaţi trecerea.

— Amenmes nu mi-a dat acest ordin şi sper să evit această situaţie extremă.

Generalul se întoarse către oamenii săi, cu speranţa că îndârjirea maestrului de operă nu va slăbi; refuzând să asculte de noul rege va atrage mânia lui Amenmes asupra întregii confrerii, care nu se va mai putea apăra. Mehy avea să-i propună monarhului să instaureze un control militar strict asupra satului şi, astfel, va putea ajunge, în sfârşit, la comorile ascunse cu atâta străşnicie.

☥

Încă de la întoarcerea în sat a echipei din dreapta, începură să circule zvonuri şi artizanii fură cuprinşi de disperare: oare

Amenmes va pune capăt misiunii sacre a Locaşului Adevărului, făcându-l să dispară?

Unele declaraţii ale lui Kenhir îi liniştiră cât de cât, dar scribul Mormântului nu le ascunse faptul că erau în pericol şi că urma să ia repede o hotărâre, de care depindea viitorul lor. Cu aprobarea femeii înţelepte, Turcoaza plecă imediat, împreună cu preotesele lui Hathor, la un sanctuar, pentru a cere protecţia zeiţei.

Până şi maimuţica verde îşi încetă poznele; cât despre Orătania Nesuferită, se postă în faţa porţii principale.

În prezenţa femeii înţelepte şi a scribului Mormântului, cele două echipe se adunară în curtea neacoperită a templului lui Maat şi Hathor. Aveau, cu toţii, chipurile grave şi fiecare îşi punea speranţa în înţelepciunea celorlalţi.

☥ Capitolul 25

— Regele Amenmes vrea să ne întrerupem lucrările la mormântul lui Sethi al II-lea, declară maestrul de operă. Dacă refuzăm, va veni cu armata peste noi. Oricare ar fi convingerile sale, generalul Mehy va fi constrâns să se supună, iar eu îi voi cere şefului Sobek să nu opună rezistenţă, pentru a evita vărsarea de sânge.

— Amenmes s-a proclamat stăpân al Locaşului Adevărului? întrebă Ipuy Iscoditorul.

— Încă nu!

— În acest caz, nu vom asculta decât de Sethi!

— Asta ar fi ca şi cum ne-am semna condamnarea la moarte, consideră Kenhir, Amenmes refuză să-şi vadă tatăl cinstit şi recunoscut pe teritoriul asupra căruia el exercită controlul.

— Valea Regilor nu aparţine domeniului vreunui monarh, precizează Hay, şeful echipei din stânga.

— Din nefericire, le aminti femeia înţeleaptă, Sethi n-a venit să consfinţească prin prezenţa lui construirea locului de veci.

— Să fim înţelepţi, propuse Thuty Savantul; generalul Mehy nu mai e în măsură să ne apere, iar maestrul de operă nu doreşte să-i arunce pe paznicii lui Sobek într-o luptă pierdută din

start. Nu suntem noi aceia care trebuie să pornim un război împotriva soldaţilor lui Pharaon!

— Să ne gândim la soţiile şi la copiii noştri, adaugă Userhat Leul; ce se va întâmpla cu ei dacă noi vom fi arestaţi şi întemniţaţi pentru nesupunere?

— Noi ne-am făcut datoria, spuse Karo cel Posac, şi nu ne putem opune forţei. Nu văd niciun motiv pentru care să nu ne supunem.

Fiecare îşi spuse părerea şi, în ciuda nemulţumirii lor, niciunul nu avea chef să-l înfrunte pe Amenmes.

— Pun totuşi o condiţie, preciză Nefer: eu sunt cel care va sigila uşa mormântului lui Sethi; soldaţii nu vor pătrunde în Vale.

— Sunt de acord cu maestrul de operă, consimţi femeia înţeleaptă.

☥

Generalul Mehy fierbea de nerăbdare. Pentru a se calma, trăsese cu arcul mai mult de o oră, dar asta nu-l liniştise. Victoria era aici, la îndemâna lui... Când va intra în posesia comorilor din Locaşul Adevărului, această paiaţă de Amenmes nu-i va rezista multă vreme. Sethi va fi un obstacol mai puternic, dar Mehy era în posesia celor mai bune arme.

— Scribul Mormântului, generale! anunţă aghiotantul.

— Să intre!

Kenhir mergea greu, sprijinindu-se în baston, şi, ostenit, se cufundă într-un fotoliu pe care i-l oferise gazda sa.

— Numărul anilor mă apasă pe umeri, tot mai greu, generale, iar vremurile pe care le trăim nu rezolvă nimic. De-ar vrea zeii să ne cruţe de conflicte sângeroase!

— Ai dreptate, Kenhir... desigur... Care e răspunsul Locaşului Adevărului?

— Va asculta de rege, de bună seamă, în speranţa că Maiestatea Sa se va proclama cât mai repede protectorul confreriei şi veţi fi confirmat în funcţiile voastre.

Generalul reuşi să-şi mascheze dezamăgirea.

— Dar există totuşi o condiţie, continuă Kenhir.

Mehy mai avea o speranţă.

— Care?

— Maestrul de operă în persoană va sigila uşa mormântului lui Sethi al II-lea şi nu va exista nicio prezenţă profană în Valea Regilor.

☥

Amenmes cerceta, unul câte unul, carele de război, poruncindu-le dulgherilor să le întărească, acolo unde era cazul. Înainte de a porni către Nord, avea nevoie ca ele să fie în perfectă stare.

— Locaşul Adevărului acceptă să-şi întrerupă lucrările, Maiestate, îi aduse la cunoştinţă Mehy.

— Aveai vreo îndoială, generale?

— Nefer cel Tăcut e un om dintr-o bucată, iar artizanii săi nu sunt uşor de înduplecat.

— Acum vi s-a dovedit contrariul! Plecaţi imediat în Vale, verificaţi să nu mai fie picior de artizan pe şantier şi blocaţi intrarea mormântului tatălui meu.

— Maestrul de operă refuză orice intervenţie militară în acel loc.

— Vreţi să spuneţi... că îşi ia dreptul să refuze?

— Şi mai pune o condiţie, Maiestate: ca el însuşi să sigileze uşa mormântului, după ritualul confreriei.

— Va trebui, aşadar, să am încredere în el şi să mă supun voinţei sale!

Mehy nu mai aruncă gaz pe foc: mânia lui Amenmes era destul de puternică pentru a-l doborî pe Nefer cel Tăcut.

— Spuneţi-i maestrului de operă că m-am răzgândit în privinţa mormântului tatălui meu.

Generalul se crispă: oare forţa magică a Locaşului Adevărului era atât de mare, încât să-l determine pe rege să permită continuarea lucrărilor?

— Nu este de ajuns să fie închis mormântul: ordon distrugerea imediată şi totală a sculpturilor, textelor şi picturilor.

☥

Nefer mergea încet pe uliţa principală a satului, privind fiecare casă, cu gândul la cei care locuiau acolo. De-a lungul secolelor şi în ritmul muncii comunitare, se crease un spirit şi ungeniu deosebit, dincolo de defecte şi meschinării inerente caracterului unora sau altora. Faraon după faraon, maestru de operă după maestru de operă, şi nimeni nu încălcase înţelegerea care făcea din Locaşul Adevărului sălaşul pietrei de lumină, capabile să preschimbe materia.

Şi această aventură grandioasă avea să ia sfârşit din cauza vanităţii, a brutalităţii şi a urii unui monarh, care-şi demonstra astfel incapacitatea de a domni.

Înainte de a convoca din nou marea adunare, Tăcutul dorea să privească îndelung casele albe şi îngrijite în care trăiau sătenii, cu bucuriile şi necazurile lor, cu măreţia şi simplitatea lor, ei, care cunoscuseră miracolul de fiecare zi al solidarităţii şi fraternităţii.

Un bot umed atinse pulpa maestrului de operă:

— Negruţu'! Şi tu ai chef de plimbare?

Câinele se ridică, punându-şi labele din faţă pe umerii stăpânului său. Ochii săi de culoarea alunei exprimau îngrijorare şi încredere totodată.

— N-ai grijă, cuvântul dat nu se ia înapoi!

☥

— Încă de mâine dimineaţă, declară maestrul de operă, va trebui să ne reîntoarcem în Valea Regilor.

— Se redeschide şantierul? se bucură Nakht cel Puternic.

— Amenmes ne porunceşte să distrugem mormântul lui Sethi al II-lea.

Un murmur grav răzbătu din mulţime.

— Să distrugem, repetă Pai Pâinică-Bună, şocat... Ce mai înseamnă şi asta?

— Să spargem sculpturile, să ştergem textele şi picturile, să ne distrugem toată munca!

— Dar noi nu ştim să distrugem! protestă Renup cel Jovial, a cărui privire pierduse orice urmă de ironie.

— Regele Amenmes vrea să vă supuneţi, adăugă Kenhir abătut, şi să ne facă să înţelegem că el este singurul care hotărăşte.

— Niciun Pharaon nu s-a purtat vreodată ca un tiran! aminti Ipuy Iscoditorul. Acest ordin e lipsit de orice noimă şi n-are nicio valoare.

— Dacă nu-l respectăm, obiectă Thuty Savantul, tot noi vom fi cei distruşi.

— Şi atunci să ne comportăm ca nişte laşi? se revoltă Paneb. Am intrat în această confrerie pentru a construi şi pentru a crea! Dacă acest Amenmes îşi urăşte tatăl atât de mult, atunci să trimită trupe împotriva lui, dar să nu conteze pe braţele noastre pentru a distruge Valea!

— Te-ai gândit la soţia şi la fiul tău, înainte de a spune asta? îl întrebă Gau.

— După ce aş face praf un loc de veci, n-aş mai îndrăzni să-i privesc în ochi.

— Şi după ce am face o asemenea grozăvie, adăugă Unesh Şacalul, cum am mai putea folosi uneltele?

Didia cel Generos se ridică, impunător prin înălţimea sa:

— Când am fost admişi în această confrerie, am făcut nişte jurăminte. Dacă le-am încălca ar însemna că ne distrugem pe noi înşine.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse maestrul de operă. Iată de ce refuz să execut ordinul lui Amenmes!

— Eşti conştient de consecinţe? se îngrijoră Fened Nasul.

— În cel mai bun caz, Amenmes va decreta închiderea satului, iar eu voi fi acuzat de înaltă trădare. Cine nu e de acord cu mine?

Niciun artizan nu luă cuvântul.

— Nu există altă cale, adăugă femeia înţeleaptă. Dacă am ceda cerinţelor nechibzuite ale lui Amenmes, Locaşul Adevărului şi-ar pierde sufletul.

— Cei care nu doresc să aibă de suferit în urma prăbuşirii mele să părăsească satul cât se poate de repede, înainte să-i comunic răspunsul generalului Mehy, propuse maestrul de operă. În asemenea împrejurări, nu e nicio ruşine să vrei să-ţi salvezi viaţa, familia şi bunurile.

Clara se ridică.

— Eu şi maestrul de operă ne vom retrage la templu până la apus! Fiecare dintre voi e liber să aleagă!

☥

De obicei, aceasta era ora cea mai blândă a zilei, momentul în care pacea învăluia orice făptură, chiar şi pe maimuţica verde. Oboseala dispărea şi fiecare admira, în linişte, apusul soarelui.

La templu, maestrul de operă şi femeia înţeleaptă închiseseră uşile sanctuarului; în noaptea neagră a acestui spaţiu sacru, doar statueta din aur a zeiţei Maat mai înfrunta întunericul pentru a ajunge la oceanul originilor, din care va reapărea o dată cu sosirea dimineţii.

— Nu încape îndoială că aceasta este ultima mea seară în sat, îi spuse Nefer soţiei sale; de îndată ce voi anunţa hotărârea noastră generalului Mehy, voi fi, desigur, arestat.

— Crezi că va refuza să ne înţeleagă motivele?

— Că le acceptă sau nu, cea mai mare grijă a lui este propria carieră; aşadar, îi va da ascultare, orbeşte, lui Amenmes. Eu voi pleda în favoarea satului, afirmând că sunt singurul vinovat, cel care v-a forţat să fiţi de partea mea; dar mă va crede regele?

— Mâine voi fi şi eu alături de tine!

— Nu, Clara; Locaşul Adevărului are nevoie de tine. Numai tu vei fi în stare să ne uneşti forţele şi să permiţi satului să-l înfrunte pe adversar.

— Îmi ceri prea mult, Nefer; cu tine am trăit şi tot cu tine vreau să mor.

— Dar tu eşti mama confreriei. Fără dragostea ta, cum ar putea supravieţui?

Se îmbrăţişară cu pasiune şi tandreţe, ca şi când ar fi dorit să-şi graveze în carne acest moment, pe care destinul nu-l mai putea oferi pentru ei în această lume.

☥ Capitolul 26

Generalul Mehy nu dormise toată noaptea. Pentru a-şi calma nervii, făcuse dragoste cu soţia sa, brutal, ca de obicei, dar nici măcar asta nu-l liniştise.

Cupa de vin dulce pe care i-o oferise Serketa nu-i plăcuse şi se hotărâse să cerceteze un papirus în care erau inventariate bogăţiile regiunii tebane, al căror stăpân urma să fie în curând.

Serketa îi masă umerii.

— Suntem aproape de ţintă, gânguri ea, dar dacă blestematul ăla de maestru de operă îţi pregăteşte altă surpriză?

— La asta mă gândesc întruna, totuşi Nefer nu mai are cum să scape din această situaţie. Cum crezi că ar putea accepta să distrugă un mormânt regal? Amenmes a găsit în cele din urmă cel mai bun mijloc de a-l elimina: forţându-l să nu se supună regelui. Nimeni nu va jeli un răzvrătit.

— Şi cine-i va lua locul?

— De ce nu aliatul nostru din interior? Dacă va fi destul de abil, acest post va fi al lui.

— Dar va trebui ca Amenmes să-i aprobe numirea.

— Regele va ţine cont de sfaturile mele.

— Nu te supăra, iubitul meu drag, dar nu mai sunt atât de sigură... Acest tânăr monarh are cam prea multă încredere în el, se înconjoară de consilieri militari care se pretind prietenii tăi şi visează să te înlocuiască.

Observaţia soţiei sale i se păru lui Mehy demnă de a fi luată în serios.

— Fii fără grijă, vor fi sub controlul meu!

— Şi dacă vor călca pe alături, mă voi ocupa eu de soarta lor, făgădui Serketa trecându-şi peste buze limba ei lacomă.

Generalul nu refuză această sugestie. Unii ofiţeri superiori începuseră, de altfel, să devină mult prea ambiţioşi. Ori vor fi la ordinele lui Mehy, ori, în mod brutal, cariera lor va lua sfârşit.

— Ai dreptate, turturica mea, în ultima vreme am greşit lăsându-i pe subordonaţii mei să creadă că aş fi prea slab... Dar nu prevăzusem că noul nostru rege se va crede un adevărat şef de armate.

— Crezi că ar fi în stare să comande trupele tebane?

— Fără mine, nu! Dar e bine să-l fac să creadă... Ca să ataci armata lui Sethi, este nevoie de o strategie sigură, pe care Amenmes nu e capabil s-o pună la cale. Şi fără secretele tehnice ale Locaşului Adevărului, victoria va fi mai mult decât nesigură.

☥

Ziua începu ca de obicei: trezirea zeilor la templu, omagiul faţă de strămoşi, repartizarea apei aduse pe măgari. Dar gospodinele nu-şi mai vorbeau despre ale lor, de parcă erau copleşite de o povară prea mare, care nu le permitea să guste din plăcerile bârfelor.

După un duş parfumat, Nefer cel Tăcut se bărbierise şi se pieptănase cu grijă, apoi îşi pusese hainele de sărbătoare.

— Scribul Mormântului doreşte să te vadă, îl avertiză Clara.

Ridurile lui Kenhir i se adânciseră şi mai mult.

— Sunt un om bătrân şi reprezentantul statului în Locaşul Adevărului, îi aminti el; mie îmi revine datoria de a-i da răspunsul generalului.

— Ştiţi bine că asta nu i-ar fi de ajuns şi că ar trimite imediat după mine.

— Ai dreptate... Dar de ce să nu încercăm? Pe tine te paşte un pericol prea mare!

— Sunt convins, Kenhir, că veţi apăra satul folosindu-vă de argumentele juridice pe care le cunoaşteţi prea bine; condamnarea mea poate că n-o va atrage şi pe a voastră.

— Unul dintre noi ar trebui să-l anunţe pe Sethi. Eu am trecut la fapte şi i-am scris o scrisoare.

— Ăsta e un risc prea mare... Soldaţii lui Mehy îi vor percheziţiona pe toţi artizanii care ies din Locaşul Adevărului.

— Şi totuşi, doar el ne poate salva!

— Amenmes a hotărât să se mişte repede; Sethi nu va avea timp să ajungă la Teba pentru a ne salva.

Kenhir îl îmbrăţişă pe Nefer.

— Nu sunt un linguşitor şi nu mă pricep deloc să fac complimente... Dar tu eşti un maestru de operă cu care Locaşul Adevărului se poate mândri.

Nefer cel Tăcut o îmbrăţişă pe Clara şi plecă, întrebându-se câţi artizani părăsiseră deja satul, pentru a se refugia în lumea din afară, încercând să scape de răzbunarea lui Amenmes.

Uliţa principală era pustie. Cu excepţia scribului Mormântului, locuitorii aleseseră să fugă.

Lovitura era prea greu de suportat; maestrul de operă se simţi, deodată, singur, îndreptându-se către poarta cea mare, pe care avea s-o deschidă pentru ultima dată.

Până şi Paneb, fiul său adoptiv, preferase să se pună la adăpost împreună cu familia sa. Fără îndoială, bazându-se pe raţiune, avea dreptate să facă această alegere; Nefer nu trebuia să mai fie dezamăgit la gândul că sosise sfârşitul confreriei, chiar dacă avea datoria s-o apere în faţa autorităţilor.

Maestrul de operă trase zăvorul şi deschise poarta cea mare.

Toţi.

Îl aşteptau cu toţii: artizanii celor două echipe, preotesele lui Hathor, copiii, Negruţu', Fermecătoarea, Orătania Nesuferită, maimuţica verde şi celelalte animale domestice.

— Nimeni nu va părăsi acest sat, spuse Hay.

— Iar eu, adăugă Paneb, merg cu tine!

— Dacă aţi ales cu toţii să rămâneţi solidari, prezenţa ta aici e obligatorie!

— Îmi voi termina capodopera... Promite-mi că vei reveni s-o vezi!

Nefer îşi puse mâna pe umărul lui Paneb şi îl privi adânc în ochi, impresionându-l pe colos.

Apoi, ca şi când ar fi plecat într-o călătorie de plăcere, maestrul de operă se îndepărtă fără grabă, fără să mai privească înapoi.

☥

Prestanţa şefului confreriei îi făcea o excelentă impresie generalului Mehy, care, de altfel, se simţea foarte elegant în roba sa plisată şi costisitoare.

Deşi poziţia sa era una dominantă, Mehy invidia puterea înnăscută a acestui om care, nu peste multă vreme, va deveni mai neînsemnat decât un sclav. În zadar încercă să desluşească o oarecare emoţie pe chipul lui Nefer, învins doar prin intervenţia lui Amenmes.

— Care îţi este răspunsul, maestre de operă?

— Nu voi distruge mormântul lui Sethi al II-lea şi sunt singurul care voi răspunde de această nesupunere.

Generalul îşi stăpâni cu greu bucuria. Tăcutul căzuse în capcană şi nu mai avea cum să scape! Dar era bine ca el şi întreaga confrerie să creadă, în continuare, în prietenia lui; înşelându-i, îşi va vedea de propriile interese.

— Te-ai gândit bine, Nefer?

— Confreria s-a angajat să construiască după legile armoniei, iar locul de veci al lui Sethi al II-lea s-a născut datorită acestor legi. Niciun maestru de operă nu va avea dreptul să le violeze, distrugând o operă desăvârşită.

— Înţeleg noblеţea acestor gânduri... Dar regele Amenmes nu va fi deloc mulţumit.

— Sunt convins!

— Refuzând să-i daţi ascultare, nu vă temeţi că Locaşul Adevărului va dispărea?

— Va înceta să existe chiar din clipa în care îşi va trăda adevărata lui menire.

Generalul se plimba, agitat.

— Nu ştiu cum v-aş putea ajuta, Nefer... Ordinele lui Amenmes sunt stricte: ori vă conduc în Valea Regilor, pentru ca, împreună cu cele două echipe, să distrugeţi mormântul lui Sethi, ori vă duc la palat pentru a fi judecat.

— Strămoşii Locaşului Adevărului sunt martori că mi-am respectat jurământul. Mai degrabă nu ascult de un tiran decât să comit un sperjur pentru a-mi salva viaţa.

— Dacă vorbiţi pe tonul ăsta, veţi fi condamnat la pedeapsa maximă! Pledându-vă cauza cu argumente demne de luat în seamă, veţi reuşi, poate, să-l înduplecaţi pe Amenmes.

— Nu credeţi nici dumneavoastră ce spuneţi!

— E drept că sunt pesimist, pentru că îl ştiu tânăr şi pornit pe fapte de arme. Dacă tatăl său l-ar fi asociat la tron, n-am fi ajuns aici... Dar Sethi s-a temut de un fiu prea ambiţios. Şi iată-ne în situaţia în care doi regi vor să lupte între ei! Nordul se va opune Sudului, egiptenii se vor ucide între ei... A sosit vremea nenorocirilor şi nu mai ştim cum să ieşim din acest impas! Împotriva regelui nu mă mai pot revolta, pentru că a trecut în fruntea trupelor tebane, dându-le ordine el însuşi. Chiar eu risc să fiu revocat în zilele care urmează sau să fiu arestat, dacă mă arat cât de cât reticent cerinţelor regale. Dar să vă duc la palat ca pe un criminal, pentru a fi condamnat în mod absurd... La asta nu m-aş fi gândit niciodată! Nefer, aţi putea fugi, înşelând vigilenţa paznicilor. Regele va porunci să fiţi căutat şi e prea puţin probabil că veţi rămâne în libertate, dar altă soluţie nu exista pentru a evita nenorocirea. Salvaţi-vămăcar viaţa, pentru a putea transmite mai departe ştiinţa pe care o stăpâniţi atât de bine. Încercaţi să ajungeţi în Nord şi să vă puneţi sub protecţia lui Sethi.

Dacă maestrul de operă ar fi cedat tentaţiei, Mehy ar fi avut plăcerea să-l aresteze pe loc „ducându-i lui Amenmes un prizonier rebel şi periculos.

Nefer cel Tăcut rămase cu braţele încrucişate.

— Sunteţi un om curajos, maestre de operă! Să ştiţi că vă stimez nespus de mult şi că aş face tot ce aş putea pentru a vă salva. Dar, de îndată ce am trece de această uşă, nu v-aş mai putea arăta niciun semn de prietenie.

— Faceţi-vă datoria, generale!

☥ Capitolul 27

În zori, nu fusese făcută decât prima livrare de apă, după care drumul către sat rămăsese pustiu. Sătenii nu aveau să primească nici fructe, nici legume şi nici peşte.

Şeful Sobek era nedumerit.

— Ce va trebui să fac atunci când soldaţii lui Amenmes se vor prezenta la primul fort? îl întrebă el pe Kenhir. Maestrul de operă m-a sfătuit să le predau armele, dar...

— A avutdreptate, confirmă scribul Mormântului; ar fi inutil să încerci să le interzici intrarea în sat.

— Dar sunt dator s-o fac, Kenhir!

— Nu suntem noi în stare să rezistăm armatei tebane! La ce bun să ne lăsăm masacraţi? Supunându-te ordinelor faraonului, vei fi apreciat ca un paznic cinstit şi ţi se va da un alt post. Îţi admir loialitatea, Sobek, dar ar fi o nebunie să te sacrifici!

Ostenit, scribul Mormântului traversă, încet-încet, zona auxiliarilor, în care doar fierarul Obed continuase să muncească. Ceilalţi părăsiseră acest loc, preferând să rămână acasă în aşteptarea lui Amenmes. În aceste zile tulburi, era de preferat să nu te arăţi prin preajma satului.

— De ce rămâi aici? îl întrebă Kenhir.

— Am de reparat un târnăcop şi nişte dălţi de aramă.

— Soldaţii regelui te vor arunca în închisoare, Obed!

— Mai întâi, vor trebui să pătrundă în atelierul meu!

— Nu face pe încăpăţânatul şi pleacă!

Fierarul încetă să mai aţâţe focul cu foalele.

— Aşadar, s-a sfârşit cu adevărat?

— Pleacă şi uită acest sat!

— Pot să iau cu mine câteva unelte?

— Ia tot ce vrei!

— Mă duc, Kenhir, dar nu voi uita!

Când scribul Mormântului se apropie de poarta cea mare, paznicul se ridică.

— Pot să plec şi eu?

— Desigur, şi anunţă-l pe colegul tău: prezentaţi-vă amândoi la administraţia centrală pentru a obţine un alt loc de muncă.

Kenhir ajunse acasă, unde-l aştepta, ca de obicei, un dejun excelent, pregătit de tânăra lui soţie.

— Nu mi-e foame!

— Faceţi un efort, îl sfătui Niut cea Neobosită.

— Nu, prefer să dorm! Şi n-aş vrea să fiu trezit.

— Dar nu fiţi chiar aşa disperat!

— Mai există, oare, vreo speranţă?

☥

Casa-Funie, Fened Nasul şi Karo cel Posac ciopleau un bloc de calcar de o calitate remarcabilă, destinat primei curţi a locului de veci al lui Nefer cel Tăcut. Cei trei cioplitori în piatră îşi puneau toată străduania în această muncă delicată, în timp ce colegul lor, Nakht cel Puternic, termina soclul unei coloane, în acelaşi loc. Alături de el, Userhat Leul, sculptorul-şef, împreună cu cei doi asistenţi ai săi, Ipuy Iscoditorul şi Renup cel Jovial, făceau o statuie a maestrului de operă, în mărime naturală, în picioare, cu privirea ridicată, uşor, către cer.

Cei trei desenatori, Gau cel Exact, Unesh Şacalul şi Pai Pâinică-Bună, decorau pereţii acestei curţi, îndrumaţi de Ched Salvatorul, care urmărea fiecare amănunt cu mare atenţie. Didia cel Generos cioplea în lemn de salcâm o variantă a efigiei lui Nefer, pentru ca acesta să-şi continue munca neobosit,în Lumea Cealaltă, în timp ce Thuty cel Savant împodobea cu foiţă de aur o altă figurină de acelaşi fel.

Cât despre Paneb, se închisese din nou în mormânt, cu pensulele, periile şi pâinile sale de culoare.

Sub conducerea lui Hay, echipa din stânga făcea unele renovări în templul lui Maat şi al lui Hathor, pentru a-l aduce cât mai aproape de perfecţiune.

— Maestrul de operă se va descurca, prezise Userhat Leul.

— Visezi, obiectă Fened Nasul; Amenmes nu va ezita nicio clipă să-i aplice pedeapsa supremă.

— Nici măcar nu sunt sigur că ne va da trupul lui, se tângui Unesh Şacalul, cu o voce gravă.

☥

Asemenea celor mai multe dintre gospodine, Uabet cea Pură făcea ordine prin casă.

Când soldaţii vor veni s-o dea afară, vor găsi o locuinţă perfect îngrijită. Spălată şi împăturită, lenjeria stătea în cufere de lemn, stivuită cu măiestrie; pe etajere, stăteau aliniate coşuri cu obiecte de menaj. Pe scaune şi taburete, nu puteai găsi niciun fir de praf, rogojinile erau rulate, iar paturile, aranjate şi înmiresmate. Cât despre bucătărie, readusă în bună stare de către Aperti, era imaculată şi nu lipsea niciun obiect necesar gătitului.

Când locuitorii Locaşului Adevărului vor fi goniţi de armată, vor lăsa în urma lor un sat primitor şi confortabil, cu nişte case

albe şi frumoase, care-i vor sfida pe prădători, înainte ca aceştia să-şi înceapă jaful.

Turcoaza îşi curăţase vasele pentru unguente, cochiliile cu farduri, coamele cu ulei şi îşi aranjase bijuteriile în casetele lor. Roşcata cea superbă n-avea de gând să ia nimic cu ea. Tot ce o făcuse fericită se afla aici; va pleca fără să-şi ia vreo podoabă, fără machiaj, purtând rochia cea mai simplă. Ştia că, de acum înainte, singurul lucru care-o mai aşteaptă va fi nefericirea. Orice loc de pe pământ, oricât de frumos ar fi, nu va putea ficomparat cu acest sat, în care sacrul şi profanul se uniseră în mod miraculos.

Clara nu avusese timp să se ocupe de interiorul casei sale, trebuind să se ocupe de mai mulţi bolnavi, printre care un băieţel cu guturai şi un artizan din echipa din stânga, cu o durere de dinţi greu de suportat; pentru a uita de teama care-i sfâşia inima, femeia înţeleaptă îşi concentrase toată energia asupra pacienţilor, reuşind să le micşoreze suferinţa. Apoi, sala de consultaţii se golise, iar ea se văzu disperată în singurătatea sa.

Cât de plină de farmec era clipa în care Nefer venea acasă după o lungă zi de muncă, cât de duioasă era iubirea lor, tot mai intensă de-a lungul anilor! Ştiindu-şi soţul în pericol, departe de ea, Clara suferea peste măsură.

Uşa era întredeschisă, făcând loc botului umed al lui Negruţu'. Câinele cel negru nu avea voie să intre în această încăpere şi, de aceea, nu îndrăznea să-i treacă pragul.

— Hai, Negruţule, vino...

Fericit că stăpâna sa îl chema, câinele veni să se culce la picioarele ei.

☥

— Vi l-am adus pe maestrul de operă Nefer cel Tăcut, spuse generalul Mehy, înclinându-se dinaintea faraonului Amenmes, care tocmai consulta o hartă a Deltei.

— Ce ştim noi cu precizie despre armata tatălui meu?

— Cuprinde mulţi soldaţi experimentaţi, Maiestate; şi mă tem de garnizoanele de la frontiera de nord-est.

— Cu alte cuvinte, nu-mi recomandaţi un atac în forţă asupra capitalei Pi-Ramses.

Mehy era luat prin surprindere. Nu se aştepta la nişte întrebări atât de directe şi se întreba dacă nu cumva Amenmes îi întindea o capcană.

— Ramses cel Mare a făcut din capitala sa un oraş greu de luat cu asalt; dacă asta vă este intenţia, Maiestate, va fi nevoie de o pregătire îndelungată!

— Asta este şi părerea mea, generale! Bag de seamă că sunteţi, cu adevărat, un om competent şi, pentru asta, mă felicit. Continuaţi să vă folosiţi competenţele cu bună ştiinţă şi veţi rămâne unul dintre membrii influenţi de la curtea mea.

— Ordonaţi şi mă voi supune!

Generalul constată că Amenmes simţea o mare plăcere să-l umilească şi să se poarte ca un monarh cu autoritate de netăgăduit. Se mai purtaseră şi alţii ca el şi plătiseră scump; Mehy nu era omul care putea fi tratat ca o javră vulgară.

— Acest Nefer a îndrăznit, oare, să-mi nesocotească hotărârea?

— Refuză să distrugă mormântul lui Sethi!

— Are motive serioase pentru a-şi justifica refuzul?

— Niciunul, Maiestate; Nefer cel Tăcut rămâne loial tatălui vostru, pe care-l consideră stăpân al Locaşului Adevărului şi învingător în lupta pe care o veţi purta.

— Crede că Sethi va ajunge la vreme pentru a-l salva? Ce nechibzuit!

Mehy nu mai aştepta decât pedeapsa. Ori Nefer va fi trimis în faţa unui tribunal excepţional care-l va condamna pentru crimă de lezmajestate, ori va fi trimis într-una dintre temniţele lui de unde nu va mai ieşi viu.

— Vreau să-l văd pe acest răzvrătit! ceru Amenmes.

Generalul ieşi să-l aducă pe maestrul de operă, care era surprinzător de calm.

— Faraonul doreşte să vă vadă!

Nefer intră în sala de audienţă şi-l salută, cu respect, pe Amenmes.

— Iată-l... Iată cine este maestrul de operă al Locaşului Adevărului, cel care ar trebui să-mi execute ordinele fără să discute!

— Pot să vă întreb, Maiestate, dacă vă consideraţi superiorul confreriei?

— Păi... bineînţeles! N-aţi înţeles până acum că Sethi nu era decât un uzurpator şi că eu sunt cel care-şi asumă toate prerogativele regale?

— În acest caz, nu-mi puteţi da ordin să distrug un loc de veci.

— Am puterea supremă, Nefer, şi pretind să fiu ascultat de toţi supuşii mei, chiar şi de tine. Ori vă supuneţi, maestre de operă, ori veţi fi pedepsit în modul cel mai sever!

Mehy jubila, dar tăcerea lui Nefer îl îngrijora: teama îl va face, oare, să se răzgândească în ultimul moment?

— Niciun maestru de operă din Locaşul Adevărului nu se poate transforma într-un distrugător, Maiestate! Înaintea Voastră, eu sunt singurul răspunzător şi vă rog să cruţaţi satul artizanilor şi Valea Regilor! Acolo odihnesc trupurile înviate ale strămoşilor voştri şi nicio prezenţă profană nu le poate pângări. Niciun faraon demn de acest titlu nu ar viola acest loc sacru.

Îndrăzneala lui Nefer îl uimi pe general; cu asemenea cuvinte, îşi hotăra el însuşi condamnarea la moarte.

— Sunteţi conştient de efectele propunerilor voastre?

— Ar trebui să le înţelegeţi, Maiestate! Aţi putea apăra moştenirea predecesorilor voştri.

— Asta e şi intenţia mea, Nefer!

Mehy crezu că n-a auzit bine.

— Aveam nevoie să vă încerc, continuă Amenmes, căci nu puteam încredinţa construirea propriului loc de veci unui laş şi unui sperjur, care ar fi acceptat să-l devasteze pe cel al tatălui meu. Sunteţi exact omul pe care mi-l închipuiam, Nefer, şi sunt fericit pentru ţara noastră. Ca stăpân suprem al Locaşului Adevărului, voi vizita mormântul lui Sethi, în care va fi, probabil, înhumat, dacă aceasta va fi voia zeilor. Şi apoi vom sta de vorbă asupra amplasamentului ce-mi va fi rezervat.

Pentru a se trezi din acest vis urât, generalul îşi muşcă buzele. Dar durerea nu făcu să dispară incredibila scenă la care asista, ca înmărmurit: faraonul Amenmes îl îmbrăţişa pe Nefer cel Tăcut.

☥ Capitolul 28

— Măgari încărcaţi cu poveri grele, şefu', îl anunţă un paznic pe Sobek.

— Câţi soldaţi?

— Niciun soldat, doar nişte măgari.

— Ce tot îndrugi acolo! Nu-i însoţeşte nimeni?

— Următorul raport al pândarului ne-o va confirma.

Nu era decât un singur om, neînarmat. Un om care purta hainele de sărbătoare ale maestrului de operă din Locaşul Adevărului.

— Ce facem, şefu'?

— Merg în întâmpinarea lui.

— Aveţi grijă... e desigur o capcană!

— Nu mi-e frică de măgari!

Şeful Sobek ieşi din primul fort.

Caravana înainta repede, aşa că iluzia se va risipi şi speranţa va pieri. În frunte, mergea un măgar care cunoştea drumul către sat.

Iar omul semăna din ce în ce mai mult cu Nefer cel Tăcut.

☥

— Ce părere ai de felul în care cercetez sufletele, generale? îl întrebă faraonul Amenmes.

Mehy încercă să facă faţă situaţiei.

— Am fost surprins, dar recunosc că sunteţi remarcabil, Maiestate!

— Un rege trebuie să surprindă întotdeauna. Mi s-a vorbit atât de mult de cinstea şi rigoarea acestui maestru de operă, încât nu-mi mai venea să cred că este adevărat. Eram convins că se va supune voinţei mele, ca oricare curtean dornic de a plăcea, dar am fost uimit. Dacă n-ar fi avut de construit locul meu de veci, l-aş fi chemat cu încredere la guvern. N-aş fi procedat bine?

— Lipsa lui de experienţă în gestionarea treburilor publice ar fi fost un handicap, protestă Mehy, nu prea încântat.

— Aşa este, generale, trebuie să am grijă să nu folosesc greşit competenţele. Dar mi se pare că sunteţi cam obosit...

— Nu, Maiestate, sunt doar îngrijorat.

— În legătură cu ce?

— Reacţia lui Sethi riscă să fie violentă şi mă tem că Teba nu e încă pregătită pentru un asalt.

— Asta e şi principala mea preocupare. Vă revine sarcina de a nu precupeţi niciun efort pentru întărirea apărării, atât pe uscat cât şi pe ape.

— Tatăl vostru se află sub protecţia zeului Seth, îi aminti Mehy; ar putea lovi regiunea precum trăsnetul, mizând pe efectul surprizei şi al violenţei asaltului.

— Eu, generale, mi-am ales ca protectori pe zeii Ra şi Amon, faţă de care Seth va fi neputincios, cu condiţia să ştim cum să-i tăiem elanul devastator. Tatăl meu trebuie lăsat să atace primul, pentru ca poporul să înţeleagă cine e agresorul: regele Seth, sortit eşecului. Aşadar, generale, aveţi datoria să transformaţi Teba într-o fortăreaţă de neînvins.

— Puteţi conta pe mine, Maiestate!

— Şi vă mai confirm ca protector al Locaşului Adevărului. Munca lui are un rol esenţial în măreţia domniei mele şi nimic supărător nu trebuie să strice liniştea confreriei.

Ros de ciudă, generalul se înclină în faţa regelui său.

☥

Abia auzind vacarmul satului care sărbătorea revenirea la viaţa îndestulată, Clara şi Nefer se iubiseră ca doi exilaţi întorşidin ţări atât de îndepărtate, încât speranţa revederii dispăruse pentru totdeauna.

Îmbrăţişaţi, trăiau acest moment ca pe un dar al zeilor şi-i gustau savoarea de nedescris, ştiind că fericirea lor trebuia oferită, la rândul ei, confreriei.

— Ascultă... cred că acela care se aude cântând atât de tare este Paneb, spuse Clara în şoaptă.

— Poţi să fii sigură... El e cel care a descărcat urcioarele cu vin vechi adus din crama palatului regal, reperându-le inscripţiile.

— Ce mai omagiu din partea lui Amenmes!

— Şi nu e singurul... Carnea provine din măcelăria din Karnak, iar prăjiturile, din patiseria de acolo. În acest fel doreşte regele să ne facă să uităm încercarea la care ne-a supus şi pe care o considera necesară.

— Crezi că e sincer?

— Sincer şi îngrijorat... Este conştient de faptul că încoronarea sa, aprobată de marele preot din Karnak, care doreşte să

reafirme puterea lui Amon, i-a schimbat destinul, iar acum e copleşit de atâtea responsabilităţi de care nu-şi dăduse seama înainte. Cel mai greu îl apasă ideea războiului pe care speră să-l poarte împotriva tatălui şi a compatrioţilor săi. Şi apoi... Dar nu-mi îngădui niciun răgaz în această seară de sărbătoare?

Ea zâmbi şi lumina chipului său îl făcu pe Nefer şi mai îndrăgostit.

— Sunt gata să-ţi satisfac dorinţele, dar nu uita că trebuie să prezidăm banchetul la care vor veni toţi sătenii.

— Atunci, hai să ne grăbim!

Afară, vocea gravă şi puternică intona un cântec de dragoste atât de înflăcărat, încât până şi cele mai timide soţii de artizani îl reluară în cor.

☥

— E cel mai straşnic banchet la care am luat parte de când am intrat în confrerie, constată Pai Pâinică-Bună, în timp ce-şilua încă o bucată enormă de friptură de vită. Poate că acest Amenmes nu este un rege rău!

— Trebuie să învăţăm să profităm de mărinimia lui, recomandă Gau cel Exact. Poate că nu va dura prea mult.

— De ce eşti atât de neîncrezător? întrebă Fened Nasul.

— Ai putea să crezi că maestrul nostru de operă a fost eliberat fără un scop anume? Să mâncăm şi să bem înainte de a afla în ce fel vom pieri!

— Eu sunt încrezător! se avântă Renup cel Jovial, ridicând cupa cu vin. După un vin ca ăsta, singura problemă va fi să ne întoarcem la berea noastră zilnică.

— Linişte, vorbeşte Nefer! îi avertiză Nakht cel Puternic.

Discuţiile încetară şi maestrul de operă se ridică.

— Regele Amenmes s-a declarat superiorul confreriei, conform tradiţiei, aşadar îi datorăm supunere.

— Asta înseamnă că vom distruge mormântul lui Sethi al II-lea? se îngrijoră Paneb.

— Cel care domneşte asupra Locaşului Adevărului trebuie să-i respecte natura şi menirea. M-am întreţinut îndelung cu faraonul şi n-am remarcat nicio neclaritate în felul în care gândeşte. Noi suntem constructori şi artizani, şi aşa vom rămâne. Niciun profan nu va intra pe poarta acestui sat, şeful Sobek rămâne la postul său, iar generalul Mehy rămâne ocrotitorul nostru. Nimic nu s-a schimbat, iar noi nu vom renunţa la nimic din opera

noastră. Atâta vreme cât Sethi în persoană nu va veni să-şi consfinţească prin prezenţă locul de veci, lucrările vor fi oprite. Voi sigila eu însumi intrarea, în prezenţa femeii înţelepte şi a scribului Mormântului.

— Soldaţii vor avea dreptul să pătrundă în Valea Regilor? întrebă Karo cel Posac.

— Valea rămâne un loc sacru în care n-au dreptul să lucreze decât artizanii din Locaşul Adevărului.

— Asta înseamnă că Amenmes a renunţat la toate!se miră Thuty Savantul.

— Regele a ascultat vocea strămoşilor şi a înţeles amploarea sarcinilor confreriei noastre. Îi va respecta legile date de zeiţa Maat, atâta vreme cât le vom respecta şi noi. Şi bineînţeles că livrarea, în fiecare zi, a produselor destinate bunăstării noastre se va face în mod normal.

— Dar auxiliarii? întrebă Casa-Funie.

— Vor fi aici, cu toţii, chiar mâine dimineaţă. În caz de necesitate, prin intervenţia scribului Mormântului, s-ar putea chiar mări numărul lor.

— Vom fi liberi să ne respectăm sărbătorile locale?

— Bineînţeles.

— Aşadar, nu s-a schimbat nimic, constată Userhat Leul.

— Dacă ai fi mai treaz şi dacă ai fi ascultat cele spuse de maestrul de operă, observă Didia cel Generos, ai fi ştiut deja!

Karo cel Posac adormise cu capul pe umărul lui Casa-Funie, iar artizanii echipei din stânga, care se întrecuseră, care mai de care, să închine în onoarea lui Nefer cel Tăcut, adormiseră şi ei, unul câte unul. Nakht cel Puternic nu mai avea chef să se lupte cu Paneb, iar Unesh Şacalul privea în gol, zâmbind, într-o stare de beatitudine.

— Tinereii ăştia se cam lasă doborâţi de vinul cel vechi, observă Kenhir care, în ciuda privirilor severe ale lui Niut cea Neobosită, uitase de regimul său. N-ai precizat ceva foarte important, Nefer: Amenmes ne încredinţează construirea mormântului său în Valea Regilor?

— Este chiar prima sarcină pe care ne-o dă.

Scribul Mormântului răsuflă uşurat.

— Abia acum sunt convins că ai reuşit... Mai toarnă-mi un pahar!

— Să sperăm că nu e vorba de vreo viclenie, interveni Ched Salvatorul, deosebit de sobru.

— De ce te temi? mormăi Kenhir.

— Pe mine, cuvântul lui Amenmes nu mă convinge. Rămâne de văzut dacă nu-şi aduce trupa de intervenţie cu ocazia închideriimormântului lui Sethi şi dacă acceptă amplasarea pe care i-o va propune maestrul de operă.

— Te înşeli, Ched; uită de temerile tale şi bucură-te de minunăţiile ce ne-au fost oferite!

— Dacă scribul Mormântului în persoană îmi dă acest drept, de ce aş refuza?

Simţindu-i pe toţi moleşiţi şi cuprinşi de somn, Paneb începu un cântec de pahar, dintre cele mai antrenante; chiar dacă sunetele ciudate urcau spre cer fără a respecta regulile muzicii sferelor, ele rămâneau dovada revenirii la bucuria de a trăi.

☥

Nefer cel Tăcut, femeia înţeleaptă şi scribul Mormântului se îndreptau încet către mormântul lui Sethi al II-lea, după ce trecuseră de postul de gardă instalat la intrarea în Valea Regilor. Paznicii nubieni n-aveau de semnalat niciun incident şi niciun soldat nu venise să-i înlocuiască.

— Ched e prea pesimist, aprecie Kenhir, lovit de o migrenă. Dar putem, într-adevăr, să ne încredem în Amenmes?

— Doar faptele contează, răspunse Nefer.

Pustie şi tăcută, Valea era deja încinsă de soarele triumfător. În această lume a eternităţii, piatra era suverana absolută.

Nefer cel Tăcut trase zăvorul uşii din lemn aurit a mormântului lui Sethi al II-lea, iar Kenhir puse un sigiliu din argilă cu numele Locaşului Adevărului.

— Va veni, oare, ziua în care o să-l redeschidem? întrebă Kenhir.

— Să sperăm, pentru Sethi al II-lea, răspunse femeia înţeleaptă; formulele de înviere îl aşteaptă aici pentru a-i permite călătoria către lumea de dincolo.

Cei trei se îndepărtară în linişte, impresionaţi, ca totdeauna, de măreţia acestui loc.

— Orice ne rezervă viitorul, prezise Clara, niciun vandal nu va reuşi să distrugă spiritul ce domneşte aici.

La ieşirea din Vale, paznicii nubieni îi salutară.

— Iată o etapă de primă importanţă, declară scribul Mormântului; Ched s-a înşelat, regele Amenmes şi-a respectat cuvântul.

☥ Capitolul 29

Cancelarul Bay era disperat. De trei zile, încerca zadarnic să stea de vorbă cu faraonul Sethi al II-lea în legătură cu decretul dat de Amenmes, care tocmai se proclamase rege al Egiptului de Sus şi de Jos. Curierii noului monarh nu depăşiseră cetatea Hermopolis, în inima Egiptului de Mijloc, dar vestea nu întârzia să se răspândească şi spectrul unui oribil război civil căpăta tot mai multă consistenţă.

Dacă Sethi al II-lea voia să salveze ţara de la dezastru, trebuia să intervină repede şi energic, pentru a dovedi că fiul său, Amenmes, n-avea nicio şansă. Dar faraonul nu mai părăsea apartamentele reginei, unde medicii se perindau la căpătâiul copilului născut de Tausert; febril, pruncul respira greu şi starea sănătăţii sale devenise nespus de îngrijorătoare.

Cancelarul muncea fără reproş, ducându-şi treburile la bun sfârşit, dar, oare, atacul lui Amenmes nu risca să treacă cele Două Ţinuturi prin foc şi sabie, în cazul în care Sethi se lăsa pradă apatiei sale?

Regina născuse greu, o naştere lungă şi dureroasă, în ciuda leacurilor luate. Dar acum, încetul cu încetul, Tausert se refăcea. Lipsită încă de dinamismul ei obişnuit, nu-i putea da sfaturi soţului său.

Deşi singur în fruntea statului, într-o perioadă atât de periculoasă, cancelarul nu se lăsa pradă descurajării. Eforturile şi atenţia sa erau tot mai mari, pentru ca greşelile să poată fievitate. Dar măcar ajunsese la ceva sigur: nu va încerca niciodată să devină faraon! Să cârmuieşti o corabie atât de vastă cum era Egiptul însemna să ai o forţă supraomenească. Puţini erau capabili să-şi asume această sarcină şi cancelarul nu simţea că face parte dintre ei; dar îi va rămâne credincios regelui.

În timpul zilei, întrevederile cu notabilii erau urmate de întâlnirile cu miniştrii; în timpul nopţii, Bay cerceta dosarele. Nu-

i mai putea rezerva nicio clipă lui Siptah, un orfan şchiop, fiul unui preot al zeului Ptah. În timpul studiilor pentru a deveni scrib, adolescentul dăduse dovadă de o inteligenţă excepţională, fapt pentru care cancelarul îl luase sub ocrotirea sa, pregătindu-l pentru a ajunge om de stat. Drumul era lung, dar tânărul Siptah, neputând lua parte la joaca unor copii de vârsta lui, stătea tot timpul în biblioteca templului, studiind astronomia şi matematica. Învăţătura îl făcea fericit, lăsând impresia că nu suferă din pricina infirmităţii sale.

Adus de spate, cu privirea obosită, regele intră în biroul cancelarului. Acesta se ridică imediat.

— Maiestate! Cum se mai simte fiul dumneavoastră?

— Ceva mai bine... Doarme liniştit, la fel şi regina!

— Sunteţi la capătul puterilor, Maiestate; n-aţi vrea să vă odihniţi puţin?

— Am înţeles că doreşti să-mi vorbeşti, Bay!

— Au avut loc evenimente grave: Amenmes s-a încoronat Pharaon la Karnak şi stăpâneşte Ţara din Sud.

— A dat vreun decret?

— Din nefericire, da, şi a încercat să-l difuzeze în toată ţara; dar serviciile noastre de securitate i-au interceptat pe mesageri.

— Ce le-au făcut acelor oameni?

— I-au întemniţat şi urmează să fie judecaţi pentru trădare.

— Eliberează-i!

— Maiestate...

— Este un ordin, Bay; pregăteşte nişte scrisori, pe care voi pune pecetea regală. Acei nefericiţi au fost siliţi să asculte de şeful lor, aşadar nu au nicio vină.

— Clemenţa vă va fi apreciată, Maiestate; dar trebuie folosită şi pentru fiul dumneavoastră, care îndrăzneşte să se revolte?

— Ar fi trebuit să-l asociez la tron şi să-l numesc coregent... Acum, e prea târziu. Amenmes a gustat din puterea pe care o crede absolută şi va cere abdicarea mea. Război, sânge, moarte... Iată ce viitor ne aşteaptă! Ce domnie tristă, Bay! Amenmes a greşit renunţând la suprimarea mea; i-ar fi urmat lui Merenptah şi ţara n-ar fi fost împărţită.

— Trecem prin clipe grele, Maiestate, dar nu trebuie să ne gândim decât la Egipt! Deşi e fiul dumneavoastră, Amenmes trebuie considerat un rebel şi trebuie să luptaţi contra lui.

— Amenmes, fiul meu... Mulţi cred că nu-mi mai este fiu, dar eu continuu să cred în el. La urma urmelor, ambiţia lui e legitimă.

Cancelarul simţea că se prăbuşeşte.

— Chiar dacă se anunţă a fi dureroasă, nu credeţi că această înfruntare este inevitabilă? Trebuie să protestăm, Maiestate, şi să nu-i dăm lui Amenmes prilejul să câştige teren!

— Ce importanţă mai are asta, Bay? Dacă el e cel mai puternic, va învinge! Nu trăim decât după legea destinului.

— Dar nu puteţi domni fără Teba! Şi nu uitaţi că locul de veci vă este construit în Valea Regilor.

— Marea câmpie... Inaccesibilă de acum înainte.

— Trebuie recucerită, Maiestate, şi pe malul stâng al Tebei trebuie să vi se înalţe templul pentru milioane de ani; el vă va da puterea necesară ca să învingeţi.

— Triumf... Acest cuvânt nu mai înseamnă nimic, Bay!

— Maiestate... Sper totuşi că nu veţi accepta să vă plecaţi dinaintea lui Amenmes!

— M-am gândit şi la asta!

— Vă pot implora să vă respectaţi numele, Maiestate?

— Sethi, omul zeului Seth... Ar trebui să lovesc ca un trăsnet şi să pornesc cu armata la recucerirea Sudului! Dar o iubesc prea mult pe regină, îmi iubesc copilul atât de neajutorat şi acest popor egiptean care doreşte să trăiască în pace. Mi-am ales prost numele, Bay, căci nu sunt demn de el. Şi această slăbiciune îmi ucide sufletul!

— Vreţi să spuneţi că... nu veţi interveni în niciun fel?

— Aşa este; nu am intenţia să pornesc războiul; cel care proslăveşte violenţa se revoltă împotriva lui Maat. Strategia mea este răbdarea.

— Vom apăra măcar Hermopolis şi Egiptul de Mijloc?

— De ce nu?

— Maiestate, eu nu sunt un curtean care să linguşească întruna. Chiar dacă vă veţi lipsi de serviciile mele, nu vă pot ascunde faptul că nu sunt de acord cu această politică.

— Poate că ai dreptate, Bay, dar eu sunt regele şi nu va fi aplicată decât politica mea. Şi n-am intenţia să mă lipsesc de serviciile tale, pentru că eşti un om cinstit, competent şi credincios. Nu cred că mai există la curte un altul ca tine.

— Daţi-mi voie să strâng trupe la Hermopolis, pentru a împiedica o eventuală înaintare a armatei lui Amenmes!

— De acord, cu condiţia ca omul care le va fi comandant să nu pornească nicio ofensivă.

Secretarul cancelarului anunţă că un medic dorea să stea de vorbă cu regele.

— Pune totul în aplicare după voinţa mea, Bay, şi nu lua nicio iniţiativă proprie.

— Nu putem sta fără să ştim ce se petrece la Teba, Maiestate, şi mă gândesc să organizez un serviciu de spionaj.

— N-am nimic împotrivă, dar nu uita că fiul meu, Amenmes, e cel care trebuie să ia iniţiativa. Ai grijă de treburile statului, cancelare! Eu mă retrag lângă cei care-mi sunt dragi.

Dezorientat, Bay era gata să-şi părăsească penelurile şi să iasă din acest birou unde era constrâns să aplice nişte ordine cu carenu era de acord. Dar asta n-ar agrava situaţia? Regele era deprimat şi nu era momentul să-l părăsească în mijlocul furtunii.

Pentru că Sethi al II-lea nu se va adresa el însuşi generalilor din corpurile sale de armată, trebuia ca tot el, Bay, să se achite de această sarcină delicată pentru care nu era pregătit. Scrib emerit, pasionat de scrierile vechi, cancelarul nu frecventase societatea militarilor, de care nu se simţea atras câtuşi de puţin.

☥

Cei patru generali îl priveau cu dispreţ pe acest civil de origine străină care îi convocase la palat, acolo unde regele îi primea de obicei pentru a le da unele ordine. Hotărâseră ca purtătorul lor de cuvânt să fie generalul armatei lui Amon, care să-l pună la punct repede pe cancelarul Bay.

— Unde este faraonul, cancelare?

— Lângă soţia şi fiul său.

— Unii curteni pretind că regele e bolnav... Care e adevărul?

— Maiestatea Sa e obosită, iată de ce mi-a încredinţat sarcina de a renunţa la strategia noastră pentru a face faţă pericolului pe care-l prezintă rebelul Amenmes.

— Nu există decât o singură strategie, cancelare: să atacăm cât mai repede!

— Credeţi că armata tebană este de neglijat?

Întrebarea îl puse pe general în încurcătură.

— Nu, desigur...

— Colegul vostru, generalul Mehy, a realizat o reformă bună, care a dus la crearea unor trupe foarte eficiente. Şi cine ştie dacă acestea nu sunt echipate cu armament superior celui pe care îl avem noi?

— Astea nu sunt decât zvonuri, cancelare, şi credem că sunt de-a dreptul absurde!

— Nu credeţi că ar trebui să le verificăm?

— Ar însemna să pierdem un timp preţios!

— Regele nu este de aceeaşi părere, generale!

Ofiţerul superior păru şocat.

— Vă bateţi joc de noi, cancelare... Sethi nu poate ezita să-l atace pe Amenmes! În cel mai scurt timp, acest rebel va trebui obligat să se supună.

— Regele e neîncrezător, iar eu nu pot decât să fiu de acord cu prudenţa lui. Rapoartele spionilor noştri din Teba ne-au convins că adversarul nu este de neglijat şi că nu trebuie să glumim.

— Bine, dar atunci...

— Cea mai bună strategie este aceea de a strânge o bună parte din trupele noastre la Hermopolis, ale cărui fortificaţii vor fi întărite. În cazul unui atac, aceste trupe vor trebui să-l respingă pe agresor, ştiind că vor primi întăriri importante. Dacă va avea el iniţiativa, Amenmes va face o greşeală ireparabilă.

Cei patru militari se consultară din priviri.

— Suntem surprinşi, mărturisi purtătorul de cuvânt, dar dacă aceasta este dorinţa expresă a faraonului...

— Nu vă-ndoiţi de acest lucru şi daţi dispoziţiile necesare pentru ca aceste hotărâri să fie puse cât mai repede în aplicare; e vorba de securitatea noastră. Şi aş vrea să vă propun o tactică, pe care sper s-o acceptaţi.

Interlocutorii îl aprobară fără rezervă, privindu-l cu alţi ochi; la urma urmelor, regele nu greşise când a avut încredere în el.

Cât despre Bay, era mulţumit că reuşise să justifice poziţia monarhului şi spera ca această iniţiativă să aibă succes.

☥ Capitolul 30

Maestrul de operă şi scribul Mormântului intrară în sala de audienţe a palatului situat lângă imensul templu din Karnak, în care Amenmes celebrase ritualul din zorii zilei. Datorită culorilor vii care animau pereţii şi coloanele, sala avea un aspect plăcut; dar cei doi oaspeţi ai monarhului nu erau dispuşi să guste rafinamentul picturilor ce reprezentau boschete de papirus prin care zburau păsări, căci se temeau de rezultatul acestei întâlniri şi îşi aminteau tot timpul de sfaturile lui Ched Salvatorul.

Supunându-se voinţei faraonului, veneau să-i arate un document dintre cele mai secrete, o hartă a Văii Regilor, pe care figura amplasamentul locurilor de veci. Tânărul suveran se ţinuse, până acum, de cuvânt; dar asta nu era, oare, o strategie pentru a pune mâna pe această comoară?

Amenmes era înconjurat de miniştri şi de curteni sositi să-l asigure de loialitatea lor şi să solicite păstrarea privilegiilor pe care le aveau; proprietarii marilor domenii aveau nevoie să se asigure de aceasta, iar regele considera că nu era bine să le suprime avantajele deja dobândite. Când tronul său va fi consolidat, atunci se va schimba situaţia.

— Ah, Nefer! exclamă el. Apropiaţi-vă... Acest om venerabil este, desigur, ilustrul Kenhir, scribul de neînlocuit al Mormântului!

— La ordinele voastre, Maiestate!

— Sunteţi reprezentantul statului în interiorul confreriei, Kenhir, şi vă felicit pentru modul în care administraţi satul. Mi-am găsit timp să consult raportul pe care mi l-aţi întocmit şi i-am apreciat claritatea şi precizia. La rândul vostru, sunteţi mulţumit de calitatea şi cantitatea produselor care vă sunt livrate?

— N-avem nimic de reproşat, Maiestate!

— Munca auxiliarilor vi se pare mulţumitoare?

— Nu avem de ce ne plânge.

— Aveţi nevoie de mai mulţi?

— Nu este necesar, Maiestate!

— Mi-aţi adus documentul pe care doresc să-l cercetez?

— Trebuie să discutăm între patru ochi, Maiestate, declară maestrul de operă.

— Doriţi să plece membrii guvernului?

— V-aş ruga, Maiestate!

— În faţa lor, nu veţi putea vorbi, nu-i aşa?

— Ar contrazice legile Locaşului Adevărului.

— Nu vă schimbaţi, maestre de operă, şi e cu atât mai bine! Aşadar, să fim lăsaţi singuri!

Miniştrii şi curtenii ieşiră din sala de audienţe şi uşa se închise în urma lor.

— Să vedem documentul!

Dintr-un toc de piele, Kenhir scoase un sul de papirus ocru, pe care-l puse pe o masă joasă din porfir.

— Iată unul dintre cele mai de preţ secrete ale confreriei şi ale Egiptului, Maiestate!

Amenmes nu reuşea să-şi ascundă nerăbdarea, dar Kenhir desfăşura papirusul cât putea de încet.

Mâna primului desenator trasase contururile Văii, apoi fiecare maestru de operă indicase amplasamentul mormântului pe care-l săpase.

— Thutmosis, Amenhotep, Ramses cel Mare, spuse regele în şoaptă... Sunt cu toţii aici, regăsindu-se în lumea de dincolo.Iar eu voi trăi alături de ei, cu ei, în această nesfârşită câmpie... Ce amplasament îmi propuneţi?

Cu degetul arătător, Nefer cel Tăcut indică un punct precis, aproape la jumătatea distanţei dintre mormintele lui Ramses I şi Horemheb, la sud de cel al lui Ramses al II-lea.

— Este un loc nou în Vale, constată Amenmes, şi foarte departe de locul de veci al tatălui meu.

Nici maestrul de operă şi nici scribul Mormântului nu reacţionară, conştienţi că au ajuns la momentul adevărului: Amenmes putea avea intenţia de a-şi construi locul de veci cu ajutorul confreriei, dar putea să se folosească de acest document pentru a prăda bogăţiile predecesorilor săi.

— Cum aţi ales acest amplasament?

— Prin experienţă şi intuiţie, răspunse Nefer. Trebuie să simţi piatra şi să ai încuviinţarea femeii înţelepte.

— Şi dacă eu aş prefera alt loc, şi mai izolat, sau, dimpotrivă, mai aproape de un faraon ilustru?

— Propuneţi, Maiestate, şi noi vă vom dovedi că vă înşelaţi!

Kenhir îşi ţinu respiraţia.

— Atunci, începeţi săpăturile mormântului, ordonă Amenmes, şi să nu-i lipsească nimic.

☥

Pentru a-şi uita recentele decepţii, generalul Mehy muncea pe rupte. Să înalţe înjurul Tebei ziduri de netrecut i-ar fi luat prea mult timp; adoptase alte măsuri defensive, mai uşoare, dar de o eficacitate sigură, mărind numărul posturilor de pază de-a lungul Nilului şi pregătind baraje formate din corăbii grele, de marfă, care nu vor lăsa flota lui Sethi să înainteze către sud, blocând pentru moment transportul trupelor inamice.

Arcaşii, pedestraşii, conducătorii de care beneficiau cu toţii de un antrenament susţinut, căci fiecare corp de armată urma să atace la momentul stabilit, folosind la maximum perfecta cunoaştere a terenului. Când va fi definitivat, acest dispozitiv va pune Teba la adăpost în cazul unei invazii, chiar dacă armata luiSethi era superioară ca număr. Şi aceasta din urmă nu se va aştepta să constate calitatea deosebită a noului armament al soldaţilor tebani.

Faptul că Amenmes ar prelua comanda armatei nu-i impresiona pe ofiţeri; adevăratul lor şef, omul de teren, cel care le garanta condiţii bune de trai şi prime substanţiale, era generalul Mehy. Cei câţiva ofiţeri superiori care încercaseră să se sustragă influenţei sale, mizând pe rege, îşi dăduseră seama în scurt timp de greşeala făcută.

Activitatea îi alunga, cât de cât, amărăciunea din suflet, dar Mehy nu-l va ierta niciodată pe Amenmes pentru faptul că l-a jignit şi umilit. Se vedea de la o poştă că acest tânăr nobil ambiţios nu avea stofa unui mare monarh, ci, mai degrabă, cea a unui arivist care se credea mai priceput decât oricine.

Generalul îi va demonstra contrariul.

Deocamdată, Mehy spera să aibă informaţii precise asupra planurilor lui Sethi al II-lea şi a pregătirilor armatei lui. Prin spionii săi, despre care se ferise să-i vorbească lui Amenmes, va fi mai bine informat decât regele şi va pregăti o înfruntare în cursul căreia atât tatăl, cât şi fiul vor fi eliminaţi. Şi, bineînţeles, nu va rămâne decât un singur om puternic, capabil să conducă ţara şi s-o reunifice: generalul Mehy. Nu trebuia să-şi arunce în luptă oamenii cei mai buni şi va păstra în rezervă un regiment de elită, care nu va lupta decât pentru el.

— Generale, îl anunţă aghiotantul, a sosit un mesager din Nord.

— Să intre!

Mehy îl primi pe spion în cortul său. Îl cunoştea bine pe acest gradat, căci se mai folosise şi altădată de serviciile lui.

— Va fi ultima mea misiune în teritoriul inamic, generale; nu voi putea trece de barajul de la Hermopolis pentru a mă reîntoarce în capitală.

— Un baraj... Ce fel de baraj?

— O concentrare enormă de soldaţi.

— Ciudat... Intenţionează, oare, Sethi să atace Teba?

— Se pare că regele e bolnav. Cel care guvernează e cancelarul Bay.

— Un civil... Un civil mort de frică! Şi regina?

— Îşi revine foarte încet după o naştere foarte grea. De îndată ce fiul său se va simţi mai bine, situaţia riscă să se schimbe în mod radical.

— Dar poate că acest baraj de la Hermopolis nu e decât o păcăleală!

— Nu, generale! Cancelarul Bay crede că agresorul va fi cel învins; speră că trupele tebane îşi vor pierde elanul şi vor purta răspunderea războiului civil. În plus, Hermopolis, de îndată ce va fi atacat, va face apel la întăriri foarte importante.

— Garnizoanele frontierei de nord-est?

— Exact.

— Cancelarul ăsta e mai puţin tâmpit decât părea... Dar Sethi al II-lea a uitat, oare, că se află sub protecţia zeului Seth şi că ar trebui să-i fie credincios, lovind ca un trăsnet?

— Vorbele acestea le spun şi cei din armată. Nimeni nu înţelege atitudinea regelui. Fără inteligenţa lui Bay, care o justifică prin raţiuni strategice, s-ar fi ivit deja greşeli grave.

Să lase regimul lui Sethi al II-lea să putrezească la Pi-Ramses şi să culeagă fără grijă fructele victoriei... Din nefericire, în acest trist caz, singurul învingător avea să fie Amenmes!

Pentru a lua puterea, Mehy avea nevoie de un război între cei doi regi. Comorile din Locaşul Adevărului păreau din nou inaccesibile, fapt pentru care el va trebui să-şi folosească propriile armate, silindu-i pe tată şi pe fiu să se lovească atât de rău, încât să nu se mai poată ridica, niciunul, nici celălalt.

Va veni ziua în care, pe drumul către sat, Mehy va merge în fruntea unei escadre, pe care paznicii lui Sobek nu vor avea dreptul s-o oprească.

Poarta cea mare se va deschide şi Nefer cel Tăcut se va prosterna în faţa noului său stăpân, care va face pe mărinimosul, devastând apoi totul şi punând mâna pe piatra de lumină.

— Să obţinem informaţii certe ne va fi tot mai greu, generale, dar nu imposibil... Unii gradaţi ezită să-l slujească pe Sethi. Puteţi spera că ofiţerii se vor alia, procurându-vă informaţii de primă importanţă.

— Du-te să te odihneşti la cazarma principală din Teba. Apoi, vei primi un loc de seamă în conducerea carelor.

— Vă mulţumesc, generale!

Mehy îşi luă dejunul, lacom, ca de obicei; mânca şi bea repede şi mult, grăbit să se reîntoarcă la supravegherea manevrelor.

— O scrisoare specială, anunţă aghiotantul.

— De unde?

— De la Pi-Ramses.

Mehy simţi că se sufocă.

— Repetă!

— Pi-Ramses... Cu pecetea lui Sethi al II-lea. Curierul era singur şi neînarmat şi a lăsat scrisoarea la primul nostru avanpost, la nord de Teba.

Nerăbdător, generalul rupse sigiliul, care părea autentic. Papirusul era de cea mai bună calitate, scrisul – elegant şi rafinat.

Era limpede că nu putea fi vorba de un fals.

Totuşi, când Mehy citi textul, crezu mai întâi că e o glumă.

Semnătura: „În numele lui Sethi, rege al Egiptului de Sus şi de Jos, cancelarul Bay”, îl făcu să înţeleagă realitatea.

Generalul sări în carul său şi se îndreptă, în goană, spre palat.

☥ Capitolul 31

Faraonul Amenmes citi scrisoarea adusă de Mehy.

— Nu vi se pare ceva de neînchipuit, Maiestate?

— În numele lui Sethi al II-lea, cancelarul Bay vă convoacă la Pi-Ramses pentru a asculta un raport asupra stării trupelor tebane... Ce vi se pare surprinzător, generale? Nici tatăl meu şi nici eu n-am declarat încă război, în mod oficial. El nu vrea să ştie de încoronarea mea, eu nu l-am recunoscut ca faraon, dar în ţară domneşte pacea şi fiecare a rămas pe teritoriul lui. În ceea ce vă priveşte, dragul meu Mehy, n-aţi fost avansat cu aprobarea lui Sethi?

— Desigur, Maiestate, dar situaţia...

— Cancelarul Bay vrea să ştie în care tabără veţi lupta.

— Dar e foarte clar!

— Cine poate şti, generale? Poate că supunerea pe care o arătaţi nu-i decât o prefăcătorie. Vă prefaceţi că-mi sunteţi credincios, dar în acelaşi timp sunteţi convins că învingătorul este tatăl meu.

Mehy era livid.

— În lupta pentru putere, trădarea este o armă ca toate celelalte, nu-i aşa?

— Nu şi pentru un general al armatei voastre, Maiestate!

Amenmes zâmbea cam ciudat.

— N-am nimic contra dumneavoastră, Mehy, dar cred că e bine să profitaţi de situaţie.

— Nu văd cum aş putea s-o fac!

— Vă veţi duce la Pi-Ramses, îl veţi întâlni pe cancelarul Bay şi poate chiar pe tatăl meu, veţi răspunde la întrebările lor, dându-le de înţeles că eu nu sunt decât o marionetă care asupreşte populaţia şi nu vrea decât să se îmbogăţească prădând cetăţile bogate din Sud. Le veţi spune că armata e pe punctul de a se revolta împotriva mea şi că ar fi de ajuns o ofensivă a lui Sethi pentru ca eu să-mi pierd tronul.

— Nu mă va crede nimeni!

— Arătaţi-vă convingător, generale! Dacă reuşiţi să îndepliniţi această misiune, vom câştiga războiul.

— Şi dacă reuşesc să-i conving, mă vor mai lăsa să plec?

— Cred că da, căci veţi deveni corespondentul lor privilegiat la Teba şi totodată informatorul lor. Închipuiţi-vă avantajul pe care-l vom avea! Aventura asta vă va pune oarecum în pericol, e adevărat, dar merită să încercăm. Porniţi la drum imediat, generale!

☥

Purtând un şorţ auriu, Nefer cel Tăcut lovi cu ciocanul dalta de aur, ce pătrunse în stânca pe care Paneb o lovi de îndată cu târnăcopul cel mare, unde focul cerului trasase botul şi urechile lui Seth. Nakht cel Puternic nu întârzie să-l imite, însufleţit încă de dorinţa de a lovi mai tare şi mai multă vreme decât colosul. Ceilalţi cioplitori în piatră adoptară un ritm mai lent, după ce Fened Nasul constatase buna calitate a calcarului.

— Ce plan vom urma? întrebă Ched Salvatorul.

— Cel pe care i l-am propus regelui şi pe care l-a adoptat: un şir de patru coridoare, urmate de încăperile simbolice obişnuite.

— Aşadar, locul său de veci nu va fi foarte diferit de cel al tatălui său.

— Amenmes nu doreşte să se îndepărteze de tradiţie.

— Are nişte pretenţii deosebite privind decorarea?

— Doreşte să-şi vadă reprezentată mama aducând ofrande zeilor. În rest, se încrede în inspiraţia noastră.

— De mirare... Nu mă aşteptam la atâta tradiţionalism! Acest rege pare să aibă dorinţa de a domni şi, dacă îşi dă seama de importanţa acestei Văi, poate că va reuşi. Voi alege, aşadar, textele şi desenele împreună cu echipa mea.

Nefer cel Tăcut le ceru sculptorilor să pregătească statui regale şi să-l reprezinte pe Amenmes, în relief, pe pereţii mormântului; cât despre Didia dulgherul şi Thuty bijutierul, aceştia lucrau deja la mobilierul funerar, de la statuete până la paraclisele din lemn aurit. Vor fi, desigur, obligaţi să ceară ajutorul colegilor din echipa din stânga, cu toate că şi aceştia erau ocupaţi până peste cap. De când noul faraon confirmase sarcinile Locaşului Adevărului, nobilii reluaseră comenzile întrerupte o vreme, pentru a nu supăra noua putere.

Sunetul târnăcoapelor şi al dălţilor, succesiunea schiţelor, studiul modelelor, dragostea pentru materia ce avea să devină artă... Entuziasmul era din nou prezent, după o perioadă sumbră în care artizanii crezuseră că totul e pierdut. Crearea unui nou loc de veci îi unea şi mai mult pe membrii echipei.

Era o legătură pe care trădătorul o simţea ca pe o suferinţă... În ciuda eforturilor sale discrete, nu reuşise să işte conflicte serioase în satul în care nimeni nu contesta autoritatea maestrului de operă. Şi toate încercările sale de a descoperi ascunzătoarea pietrei de lumină dăduseră greş.

Cu toate acestea, nu se descuraja. În această perioadă înfricoşătoare dinaintea unui război civil, poate va găsi vreun moment prielnic pentru a scotoci prin locaşurile în care era greu să pătrunzi. Şi când conflictul va izbucni, tulburările nu vor cruţa Locaşul Adevărului. Atunci, va trebui să ştie să profite.

☥

De la Hermopolis la Pi-Ramses, Mehy şi escorta sa fuseseră puşi sub o atentă supraveghere, dar fiind aplicate toate menajamentele datorate generalului, care se folosise de scrisoarea oficială a cancelarului Bay ca de o parolă, pentru a trece deposturile militare care aveau rolul de a supraveghea circulaţia corăbiilor pe Nil.

Măcinat de nelinişte, Mehy văzuse cum îi apar pe pulpa stângă vreo sută de buboaie dureroase şi roşii. De mai multe ori pe zi, îşi dădea cu o pomadă care-i calma, cât de cât, mâncărimile.

Era imposibil să nu asculte de Amenmes, cel care acum îl trimitea în gura lupului... Numai de nu i-ar cere Sethi al II-lea, în baza mesajelor criptate prin care generalul îl asigura de fidelitatea sa, să i se alăture în luptă împotriva fiului său. Dar cu siguranţă că regele n-ar acorda o poziţie superioară unui transfug.

Revăzând Pi-Ramses, minunata capitală ctitorită de Ramses cel Mare, Mehy nu simţi nicio plăcere. Nu era în stare să aprecieze nici farmecul canalelor, nici al grădinilor şi livezilor, iar când fu părăsit de escortă pentru a intra singur în palat, se simţi lipsit de apărare. Trebui să aştepte într-o anticameră, până când un scrib în vârstă îl introduse în vastul birou al cancelarului Bay, în care, printre altele, se afla o statuie din granit a lui Sethi al II-lea.

— Vă mulţumesc că aţi răspuns invitaţiei mele, generale! Sper că aţi călătorit bine.

— Controalele au fost numeroase, dar m-am bucurat de o corabie confortabilă.

— Luaţi loc, vă rog... Egiptul trece printr-o perioadă grea şi cred că toţi cei care au sarcini de răspundere vor trebui să-şi unească forţele, pentru a evita o înrăutăţire a situaţiei. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

— Bineînţeles că da, numai că eu nu sunt decât un militar care trebuie să execute ordinele primite. Şi în momentul de faţă...

— Nu trebuie să vă subestimaţi, generale! Regele Sethi şi cu mine ştim că aţi reorganizat trupele tebane în mod remarcabil şi chiar ne întrebam care este calitatea acestui echipament.

— Sper că au ajuns cu bine mesajele mele criptate.

— Fiţi fără grijă, le-am primit şi am apreciat credinţa dumneavoastră faţă de monarhul legitim, care va şti să vă răsplătească pentru meritele constatate. Cum a primit Amenmes vestea vizitei pe care ne-o faceţi?

— I-am arătat scrisoarea voastră şi nu s-a opus călătoriei mele, considerând că Egiptul trăieşte încă în pace.

— O viziune optimistă asupra realităţii, generale; dar nu mi-aţi dat niciun răspuns în legătură cu dotarea trupelor tebane.

— Fără să prevăd tragedia care a început să ne sfâşie ţara, m-am străduit cât am putut să-mi echipez trupele cu arme solide şi care de bună calitate.

Cancelarul îşi nota cele declarate de Mehy.

— Amenmes a chemat garnizoanele din Nubia?

— Încă nu.

— Când vrea să pornească ofensiva?

— Nu ştie nici el.

— Dar de ce ezită?

— Amenmes nu e sigur că va învinge şi se teme ca nu cumva să devină agresorul condamnat de întregul popor.

— Intenţionează, într-adevăr, să domnească asupra întregului Egipt?

— După părerea mea, îşi va da seama în curând că acest lucru e imposibil şi că, procedând astfel, puterea îi va slăbi. Cu toate acestea, i-a dat ordin maestrului de operă al Locaşului Adevărului să-i sape locul de veci în Valea Regilor.

— Ce hotărâre a luat în privinţa mormântului regelui Sethi?

— Lucrările au fost întrerupte, iar Nefer cel Tăcut a sigilat intrarea.

— Eram convins că Amenmes va dori să distrugă acest monument creat pentru tatăl său... Atâta cumpătare mă uimeşte. O fi, oare, un semn de slăbiciune?

— Amenmes nu domneşte cu adevărat decât asupra Tebei, prin aprobarea marelui preot din Karnak, care apreciază

devotamentul regelui pentru zeul Amon. Dar această alianţă e fragilă, căci va putea fi uşor distrusă printr-o intervenţie riguroasă a lui Sethi.

— Cu alte cuvinte, l-aţi sfătui pe faraon să pornească o puternică ofensivă împotriva fiului său.

— Există, oare, o altă soluţie pentru a reface unitatea ţării? Ştiu bine că e tragică şi că mulţi soldaţi vor cădea în luptă, dar această dureroasă încercare mi se pare inevitabilă.

— Ar putea fi evitată, generale!

— În ce fel?

— Când vom ataca, trupele voastre vor trebui să se retragă, lăsându-le pe ale noastre să înainteze până-n inima Tebei, pentru a-l aresta pe rebel.

În faţa acestui om de temut, era bine ca Mehy să nu mai pronunţe niciun cuvânt. Iar soluţia propusă de Bay era cea mai cumplită pentru el, căci ea evita un conflict.

— Ezitaţi, generale?

— Nicidecum... Vă felicit pentru strategia la care v-aţi gândit, dar cred că ea conţine un punct slab: supunerea absolută a oamenilor mei.

— Vă îndoiţi cumva?

— Câţiva ofiţeri superiori cred în viitorul lui Amenmes.

— Şi nu i-aţi putea convinge că se înşală?

— Aş putea încerca, dar mi-ar trebui multă pricepere.

— V-aş putea propune chiar mai mult: le veţi promite că Sethi nu va fi nerecunoscător şi că fidelitatea lor faţă de faraonul legitim va fi recompensată.

— În acest fel, nu vor fi greu de convins. Mai rămâne un singur punct important, cancelare: când veţi declanşa ofensiva?

— De îndată ce Maiestatea Sa va fi convinsă că e necesar! Veţi primi un mesaj codat, cu toate amănuntele operaţiunii.

☥ Capitolul 32

Ieşind din şedinţa consiliului, în timpul căreia miniştrii nu conteniseră cu laudele, Amenmes aflase că generalul Mehy, reîntors de la Pi-Ramses, tocmai sosise la Teba. Îl primise

imediat într-o sală mică a palatului, în care nu se temea de prezenţa vreunui curtean indiscret.

— După câte văd, tatăl meu nu v-a oprit la el... Aţi fost foarte norocos, generale!

— Nu e vorba de noroc, Maiestate, ci de un plan conceput de către adversar, în care eu sunt elementul principal.

— Despre ce plan e vorba?

Conştient de faptul că intrase într-un joc periculos, Mehy nu trebuia să facă nicio greşeală, pentru ca amândoi duşmanii să aibă încredere în el, în timp ce va încerca să-i învrăjbească, pe unul contra celuilalt.

— Sethi îşi aduce la Hermopolis o armată impresionantă, căci acolo şi-a fixat el frontiera regatului.

— O vom putea străpunge?

— S-ar putea, dar cu preţul unui efort imens; şi vom avea de înfruntat întăririle chemate din Nord, mai ales garnizoanele din nord-est.

— Cu alte cuvinte, vom acţiona după cum doreşte tatăl meu!

— Aşa este, Maiestate; el speră că veţi fi agresorul şi că veţi fi distrus în înfruntarea de la Hermopolis.

— Spuneţi-mi, generale... Cum aţi fost tratat de către duşman?

Mehy simţea că regele Amenmes bănuieşte jocul lui dublu; fusese foarte mirat văzând că se întoarce de la Pi-Ramses şi era nevoie ca generalul să-i risipească îndoielile.

— Cu o răceală făţişă, Maiestate, dar mi-a fost respectat gradul şi, datorită scrisorii cancelarului Bay, mi s-a acordat atenţia cuvenită. Dar se aşteptau să trec în tabăra lui Sethi.

Privirea lui Amenmes deveni pătrunzătoare.

— Şi chiar n-aţi făcut-o, generale?

— Nu, Maiestate, pentru că eu cred în victoria voastră; cred, e prea puţin spus.

— De ce?

— Pentru că eu ştiu să-l pun la pământ pe adversar.

Forţa de convingere a lui Mehy îl tulbură pe rege.

— L-aţi văzut pe Sethi?

— Nu, doar pe cancelarul Bay; şi n-am nicio informaţie precisă despre starea sănătăţii tatălui dumneavoastră. Se vorbeşte că regina a avut o naştere grea, iar copilul nu este prea bine, dar

toate astea pot fi minciuni, pentru ca oamenii să creadă că Sethi şi Tausert au alte preocupări decât să vă declare război.

— Şi dacă ar fi adevărat?

— Adevărul, Maiestate, l-am aflat din gura cancelarului Bay.

— Acel plan faimos! Spune-mi, care e?

— Ideea este simplă, dar de o eficacitate redutabilă. Bay crede că-i sunt credincios lui Sethi, obligat fiind să vă dau ascultare, deşi intenţionez să vă trădez. Când armata din Nord va ataca, le voi da ordin oamenilor mei să nu lupte şi să se retragă. Soldaţii se vor împăca şi veţi rămâne singur, fără apărare.

— Este... este monstruos! Şi aţi acceptat?

— Dacă aş fi refuzat, n-aş mai fi ieşit viu din biroul cancelarului Bay. Şi pot să vă mai spun că mi-a cerut să-i corup pe ofiţerii îndărătnici. Bineînţeles, voi fi anunţat asupra zilei când vor ataca, pentru a fi evitate neînţelegerile.

Amenmes părea pierdut.

— Acest Bay este un diavol.

— Nu, Maiestate, e un strateg convins că a găsit cea mai bună soluţie pentru obţinerea unei victorii rapide şi definitive.

— Dacă mi-aţi dezvăluit în amănunt acest plan, spuse regele cu o voce nesigură, înseamnă că... nu mă trădaţi?

— Bineînţeles că nu, Maiestate! îl asigură Mehy, cu un zâmbet larg. Şi vom întoarce acest plan împotriva celui care l-a conceput: când armata lui Sethi va ajunge aproape de Teba, aşteptându-se să fie primită cu braţele deschise, ne va cădea în plasă. Şocul pe care-l va resimţi va fi în favoarea noastră, căci voi declanşa mai multe valuri de asalt, inamicul fiind obligat să capituleze pentru a se salva. În fruntea armatei voastre, veţi obţine o victorie memorabilă.

Mehy evitase să precizeze faptul că va refuza să-şi sacrifice oamenii cei mai buni în această vâltoare în care Amenmes şi Sethi aveau să se ucidă între ei. Atunci când va sosi momentul, el va fi cel care va obţine adevărata victorie. O operaţiune delicată, desigur, dar pe care se simţea capabil s-o ducă la bun sfârşit.

— Generale, mă urmăreşte un gând: de ce ar trebui să am încredere în ceea ce îmi spuneţi?

— Dacă v-aş spune că am ajuns să cred mai mult în capacitatea voastră de a domni decât în cea a lui Sethi, aceasta

nu v-ar fi de ajuns şi n-aţi greşi. Adevăratul motiv e simplu, Maiestate, dar foarte important pentru mine: eu sunt teban şi n-am acceptat niciodată să fie înlocuită cetatea lui Amon de o capitală nouă, stabilită în Deltă. Aţi venit să vă instalaţi aici şi aţi învăţat să iubiţi acest oraş şi această regiune, pe care tatăl vostru o dispreţuieşte nespus. Teba e aceea care vă va aduce victoria şi Maiestatea Voastră e cel care îi va reda rangul pe care n-ar fi trebuit să-l piardă. Nimeni altul n-ar fi în stare să împlinească visul meu şi al ofiţerilor superiori din armata noastră; iată de ce i-aş extermina pe duşmani.

Din privirea liniştită a lui Amenmes, Mehy îşi dădu seama că vorbele sale îşi atinseseră scopul. Desigur, mai avea pregătite şi alte argumente, dar pentru că primul fusese de ajunspentru a-l convinge pe acest monarh sensibil şi naiv, expunerea celorlalte nu mai era necesară.

☥

Cancelarul Bay cercetase cu multă atenţie dosarul despre generalul Mehy; conţinea multe informaţii, de la aspectele muncii lui până la bârfele culese de subordonaţii săi. După întâlnirea cu el, cancelarul îşi formase într-adevăr o părere: Mehy era cu adevărat omul de care avea nevoie.

Competent, harnic, energic, generalul era ascultat de oamenii săi şi ştia să-şi impună voinţa. Destul de lucid ca să-şi dea seama că Amenmes nu are niciun viitor, îl va sluji pe Sethi al II-lea din interes, dacă nu din simpatie, şi îi va permite să domnească din nou în întreaga ţară.

Când pătrunseră în biroul lui Bay, cei patru generali ai faraonului erau foarte agitaţi. Purtătorul lor de cuvânt nu mai dădea atenţie formulelor de politeţe.

— Ia spuneţi, cancelare, ce aţi reuşit să obţineţi?

— Ceva informaţii asupra trupelor tebane.

— Sunt tot atât de bine echipate pe cât vă temeaţi?

— Din nefericire, da; asta dacă am înţeles bine confidenţele făcute de generalul Mehy.

— Aşadar, acceptă colaborarea!

— La fel ca voi, nu se gândeşte decât la măreţia ţării sale şi la refacerea integrităţii.

— Dar rămâne totuşi în tabăra adversă, îi aminti generalul armatei lui Amon.

— Situaţia e mult mai complexă şi n-ar trebui să ne plângem de asta.

— Va accepta, oare, Amenmes, să-şi recunoască greşelile?

— Mi-e greu să vă spun mai mult înainte de a avea acordul Maiestăţii Sale asupra strategiei care mi se pare cea mai eficientă. Trupele voastre să fie, în permanenţă, pregătite derăzboi, iar flota să fie gata de plecare.

Generalii erau fericiţi: din cele spuse de cancelar reieşea că ofensiva generală era iminentă.

☥

— Trebuie să-l văd urgent pe rege, îi ceru Bay intendentului principal.

— Este imposibil, cancelare; Maiestatea Sa este la căpătâiul fiului său şi doreşte să nu fie deranjat de nimeni, nici măcar de dumneavoastră.

— Dar regina m-ar putea primi?

— Să mă interesez.

Bay era disperat: el, care avea puterea să-i redea lui Sethi întregul Egipt, nu reuşea nici măcar să-l vadă pe rege, pentru a obţine aprobarea şi să pornească atacul victorios! Această iniţiativă nu putea fi luată fără acordul suveranului.

Un medic veni în întâmpinarea lui.

— Regina acceptă să vă primească! Din nefericire, Maiestatea Sa nu-mi urmează sfaturile, căci consider că e prea slăbită pentru a se ocupa de treburile statului! Vă rog să n-o reţineţi mult şi să n-o obosiţi!

— Puteţi conta pe mine, doctore.

O cameristă îl conduse pe Bay într-o încăpere luminoasă, cu pereţii zugrăviţi în albastru-deschis şi decoraţi cu frize de lotus.

Tausert era culcată pe un pat din lemn de abanos şi-şi sprijinea capul pe nişte perne brodate.

Păstrând distanţa, cancelarul se înclină.

— Maiestate, sănătatea Domniei Voastre... spuse el timid, cu o voce care-i tremura de emoţie.

— Mă simt mult mai bine, cancelare! Apropiaţi-vă şi luaţi loc lângă mine!

— Nu, prefer să rămân în picioare.

Apropiindu-se, constată că regina Tausert rămăsese frumoasă şi seducătoare. Machiată şi coafată, era întruchiparea eleganţei, iar privirea ei pătrunzătoare nu-şi pierduse siguranţa.

— Vă cer iertare, Maiestate, pentru îndrăzneala mea, dar cred că am găsit calea ieşirii din impas, cu condiţia să obţin aprobarea faraonului.

Cancelarul îi expuse lui Tausert planul său.

— Dacă reuşeşti, Bay, Egiptul va fi salvat.

— Maiestate, cu cât vom porni ofensiva mai repede, cu atât vom avea mai mulţi sorţi de izbândă. Dacă hotărârea nu va fi luată repede, generalul Mehy îşi va pierde încrederea. N-aţi putea interveni pe lângă rege?

— Sethi nu mai este preocupat decât de sănătatea fiului său. Îşi pune toată speranţa în acest copil, ca şi când acesta va trebui să facă tot ceea ce el n-a reuşit.

— Insist asupra urgenţei luării unei hotărâri, Maiestate; trupele noastre sunt gata de atac şi nici măcar nu le-am spus generalilor că adevărata lor misiune este cea de a-l aresta pe Amenmes şi de a face pace.

Regina îl privi cu admiraţie.

— Eşti un remarcabil slujitor al statului, Bay, şi un prieten ca nimeni altul... Egiptul nu-ţi va uita devotamentul. Ajută-mă să mă ridic, voi încerca să-l conving pe rege să-ţi dea mână liberă!

Uşa camerei se deschise.

Cu braţele atârnând parcă prea grele, cu ochii goi, Sethi al II-lea rămase în prag.

— Fiul meu a murit, spuse el, în şoaptă.

☥ Capitolul 33

Datorită lecţiilor particulare pe care le făcea cu Gau cel Exact, Aperti, fiul lui Paneb, era ceva mai bun la matematică, dar rămăsese totuşi ultimul din şcoală, Kenhir şi asistentul său, Imuni, hotărând să-l elimine.

Fiind prea vârstnic, Kenhir nu mai preda decât literatura. Datorită lui, cei mai buni elevi studiau învăţătura înţeleptului Ptah-hotep sau discursurile acestui locuitor al oazei despre necesitatea respectului faţă de Maat şi a luptei împotriva nedreptăţii. Ursuzului Imuni îi revenea predarea citirii, scrierii, socotitului şi a altor materii de bază tuturor copiilor din sat, fete

şi băieţi; unii dintre ei aveau să rămână în confrerie, alţii se vor folosi de ştiinţa lor pentru a-şi face o carieră în afara satului.

— Fiul tău îmi deranjează cursurile, îi reproşă Imuni lui Paneb; vorbeşte, le distrage atenţia colegilor săi şi-mi răspunde cu obrăznicie.

— De ce nu-l pedepseşti aspru?

— L-am ameninţat... Dar îmi râde în nas!

— Asta, pentru că ţi-e frică de el!

— Nu, cum să-mi fie frică?! Dar, pentru vârsta lui, e mare şi puternic, iar eu...

— Ascultă, Imuni! Noi doi nu ne prea simpatizăm, dar fiul meu trebuie să-şi respecte profesorul şi să muncească aşa cum se cuvine. Voi avea eu grijă să-l pun pe drumul cel bun, dar am pretenţia să mă anunţi ori de câte ori face un pas greşit; dacă nuvei face astfel, te voi considera răspunzător de purtarea sa. M-ai înţeles?

— Perfect! răspunse Imuni, cu glas pierit.

☥

Vreo zece puştani se jucau în mijlocul drumului. Trebuiau să parcurgă, sărind într-un picior, o spirală desenată pe pământ şi mărginită de nişte căsuţe; unele acordau avantaje, permiţând continuarea traseului, altele indicau pedepse şi retragerea spre punctul de plecare.

— Ai trişat, Aperti! exclamă fiul lui Ipuy Iscoditorul, un băiat studios şi cumpătat.

— Tu n-ai decât un scop: să-i placi profesorului!

— Ai trişat, aşadar ieşi din joc!

Toţi ceilalţi erau de acord cu pedeapsa.

— Nu sunteţi decât nişte pârâcioşi împuţiţi... Eram gata-gata să câştig din nou şi asta nu vă convine!

— Nu, pentru că trişezi.

Aperti, prefăcându-se că se îndepărtează, se întoarse brusc şi, cu o creangă de salcie, îl lovi în spate pe fiul lui Ipuy.

— Asta, ca să nu mă uiţi, pârâciosule!

Mai înalt cu un cap decât adversarul său şi cântărind cu douăzeci de kilograme mai mult, Aperti îl trânti pe spate şi tocmai se pregătea să-i tăbăcească pielea, când primi un picior zdravăn în fund, care-l trimise drept în faţada unei case.

Furios, băiatul se întoarse, hotărât să-l pună la punct pe agresor.

— Ai intenţia să-ţi loveşti tatăl? îl întrebă Paneb, calm.

Aperti n-avea unde să mai fugă şi primi o pereche zdravănă de palme, care-i aprinseră obrajii.

— Şi eu am fost o puşlama, mărturisi Paneb, dar am dorit de când mă ştiu să învăţ şi n-am trişat niciodată! Ori te schimbi, ori te alung imediat din sat! Vei munci la câmp alături de auxiliari şi, în sfârşit, te vei dovedi util.

— Să nu faci asta!

— Atunci dă-mi motive întemeiate să te accept, în continuare, aici. Faptul că poţi trăi în Locaşul Adevărului este un avantaj ce nu suportă comparaţie. Aici vei putea primi o educaţie aleasă, mult mai bună decât cea din şcolile templelor. Dacă eşti atât de prost încât n-ai înţeles până acum acest lucru, du-te şi caută-ţi norocul în altă parte!

— Nu-mi place Imuni, îl prefer pe Gau... E urât şi sever, dar înţeleg ce-mi explică.

— Puţin îmi pasă de preferinţele tale, băiete! Important este să fii ascultător şi să înveţi.

☥

— Regele Amenmes are noroc, aprecie Nakht cel Puternic; va trăi în eternitate în cea mai frumoasă parte a Văii!

— Mie, spuse Karo cel Posac punând târnăcopul jos, îmi place mai mult locul unde se află mormântul lui Sethi al II-lea.

— La Sethi, nu sunt tocmai reuşite colţurile izolate, notă Fened Nasul, care începuse, în sfârşit, să mai pună ceva carne pe el, după lunga perioadă de după divorţ, când făcuse o depresie.

— Crezi că Amenmes va reuşi? În loc să atace, el îl aşteaptă pe adversar! Nu aşa procedează un şef!

— Te pomeneşti că te pricepi la treburile armatei? îl ironiză Casa-Funie.

— Nu vom mai săpa mult în stâncă, ascultaţi ce vă spun! Şi nu vom ajunge prea departe cu mormântul ăsta!

— M-aş mira să fie aşa, având în vedere ritmul pe care ni-l impune maestrul de operă.

La rândul său, Paneb se opri din lucru.

— Ai vreo nemulţumire, Casa?

— Nu înţeleg de ce Nefer ne-a cerut, luna trecută, să înaintăm fără încetare, renunţând chiar la cele două zile de odihnă.

— Nu era vorba decât de sărbători facultative, îi aminti Paneb; când avem prea mult de lucru, maestrul de operă are dreptul să le suprime.

— Prea mult, bine ai zis!

— Ce e aşa greu de înţeles? interveni Karo, masându-şi bicepşii; maestrul de operă e convins că domnia lui Amenmes va fi de scurtă durată şi doreşte să-i ofere tânărului faraon un loc de veci deosebit de bine realizat.

Nakht bău o gură de apă rece şi trecu urciorul mai departe.

— Să sperăm că se înşală... Dacă Sethi intră în Teba învingător, vai de pielea noastră!

— Nu trebuie să fii atât de pesimist, obiectă Fened; ai uitat deja felul în care Nefer ne-a apărat şi ne-a salvat confreria?

— Nu-i reproşez nimic, dar ce va putea să mai facă înaintea faraonului dornic de răzbunare?

— În primul rând, nu suntem încă într-o asemenea situaţie; şi acum, la treabă, pauza a luat sfârşit!

☥

Întregul Pi-Ramses era în doliu. La palat, curtenii şi servitorii nu se mai bărbiereau; cât despre femei, nu mai purtau peruci, lăsându-şi părul despletit.

Cei mai buni experţi începuseră mumificarea.

Cancelarul Bay nu-şi mai părăsea biroul, încurajându-i, rând pe rând, pe marii demnitari, dornici să afle dacă regatul mai era guvernat; în ciuda eforturilor sale, nu reuşise să-i convingă şi asupra capitalei plutea o atmosferă sumbră.

În timp ce cancelarul se străduia să lupte contra acestei atitudini, dovedind, prin munca sa şi a colaboratorilor săi, că statul nu era pe cale să se destrame, se produse un fel de miracol; regina Tausert hotărî să convoace curtea.

De îndată, curiozitatea luă locul disperării, înghesuindu-se cu toţii pentru a pătrunde în marea sală de audienţe inaugurată de Ramses cel Mare.

Purtând o rochie lungă de un verde-deschis, având în păr o diademă de aur şi, la gât, un colier de turcoaz, brăţări de aur la mâini, regina se aşeză pe tronul lui Pharaon. În lipsa lui Sethi, ţara era guvernată de marea soţie regală.

Curtenii cei mai apropiaţi reginei încercau în zadar să observe pe chipul ei urme de oboseală; cu aceeaşi prestanţă caaltădată,

Tausert apărea pentru prima dată singură în fruntea statului şi mulţi o pândeau, sperând să facă un pas greşit.

— Regele e suferind, anunţă ea; decesul fiului său l-a afectat profund şi medicii cred că va avea nevoie de odihnă îndelungată şi de îngrijiri deosebite, înainte de a mânui, din nou, sceptrele. Îmi revine sarcina de a asigura interimatul şi puteţi conta pe fermitatea mea şi pe cea a cancelarului Bay, care conduce treburile statului cu o competenţă apreciată de toată lumea.

— Dar când va declanşa armata noastră atacul împotriva Tebei? întrebă, cu agresivitate, un curtean.

— Pharaon a hotărât să nu fim noi agresorii, ci să asigurăm securitatea regiunilor controlate de noi. Desigur, în cazul unui atac din partea prinţului Amenmes, vom riposta cu toată forţa.

— Asta înseamnă că îi lăsăm Teba şi Sudul?

— Asta înseamnă că nu vom fi noi primii care vom face să curgă sângele egiptenilor şi că faraonul preferă, deocamdată, un statu-quo, în locul unui măcel. Dar suntem conştienţi că vor trebui reunite cele Două Ţinuturi. Pentru aceasta, vom urma alte căi.

— Care, Maiestate?

— Un curtean de rând şi cu limba ascuţită n-are de ce să cunoască secrete de stat de o asemenea importanţă, preciză cu demnitate regina. El se va mulţumi doar să se supună şi să-şi slujească ţara, bineînţeles, dacă e în stare!

Tausert se ridică, gest care anunţa sfârşitul audienţei.

Uimit şi încurajat, cancelarul Bay îşi dădu imediat seama că întreaga curte era copleşită de puterea reginei.

☥

— Daţi-mi voie să vă felicit pentru intervenţia voastră, Maiestate! i se adresă cancelarul reginei; sunt convins că va face să înceteze clevetirile şi-i va linişti pe cei îngrijoraţi. Dar chiar este imposibil să-l convingem pe rege că e bine să atacăm Teba, conform planului meu?

— Sethi îşi pusese toată speranţa în fiul nostru, Bay; moartea acestuia l-a făcut să nu mai dorească să trăiască şi se teme să sesupună puterii lui Seth. De aceea, evită un conflict cu Amenmes şi nu vrea, în niciun caz, să declanşeze războiul.

— Dar ştiţi bine, Maiestate, că înfruntarea este inevitabilă!

— Există ceva şi mai grav, pentru moment.

Gravitatea reginei îl îngrijoră pe Bay.

— Sethi vrea ca fiul său, care ar fi trebuit să-i urmeze la tron, să fie înhumat într-un loc de veci din Valea Regilor.

— Bine, dar regiunea tebană se află sub controlul lui Amenmes!

— Regele nu poate încă să se ocupe de această problemă, aşa că eu voi fi aceea care va trebui s-o rezolve.

— Să nu acceptaţi această nebunie, Maiestate, vă implor! Prinţul Amenmes vă detestă, vă va refuza această cerere şi vă va lua ostatică! Ţara are prea multă nevoie de regina sa, pentru a risca să căderi în gura leului celui sângeros.

— Dă ordin să mi se pregătească o corabie, cancelare! Voi pleca mâine dimineaţă.

— Doar o corabie? V-ar trebui o escortă numeroasă, nişte militari experimentaţi şi...

— O singură corabie, cu o capelă funerară pentru fiul meu decedat şi niciun soldat!

☥ Capitolul 34

— Tot nimic? îl întrebă Mehy, furios, pe aghiotantul său.

— Astăzi, niciun mesaj.

Generalul se întoarse la arcaşii săi, pentru a conduce antrenamentul. Dotaţi cu săgeţi noi, aceştia îl vor nimici pe adversar într-un timp record. Datorită muncii intense impuse trupelor, generalul avea acum o armată puternică, foarte mobilă, capabilă să-i execute ordinele pe loc.

Putea fi mândru de el. Avusese nevoie de mulţi ani de muncă în secret pentru a ajunge la această forţă de neegalat, care să-i deschidă drumul către puterea supremă, cu condiţia s-o folosească în mod inteligent. Pe străvechiul pământ al faraonilor, o dictatură militară n-avea nicio şansă; opunându-se legii lui Maat, ea n-ar putea fi acceptată nici de scribi, nici de preoţi, nici de popor. Şi apoi, Mehy trebuia să joace rolul unui salvator, succesul său fiind obţinut prin lupta pe viaţă şi pe moarte dintre Sethi al II-lea şi fiul lui, Amenmes.

În timp ce-şi pregătea carul de luptă, îi trecu prin minte un gând care-l amuză: oare nu datora ascensiunea sa, măcar în parte, Locaşului Adevărului? Ura pe care o purta confreriei de

când îi fusese respinsă candidatura îl făcuse să caute mijloacele potrivite pentru a lupta contra ei, devenind, aşadar, tot mai puternic şi mai influent.

Să radă satul de pe faţa pământului, după ce i-ar lua comorile, l-ar face tot atât de fericit ca şi atunci când ar fi încoronat faraon.

Dar de ce întârzia să sosească mesajul codat al cancelarului Bay? Mehy era convins că-l făcuse să se încreadă în loialitatea sa şi, după aparenţe, cancelarul credea în succesul planului său: părea chiar nerăbdător să-l pună în aplicare şi să recucerească Sudul.

Probabil că Sethi ezita încă, dar strategia lui Bay era atât de bine gândită încât, în cele din urmă, regele o va aproba, sigur de o victorie uşoară şi fără victime.

Aghiotantul sosi cu sufletul la gură.

— Generale, a fost semnalată o corabie suspectă venind dinspre Nord!

— Vrei să spui, o flotilă?

— După cele spuse de pândari, nu e decât o singură corabie!

Mirat, Mehy nu dorea câtuşi de puţin să rişte.

— Să fie oprită şi forţată să acosteze la debarcaderul principal de pe malul stâng. Dacă soldaţii refuză să se predea, să fie ucişi, lăsând în viaţă, în vederea interogatoriului, doar unul sau doi.

☥

Satul întreg se îneca aproape într-o ceaţă parfumată, în care dominau miresmele de tămâie proaspătă. Era ziua tămâierii caselor şi a locaşurilor confreriei, iar fiecare gospodină aruncase pe jăratic grăunţe de răşină. Prin această măsură de igienă, erau distruse insectele şi germenii bolilor; era, în acelaşi timp, un prilej de veselie pentru toţi, mai ales pentru copii.

Trădătorul se apropie de locaşul de întruniri al echipei din dreapta. După lungi momente de gândire, ajunsese la concluzia certă că piatra de lumină nu se putea afla decât aici, probabil sub naos. Dacă profita de ocazia care i se ivise, avea măcar posibilitatea să-şi dea seama de adevăr.

Din nefericire pentru el, maestrul de operă îl desemnase deja pe Karo cel Posac să facă tot ceea ce acest cioplitor în piatră cu braţe scurte şi puternice considera o corvoadă. La tămâierea următoare, trădătorul va încerca să-l înlocuiască, dar fără să se ofere voluntar, pentru a nu da de bănuit.

Mâna pe care o simţi pe umăr îi îngheţă sângele în vine.

— Şi tu ai fugit de acasă? îi spuse Paneb.

— Mărturisesc că da... Nu suport mirosurile astea pătrunzătoare.

— Nici eu! La mine, nici nu se mai poate respira, căci Uabet măreşte cantitatea de tămâie, pentru a distruge chiar şi vietăţile invizibile.

Când colosul se îndepărtă, trădătorul era leoarcă de sudoare. Porni către casă, cu mintea aiurea şi cu picioarele tremurându-i.

Vreo zece femei stăteau de vorbă cu soţia lui:

— Şeful Sobek cere să stea de vorbă cu Kenhir. Ar trebui să mergem la poarta cea mare.

Ceaţa parfumată se risipea, satul fusese purificat, dar nimeni nu se gândea la banchetul care trebuia să încununeze această măsură de igienă, căci se adunaseră cu toţii pentru a asculta declaraţiile scribului Mormântului, care tocmai sosise.

— Flota din Nord atacă Teba, îi anunţă el.

— Va începe războiul, exclamă, înnebunită, soţia lui Pai, este război!

— Nimeni să nu iasă din sat, porunci maestrul de operă; Sobek ne va informa asupra evenimentelor.

☥

Corabia suspectă acostă, încet, la debarcaderul principal de pe malul stâng, sub privirea a trei sute de arcaşi gata să tragă, atunci când generalul Mehy avea să ridice mâna. Dar acesta din urmă, precum soldaţii săi, observa cu uimire ciudata corabie.

Nu era un vas de război, ci o mare ambarcaţie funerară, în mijlocul căreia se afla o capelă încadrată de două statui reprezentându-le pe Isis şi pe Nephtys, stând în genunchi, cu mâinile întinse spre catafalc, pentru a-l ocroti şi a-i oferi din energia lor.

Cei douăzeci de vâslaşi nu erau înarmaţi şi nici căpitanul.

Fiecare îşi ţinu respiraţia atunci când Tausert, purtând o rochie de doliu, albă şi lungă, iar în păr având coroana roşie a Nordului, trecu pe pasarelă.

Mehy se înclină în faţa suveranei.

— Sunteţi generalul Mehy?

— Da, Maiestate!

— Această ambarcaţie funerară poartă mumia fiului meu, pe care faraonul şi cu mine dorim s-o înhumăm în Valea Regilor.

Lui Mehy nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Nu... Nu sunteţi însoţită de vase de escortă?

— Am venit singură, generale, iar aceşti vâslaşi nu sunt soldaţi.

— Maiestate, cum să spun...

— Nu vorbesc cu administratorul principal al malului stâng al Tebei?

— Desigur, Maiestate, dar...

— Dar... aproape suntem în război şi trebuie să ascultaţi de ordinele prinţului Amenmes.

— Prinţul a devenit faraon şi...

— Nu există decât un singur faraon, generale! Şi în numele lui am venit!

Mehy nu se aştepta la un asalt de acest fel, dar probabil că putea trage vreun folos din acest demers nechibzuit al reginei.

— Cred că înţelegeţi, Maiestate, că sunt obligat să cer părerea regelui Amenmes. Îmi permit să vă invit la palatul Ramesseum, unde veţi fi găzduită!

— Aţi fi putut face o alegere mai proastă, generale!

☥

— Nu e niciun război, îi anunţă scribul Mormântului pe săteni.

— N-a sosit o flotilă din Nord? întrebă Ipuy Iscoditorul.

— Nu. Este doar o uriaşă ambarcaţie funerară, în care nu se află decât regina Tausert şi mumia fiului său.

— Regina Tausert! se miră Nakht cel Puternic; sper că n-a înnebunit!

— După cum se vorbeşte, ar dori un mormânt în Valea Regilor, pentru fiul său.

— Amenmes nu va accepta nici în ruptul capului, îşi dădu cu părerea Didia cel Generos; o va întemniţa pe Tausert, iar Sethi va ordona trupelor sale să atace Teba.

— Nu va îndrăzni, obiectă Karo cel Posac; se va teme că Amenmes o va ucide pe regină.

— În orice caz, spuse Renup cel Jovial, treaba asta nu ne priveşte.

— Eşti sigur? îl întrebă Paneb. Cine va săpa acest mormânt dacă nu confreria noastră?

— Regele Amenmes are, desigur, alte planuri, iar destinul îi oferă un dar nepreţuit.

— Nu o mai consideraţi pe regină o dementă! le recomandă Ched Salvatorul. Ştie foarte bine ce face. Lăsându-se pradă adversarului lui Sethi, pune stavilă oricărei înfruntări dintre tată şi fiu.

— Riscă totuşi enorm!

— În general, reginele Egiptului dau dovadă de un curaj extraordinar; chiar dacă acest demers va fi sortit eşecului, nu este lipsit de măreţie! O măreţie care dovedeşte că Egiptul n-a ajuns la capătul puterilor!

Maestrul de operă nu scotea niciun cuvânt, de parcă întrevedea o altă desfăşurare a evenimentelor.

☥

— Tausert v-a păcălit, generale! se înfurie Amenmes.

— Nu, Maiestate; în capelă se afla, cu adevărat, sarcofagul fiului său.

— E doar o provocare!

— Desigur, dar cu ce scop?

— Trebuie s-o faceţi să vorbească, generale!

— Maiestate... Tausert este regina!

— Ai luat-o razna, Mehy: nu există decât o singură regină a Egiptului şi aceea e soţia mea!

— Îmi cer iertare, Maiestate, dar n-o pot trata pe Tausert ca pe o prizonieră oarecare.

Scos din minţi, Amenmes lovi cu pumnul într-o coloană.

— O detest pe intriganta asta... I-a luat locul mamei mele, pervertind inima tatălui meu.

— Presupun că vă cunoaşte sentimentele.

— Fără nicio îndoială!

— În acest caz, Maiestate, prezenţa ei la Teba e cu atât mai surprinzătoare.

— V-a înmânat vreun mesaj din partea lui Sethi?

— Nu, Maiestate!

— Eşti sigur că n-a pomenit decât de funeraliile fiului său?

— Desigur.

— Nu este decât o capcană, generale, nu poate fi decât o capcană!

— Am ajuns şi eu la aceeaşi concluzie, Maiestate, dar nu sunt în stare să-mi dau seama ce ar avea de gând să facă.

— Tausert e o ambiţioasă şi îşi face planuri dinainte, capabilă să se folosească de moartea fiului său pentru a mă elimina pe

mine. Aveţi grijă, mai ales, să nu vă lăsaţi nici impresionat, nici înduioşat! Această femeie este o actriţă de temut şi va încerca să vă seducă. Paznicii n-au semnalat sosirea unei flotile de război care ar fi putut profita de slăbirea vigilenţei noastre?

— Peste tot e linişte, Maiestate!

— De câte ori aţi interogat-o până acum?

— De trei ori; şi Tausert mi-a dat, constant, aceleaşi răspunsuri, cu acelaşi calm şi exprimându-şi aceleaşi dorinţe.

— În ce cursă caută să ne atragă vrăjitoarea asta? Cea mai bună soluţie ar fi s-o condamnăm la moarte printr-un tribunal excepţional.

— În felul acesta, aţi stârni mânia lui Sethi, prezise generalul, deşi ar fi dorit din toată inima aplicarea acestei soluţii.

Amenmes se sprijini de coloana în care tocmai lovise şi îşi ridică privirea către plafonul ornat cu frunze de viţă şi ciorchini.

— Aduceţi-mi-o pe Tausert, generale!

☥ Capitolul 35

— Regina... A sosit doamna Tausert, Maiestate! anunţă intendentul palatului.

— Să intre!

Amenmes hotărâse s-o primească în sala tronului, în palatul din Karnak. Aşezat pe tronul din lemn aurit al lui Merenptah, purta pe cap coroana albastră.

Nimeni nu avea să asiste la discuţie.

De îndată ce regina apăru, regele se pierdu cu firea. Îmbrăcată într-o rochie roşie care îi punea în valoare bijuteriile, Tausert părea mai degrabă o zeiţă decât o simplă muritoare. Cu gâtul uscat, Amenmes nu mai era în stare să-i adreseze mulţimea de reproşuri pregătite acestei femei pe care o ura.

— Nu-mi oferi un scaun, Amenmes?

Tânărul ar fi trebuit să-i ordone să se încline în faţa faraonului, dar se mulţumi să îngaime:

— Nu sunt servitorul dumneavoastră!

— Oricât de puternic ar fi, un rege ştie cum să se poarte faţă de o regină!

Amenmes se ridică.

— Urmaţi-mă!

O conduse pe Tausert într-o încăpere mică, în care obişnuia să se odihnească între două audieri. Cei doi interlocutori se aşezară în acelaşi timp pe nişte banchete de piatră acoperite cu perne.

— Ce doreşti, regină Tausert?

— Generalul Mehy nu v-a transmis doleanţele mele?

— Mi se pare că n-au nicio noimă!

— Oricare v-ar fi ambiţiile, Amenmes, aţi putea fi atât de crud, încât să călcaţi în picioare durerea unei mame şi să refuzaţi îndeplinirea dorinţelor ei legitime?

— Nu ştiţi ce e acela un sentiment! Dacă v-aţi căsătorit cu tatăl meu, n-aţi făcut-o din dragoste, ci pentru a ajunge la putere!

— I-am dăruit lui Sethi un fiu, pe care el spera să-l asocieze la tron, dar pe care destinul ni l-a răpit. Moartea lui l-a adus pe tatăl vostru în culmea disperării şi şi-a exprimat o dorinţă puternică: ca acest copil, care ar fi trebuit să ajungă faraon, să fie înhumat în Valea Regilor, lângă strămoşii săi. Iată singurul motiv al călătoriei mele, iar toate celelalte pe care vi le imaginaţi nu există.

Demnitatea lui Tausert îl năuci pe Amenmes. Crezuse că-i va reproşa faptul că s-a proclamat faraon, refuzând să recunoască suveranitatea lui Sethi, şi că discuţia lor se va transforma repede în ceartă; dar regina vorbea cu seninătate şi fără duşmănie. În privirea acestei femei de o frumuseţe răpitoare, i se părea chiar că vede o adevărată suferinţă.

— Nu vă cred, Tausert... N-aţi venit, cumva, la Teba pentru a-mi cere să renunţ la tron şi să-l recunosc pe tatăl meu ca unic faraon?

Tausert zâmbi.

— Aţi fi de acord s-o faceţi?

— Niciodată!

— Aşadar, ar fi fost inutil să v-o cer! Aţi mers prea departe, Amenmes, şi acum nu mai există cale de întoarcere. Dar să ştiţi că Sethi nu doreşte un război care să ducă la moartea a numeroşi soldaţi egipteni, să aducă nenorociri ţării şi s-o slăbească, făcând din ea o pradă uşoară pentru invadatori.

Amenmes avea un avantaj decisiv asupra lui Tausert: planul generalului Mehy. Dar, deodată, văzu înaintea ochilor mii de

cadavre, al căror sânge înroşea apele Nilului, şi acest coşmartrăit cu ochii deschişi îl înspăimântă. Să domneşti nu înseamnă să semeni moartea printre oameni.

— Îmi păreţi tulburat, Amenmes!

— Când aveţi de gând să-mi mărturisiţi adevăratul motiv al călătoriei?

— V-am spus totul!

— Cum v-aş putea crede, când ştiu că nu acţionaţi niciodată fără un scop precis?

— Eu şi tatăl dumneavoastră ne iubim şi ne iubeam copilul. Moartea lui ne-a răvăşit viaţa şi eu aş fi fericită să îndeplinesc dorinţa soţului meu. V-o mai spun o dată, acesta e singurul motiv al călătoriei mele şi sper să mă înţelegeţi!

— Nu-i aşa că l-aţi împiedicat pe tatăl meu să mă asocieze la tron şi să mă aleagă coregent?

— Da, aşa este!

— De ce mă urâţi?

— Vă consider incapabil să guvernaţi, Amenmes!

— Vă înşelaţi şi pot să v-o dovedesc! Astăzi, ar trebui să fiţi judecată pentru crimă de lezmajestate.

— Faceţi cum credeţi că e bine, dar îndepliniţi mai întâi dorinţa tatălui vostru!

Amenmes ezita.

Tausert părea sinceră şi nu căuta să scape atunci când se afla într-o situaţie mai delicată, de parcă singurul lucru care conta era înhumarea fiului ei defunct.

Ce capcană îi întindea această regină aparent vulnerabilă?

— Dând dovadă de clemenţă pentru un copil mort, nu vă veţi pierde autoritatea! adăugă Tausert.

— Mi-am dovedit deja generozitatea renunţând la distrugerea mormântului lui Sethi.

— Dar un fiu ar fi putut să facă bucăţi locul de veci al tatălui său, pângărind marea câmpie în care sălăşluiesc sufletele faraonilor?

Prins la strâmtoare, Amenmes îşi coborî privirea. Această femeie pe care o ura îndrăznea să-l sfideze, chiar fiind prizonieră în palatul său!

— Acest copil nu era un rege! Mumia sa nu trebuie să se odihnească în Valea Regilor.

— Poate nu ştiţi că unele personalităţi care nu făceau parte din familia regală au fost admise în Vale, în mod excepţional! Dacă-l veţi întreba pe maestrul de operă al Locaşului Adevărului, veţi avea confirmarea acestui adevăr.

☥

— Doriţi să vă însoţesc la palat? îl întrebă şeful Sobek pe Nefer cel Tăcut.

— Nu este necesar.

— Ar fi totuşi mai prudent... Chiar dacă cei care vă solicită nu sunt decât nişte civili, nu v-au comunicat motivul pentru care Amenmes doreşte să vă vadă.

— Ce motive aş avea să mă tem, Sobek?

Nubianul nu era de acord cu imprudenţa maestrului de operă, care plecă însoţit de cinci scribi regali şi de asistenţii lor, sosiţi în delegaţie până la primul fort al Locaşului Adevărului, pentru a solicita intervenţia lui Nefer. Îi precizaseră că faraonul Amenmes insistase asupra urgenţei misiunii lor. Conducătorii de care dădură bice cailor pentru a ajunge cât mai repede la debarcader; de acolo, o corabie rapidă îi trecu peste Nil.

La poarta principală a palatului, Nefer fu luat în primire de un intendent, care-l conduse în sala unde se aflau Amenmes şi o femeie de o prestanţă extraordinară; aceasta îl privi cu interes pe maestrul de operă.

— Iată-mă, în sfârşit! exclamă Amenmes.

— N-am zăbovit nicio clipă, Maiestate!

— Explicaţi-i reginei Tausert că nu este posibil ca fiul său să fie înhumat în Valea Regilor, pentru că n-a fost încoronat.

Întrebarea era pusă în aşa fel încât Nefer să înţeleagă ce trebuia să răspundă. Dar ceea ce Amenmes dorea să audă nucorespundea cu realitatea, iar maestrul de operă nu putea şi nici nu dorea să mintă.

— De fapt, Maiestate, există şi excepţii.

Amenmes se înroşi.

— Cum ar fi?

— De exemplu, imensul loc de veci, cu numeroase capele, construit de Ramses pentru cei care i-au fost credincioşi, purtând titlul de „fiu regal”.

— Este o excepţie demnă de Ramses cel Mare! Şi acei fii erau, măcar simbolic, asociaţi la tron! Nu este cazul copilului reginei Tausert. Lucrurile sunt clare!

— Nu cred, Maiestate, pentru că trebuie să menţionăm cazul unor personalităţi remarcabile, cărora cei care v-au precedat le-au acordat inestimabila onoare de a fi primiţi în Vale. Mă gândesc la doica reginei Hatshepsut[2], la vizirul lui Amenhotep al II-lea[3], la slujitorul care purta evantaiul lui Thutmosis al III-lea[4] sau la părinţii reginei Tiyi, marea soţie regală a lui Amenhotep al III-lea[5]. Şi nu mai vorbesc despre mormintele oferite altor însoţitori credincioşi, câini, pisici, maimuţe şi ibişi.

Deşi în mod discret, regina triumfa, se mulţumi cu o privire directă către Amenmes, căruia maestrul de operă îi demonstrase că era liber să primească în Vale o fiinţă pe care dorea s-o onoreze în mod excepţional.

Dar tocmai această fiinţă era copilul destinat să-i ia locul, copilul pe care-l ura ca şi pe Tausert!

Amenmes trebuia să găsească un argument hotărâtor, care să-l lase mut pe maestrul de operă.

— Locaşul Adevărului lucrează în prezent la locul meu de veci, aminti regele; nu are nici timp şi nici oamenii necesaripentru construirea şi decorarea unui asemenea monument. Îmi este, aşadar, imposibil să-i împlinesc dorinţa reginei Tausert.

— Mă tem că vă înşelaţi, Maiestate, îl corectă Nefer: mormintele personalităţilor neregale sunt doar nişte cavouri foarte simple, fără niciun ornament. Doar faraonilor le sunt destinate sculpturile, picturile şi textele. Dacă vă hotărâţi, voi pune doi cioplitori în piatră să sape un puţ şi o singură încăpere, în care va fi depus sarcofagul!

— Dar va lipsi mobilierul funerar!

— Am adus eu toate cele trebuincioase, precizã regina.

Amenmes nu putea totuşi să cedeze pretenţiilor prizonierei sale! Şi acest nesuferit maestru de operă care, în loc să-l ajute, îi dădea apă la moară lui Tausert!

Regina se ridică.

— În numele tatălui dumneavoastră şi al meu personal, declară ea cu o solemnitate care-l înfioră pe Amenmes, vă mulţumesc pentru generozitatea arătată! Datorită

[2] În mormântul KV 60.

[3] Amen-em-Opet – mormântul KV 48.

[4] Maiherprn – mormântul KV 36.

[5] Yuia și Tjuiu – mormântul KV 46.

dumneavoastră acest bebeluş, fratele vostru, va avea parte de o eternitate fericită!

☥ Capitolul 36

— Sunt extrem de nemulţumit, Nefer! declară Amenmes, nervos; n-aţi înţeles ce aşteptam să spuneţi?

— Ba da, Maiestate!

— Atunci, de ce i-aţi dezvăluit totul reginei Tausert?

— Pentru că mi-aţi cerut adevărul, Maiestate!

Amenmes ar fi vrut să-l gonească pe acest maestru de operă obraznic, dar unde va mai putea găsi un alt om de o asemenea valoare, destul de curajos pentru a nu-şi ascunde niciun gând, nici măcar în faţa regelui?

— Propunerea voastră e serioasă?

— Bineînţeles, Maiestate!

— Vreau un cavou modest, aşa după cum spuneaţi şi fără niciun ornament.

— În asemenea cazuri, asta e regula şi o vom respecta!

— Ce amplasament propuneţi?

— Aveţi o bucată de papirus?

Nefer desenă un plan al Văii.

— Aici, Maiestate, nu departe de mormântul lui Horemheb!

— Bine, dar e foarte aproape de locul meu de veci!

— Pe de o parte acest fapt ne va uşura munca, evitând să ne risipim eforturile; pe de altă parte aţi fi refuzat ca acest cavou să se afle alături de mormântul lui Sethi al II-lea. Nu sunteţi protectorul oficial al acestui copil?

☥

Artizanii echipei din dreapta îl ascultaseră cu atenţie pe maestrul de operă, unii stând jos, alţii, în picioare, cu braţele încrucişate.

— Să fie săpat repede un cavou, repetă Karo cel Posac, asta ce mai înseamnă?

— Să renunţăm la zilele noastre de concediu până când va fi terminată lucrarea, îi răspunse Fened Nasul.

— E vreo glumă proastă?

Nefer tăcea.

— Aşadar, e adevărat. Deja ne-am rupt spinările săpând la mormântul lui Amenmes; iar acum, trebuie să ne sporim forţele pentru un altul!

— Maestrul de operă ne-a vorbit despre un simplu cavou, îi aminti Casa-Funie.

— Nu vom avea neplăceri dacă ne vom ocupa de mormântul copilului lui Tausert? se îngrijoră Ipuy Iscoditorul.

— Am reuşit să-l conving pe Amenmes să-i îndeplinească reginei cererea, explică Nefer, dar s-ar putea să se răzgândească dacă întârziem prea mult. Iată de ce am nevoie de doi cioplitori în piatră, pentru a ne duce sarcina la bun sfârşit şi la vreme!

— Ce noroc pe mine! Treaba asta nu mă priveşte deloc, râse cu ironie Ched Salvatorul. Acest gen de mormânt nu are, de obicei, ornamente!

— Fiindcă cioplitorii în piatră nu se gândesc decât la zilele lor de odihnă, mă ofer voluntar, declară Paneb. Datorită târnăcopului meu din piatră, nu voi avea nevoie de niciun ajutor.

— Dar în doi va merge mai repede! interveni Nakht cel Puternic; iar eu sunt un adevărat specialist.

Nakht dădea mai multă importanţă duelului său cu Paneb decât zilelor de odihnă şi nu voia să piardă o asemenea ocazie pentru a-şi demonstra superioritatea.

— Când tovarăşii noştri se vor întoarce în sat, noi vom dormi în trecătoare şi voi munci în Vale, alături de voi, anunţă maestrul de operă.

☥

Lui Serketa îi făcea plăcere să strivească între degete boabe de strugure şi să lase zeama să se scurgă pe pieptul lui Mehy, care se culcase la umbra unui chioşc acoperit cu viţă de vie. Generalul avea insomnii şi suporta căldura din ce în ce mai greu; o scurtă siestă după masa de prânz îi dădea forţe noi.

— N-ai vrea să mă mângâi, iubitul meu drag?

Sucul dulce îi lipise generalului părul de pe piept, fapt care îl făcu să se trezească prost dispus.

— Ajunge, Serketa! Am nevoie de cel puţin o oră de somn.

— Ştiu eu nişte metode mai plăcute de a te relaxa, şopti ea frecându-se de trupul lui. Şi îmi pari destul de treaz...

Deşi nu simţea nicio plăcere, soţia generalului aprecie şi de această dată brutalitatea bărbatului său, care, mai devreme sau mai târziu, va ajunge poate s-o satisfacă.

În timp ce îşi aranja părul, o chemă pe servitoarea sa şi îi ordonă să le servească vin alb, rece.

— De ce ai întrerupt pregătirea trupelor?

— Pentru că Sethi al II-lea nu va ataca!

— Eşti atât de sigur?

— Moartea fiului său l-a răvăşit pe rege şi nu vrea să fie el agresorul.

— Aşadar, nu urmează sfaturile cancelarului Bay?

— Din păcate, nu!

— Situaţia s-ar putea schimba.

— Nu cred... Sethi vrea să evite un război şi Amenmes, la rândul său, se teme să fie el instigatorul. Tatăl şi fiul se privesc precum două fiare sălbatice care aşteaptă un moment de slăbiciune din partea adversarului. Şi poate că acest moment nu va veni niciodată.

— Ar putea fi provocat, propuse Serketa, trecându-şi degetul arătător pe marginea cupei.

— La ce te-ai gândit?

— În timp ce artizanii din Locaşul Adevărului îi sapă cavoul fiului său, regina Tausert rămâne la Teba. Dacă i se întâmplă vreo nenorocire şi dacă Amenmes ar fi considerat răspunzător de moartea ei, Sethi ar fi constrâns să reacţioneze şi să declanşeze ofensiva.

Mehy se ridică, apucându-şi soţia de umeri.

— Îţi interzic s-o ucizi, Serketa! Tausert e găzduită în palatul din Ramesseum, de care sunt răspunzător. Dacă i s-ar întâmpla o nenorocire lui Tausert, eu voi fi cel acuzat!

— Ce păcat... Mi-am perfecţionat mult cunoştinţele în materie de otrăvuri şi mi-ar fi plăcut atât de mult să le experimentez pe o regină!

— Să nu disperăm, gazela mea dragă! Continuă-ţi cercetările alături de prietenul nostru Dakter, dar nu ceda grabei cu care vrei să acţionezi.

— N-ar fi posibil s-o transferi pe Tausert pe malul drept?

— Amenmes va deveni bănuitor. Şi apoi, ce motiv aş putea găsi? Cred că se gândeşte tot timpul la soarta pe care i-ar putea-o rezerva reginei şi sper că va face încă o greşeală.

— Influenţează-l în direcţia cea bună!

— Dacă insist prea mult asupra necesităţii eliminării lui Tausert, regele va adopta soluţia contrară... Amenmes este un spirit ciudat, când ferm, când nehotărât. Niciodată n-aş fi crezut că regina va putea reuşi să-şi atingă scopul, dar iată că l-a vrăjit pe cel mai aprig dintre duşmani!

— După cum o spui, pare a fi o femeie de care te poţi teme...

— Dacă nu i se opune nimeni, Tausert va lua, într-o zi, puterea!

Asemenea unei fetiţe în culmea fericirii că şi-a păcălit prietena, Serketa săreabătând din palme.

— Tu vrei ca ea să se întoarcă întreagă şi nevătămată la Pi-Ramses, să scape de bătrânul ei soţ şi să-i declare război lui Amenmes!

Mehy îşi lipi părul negru de capul său rotund, folosind o pomadă cu esenţă de crin.

— Dacă Tausert urmează sfaturile cancelarului Bay, îşi va trimite armata, convinsă că soldaţii mei nu vor lupta şi că Amenmes îi va cădea în plasă.

Serketa se întinse la picioarele soţului său.

— Vezi departe, ghepardul meu nesătul, şi aş vrea să devorez viitorul alături de tine!

☥

Când Paneb săpa, Nakht îndepărta resturile; apoi, îşi inversau rolurile, în timp ce Nefer răzuia pereţii. Dat fiind zelul depus de cei doi rivali, fusese amenajat un puţ destul de mare. Cu eforturi susţinute, Zelosul şi Puternicul făcuseră o sală de circa şase metri pe nouă, mult mai vastă decât cavourile realizate de obicei pentru personalităţi din afara curţii regale.

— Amenmes nu se va arăta nemulţumit? se întrebă Nakht.

— Probabil că nu va lua parte la funeralii şi nu va avea cum să ştie, îl linişti Nefer.

— În orice caz, constată Paneb, am dat de două ori mai multe lovituri de târnăcop decât tine. Nu eşti în formă, Nakht! Dacă vei continua să dai înapoi, va trebui să-ţi schimbi meseria!

— Nu-i adevărat, am muncit în acelaşi ritm cu tine! Maestrul de operă e martor.

— Important este rezultatul, îi calmă Nefer, care scotea din cavou ultimele coşuri pline cu pământ şi cu aşchii de calcar.

— Lasă-mă pe mine! îi ceru Paneb; nu tu trebuie să faci asta.

— Nu formăm o echipă? Sper că regina Tausert va fi mulţumită.

— E tot închisă la Ramesseum? întrebă Nakht.

— După cele aflate de Kenhir, se pare că şi-a câştigat simpatia întregului personal din templu şi chiar pe cea a soldaţilor care o supraveghează.

— Tausert e condamnată, spuse Nakht; după ce a arătat îndurare pentru acest copil care nu-l mai ameninţă, Amenmes va trebui să-i dea reginei o pedeapsă exemplară. Şi războiul se va revărsa asupra noastră, cu toată gama lui de nenorociri.

Paneb îşi puse târnăcopul jos şi se aşează lângă Nefer, pentru a privi creasta falezelor care înconjurau Valea Regilor şi o izolau de lumea exterioară lor.

— Ce fericiţi suntem să lucrăm aici, spuse maestrul de operă, să simţim cele mai mici tresăriri ale pietrei şi să-i înţelegem limbajul. Noi credem că o transformăm, dar, de fapt, ea este aceea care ne dictează propria lege. În această mare câmpie în care nu creşte nimic pieritor, zeii pronunţă cuvinte de piatră, cuvinte pe care e de datoria noastră să le desenăm, să le sculptăm şi să le pictăm. Şi e singurul nostru mod de a lupta împotriva războiului şi a nebuniei oamenilor.

☥ Capitolul 37

Paneb cel Zelos şi Nakht cel Puternic coborâră micul sarcofag în cavou, apoi maestrul de operă aşează alături comoara pe care Tausert o adusese de la Pi-Ramses, compusă din inele, brăţări şi coliere, din partea lui Sethi al II-lea şi a marii soţii regale; mai erau acolo sandale şi mănuşi de argint[6].

Nefer spuse cuvinte de înviere extrase din *Cartea despre cele ce se află în matricea stelelor*, înainte ca puţul să fie închis cu pietre şi mormântul, acoperit cu nisip.

— Regele va fi cu inima împăcată, spuse Tausert; fiul nostru se odihneşte departe de tumultul vremurilor ce vor urma. Vă mulţumesc pentru ajutor, maestre de operă! Trebuie să vă mărturisesc că nu simpatizam Locaşul Adevărului şi că eu cerusem plecarea lui Kenhir, scribul Mormântului, pentru a-l

[6] Tezaur găsit în mormântul KV 56, supranumit „mormântul de aur”.

înlocui cu un funcţionar din Pi-Ramses. Proiectul a eşuat datorită îndârjirii voastre.

— Experienţa lui Kenhir ne este de mare folos, iar eu voi lupta totdeauna contra nedreptăţii.

— Mormântul lui Sethi este, într-adevăr, intact?

— Amenmes nu s-a atins de el, Maiestate! Am făcut trei coridoare, sala puţului şi o sală cu patru coloane; am sigilat chiar eu uşa locului de veci al faraonului Sethi al II-lea.

— Lucrarea voastră nu e terminată; veţi deschide această uşă atunci când suveranul legitim va domni din nou asupra Tebei. Va trebui să ştiţi cărei tabere să vă alăturaţi, maestre de operă!

— Eu nu pot avea decât o singură tabără: Locaşul Adevărului.

— Şi nu depinde direct de faraon?

— Desigur, Maiestate, dar cum s-ar putea comporta confreria faţă de doi regi, dacă nu săpând două locuri de veci?

— Nu va fi uşor să fiţi supuşi!

— Noi suntem supuşi legii lui Maat care apără satul nostru. De îndată ce ne abatem de la această lege, ne paşte nenorocirea.

— Încerci să-mi dai o lecţie de politică, maestre de operă?

— În această vale în care eternitatea e singura suverană, preocupările profane nu-şi au locul!

Regina Tausert descoperea un om capabil să guverneze o ţară. Niciun eveniment, fericit sau nu, nu i-ar clătina hotărârea şi nu l-ar face să se abată de la drumul indicat de zei. Dar, oare, satul artizanilor nu era un stat în miniatură, a cărui operă era esenţială pentru supravieţuirea Egiptului?

— Legenda pretinde că Locaşul Adevărului ascunde comori fabuloase... Este doar o exagerare?

— Maiestatea Voastră este marea soţie regală şi cunoaşte rolul şi îndatoririle Locaşului Aurului. Ştiţi, desigur, că, fără piatra de lumină, locaşurile de înviere n-ar fi decât nişte simple morminte.

— O ştie şi Amenmes?

— Habar n-am! Nu ne-a onorat încă satul prin prezenţa sa.

— Nu mai mult decât Sethi al II-lea... Iată motivul pentru care nu-l recunoaşteţi ca faraon nici pe unul, nici pe celălalt.

— N-am această putere, Maiestate; eu nu fac decât să apăr confreria şi să dau viaţă Locaşului Adevărului pentru realizarea operei.

— Aţi avea îndrăzneala să nu vă supuneţi voinţei unui rege?

— Când Amenmes mi-a dat ordine ce nu corespundeau cu practica lui Maat, am refuzat să le execut.

— V-ar fi putut demite din funcţie!

— Desigur, Maiestate; dar un monarh care doreşte distrugerea se condamnă pe sine la distrugere.

— În faţa lui Sethi, vă sfătuiesc să nu vă exprimaţi aceste gânduri.

— Să nu-mi exprim gândurile pentru a nu-l supăra pe stăpânul celor Două Ţinuturi ar fi o greşeală de neiertat.

Tausert îl încercase îndeajuns pe Nefer cel Tăcut. Acest bărbat era la fel de puternic şi de ferm ca piatra pe care o lucra.

— Mi-ar plăcea să fac vreo câţiva paşi prin Vale, ceru regina.

Tausert savură acest moment de pace şi de singurătate, cu dorinţa de a percepe lumina acestor locuri unice, în care luptele pentru putere deveneau indecente, aproape ridicole. Ambiţia şi vanitatea nu-şi aveau rostul aici, în acest loc în care nu te puteai gândi decât la încercarea supremă a morţii şi la transmutarea existenţei în viaţa veşnică.

În această transmutaţie, erau stăpâni, în mod tainic, Locaşul Adevărului şi maestrul de operă. Înzestraţi cu atâta putere, vor putea să reziste celor mai mari frământări.

Când apusul soarelui începu să poleiască pietrele, regina îşi dădu seama că această plimbare în oaza lumii de dincolo durase câteva ore, timp în care uitase până şi de disidenţa lui Amenmes; smulgându-se cu greu din magia marii câmpii din care sufletul copilului său se va înălţa către ceruri, se îndreptă către maestrul de operă.

— Am pierdut noţiunea timpului.

— Valea nu e făcută pentru oameni, Maiestate, căci aceştia poartă în ei prea multă moarte; de câte ori cobor aici, mă întreb dacă Valea va mai accepta prezenţa artizanilor.

— Zeii să vă aibă în pază, maestre de operă!

— V-aţi gândit la propria salvare, Maiestate?

— Nu în timp ce străbăteam Valea... Dar realitatea n-a dispărut, din păcate. Trebuie să mă reîntorc la închisoarea meaaurită din Ramesseum, înainte de a fi transferată pe malul drept, acolo unde Amenmes mă va face să dispar.

— Îl credeţi chiar atât de crud?

— Fiul meu a fost înhumat, vremea generozităţii a trecut şi Amenmes ştie că împăcarea dintre noi este imposibilă. În mod

oficial, eu voi muri de vreo boală sau voi fi victima unui accident.

— Dacă eraţi convinsă că acest adversar vă pregăteşte o soartă atât de crudă, de ce aţi venit la Teba?

— Pentru că îl iubesc pe Sethi şi voiam să-i îndeplinesc dorinţa. Nu numai că n-o regret, dar le mulţumesc zeilor că mi-au îngăduit să cunosc Valea Veşniciei!

— Nu sunteţi omul care să renunţe la luptă, Maiestate!

— Sunt la mâna lui Amenmes şi nu-mi fac nicio iluzie despre intenţiile lui.

— Poate ar mai fi o soluţie...

— Să fug? Ăsta nu e decât un vis frumos.

— Mă gândesc la altă posibilitate.

☥

Toate rapoartele confidenţiale o confirmau: Mehy era un general foarte valoros, foarte apreciat de către ofiţerii superiori, şi pusese la punct o armată pe cât de experimentată, pe atât de bine echipată.

Bănuitor, Amenmes se îndoise de cinstea omului căruia îi încredinţase rolul de comandant-şef al trupelor tebane, prin care îşi asigura viitorul tronului. Ba mai mult, le ceruse mai multor curteni să-l urmărească pe general, pentru a verifica dacă activităţile acestuia corespundeau celor declarate de el.

Rezultatul era clar: Mehy se ocupa de antrenarea soldaţilor săi, nu-şi cruţa eforturile pe teren şi gestiona malul stâng cu o rigoare care garanta apărarea bogăţiilor. Nu i se putea reproşa nicio greşeală, nimic nu-l făcea suspect.

Amenmes putea, aşadar, să aibă încredere în generalul care-l invitase să descopere Teba, fără să presupună că, astfel, îl va facesă ajungă la tron. Şi era posibil să se impună ca unic stăpân alEgiptului, doar datorită sfaturilor lui.

— A sosit generalul Mehy, anunţă intendentul.

— Să intre!

Amenmes studia harta Egiptului de Mijloc, din care reieşea clar că Hermopolis forma un baraj eficace, ce trebuia înlăturat în cazul înaintării către Nord.

Văzându-l pe rege atât de preocupat, generalul se temu de hotărârea unui atac care să-i strice planul.

— Frontiera de la Hermopolis... Ne va mai sfida multă vreme, generale?

— Înainte de a lua cu asalt această cetate fortificată, avem nevoie de cât mai multe informaţii; orice acţiune pripită ar fi primejdioasă.

— Există ceva şi mai urgent, aveţi dreptate: rezolvarea cazului reginei Tausert.

— Clemenţa de care aţi dat dovadă pentru fiul ei a fost foarte apreciată, Maiestate!

— Dar bunătatea mea nu e nesfârşită, iar regina nu mai e un copil! Ea este principalul nostru duşman; moartea fiului său pare să-l fi zdrobit pe Sethi şi numai această femeie va şti să-i dea curaj. Dar Tausert este acum în mâinile noastre! Scăpând de ea, nu-i vom da tatălui meu o lovitură fatală? În culmea disperării, se va simţi copleşit de destin şi va sfârşi prin a abdica în favoarea mea. Ce părere aveţi, generale?

Punându-i lui Mehy o întrebare de o asemenea gravitate, regele îl considera consilierul său personal; iar generalul n-avea dreptul să-l dezamăgească.

— Aveţi, fără îndoială, dreptate, Maiestate, dar îmi permiteţi să vă recomand să acţionaţi cu blândeţe?

— În ce fel?

— Dacă doriţi să evitaţi orice acuzaţie, nu trebuie ca regina să dispară pe teritoriul teban.

— Dar dacă o las să plece la Pi-Ramses, Tausert va fi în afara oricărui pericol!

— Nu şi pe corabia sa.

Amenmes era nedumerit.

— Să infiltrăm în echipaj un om de încredere, care o va ucide pe regină şi apoi va fugi. Conform versiunii oficiale, se va crede că această crimă îngrozitoare a fost făcută chiar de unul dintre marinarii reginei Tausert.

— Minunat, generale... Nu vreau să ştiu mai mult şi am uitat deja totul.

Tocmai când părăsea biroul regelui, Mehy dădu peste ofiţerul însărcinat cu supravegherea reginei.

— Ce-i cu tine aici?

— Un necaz, generale, un mare necaz...

— Vorbeşte!

— Regina Tausert a dispărut.

— Îţi baţi joc de mine?

— Ne-a scăpat de sub ochi, generale, dar nu puteam bănui că va proceda astfel!

— Dacă n-o găseşti imediat, s-a zis cu cariera ta!

— După o primă informaţie, cred că ştiu unde s-a refugiat regina Tausert: în satul artizanilor din Locaşul Adevărului.

☥ Capitolul 38

— De data asta, şefu', se apropie, cu adevărat, armata! anunţă un paznic nubian, înnebunit, dând năvală în biroul lui Sobek.

— Cu câţi oameni?

— Mai mult de o sută.

Sobek alergă până la primul fort, de care se apropia trupa.

— Toată lumea la posturi, ordonă el.

În fruntea lor se afla generalul Mehy, care se opri la vreo cincizeci de metri de fort. Sobek îi ieşi înainte.

— Am venit s-o caut pe regina Tausert, declară Mehy.

— Cererea voastră îmi depăşeşte competenţele, generale!

— Vreau să vorbesc imediat cu maestrul de operă!

— Mă duc să-l chem!

Spre surprinderea lui Mehy, persoana care ieşi din zona protejată pentru a da explicaţii nu era Nefer cel Tăcut, ci femeia înţeleaptă, îmbrăcată într-o rochie albă, foarte simplă, şi purtând o perucă neagră şi scurtă, ca în vremea piramidelor.

— Soţul dumneavoastră se teme să apară în faţa mea?

— În calitate de mai-mare a preoteselor lui Hathor din Locaşul Adevărului, am răspuns favorabil cererii reginei Tausert, care a cerut azil în templul zeiţei.

— Faraonul Amenmes mi-a ordonat s-o duc înapoi, la palat, preciză generalul cu un glas cam nesigur.

— Nu sunteţi, oare, protectorul oficial al satului?

— Dar sunt şi soldat; aşa că trebuie să ascult de ordinele regelui.

— Ştiţi prea bine că teritoriul Locaşului Adevărului este interzis profanilor, militari sau nu.

— Dar Tausert nu aparţine confreriei voastre!

— Ca regină şi ca mai-mare a preoteselor lui Hathor din întreaga ţară, ea aparţine acestui loc cu toate drepturile. Cine ar îndrăzni să violeze dreptul de azil acordat de un templu?

Femeia înţeleaptă avea dreptate. Dacă generalul ar fi comis un asemenea sacrilegiu, Amenmes l-ar fi renegat; nu-i mai rămânea decât o soluţie.

— Aţi accepta să mă urmaţi şi să-i prezentaţi situaţia regelui?

— Bineînţeles.

Nefer cel Tăcut nu ştia că soţia sa hotărâse să-şi asume acest risc la care el s-ar fi opus cu hotărâre; dar Clara ştia că Amenmes n-ar fi suportat să fie sfidat astfel şi că trebuia să negocieze.

Femeia înţeleaptă urcă în carul lui Mehy, care îi legă încheietura unei mâini cu o cureluşă, rugând-o să se ţină de bancă; impresionat de seninătatea Clarei, care privea drept înainte, îşi găsi în cele din urmă liniştea.

El, care dispreţuise totdeauna femeile, avea o senzaţie ciudată; din sufletul pasagerei sale răzbătea o lumină a cărei blândeţe îl făcea să nu se simtă bine. Nu-i adresă niciun cuvânt, de parcă nu erau decât nişte străini care vorbeau în alte limbi. Înţelese că niciodată soţia maestrului de operă nu va avea încredere în el şi că va trebui s-o considere un adversar de neînlăturat.

☥

Regele Amenmes evita să se uite în ochii femeii înţelepte.

— Dreptul de azil acordat de templu este sfânt, nimeni nu-l poate contesta! se enervă el. Dar acum este vorba de o problemă de stat, iar satul n-are dreptul să i se opună stăpânului suprem, faraonul Egiptului!

— Nici maestrul de operă şi nici oamenii din sat n-au vreun amestec, Maiestate, preciză Clara, liniştită, şi nu au intenţia să se ridice împotriva voastră. Regina Tausert beneficiază de o protecţie sacră.

— Ar trebui să vă arestez pentru trădare!

— Doar sunteţi rege!

Amenmes continua să n-o privească pe această femeie care nu semăna cu niciuna şi părea că nu ştie ce este frica.

— Tausert şi-a justificat cererea de a fi protejată?

— Regina se teme că nu va fi liberă să se întoarcă la Pi-Ramses.

— De ce intenţii mă bănuieşte?

— Cum aş putea să ştiu, Maiestate?

— Tausert ar merita să-şi sfârşească zilele închisă în templul vostru, dar sunt convins că tatăl meu m-ar considera răspunzător şi ar începe un război pentru a o elibera! Vi se spune „femeia înţeleaptă”: ce-aţi face în locul meu?

— Pentru a evita un conflict sângeros, aş lăsa-o pe regină să se întoarcă în capitală.

— Clemenţă şi iar clemenţă! I-am îngăduit deja să-şi înhumeze fiul în Valea Regilor; acum, ar trebui să-i mai ofer şi libertatea, ei, care caută să mă distrugă!

— Nu sunt atât de sigură, Maiestate!

— Tausert v-a făcut ceva confidenţe?

— Prima ei grijă este aceea de a evita un război civil, care ar duce la ruinarea Egiptului.

Amenmes rămase pe gânduri.

— Mă înşel, desigur, dar consimt să-i dau lui Tausert libertatea pe care şi-o doreşte. Să părăsească Teba imediat!

— Pot să vă cred pe cuvânt că nu veţi încerca să-i faceţi vreun rău?

— Îmi cereţi cam mult!

— Nu există nimic mai puternic şi mai de preţ decât cuvântul unui rege, Maiestate!

— Vă promit că Tausert se va putea urca în corabia sa şi va putea pleca liniştită la Pi-Ramses. Dar să nu mai vină să mă sfideze... În caz contrar, voi fi necruţător.

☥

De douăzeci de ani, Cap Pătrat era vâslaş pe corăbiile de mărfuri. Munca îi plăcea şi era plătit destul de bine. Şi apoi, acestui flăcău bine făcut îi plăcea să călătorească şi să se vadăcu fetele, în timp ce vasul rămânea la chei pentru a fi descărcat. Aflând de infidelităţile sale, soţia lui reuşise să-i convingă pe câţiva vâslaşi să depună mărturie în faţa tribunalului şi obţinuse, astfel, o pensie alimentară usturătoare.

În timp ce stătea pe mal şi mesteca o ceapă, fu abordat de o femeie care purta pe cap o perucă grea, ale cărei şuviţe îi ascundeau chipul. În primul moment, Cap Pătrat crezu că femeia era atrasă de el; încercase chiar să-i mângâie sânii, dar vârful unei cuţit îi înţepase buricul.

— Jos labele, prietene! Ai vrea să devii foarte bogat?

— Eu?

— Doar cu tine vorbesc.

Cap Pătrat izbucni în râs.

— Treaba unui vâslaş este să vâslească, nu să se facă bogat!

— Şi dacă norocul ţi-ar surâde?

Cap Pătrat scuipă o bucată de ceapă.

— Spune-o la alţii, frumoaso... Dacă vrei să mă plăteşti ca să te culci cu mine, n-am nimic împotrivă. Dar păstrează-ţi poveştile pentru tâmpiţi!

— Pensia alimentară plătită, o vilă la ţară, un lan de grâu, cinci vaci cu lapte, doi măgari şi un preot funerar care să-ţi întreţină mormântul pe malul stâng: iată ce-ţi ofer.

Convins că visează, vâslaşul se frecă la ochi.

Femeia era tot acolo.

— Nu e bine să-ţi baţi joc de un om de treabă!

— Propunerea mea e cât se poate de serioasă.

— Ba cred că te distrezi... şi ce vrei în schimb?

— Moartea unei femei care are multe crime pe conştiinţă.

— Un asasinat... Spune-mi mai clar, despre ce este vorba?

— Regina Tausert! îi răspunse Serketa.

— O regină... doar atât! N-am chef să-mi risc pielea.

— Să-ţi explic: vei fi angajat în echipa de vâslaşi care o duce pe regină la Pi-Ramses. În a cincea noapte a călătoriei, căpitanul te va chema şi te va introduce în cabina reginei. O vei ucide şi apoi vei fugi.

— Şi dacă voi fi denunţat de căpitan?

— E un prieten de-al meu!

— De ce n-o face el însuşi?

— Pentru că va trebui să ajungă la Pi-Ramses, unde va continua să ne fie de folos. Va spune că un vâslaş, pe care nici măcar nu-l cunoaşte, i-a distras atenţia.

Dacă în locul victimei ar fi fost soţia sa, Cap Pătrat n-ar fi ezitat nicio clipă. Dar aşa...

— Nici măcar nu ştiu cine sunteţi!

— Şi n-o vei şti niciodată, pentru binele tău.

— Cine-mi garantează că voi fi răsplătit?

Serketa puse un lingou de aur pe genunchii vâslaşului.

— Iată un avans!

Câtăva vreme, Cap Pătrat rămase ca paralizat. Orice semn fusese şters de pe lingou, acesta fiind doar un aliaj fără valoare, pus la punct de către Dakter.

— Iată că eşti deja bogat, prietene... Şi ăsta e doar începutul, rămâne să-ţi duci misiunea până la capăt, în mod corect!

— Mi-ar plăcea să am şi o corabie. O corabie doar a mea, cu o pânză pătrată şi cu vâslaşi care să fie oricând la dispoziţia mea.

— Eşti foarte scump... De acord, dar să nu-mi ceri mai mult!

— Nu prea mă pricep la pumnale... Nu v-ar conveni un şiret din piele? O să strâng atât de tare, încât nu va avea timp să ţipe.

— Eşti liber să foloseşti ce metodă vrei, dar nu care cumva să dai greş!

— După aceea, unde ne întâlnim?

— Chiar aici, şi te voi conduce la proprietatea ta, la ţară, în regiunea tebană.

Cap Pătrat pipăia lingoul, pe care avea de gând să-l îngroape în pământ, lângă coliba în care locuia, pe malul Nilului.

— Bine, sunt de acord.

— Mâine, te vei prezenta la corabia reginei şi căpitanul te va angaja. Dar nu uita: în noaptea a cincea.

— S-a făcut.

— Eşti, într-adevăr, foarte norocos, Cap Pătrat!

☥ Capitolul 39

Viaţa satului o fascina atât de mult pe regina Tausert, încât aceasta uitase că se retrăsese aici pentru a scăpa de răzbunarea lui Amenmes. Departe de grijile şi de intrigile de la curte, îndeplinise ritualurile de deschidere a naosului în templul lui Hathor şi al lui Maat, pentru ca prezenţa divină, ieşind din întuneric, să ilumineze Locaşul Adevărului; apoi, intrase în fiecare casă, însoţită de Turcoaza, pentru a depune ofrande de flori şi de hrană pe altarele strămoşilor, înainte de a celebra, împreună cu preotesele, cultul zeiţei de aur, izvor al blândului vânt dinspre nord, suverana crestei Soarelui-Apune, doamna cerului, soare feminin şi aducător de bucurie.

Cântaseră la diferite instrumente şi dansaseră în onoarea lui Hathor, iar şapte dintre ele, printre care şi regina, folosiseră sistrul pentru a îndepărta energiile negative şi pentru ca zeiţa să-şi reverse generozitatea asupra confreriei. Găzduită în micul palat al lui Ramses cel Mare, Tausert îşi adusese omagiul întemeietorilor satului, faraonul Amenhotep I şi mama acestuia, Ahmes-Nefertari; apoi, participă la ritualurile de îmblânzire a cobrei femelă, pe care dragostea lui Hathor o transforma în ocrotitoarea recoltei.

Erau uimiţi cu toţii de simplitatea suveranei, care era interesată de aspectele cele mai modeste ale existenţei satului, cum ar fi livrarea apei proaspete, păstrarea cerealelor în silozuri sau şcoala condusa de scribul Mormântului. Încântaţi că pot staaproape de regina Egiptului, copiii se străduiau mai mult ca niciodată să arate că ştiu să scrie şi să citească hieroglifele cu uşurinţă. Până şi nesuferitul de Aperti stătea liniştit, în timp ce Negruţu' se afla lângă maimuţica verde, împiedicând-o s-o deranjeze pe Maiestatea Sa.

Ore minunate se scurseră repede, fericirea se risipi, căci regina află că soldaţii o duseseră la Teba pe femeia înţeleaptă.

Tausert îl primise imediat pe Nefer cel Tăcut în sala cu boltă a palatului lui Ramses cel Mare.

— Eu ar fi trebuit să-l înfrunt pe Amenmes, spuse cu regret maestrul de operă, vizibil îngrijorat; Clara n-ar fi trebuit să rişte!

— Dacă Amenmes o ia prizonieră, o voi elibera luându-i locul. Nu trebuie să fiţi deloc îngrijorat pentru soţia dumneavoastră; fiul meu vitreg pe mine mă vrea şi va folosi toate mijloacele pe care le are la dispoziţie pentru a mă determina să ies din sat, ştiind că nu poate viola azilul sacru al templului lui Maat şi Hathor.

— Nu ştiu dacă totuşi Clara va reuşi să iasă singură din acel viespar, dar nu vă voi lăsa pradă răzbunării lui Amenmes, Maiestate!

— Dacă o ameninţă pe femeia înţeleaptă, va trebui să acceptaţi această răzbunare!

— Un faraon s-ar putea comporta ca ultimul dintre laşi?

— El mă consideră principalul său adversar şi nu va accepta să piardă o ocazie atât de potrivită pentru a mă reduce la tăcere!

— Ce poate fi periculos în a sta aici?

Tausert zâmbi cu tristeţe.

— Am trăit câteva ore de vis, Nefer, dar asta nu poate dura. Dacă aş rămâne printre voi, Amenmes s-ar simţi atât de jignit, încât furia sa ar deveni nebunie curată şi ar putea fi ameninţată chiar şi existenţa satului vostru. Iar în ceea ce mă priveşte, am de dus lupta pentru refacerea întregii autorităţi a lui Sethi.

Nefer nu-i mărturisi reginei că nu credea în aceste speranţe ale ei; dacă reuşea să rămână în viaţă era deja un rezultat apreciabil.

— Locaşul Adevărului nu poate continua să existe fără prezenţa femeii înţelepte, preciză maestrul de operă. Iată de ce mă voi duce la palat chiar mâine.

— Ai fi foarte imprudent, Nefer!

— N-am de ales, Maiestate!

Tausert simţea că nu va reuşi să-l înduplece pe maestrul de operă. Dacă într-adevăr Clara nu va fi înapoi până la căderea nopţii, ea va părăsi acest sat pentru a nu atrage asupra lui vreo nenorocire.

☥

— Cât o să mai stăm aşa, în aşteptare? se revoltă Paneb. Nici nu poate fi vorba să te duci şi tu acolo, să te arunci drept în gura lupului!

— O voi aduce acasă pe Clara, afirmă Nefer.

— Dă-mi voie să-mi iau târnăcopul şi să-i spun acestui tiran ce gândesc despre el!

— Crezi cu adevărat că ăsta e cel mai bun mod de a o elibera pe femeia înţeleaptă?

Colosului îi veni să spargă toţi pereţii.

— N-avem de ce să ne amestecăm în aceste certuri pentru putere... Trebuie să scăpăm de regina asta!

— Dreptul la azil e sfânt, Paneb; s-o lăsăm pe Tausert în mâinile duşmanului ei de moarte ar însemna să fim de o laşitate de neînchipuit.

— Nu trebuia s-o aduci aici, Nefer!

— Nu regret că i-am oferit protecţie reginei în Locaşul Adevărului; acum, îndrăgind acest sat, nu-l va mai distruge!

Pe uliţă, oamenii alergau.

— Mă duc la poarta cea mare! exclamă Paneb.

Se auzeau nişte ţipete. Colosului i se păru că sunt strigăte de entuziasm, dar preferă să verifice totuşi.

Ea era acolo, înconjurată de copii şi de preotesele lui Hathor.

Calmă, luminoasă, Clara părea că tocmai se întorsese dintr-o plimbare din afara satului. Emoţionat, Paneb o sărută pe obraji, având grijă să n-o sufoce.

În urma lui, Nefer îşi strânse soţia la piept, îndelung.

— Amenmes şi-a dat cuvântul, spuse ea: o lasă pe regină să plece. Dar va fi nemilos dacă va îndrăzni să mai vină la Teba!

☥

În câteva ore, Pai Pâinică-Bună izbutise să organizeze un banchet reuşit în onoarea lui Tausert, căreia îi părea rău că trebuie să părăsească acest loc, ferit de restul lumii, dar plin de viaţă totodată, un loc în care trăise clipe de neuitat.

Strânşi la această sărbătoare improvizată, sătenii o invocaseră pe Hathor să îndepărteze spectrul unui război civil, lăsându-i să se bucure de pace în continuare.

Regina apreciase talentele culinare ale lui Pai Pâinică-Bună şi Renup cel Jovial, ajutaţi de unele dintre cele mai bune bucătărese din sat. Raţa friptă era tot atât de delicioasă ca şi cea de la palatul din Pi-Ramses, iar legumele gratinate ar fi meritat să fie servite la masa regală.

— Amenmes vi s-a părut sincer? o întrebă Tausert pe Clara.

— Şi-a dat cuvântul, Maiestate! Dacă nu-l respectă, voi depune mărturie şi domnia sperjurului va lua sfârşit.

Un jurământ solemn purtând numele lui Pharaon, cuvântul pe care acesta şi-l dădea avea o valoare sacră.

— Sunteţi un excelent diplomat, Clara!

— Cred că Amenmes vă respectă şi e destul de inteligent pentru a nu ceda unei violenţe necugetate ce-l stăpâneşte uneori. Totuşi...

— Totuşi, vă faceţi griji!

— Sunt datoare să vă recomand o prudenţă extremă, Maiestate; vă voi însoţi eu însămi până la corabie!

— Vă temeţi că Amenmes ar putea fi atât de abject încât să fi minţit?

— Nu, dar sunteţi principalul obstacol în calea extinderii suveranităţii lui; bunătatea asta mi se pare mai degrabă surprinzătoare.

— Aţi obţinut cea mai bună garanţie, Clara; trebuie să părăsesc satul sperând că nu va fi victima unor represalii. Nu

ştiu ce-mi rezervă viitorul, dar vă pot asigura că eu şi faraonul Sethi vă vom fi alături.

— Locaşul Adevărului este, în prezent, sub jurisdicţia lui Amenmes, Maiestate.

— Îi construiţi locul de veci, aşa că are nevoie de voi! Dacă ajung vie şi nevătămată la Pi-Ramses, nu voi sta degeaba... Dar cine ar fi atât de nebun să pornească un război civil? Fie ca Hathor să ne vină în ajutor, căci fără ea ne va înghiţi întunericul.

☥

Odată săvârşit ritualul de dimineaţă şi după ce strămoşii au fost onoraţi, Tausert privi cu nostalgie spre satul artizanilor, pe care, poate, n-avea să-l mai vadă niciodată. La adăpostul zidurilor lui înalte, simţise o linişte sufletească de care nu bănuia că va avea vreodată parte şi care avea să dispară de îndată ce se va deschide poarta cea mare.

Soarele abia răsărit dădea viaţă culorilor deşertului şi strălucire faţadelor albe ale caselor, cât de plăcut ar fi fost să locuiască aici, alături de preotesele lui Hathor, uitând de îndatoririle impuse de putere! Dar prezenţa femeii înţelepte îi amintea că sosise momentul plecării.

— Deşi n-am cunoscut secretele Locaşului Adevărului decât în treacăt, spuse regina, mi-am dat seama că nu le-aş înţelege cu adevărat decât trăind şi muncind alături de voi; dar mi-aţi putea spune dacă piatra de lumină este o simplă legendă sau există în realitate?

— Fără ea, Maiestate, Valea Regilor nu s-ar fi născut şi n-ar fi fost locul eternităţii.

— Atunci, apăraţi-o, orice s-ar întâmpla!

— Contaţi pe mine şi pe maestrul de operă, Maiestate!

Însoţite de preotesele lui Hathor, cele două femei ieşiră din sat.

Erau aşteptate de şeful Sobek şi de Paneb, care purta pe umăr târnăcopul cel mare.

— Nu le putem lăsa fără apărare pe regina Egiptului şi pe mama comunităţii, decretă Zelosul, trecând în fruntea micului cortegiu, urmat de Tausert şi de Clara, paznicul nubian rămânând ultimul.

Către Ramesseum, la locul de întâlnire cu lumea din afară, vreo cincizeci de soldaţi înlocuiau cele câteva gărzi obişnuite.

— Am impresia că Amenmes nu s-a ţinut de cuvânt, constată Paneb.

☥ Capitolul 40

Femeia înţeleaptă se desprinse de micul grup şi un ofiţer îi veni în întâmpinare.

— Ne interziceţi să trecem?

— Am primit ordine stricte. Regina e cu voi?

— O însoţim până la corabia ei!

— Trebuie să-mi anunţ superiorul! Aşteptaţi aici!

Nu aşteptară mult. Un car se apropie în galop şi se opri într-un nor de praf. Generalul Mehy coborî şi i se adresă femeii înţelepte:

— Am ordin să o conduc pe regina Tausert la debarcader.

— Voi rămâne cu ea până pleacă!

— Nu era prevăzut...

— Insist, generale; dacă nu, regina se va refugia în sat!

— Şi regele Amenmes s-ar mânia!

— Atunci nu-l mai supăraţi şi acceptaţi-mi dorinţa!

Mehy părea descumpănit.

— Dacă regina Tausert n-are motive să se teamă şi nici eu, de ce ezitaţi?

— Bine, fie... Dar veţi fi singura care o va însoţi pe regină.

Clara trebui să discute îndelung cu şeful Sobek şi cu Paneb, pentru a-i convinge să accepte condiţiile generalului, acesta garantând securitatea celor două femei.

— Dacă ţi se întâmplă ceva, promise Zelosul, îi înfig târnăcopul în cap. Şi să ştii că nu mă mişc de aici până nu te văd înapoi.

Când carul se îndepărtă, colosul continua să spumege de furie.

Pe parcurs, nu se ivi niciun incident.

Corabia lui Tausert era la chei, cu vâslaşii gata de plecare. Nu fără teamă, regina se îndreptă către pasarelă. Oare nu trecea prin acest ultim loc în care putea fi atacată?

Dar nu se întâmplă nimic şi regina se întoarse pentru a o îmbrăţişa pe femeia înţeleaptă.

— După zilele petrecute în Locaşul Adevărului, simt că s-a schimbat ceva în sufletul meu, mărturisi ea; zeii să vă răsplătească, Clara!

— Să aveţi o călătorie fericită, Maiestate!

Tausert se urcă în corabie. Ancora fu ridicată de îndată şi vâslaşii se străduiră să îndrepte corabia într-un curent favorabil. Dacă vântul va sufla dinspre sud, vor folosi o parte din vele.

Un flăcău mare şi bărbos se înclină în faţa lui Tausert.

— Eu sunt căpitanul acestei ambarcaţii, Maiestate, şi v-am pregătit tot confortul. Generalul Mehy mi-a ordonat să vă fac această călătorie cât mai plăcută şi sper să reuşesc!

— Dar ce s-a întâmplat cu celălalt căpitan? Cel care m-a adus?

— E o situaţie foarte delicată, Maiestate...

— Vreau să ştiu adevărul.

— A dorit să rămână la Teba şi să se angajeze în flota de război a lui Amenmes.

Regina intră în cabina sa, somptuos amenajată. Deşi răcoarea dimineţii dispăruse repede, Tausert simţea că îngheaţă.

Aşadar, Amenmes se ţinuse de cuvânt: nimeni nu-i făcuse niciun rău cât timp fusese pe teritoriul teban şi plecase, liberă, către Pi-Ramses.

Atentatul avea să aibă loc la bordul vasului şi, probabil, va trece drept un accident. Fără apărare, Tausert nu va avea nicio şansă să se salveze.

Amenmes o condamna la groaza dinaintea execuţiei, care, fără îndoială, avea să se comită înainte de a ajunge la Hermopolis, oraş aflat sub controlul lui Sethi. Trei sute şaptezeci de kilometride parcurs, între şase şi opt zile de călătorie pe Nil, şi asta doar dacă vor exista condiţii favorabile şi un echipaj priceput.

Care va fi, oare, momentul în care asasinul va lovi? Era singura întrebare pe care şi-o punea, neîncetat, regina.

☥

Paneb nu lăsase târnăcopul din mână.

În postul de gardă din Ramesseum nu mai rămăseseră decât vreo zece soldaţi. Ceilalţi îl însoţiseră pe Mehy, al cărui car se reîntorcea fără grabă.

Clara îşi scoase cureluşa de siguranţă, coborî şi trecu graniţa Locaşului Adevărului.

— Regina a plecat? o întrebă Paneb.

— Vasul său pluteşte către Nord.

— Nu sunt pe deplin liniştit. Un vas poate oricând să naufragieze!

— Este escortat de două corăbii tebane de război.

— Aşadar, crezi că Tausert va scăpa de Amenmes?

— Aşa mi-ar plăcea să cred!

— Ai văzut... vreun semn?

— Când corabia s-a îndepărtat de chei, o umbră neagră învăluia catargul. Poate că nu era decât un demon al apei, care se naşte din ceaţă şi se risipeşte o dată cu lumina dimineţii...

☥

Sub efectul sedativelor, regele Sethi dormea într-una din sălile de îngrijire ale templului lui Hathor, acolo unde se tratau bolile mai grave, prima terapie fiind somnul, mai ales când pacientul suferea de depresie. Medicii palatului nu reuşiseră să uşureze suferinţele monarhului, închis în tăcerea lui, aşa că Bay încercase această soluţie pentru a-i reda sănătatea.

Deşi foarte îngrijorat, cancelarul se întâlnea zilnic cu miniştrii şi cu vizirul, care îi aducea veşti dintre cele mai îmbucurătoare despre dezvoltarea economiei; datorită ploilor abundente din ultimul timp, recoltele erau excelente, iar templele asigurau fără preget redistribuirea bogăţiilor.

Omul pe care Bay îl aştepta cu nerăbdare intră, în sfârşit, în biroul său. Locotenentul de infanterie plecase voluntar în Sud, culegând informaţii despre soarta pe care Amenmes i-o rezervase reginei Tausert. În tot acest timp, cancelarul se temuse ca acest spion al său să nu fie arestat; dar şi mai mult se temea de veştile pe care avea să i le aducă.

— Regina a scăpat cu viaţă?

— Da, cancelare!

— Undee?

— Dacă totul s-a petrecut cu bine, este în drum spre Hermopolis, unde va fi luată în primire de armata noastră.

— Amenmes a acceptat s-o elibereze?

— După spusele unui curtean care pretinde că e bine informat, regina a obţinut satisfacţie deplină: fiul său a fost înhumat în Valea Regilor, iar ea a scăpat din ghearele lui Amenmes, după ce s-a bucurat de dreptul la azil în Locaşul Adevărului.

— Artizanii riscă să plătească scump pentru curajul lor, consideră Bay; dar cum le-am putea veni în ajutor?

— Amenmes nu i-a pedepsit, iar Nefer cel Tăcut conduce, în continuare, confreria, care e însărcinată, în mod oficial, să sape şi să decoreze locul de veci al regelui.

— Regele Amenmes... Nu e decât o paiaţă lacomă de putere! De ce te-ai întors la Pi-Ramses înaintea plecării reginei?

— După atâtea întrebări puse în stânga şi în dreapta, începusem să par suspect. Soldaţii generalului Mehy sunt mereu bănuitori.

— Ai observat ceva neplăcut?

— Tebanii sunt mândri de armata lor şi au încredere în ea; dar e posibil să cumpere informatori.

— Ai simţit că se pregăteşte vreun război?

— Sincer să fiu, nu! Regiunea e bogată, locuitorii nu doresc decât pace şi fericire, şi fiecare speră că actualul conflict se va rezolva fără ca ei să aibă de suferit.

Dacă ar fi dat curs sentimentelor sale, cancelarul Bay ar fi părăsit imediat capitala, pentru a merge în întâmpinarea reginei,apărând-o de duşmani; dar absenţa sa de la palat ar fi cauzat, în condiţiile actuale, o dezordine atât de mare, încât se vedea obligat să nu părăsească, pentru moment, treburile administrative.

Astfel că Bay se mulţumi să se ducă la templul lui Hathor, pentru a afla de la medicul-şef care era starea sănătăţii regelui.

— Maiestatea Sa pare să fie mai bine, estimă specialistul.

— Este în stare să poarte o conversaţie?

— Încă nu, cancelare; perioadele de somn profund sunt tot mai scurte, dar Maiestatea Sa pare a fi la fel de obosit ca înainte. Totuşi, eu sunt mai degrabă optimist, cu condiţia să evităm orice formă de surmenaj înaintea vindecării complete.

— I-aţi putea aduce la cunoştinţă că fiul lui se odihneşte în Valea Regilor, aşa după cum dorea?

— Această veste va fi pentru rege un adevărat balsam. Şi... regina?

— Sper că se va reîntoarce în curând, dar e prea devreme ca să fim siguri.

Ieşind din spitalul templului, cancelarul era convins că n-o va mai vedea niciodată pe Tausert. Dacă a reuşit să se îmbarce, corabia sa nu va ajunge la Hermopolis.

Oricât ar fi de lipsit de experienţă, Amenmes va acţiona ca un om de stat şi nu va lăsa să-i scape principalul adversar.

☥ Capitolul 41

Cap Pătrat numărase bine nopţile. După o călătorie liniştită şi mai lungă decât se prevăzuse, curentul fiind slab, a cincea noapte avea să înceapă în curând.

Peste câteva ore, vâslaşul va fi un om bogat. Asasinarea unei regine îl impresiona într-o oarecare măsură, dar nu putea lăsa să-i scape ocazia de a obţine atât de uşor o viaţă îndestulată, la care nici măcar nu îndrăznise să viseze. În timpul călătoriei, mai vorbise cu vâslaşii, resemnaţi să muncească toată viaţa, şi abia reuşise să se abţină de a le mărturisi norocul ce dăduse peste el. Dar Cap Pătrat ştia că tăcerea făcea parte din contractul său, punându-l, totodată, la adăpost.

La apusul soarelui, căpitanul opri vasul, căci a naviga în timpul nopţii ar fi fost destul de periculos. Vâslaşii profitau de aceste escale pentru a coborî pe mal; aici, aprindeau un foc şi frigeau peşte proaspăt. Nici nu se mai gândeau la această regină scumpă la vedere, care nu ieşea din cabină decât o dată pe zi şi nu vorbea cu nimeni.

În seara aceea, Cap Pătrat nu se alătură tovarăşilor săi, căci căpitanul îl oprise la bord pentru a supraveghea corabia. Se mulţumea cu bere, cu o bucată de pâine, peşte uscat şi o legătură de ceapă, dar, în schimb, a doua zi dimineaţă, avea voie să doarmă.

A doua zi... Cap Pătrat avea să fie deja departe! Aşezându-se pe punte, verifică rezistenţa cureluşei de piele cu care urma să-şi sugrume victima. Moartea va fi dureroasă, dar rapidă.

Pâinea nu era grozavă şi nici ceapa... O cină modestă, ultima de acest fel. Vâslaşul îşi promitea mese îmbelşugate, demne de nobilimea tebană, care să-l facă să-şi simtă burta plină. La fiecare masă va avea cea mai bună carne şi sosuri condimentate. Un bucătar... Da, va angaja unul dintre cei mai pricepuţi bucătari!

Se făcuse noapte.

Căpitanul părăsi prora şi se îndreptă către vâslaş. Acesta se ridică încet.

— Eşti gata?

— În orice clipă.

— Ce armă ţi-ai ales?

— O cureluşă de piele.

— Eşti sigur pe ţine?

— Toată încrederea, căpitane!

— Eşti absolut sigur că nu vei ezita?

— Asta nici nu se discută!

Căpitanul îi dădu vâslaşului o secure.

— O să ai nevoie de ea pentru a sparge zăvorul pe care Tausert, desigur, l-a tras. Loveşte tare şi dă buzna în cabină. Nu va avea nicio şansă să scape cu viaţă.

— Mă pot duce chiar acum?

Căpitanul privi către mal. Cei mai mulţi vâslaşi dormeau, fără să aibă grijă la ce se întâmpla pe vas.

— Du-te!

Regina aţipise, dar se trezi brusc.

Cineva forţa uşa cabinei ei, luminată de trei lămpi cu ulei.

Să strige după ajutor n-ar fi folosit la nimic şi nici nu avea vreo armă ca să se apere.

Oare câţi erau... Trei, patru, mai mulţi? A cincea noapte... Amenmes aşteptase ca vasul să se apropie de Hermopolis, pentru a o face să creadă, până-n ultima clipă, că-i mai rămânea o şansă de a se salva.

Regina nu scoase niciun sunet şi rămase în picioare în faţa uşii, al cărei zăvor de lemn tocmai fusese spart cu lovituri de secure.

Un bărbat înaintă.

Era bine legat, nebărbierit şi cu un cap pătrat.

— Cine eşti tu?

Vâslaşul, care spera s-o atace pe femeia adormită, fu dezamăgit când văzu că se află faţă-n faţă cu o regină, a cărei demnitate îl făcea să simtă cum i se taie picioarele:

— Să nu opuneţi rezistenţă... Altfel, va dura mai mult!

— Răspunde-mi la întrebare: cine eşti?

— Omul care trebuie să vă ucidă, Maiestate... Lăsaţi-mă să-mi duc sarcina la bun sfârşit!

Cap Pătrat îşi ridică în aer cureluşa de piele.

Tausert rămase pe loc, nemişcată.

— Măcar spune-mi cine te-a plătit pentru asta!

— N-are nicio importanţă... Întoarce-ţi-vă cu spatele, îmi va fi mai uşor!

— Ieşi din cabina mea!

Vâslaşul se apropie.

— Regret, Maiestate!

Cu un gest brusc, Cap Pătrat întinse cureluşa. Tocmai se repezea asupra reginei, când căpitanul intră, la rândul său, în cabină şi-i înfipse un pumnal în spate.

Cu ochii scoşi din orbite şi gura deschisă pentru a striga de durere, horcăind, vâslaşul întinse braţele către Tausert, încercând totuşi să-şi respecte contractul. Căpitanul îl înjunghie de mai multe ori şi Cap Pătrat căzu, în agonie.

— Am văzut uşa deschisă, Maiestate, o lămuri căpitanul pe regină, şi am fost îngrijorat. Generalul Mehy îmi ceruse să fiu foarte vigilent, căci se temea de un asemenea atac.

Trupul ucigaşului mai zvâcni o dată, apoi muri fără a da drumul cureluşei.

— Cine era mizerabilul ăsta?

— Unul dintre vâslaşii angajaţi la Teba, Maiestate!

Tausert se întoarse.

— Luaţi cadavrul ăsta de aici, căpitane!

— Voi sta de pază la uşa voastră, Maiestate, până la Hermopolis. Puteţi dormi fără grijă!

☥

— Veniţi repede, cancelare! strigă secretarul lui Bay.

— Ce e atât de urgent?

— Corabia reginei a intrat pe marele canal!

Bay lăsă deoparte un dosar destinat soldei tinerilor recruţi şi sări la una dintre ferestrele palatului, de la care se vedea debarcaderul.

Cu pânzele strânse, corabia plutea uşor pe apă, datorită marinarilor care vâsleau în cadenţă şi cu eleganţă.

Cu riscul de a-şi frânge gâtul, Bay coborî scara monumentală, sărind din patru în patru trepte, şi îi împinse pe notabilii care începeau să se adune pe chei, alertaţi de zvonul ce cuprinsese întreaga capitală cu viteza vântului din sud: Tausert a scăpat cu viaţă din mâinile rebelului Amenmes!

Cancelarul încă se temea de ce putea fi mai rău.

Era, într-adevăr, corabia reginei, dar nu transporta ea, oare, un cadavru? Nemaiputând suporta încetineala cu care vasul se apropia, Bay începu să bată din picioare.

Şi iat-o apărând la proră, purtând coroana roşie cu spirala care simboliza veşnica regenerare a vieţii şi formarea sa în matricea stelară.

Pe chei, agitaţia încetă şi se făcu linişte.

Odată amarajul terminat, vâslaşii îngenuncheară pentru a venera apa şi vântul care-i ajutaseră să ajungă cu bine. Regina arse tămâie pe un altar instalat lângă catarg şi-i cântă un imn lui Hathor, zeiţa stelelor şi protectoarea navigatorilor.

Apoi coborî pasarela şi cancelarul Bay fu primul care i se închină.

— Maiestate...

— Nu mai sperai să mă revezi vie, cancelare, şi aveai de ce! Înainte de a sosi la Hermopolis, un vâslaş a încercat să mă sugrume. M-a salvat căpitanul vasului, un soldat al lui Mehy.

Satisfacţiei de a o vedea pe Tausert vie şi nevătămată i se adăuga cea de a constata fidelitatea generalului Mehy, care dăduse dovadă de a fi aliatul faraonului legitim. Poate că planul conceput de Bay şi de general va prinde viaţă, într-o bună zi.

— Sethi se simte mai bine?

— Când a aflat că fiul său se odihneşte în Vale, regele a ieşit, ca prin farmec, din starea în care era, Maiestate; terapia prin somn a luat sfârşit şi Sethi s-a reîntors la palat. Sunt convins că sosirea voastră va duce la vindecarea completă.

Cancelarul avea mult respect pentru suverană, frumuseţea acesteia, pe care niciun poet n-ar fi ştiut s-o descrie, făcându-l să se emoţioneze ori de câte ori o vedea. Încercase chiar, în mai multe rânduri, să-i scrie versuri, dar le distrusese pe toate, nemulţumit.

— Am învăţat multe la Teba, îi mărturisi ea.

— L-aţi întâlnit pe prinţul Amenmes, Maiestate?

— Ba chiar ne-am înfruntat; nu are măreţia unui monarh, dar nu e bine să-i subestimăm ambiţiile.

— Amenmes nu ştie că nu are niciun mijloc de acţiune.

— Aşa sper şi eu, cancelare... Dar domneşte asupra malului stâng al Tebei şi mai ales asupra unei instituţii de primă importanţă: Locaşul Adevărului. Dacă reuşeşte să pună mâna pe comorile sale secrete, înfrângerea noastră e sigură.

☥ Capitolul 42

Nefer cel Tăcut se miră când găsi camera cu unelte închisă, tocmai acum când Kenhir ar fi trebuit să împartă dălţile cele noi din aramă, înainte ca echipa din dreapta să plece în Valea Regilor, pentru a continua construirea mormântului lui Amenmes.

Maestrul de operă se duse la scribul Mormântului, unde Niut cea Neobosită îl întâmpină, înarmată cu o mătură nouă.

— Kenhir e bolnav?

— Nu, vă aşteaptă! Spălaţi-vă picioarele înainte de a intra!

Locuinţa mirosea a curat şi niciodată nu fusese atât de pusă la punct. Kenhir scria pagina zilei în *Jurnalul Mormântului*.

— Aţi uitat, cred, că trebuie să mergem în Vale!

— Programul s-a schimbat, Nefer!

— Nu mai sunt maestru de operă?

— Oh, ba da, dimpotrivă! Şi nu spera că-ţi va fi mai uşor decât până acum, mai ales dacă ţinem seama de ce se întâmplă în sat.

Nefer se îngrijoră.

— Mi-aţi putea explica mai clar ce se întâmplă?

— Fii liniştit, femeia înţeleaptă este la curent cu toate.

Kenhir rulă papirusul, se ridică greu şi-şi luă bastonul.

— N-avem mult de mers, dar trebuie să ne căţărăm.

Când ieşiră, Niut cea Neobosită îi strigăbătrânului său soţ:

— Nu veniţi prea târziu! Friptura de vită pe care o pregătesc trebuie să fie mâncată la vreme!

Kenhir porni pe poteca ce ducea la necropola din vest, iar Nefer constată că se îndrepta către propriul loc de veci.

Mormântul destinat maestrului de operă domina întregul ţinut, iar artizanii amenajaseră o rampă lungă, până la o curte, din care se trecea în alta, neacoperită. Şi acolo erau strânşi toţi membrii echipei din dreapta, cu excepţia lui Paneb. Îi făcură loc lui Nefer ca să poată vedea două statui care-l reprezentau veşnic tânăr şi care încadrau intrarea în capelă.

— Iată ofranda sculptorilor şi a cioplitorilor în piatră pentru *KA*-ul tău, preciză Kenhir.

— Dar... nu mi-au spus nimic!

— I-ai surprins de atâtea ori prin hotărârile tale, încât au fost încântaţi să te surprindă şi ei, la rândul lor.

Userhat Leul se desprinse din grup.

— Am dus la bun sfârşit construcţia locului de veci al maestrului nostru de operă, afirmă el cu o voce gravă, care-i trăda emoţia. Este cel mai frumos şi cel mai mare dintre mormintele din câmpia noastră de pe Lumea Cealaltă. Puţul este larg, camera de înviere e boltită şi scobită în stâncă. Atunci când va sosi ziua ultimei călătorii, vom pune la locul lor stelele, statuile şi mesele de ofrandă pe care le-am făcut în atelierele noastre. Tu, Tăcutule, îţi vei contempla veşnic satul, pe care îl vei hrăni cu puterea ta!

Nefer era tulburat.

— M-aţi tratat ca şi cum aş fi fost egalul regelui!

— Tu eşti cârmaciul corăbiei noastre, cel care face confreria să plutească pe oceanul de energie de unde îşi trage forţele, aminti Ched Salvatorul. În această calitate, ţi se cuvenea un astfel de locaş; dar ce ar însemna el fără munca pictorului?

Paneb cel Zelos apăru în pragul capelei cu patru stâlpi în care, după dispariţia lui Nefer, artizanii aveau să celebreze banchete în onoarea sa.

— Maestre de operă, cer permisiunea să-ţi prezint ceea ce cred eu că este capodopera mea!

Era pentru prima oară când Nefer îl vedea pe Paneb atât de puţin sigur pe el.

— Hai să vedem!

Paneb intră în capelă şi aprinse cele zece lămpi cu trei fitile, pe care scribul Mormântului acceptase să le folosească. Maestrul de operă îl urmă şi descoperi, primul, reprezentările lui Ramses cel Mare, însoţit de Nefer, în faţa corăbiei lui Amon, treimea Tebei fiind formată din Amon-Tatăl, Mut-Mama şi Khonsu-Fiul. Urma procesiunea preoţilor care purtau statui regale, Nefer şi soţia sa, însoţiţi de preotese care le făceau ofrande, ritualişti care venerau puterile divine ale primei cataracte, unde Nilul ceresc se transforma în fluviu pământesc; o scenă de banchet şi Clara, venerând lumina divină din preajma ei.

Maestrul de operă privi îndelung fiecare detaliu înainte de a-i chema şi pe ceilalţi membri ai echipei, în frunte cu Ched Salvatorul.

— Ce ne-a făcut micuţul... şopti pictorul, uluit.

Talentul şi naturalul fiind pe primul plan, Ched căuta lipsa de precizie a liniilor sau greşelile de compoziţie; dar nu reuşi să găsească nimic din toate acestea.

Uimiţi de varietatea formelor şi a culorilor fixate cu un lac care le dădea strălucire şi trăinicie, artizanii rămaseră muţi de admiraţie.

Paneb şi Nefer intrară în a doua capelă, în capătul cârâia se afla o nişă. Aici, Zelosul îşi reprezentase părinţii adoptivi, stând jos, în călătoria lor la Abydos pentru a dobândi acolo nemurirea lui Osiris, precum şi momentul în care beau apa vie a eternităţii dintr-un bazin săpat la rădăcina unui palmier. Kenhir apărea într-unul dintre registrele capelei, asociat astfel nemuririi lui Nefer.

Calitatea desenului şi a picturii era excepţională, dar Paneb se întrecuse pe sine creând o vacă Hathor în timp ce ieşea din muntele Soarelui-Apune şi ocrotindu-l pe Amenhotep I, întemeietorul Locaşului Adevărului, căruia Clara şi soţul său îiaduceau un omagiu. Putea fi admirată apoi o procesiune funerară ce se îndrepta către mormântul acoperit de o piramidă. Erau prezenţi toţi membrii echipei, trăgând sarcofagul cu ajutorul boilor şi purtând obiectele care făceau parte din comoara maestrului de operă.

— Paneb n-a uitat nimic, constată Gau cel Exact, care ştia pe dinafară repertoriul scenelor simbolice.

— A evocat confreria de ieri, de astăzi şi de mâine, îşi spuse părerea Didia cel Generos; suntem cu toţii alături de Nefer şi vom continua să muncim alături de el chiar şi în lumea de dincolo.

Paneb consacrase ultima nişă lui Horus Celestul, doamnei aurului – Hathor, lui Anubis, călăuza în lumea de dincolo, lui Osiris, învingătorul morţii, şi lui Min, dătătorul de energie; dar scena cea mai reuşită îi reprezenta pe Isis şi pe Nephtys magnetizând un scarabeu, simbol al învierii, plasat deasupra stâlpului de rezistenţă, incarnarea lui Osiris, ridicat şi înviat.

Pe plafon, zeiţa Cerului bătea din aripi, însufleţind astfel picturile.

— Ai terminat şi camera sarcofagului?

— Noaptea trecută, am lăcuit picturile.

Cei doi coborâră. Paneb îi pictase pe părinţii săi adoptivi într-o corabie, în care venerau discul solar, alături de babuinii care-l făceau să răsară în fiecare dimineaţă, ţipând de bucurie. Alături de ei, un şoim, o pisică tăindu-l cu propriul cuţit pe şarpele întunericului, şi chiar gâsca sacră a lui Amon, al cărei prim ţipăt anunţase facerea lumii.

Datorită formulelor de cunoaştere, maestrul de operă deschidea uşile păzite de oameni înarmaţi şi primea energia care emana din mâinile zeiţelor Apusului şi Răsăritului; în cele din urmă, Clara şi Nefer beau din apa cerească, oferită de zeiţa Cerului.

Maestrul de operă se reculese îndelung, apoi stinse lămpile, înainte de a reveni în prima capelă.

— Cum a reuşit Paneb să facă totul de unul singur? se întrebă Pai Pâinică-Bună.

— E de necrezut, îl aprobă Casa-Funie.

— O capodoperă este o capodoperă, spuse, cu solemnitate, Nakht cel Puternic, şi trebuie să depăşească posibilul.

— Urmaţi-i exemplul, recomandă Unesh Şacalul.

— Fiecare cu talentul său, obiectă Fened Nasul; asta nu-i dă lui Paneb iscusinţa de a descoperi filonul cel bun într-un bloc de piatră şi nici de a şti în care loc din faleză trebuie să taie intrarea într-un mormânt.

Un vizitator neaşteptat se prezentă la intrarea în prima curte.

— Priviţi! le atrase atenţia Karo cel Posac, primul care-l zări pe enormul scarabeu cu reflexe aurii.

Coleopterul înainta în direcţia capelelor, sub privirea nedumerită a artizanilor. Prezenţa insectei care-l întruchipa pe Khepri, zeul răsăritului de soare şi al metamorfozelor, era cea mai bună dintre prevestiri.

Totuşi, Paneb rămăsese îngândurat, aşteptând judecata maestrului de operă, pe al cărui chip nu se putea citi nimic.

— Eşti mulţumit de tine, Paneb?

— Nu mi-am pus această întrebare şi, aşadar, n-am ce să răspund!Consideri că n-ai făcut nicio greşeală?

— Din punct de vedere tehnic, am încercat ca totul să fie ireproşabil; cât despre alegerea temelor, am încercat să trasez un şir de simboluri asupra cărora să domnească iubirea faţă de operă.

Artizanii se îndepărtaseră, maestrul de operă şi pictorul rămăseseră între patru ochi.

— Ce materie primă ai folosit, Paneb?

— Pictura mea şi dorinţa de a crea.

— Nu este de ajuns.

Paneb strânse pumnii.

— Aşadar, n-am reuşit...

— N-am nimic de reproşat operei tale. În afară de materia primă, nu-i lipseşte nimic.

— Şi totuşi, am dat din mine tot ce-am putut!

— N-ai mers destul de departe.

— Trebuie să şterg totul?

— Nici vorbă!

— Dar probabil că acest mormânt va fi abandonat. Nu-i aşa?

— Trebuie să mă sfătuiesc cu femeia înţeleaptă. Rămâi aici până la apusul soarelui.

☥ Capitolul 43

Artizanii echipei din dreapta înţeleseseră că acea capodoperă a lui Paneb nu era recunoscută ca atare şi rămăseseră în curtea cea mare, încercând să-l consoleze pe tovarăşul lor.

— Nu trebuie să faci din asta o dramă, îi recomandă Renup cel Jovial; nu talentul tău este de vină!

— Uite, eu am renunţat, mărturisi Karo cel Posac; de ce să mă agăţ de ţeluri imposibil de atins?

Văzând că toate aceste cuvinte îl scoteau din minţi pe Paneb, sculptorul şi cioplitorul în piatră se retraseră, pe când colegii lor continuau să admire picturile.

— Nu te amărî, şopti Ched Salvatorul.

— Şi de ce nu? Mi-am consumat cu această lucrare toată energia şi eram convins de reuşită.

— Vei descoperi o altă cale.

— Nucred, Ched!

— Nu-ţi stă în fire să renunţi... Treci peste acest necaz şi continuă! Nu cred că o clipă de descurajare ar putea stinge focul din sufletul Zelosului! Mândria ţi-a fost rănită, dar să nu crezi că este pentru ultima oară. Datorită acestei încercări, vei merge

mai departe, fără să uiţi că dezamăgirea ta îi descurajează, adeseori, şi pe cei din jur.

Paneb ar fi preferat să primească nişte lovituri de la un luptător dezlănţuit, decât să suporte vorbele lui Ched; dar acesta îşimerita supranumele de Salvator, pentru că îi arăta punctele slabe şi îi călca în picioare sensibilitatea afectată.

— Îmbătrânesc şi nu mai am puterea să pictez în întregime un mormânt, regretă Ched; iată de ce l-am ales ca succesor pe cel mai puţin mediocru dintre desenatorii mei. Dacă tu te consideri asemenea celorlalţi, mulţumindu-te cu talentele tale, voi fi nevoit să aleg şi să formez un altul. Nu mă condamna la această corvoadă, Paneb; n-am niciun chef să mai dau lecţii.

— Fă-mă să înţeleg unde am greşit.

— Cine ţi-a spus că ai greşit? Nu i-aş fi permis unui incapabil să decoreze un mormânt al unui maestru de operă. Nu mă încântă deloc intensitatea culorilor tale, dar e atâta armonie între ele, încât mă plec în faţa pasiunii cu care au fost folosite.

— Dar asta nu e de ajuns pentru a crea o capodoperă!

— Nu crezi că ar trebui să aşteptam sfârşitul zilei pentru a afla mai multe?

Razele soarelui care apunea poleiau cu lumina lui blândă curtea şi capelele locului de veci al lui Nefer. Mai dulce ca de obicei, era atât de odihnitoare, încât artizanii încetară discuţiile pentru a savura acest moment binecuvântat.

☥

Nefer, Hay, femeia înţeleaptă şi Kenhir urcau rampa şi Paneb fu primul care-i zări. Clara mergea în frunte, iar maestrul de operă purta un obiect acoperit cu o pânză groasă care totuşi nu împiedica trecerea prin el a unor raze de lumină.

„Piatra! gândi trădătorul, smulgându-se brusc din gândurile sale; dar de ce s-au dus s-o ia? Şi când mă gândesc că n-am putut vedea de unde au scos-o! Când vor pleca înapoi, o să-i urmăresc.”

Asemenea unor statui, Kenhir şi şeful echipei din stânga rămaseră nemişcaţi pe pragul ce separa prima curte de a doua, în timp ce femeia înţeleaptă şi maestrul de operă pătrundeau în prima capelă.

— Vino, Paneb! îi ceru Nefer cel Tăcut.

Cei trei înaintară, iar maestrul de operă aşează piatra în ultima nişă.

— Ched Salvatorul ţi-a vorbit despre greşeli grave?

— Nu mi-a dezvăluit niciuna.

— Şi totuşi, capodopera ta nu e terminată, interveni femeia înţeleaptă, pentru că nimeni n-ar putea descoperi singur materia primă. Ai consumat din propria fiinţă energia necesară pentru a-ţi duce lucrarea la bun sfârşit, dar numai această piatră o va transforma într-o adevărată capodoperă, impregnată de lumină. Propria materie primă se va uni cu cea a Locaşului Adevărului, aceea care-i animă şantierele din generaţie în generaţie; ofranda capodoperei se naşte în această comuniune dintre individ şi confrerie.

Nefer dădu pânza la o parte şi lumina pietrei dădu viaţă fiecărei figuri pictate, fiecărei culori, fiecărei hieroglife.

— Capodopera ta e acceptată, decretă Nefer; doreşti să-ţi continui drumul, aşa cum ai început?

— Este dorinţa mea cea mai arzătoare!

☥

Bărbatul era tânăr şi puternic, dar se predase, fără a rezista, unei patrule tebane, care-l condusese la cartierul general în care Mehy organiza manevrele corpurilor sale de armată.

Generalul le ordonă să iasă din cort ofiţerilor cărora le dăduse sarcini ce trebuiau îndeplinite fără întârziere.

În sfârşit, sosise mesagerul cancelarului Bay, în sfârşit, va începe războiul civil, care-i va deschide drumul către putere!

Mehy observă de îndată că acest bărbat era militar.

— Care ţi-e numele?

— Meşa, căpitanul arcaşilor din armata lui Seth.

— Dă-mi mesajul!

— Nu... nu înţeleg.

— Nu te teme, te afli în faţa generalului Mehy. Hai, dă-ne mesajul!

— Dar n-am niciun mesaj, generale!

— Atunci, pentru ce eşti aici?

— Am părăsit o armată care nu vrea să lupte şi doresc să mă alătur faraonului Amenmes, intrând în rândul trupelor tebane. Ţin să adaug că, fără îndoială, sunt primul ofiţer care părăseşte Pi-Ramses, dar, desigur, nu voi fi ultimul.

— Armata lui Seth... Principalul corp de elită, nu-i aşa?

— Nu pentru multă vreme, generale, căci nu-şi mai merită numele, la fel ca faraonul Sethi, care-l trădează pe Seth, zeul

său protector, zeu care nu va întârzia să-l pedepsească. Iată de ce doresc să fac parte din tabăra învingătorilor.

— Forţele lui Sethi sunt mult mai numeroase decât cele ale lui Amenmes, ca să nu mai vorbim de garnizoanele frontierei de nord-est... Nu crezi că greşeşti?

— Un soldat ştie că victoria nu depinde de numărul şefilor, ci de valoarea lor. Sethi nu este unul dintre ei. Faraonul Amenmes şi chiar dumneavoastră veţi şti să-l nimiciţi pe adversar.

— Cine guvernează la Pi-Ramses?

— Sethi a urmat o îndelungată cură de somn şi acum se odihneşte în palatul său, incapabil de a lua vreo hotărâre. Gestiunea treburilor curente este asigurată de cancelarul Bay, un demnitar fără anvergură. Mai rămâne regina Tausert, a cărei revenire la Pi-Ramses a fost privită ca un adevărat miracol. Cu tot respectul, generale, ar fi trebuit să-i veniţi de hac!

— Regele Amenmes a preferat clemenţa; nu este o dovadă a măreţiei sale?

— Regina reprezintă un mare pericol.

— Ascultă de înaltul comandament?

— Încă nu. Unii generali speră că Sethi îşi va reveni, căci nu le-ar conveni să se supună unei femei. Dar asta e o himeră: monarhul e distrus pentru totdeauna, iar capitala e, tot mai mult, cuprinsă de inerţie.

— Ai uitat de barajul de la Hermopolis, care va împiedica trupele noastre să înainteze către Nord.

— Un atac puternic, declanşat în acelaşi timp pe Nil şi prin deşert, va sparge acest baraj care e mai degrabă impresionantdecât eficient. Sunt convins că mulţi soldaţi vor trece sub autoritatea voastră; de ce şi-ar da viaţa pentru unul ca Sethi, acest iepure speriat? Chiar şi superiorii mei încep să-l critice fără să se mai ascundă. Dacă regina nu s-ar fi întors, destui generali ar fi fost gata să recunoască suveranitatea lui Amenmes. În zadar Tausert se va arăta energică, nu va putea remedia defectele unui faraon care nu e în stare să comande.

Înaintea lui Mehy se deschidea un drum nou: decăderea rapidă a Pi-Ramses-ului şi înlăturarea lui Sethi al II-lea. Dar poate că avea prea multă încredere în viitor şi uita că un om puternic, provenit din armata Nordului, ar putea impune o dictatură militară, cu intenţia de a recuceri Sudul.

Planul acceptat de cancelarul Bay trebuia pus în practică, şi nu altul.

Cât despre acest Meşa, oare nu era un spion care avea misiunea de a se înrola în armata tebană pentru a o informa pe Tausert?

— Ai vrea să vezi felul în care îmi antrenez trupele de elită?

— Mi-aţi face o mare onoare, generale!

Oaspetele urcă în car alături de Mehy. Meşa nu era înarmat şi se legase pentru a nu cădea, aşa că Mehy nu se temea că poate fi periculos.

Când trecu, în mare viteză, printre două rânduri de infanterişti care-şi perfecţionau tehnica luptei corp la corp, mulţi crezură că generalul îşi alesese un nou aghiotant. Surprinşi de faptul că nu-l puteau identifica pe fericitul ales, conducătorii de care avură aceeaşi bănuială, în timp ce-şi antrenau caii pentru a le spori rezistenţa.

— Viteza carelor voastre e impresionantă, generale!

— Tehnicienii mei au pus la punct nişte roţi mai solide şi mai uşoare decât cele de care dispune Sethi.

— Această invenţie vă sporeşte superioritatea!

— Săbiile noastre scurte, lamele noastre şi scuturile sunt, şi ele, de cea mai bună calitate, ca să nu mai vorbim de arcuri şi de săgeţi, al căror echivalent nu poate fi găsit la armatele din Nord.

— Aşadar, nu m-am înşelat... Nu puteţi fi învins!

— Mai rămân totuşi câteva probleme de pus la punct, ca aceea pe care ţi-o voi mărturisi.

Mehy se opri aproape de locul de tir al arcaşilor şi-l chemă pe instructor:

— Priveşte-l cu atenţie pe omul ăsta, Meşa: este un trădător spurcat!

Instructorul înţepeni.

— Şi el vine din Nord, continuă Mehy; am descoperit că este nepotul unui ofiţer superior din armata lui Ptah şi are drept misiune să-l informeze pe inamic asupra efectivului arcaşilor noştri şi asupra strategiei pe care ar putea-o adopta în cazul unei bătălii. Ia sabia mea şi ucide-l!

Meşa privi cu oroare arma pe care i-o întindea generalul.

Instructorul nu îndrăznea nici să vorbească, nici să mişte.

— Generale...

— Ce mai aştepţi? Dacă ai fost sincer, ar trebui să fii încântat că poţi ucide un trădător.

— Eu sunt soldat, nu asasin!

— Refuzi să-ţi ucizi complicele, nu-i aşa?

— Arestaţi-l şi judecaţi-l!

— Spionii nu se judecă, declară Mehy, înfigând pumnalul în gâtul lui Meşa.

Sub privirea rece a generalului, nefericitul muri în chinuri, într-o baltă de sânge.

Instructorul tremura din toate încheieturile.

— Generale, ştiţi bine că nu sunt un trădător!

— Desigur.

— Şi atunci...

— I-am întins o capcană acestui şarpe care era gata să mă muşte.

— Dar... dar ar fi putut să mă străpungă cu sabia!

— Astea sunt riscurile meseriei, instructore! Scapă-mă de cadavrul ăsta şi întoarce-te la treabă!

☥ Capitolul 44

Ca şi confraţii săi, trădătorul văzuse piatra de lumină însufleţind ornamentele pictate de Paneb, înainte ca maestrul de operă s-o acopere cu pânza cea groasă, pentru a o duce înapoi, în ascunzătoarea sa.

În timp ce membrii echipei din dreapta îl înconjurau pe Zelos, trădătorul ar fi putut să-i urmărească pe Nefer şi pe femeia înţeleaptă sau măcar să vadă în ce direcţie se vor duce.

Dar, în partea de sus a rampei, se iviră, deodată, doi paznici, împiedicându-l să înainteze: Orătania Nesuferită şi Negruţu'. Câinele îşi arăta colţii şi gâsca îşi deschidea ciocul, ameninţătoare. Şi aşa trădătorul fu nevoit să revină lângă grupul de artizani care-l felicitau pe Paneb.

Când văzuse piatra, fiecare înţelesese că Zelosul trecuse cu bine proba capodoperei şi că, de acum încolo, i se deschidea un nou drum. Pai Pâinică-Bună se gândea deja la pregătirea unui mic banchet, înainte de a organiza altul, mai măreţ, când lui Paneb i se va acorda, în mod oficial, un nou grad.

Ched Salvatorul îl felicită ultimul.

— Cunoşteai hotărârea maestrului de operă, nu-i aşa, Ched?

— Eu nu-mi spusesem decât părerea mea de tehnician; în rest, el trebuia să hotărască! Cel puţin, cu tine, nu mi-am pierdut vremea! Dar să nu-ţi închipui că ai ajuns la capătul drumului... Sunt chiar convins că greul abia acum începe!

☥

Munca în mormântul lui Amenmes continua într-un ritm susţinut. Sculptorii începuseră să construiască statuile faraonului. Pe un bloc monolit, Userhat Leul trasase cu cerneală roşie contururile operei care urma să se nască din piatră; Ipuy Iscoditorul avea în grijă prima schiţă, obţinută prin percutare, înainte ca Renup cel Jovial să facă prima şlefuire cu o pastă abrazivă pe bază de cuarţ. Cu ajutorul unui ferăstrău cu lama din aramă, Userhat urma să îndepărteze bucăţile inutile, lăsând, cu încetul, să apară statuia, desprinsă din blocul de piatră.

— Ai verificat tubul scobit, din aramă? îl întrebă el pe Ipuy.

— Îl învârtesc de minune între degete. Voi îndepărta piatra dintre picioarele statuii exact aşa cum doreşti.

— Şi burghiul din silex, Renup?

— Voi face nişte găuri perfecte pentru nări şi voi modela colţurile buzelor aşa cum n-ai mai văzut vreodată; la urma urmelor, Amenmes e un norocos! O să-i facem unul dintre cele mai frumoase portrete din toată dinastia.

Jovialul nu se lăuda. Maestrul de operă văzu cum lua naştere un chip de faraon, care exprima o nobleţe demnă de un Thutmosis al III-lea sau de un Amenhotep al III-lea; lui Userhat îi reuşise perfect ultima şlefuire, deşi foarte delicată. Şi Nefer simţi o admiraţie fără margini pentru cei trei fraţi ai săi, puternicul Userhat, fragilul Ipuy şi Renup cel burtos, ale căror mâini aveau tot atât geniu ca şi cele ale strămoşilor lor.

Precum pictorii, ei nu calculau, ci foloseau raporturile şi proporţiile înscrise în gesturile lor în urma lucrului pe grilele de armonice, studiate de-a lungul multor ani în atelierele lor secrete. În acest fel, principiile corespunzând dinamicii şi echilibrului se aplicau de la sine în statui, oricare ar fi fost dimensiunile lor.

Fiecare în domeniul lui, Didia dulgherul şi Thuty bijutierul lucrau la fel; fabricaseră deja bună parte din materialul funerar care trebuia coborât în mormânt. Bijuteriile de aur destinate

mumiei erau de o calitate remarcabilă, iar statuetele din lemn reprezentând spiritele bune nu erau mai prejos.

Paneb sperase că maestrul de operă nu va întârzia să-i comunice data noii lui iniţieri; dar Nefer nu făcea decât să-i vorbească despre ornamentarea mormântului lui Amenmes. Zelosul reuşi să-şi stăpânească nerăbdarea, concentrându-se asupra picturilor sale.

☥

Clara şi Nefer îşi permiseseră un lux neobişnuit; o dimineaţă de odihnă, după ritualul din zori. Maestrul de operă nu va merge la atelier, iar femeia înţeleaptă nu-şi va deschide cabinetul de consultaţii.

Întinşi pe terasă, pe nişte rogojini, contemplau cerul, rememorând momente din viaţa lor fericită.

Dar această fericire, departe de cerinţele zilnice ale satului, se dovedi a fi mult mai scurtă decât speraseră, căci, din stradă, se auzi vocea poruncitoare a lui Kenhir.

— Aş vrea să te văd cât mai repede, Nefer!

Clara nu încercă să-şi reţină soţul; datoria îşi intra în drepturi şi nimeni, nici chiar ea, nu se putea opune.

Când Nefer deschise uşa, descoperi un scrib al Mormântului tremurând de indignare.

— Am primit ordin de rechiziţionare, bolborosea cu mânie. Sculptorul nostru şef trebuie să se ducă imediat la palat, iar documentul poartă sigiliul regal al lui Amenmes! Aşa ceva nu s-a mai auzit de când există Locaşul Adevărului.

Maestrul de operă observă că scribul îmbrăcase cele mai frumoase haine, în vederea unei audienţe regale. Nu-i rămânea decât să facă şi el la fel.

☥

Amenmes îmbătrânise. Tinereţea îl părăsea cu o repeziciune surprinzătoare, de parcă nu putea rezista poverii grijilor care-l copleşeau.

— Protestul vostru mă miră, le spuse el lui Kenhir şi lui Nefer. Aţi uitat că sunt stăpânul suprem al Locaşului Adevărului şi că sunteţi obligaţi să-mi daţi ascultare?

— Legea e clară, Maiestate, îi aminti Kenhir, care nu-şi ascundea indignarea. Niciun artizan al Locaşului Adevărului nu poate fi rechiziţionat sub niciun pretext.

— Îndrăzniţi să pretindeţi că ordinele mele contravin legii?

— Ăsta este purul adevăr, Maiestate! Şi nimeni, în ţara asta, nu s-ar putea situa deasupra lui Maat.

— Frazele astea pompoase mă supără!

— De ce să-l rechiziţionaţi pe sculptorul nostru şef? întrebă maestrul de operă.

— Pentru că mai mulţi înalţi demnitari doresc să aibă statuile lor, pe care să le depună în templul din Karnak, pentru ca, alături de zei, să trăiască şi *KA*-ul lor. Am hotărât să le fac această favoare şi am nevoie de un sculptor excepţional, care să nu piardă vremea. Şi cum cel mai bun se află printre voi, apelez la el.

— Absolut imposibil, spuse Kenhir, categoric. Doar maestrul de operă are dreptul să împartă sarcinile în cadrul confreriei. În schimb, poate hotărî executarea unor sculpturi pentru exterior, în măsura în care această muncă nu afectează şantierul în curs.

— Şi o să-mi spuneţi că şantierul în curs este locul meu de veci!

— Exact, Maiestate!

— Strategie derizorie, scrib al Mormântului! Sunt grăbit şi am nevoie de sculptorul-şef.

— Vă repet că este imposibil!

— Dacă veţi continua să vă opuneţi, Kenhir, vă voi transfera în satul cel mai îndepărtat din provincia tebană!

— Este dreptul vostru, Maiestate!

Amenmes se întoarse către maestrul de operă.

— Poate sunteţi mai rezonabil decât acest scrib arţăgos.

— Mă tem că nu, Maiestate!

— Băgaţi de seamă, Nefer! Eu când vreau un lucru, îl obţin întotdeauna. Vă vorbeşte regele Egiptului şi trebuie să-i daţi ascultare!

— Un faraon mai este demn de rangul lui atunci când abuzează de putere? Noi nu ascultăm decât vocea lui Maat, oricând şi în orice împrejurare. Şi pentru că, în această privinţă, suntem nişte incapabili, trebuie să construim templul şi să luptăm împotriva tendinţei noastre fireşti de a fi nedrepţi şi lacomi.

— Altul care pretinde să-i dea o lecţie de morală suveranului său! Vreţi să vă supuneţi ordinului meu, da sau nu?

— Nu, Maiestate!

— Ştiţi ce-i aşteaptă pe cei care se ridică împotriva faraonului?

— I-am desenat pe pereţii locurilor de veci din Valea Regilor: au capul tăiat sau ard în cazane. Cât despre cel mai de temut, dragonul Apophis, acesta e legat şi pironit la pământ cu nişte cuţite, pentru a nu ataca şi corabia solară.

Seninătatea maestrului de operă îl impresiona pe Amenmes.

— Ce soluţie îmi propuneţi, Nefer?

— Noi nu suntem nişte răzvrătiţi, Maiestate; şi dacă am ceda în faţa nedreptăţii, Locaşul Adevărului nu-şi va mai reveni.

— A guverna înseamnă a şti să alegi!

— Nu alegeţi capriciul curtenilor în detrimentul confreriei noastre, Maiestate! Astăzi, aţi obţine o mică victorie, dar mâine, înfrângerea va fi necruţătoare. Cei care vă linguşesc vă vor trăda; este în firea lor, ca şi în cea a unei fiare sălbatice, să-şi devoreze prada.

— Nicio ameninţare nu vă va îndupleca, nu-i aşa?

— Niciun membru al confreriei nu va munci forţat!

— Vă daţi seama în ce situaţie sunteţi, Nefer? Am luat o hotărâre şi voi îmi cereţi să renunţ la ea!

— Maiestatea Voastră sunteţi cel care domneşte, şi nu curtenii!

— Până când va trebui să tolerez independenţa Locaşului Adevărului?

— El a fost creat pentru a sluji sufletele faraonilor, pentru a fi stăpâni peste materie şi pentru a învinge timpul; şubrezirea lui va duce la şubrezirea voastră!

Amenmes se îndepărtă pentru a reflecta. Apoi reveni şi spuse cu voce tare:

— Mergeţi înapoi, în sat, şi terminaţi-mi locaşul de veci!

Scribul Mormântului şi maestrul de operă se îndreptară către uşa sălii de audienţe.

— O clipă, Nefer... Aş vrea să vorbim puţin între patru ochi!

Kenhir dispăru.

Regele îl privi pe maestrul de operă drept în ochi.

— Am nevoie de un prim-ministru de valoarea dumneavoastră, Nefer, dar ştiu că aş insista în zadar să fiţi numit folosindu-mă de autoritatea mea. Aţi accepta această funcţie?

— Nu, Maiestate!

— Este un răspuns definitiv?
— Desigur!
— Locaşul Adevărului este atât de important?
— Într-adevăr, Maiestate!

☥ Capitolul 45

O fetiţă cu picioarele rău opărite, doi puşti răniţi în urma bătăii violente cu bastoane, Karo cel Posac cu dureri de stomac, soţia lui Gau cel Exact obosită din cale-afară şi, pentru a închide seria catastrofelor de dimineaţă, Aperti, care-şi rupsese braţul încercând să demonstreze că e în stare să spargă, dintr-o lovitură, un bloc de calcar!

Era pentru prima dată când femeia înţeleaptă era nevoită să facă faţă atâtor incidente serioase într-o perioadă atât de scurtă, şi trebuise să-şi folosească aproape toate rezervele de miere. Preţiosul produs servea la pansarea şi cicatrizarea plăgilor, ameliora inflamaţiile externe şi interne, fără să provoace alte tulburări, şi tonifica organismul slăbit. Păstrat în borcane sigilate cu grijă şi inventariate, aurul albinelor era considerat un remediu de primă necesitate şi de mare valoare, nefiind folosit în patiserie decât în cantităţi mici. De-a lungul secolelor, medicii egipteni observaseră, în urma unei îndelungate experienţe, că mierea avea o acţiune benefică şi în domeniul bolilor de ochi, şi chiar în ginecologie.

După ce-şi terminase consultaţiile, femeia înţeleaptă se duse la biroul lui Imuni, responsabilul tuturor stocurilor de produse existente în Locaşul Adevărului. Ocupat cu recopierea inventarului dălţilor de aramă, micul scrib se ridică repede şi rămase în poziţia de drepţi, ca un soldat gata să primească dojana superiorului său.

Imuni se temuse întotdeauna de femeia înţeleaptă, care i-ar fi putut citi gândurile şi descoperi ambiţiile, legitime de altfel: să-i ia locul bătrânului Kenhir şi să se răzbune, într-un fel sau altul, pe Paneb cel Zelos, care-l ironiza tot timpul.

— Am nevoie, cât mai curând, de nişte borcane cu miere, Imuni!

— Câte doriţi?

— Unul chiar astăzi şi mai multe săptămâna viitoare... în speranţa că furtuna se va potoli!

— Vă servesc imediat.

Scribul asistent se grăbi, dar reveni cu mâinile goale.

— Era o greşeală în scripte... Avem unguente din abundenţă, dar nici măcar un singur borcan cu miere!

— O eroare gravă, Imuni... Abia dacă mi-a rămas o cantitate suficientă pentru îngrijirea urgenţelor din această săptămână.

— Îmi pare rău, foarte rău... Să-l anunţăm pe scribul Mormântului; va găsi el rezolvarea.

☥

Mânia lui Kenhir avea să rămână în istoria satului. După ce îşi acuzase subordonatul de toate relele inerente speciei umane şi de alte câteva pe deasupra, îl avertizase că, la următoarea greşeală, tribunalul satului se va pronunţa pentru excluderea lui.

— Bineînţeles, nu vei mai avea pentru luna asta nici salariu şi nici zile libere! tună scribul Mormântului. Uiţi că eşti un funcţionar de stat, care mai lucrezi şi în slujba Locaşului Adevărului, şi că trebuie să fii mai vigilent decât Orătania Nesuferită?

Cu capul plecat, Imuni nu găsise nicio scuză, considerându-se norocos să supravieţuiască unui asemenea uragan.

— Şi ca totul să fie perfect, mă mai obligi să mă duc eu însumi la administraţia centrală, eu, cu durerile mele de spate! Mai vorbim noi, Imuni... Între timp, verifică stocurile şi corectează şi celelalte erori pe care le-ai făcut.

Scribul asistent se făcu nevăzut cu viteza sunetului.

— N-aţi fost prea blând cu el, observă Niut cea Neobosită, care-şi întrerupsese muncile casnice în timpul acestui scandal.

— Nu cu blândeţe se gestionează bunurile unui sat! Dă-mi bastonul şi o haină călduroasă.

☥

Însoţit de doi paznici nubieni care-i asigurau protecţia, Kenhir ajunse la biroul generalului Mehy.

— Generalul conduce manevrele pe malul drept, îi spuse secretarul.

— În cât timp l-aş putea vedea? întrebă Kenhir.

— Nu înainte de cincisprezece zile, asta în cel mai bun caz!

— Mult prea târziu! În grija cui şi-a lăsat treburile?

— Cum aş putea să vă ajut?

— E vorba de o problemă gravă: Locaşul Adevărului are nevoie de miere; e necesară o livrare urgentă.

— Aţi nimerit prost, spuse cu regret secretarul; cantităţile disponibile au fost stocate la palat, la spitalul principal şi în cazărmi. Aici, nu mai dispun decât de un minimum strict pentru infirmerie.

Asemenea dispoziţii nu însemnau, oare, iscarea unui conflict? Mulţi soldaţi ar putea fi răniţi, iar medicii militari ar folosi comprese cu miere.

— Satul are prioritate, aminti scribul Mormântului.

— Completaţi un formular, pe care îl voi trimite la palat printr-un curier special... Dar va trebui să vă înarmaţi cu multă răbdare. În perioada asta, serviciile administrative au de lucru până peste cap.

☥

— Am făcut ceea ce trebuia, le spuse Kenhir femeii înţelepte şi maestrului de operă, dar suntem victimele economiei de război. Doar Mehy ne-ar putea scoate din acest impas, dar, pentru moment, este imposibil să-l contactăm. Voi face un raport detaliat pentru a mă plânge de această situaţie inadmisibilă!

— Îmi trebuie miere. Dacă nu, pacienţii mei nu vor putea fi îngrijiţi!

— Ar exista o soluţie, dar cred că ar fi riscant: să mergem în deşert, la bătrânul Boti.

— De ce vă temeţi?

— De cei care tot dau târcoale, precum şi de paznicii însărcinaţi cu protecţia acelui loc. Mai mult, Boti este un omuleţ cam ciudat; este obligat să vândă statului toată recolta sa, dar, uneori, îşi acordă unele derogări. Nu vom putea face o expediţie cu măgari, căci vom fi reperaţi cât ai zice peşte!

— Aşadar, mă voi duce singură, hotărî Clara.

— Dar bine mai gândeşti! se revoltă Nefer.

— Trebuie să verific eu însămi calitatea mierii şi să-l conving pe apicultor să mi-o vândă.

— În cazul ăsta, te însoţesc!

— Mă opun în mod categoric, spuse scribul Mormântului; în condiţiile actuale, prezenţa în sat a maestrului de operă este indispensabilă. Dacă femeia înţeleaptă vrea cu tot dinadinsul să încerce această aventură, să-i cerem lui Paneb s-o însoţească.

Avem deplină încredere în el şi va şti să-şi îndeplinească îndatoririle de fiu adoptiv.

— Să-i dăm arme fabricate de fierarul nostru.

Kenhir părea nedumerit.

— Un artizan înarmat... În cazul unui control al pazei, Paneb ar risca mai mult decât vă închipuiţi!

— Dar trebuie s-o protejeze pe Clara!

— Armele pe care le-am fabricat vor rămâne în sat, decretă scribul Mormântului.

☥

Arcaşii trăgeau cu o precizie tot mai mare, iar carele făceau manevre cu o îndemânare uşor de remarcat. Instrucţia intensivă începea să dea roade, corpurile de elită vor fi gata în scurtă vreme pentru a doborî orice adversar.

Când intră în cort după o zi extenuantă, Mehy îşi consultă corespondenţa sosită cu poşta militară; printre scrisori, unraport din partea secretarului său asupra vizitei neaşteptate a scribului Mormântului.

Generalul îşi chemă imediat aghiotantul.

— Adu-mi un cal odihnit şi rapid; plec în oraş şi mă întorc mâine dimineaţă!

Mehy galopă spre centrul Tebei, acolo unde stătea Serketa în perioada marilor manevre. Soţia generalului profita de aceste zile pentru a le primi pe marile doamne din oraşul zeului Amon, elogiindu-l pe soţul său cel priceput, al cărui curaj era de mare folos provinciei şi întregii ţări. Această propagandă camuflată, cu mici aluzii, întreţinea excelenta reputaţie de care se bucura generalul. În timp ce mulţi se îndoiau de viitorul regelui Amenmes, Mehy era din ce în ce mai recunoscut ca un om puternic care, orice s-ar întâmplă, va proteja Teba de duşmani.

Când generalul ajunse acasă, soţia primarului şi cele mai bune prietene ale ei o felicitau pe Serketa pentru ospitalitate; apreciaseră prăjiturile delicioase şi promiseseră să se revadă în curând. Toate aceste doamne erau încântate să-l vadă pe general, care le garantă, cu obişnuita sa putere de convingere, că securitatea lor era perfect asigurată.

Când vizitele se sfârşiseră, Mehy o luă pe soţia lui în apartamentele lor.

— Locaşul Adevărului nu mai are miere, o anunţă el.

— Este chiar atât de important?

— Asta înseamnă că femeia înţeleaptă nu-şi va mai putea îngriji bolnavii. Având în vedere faptul că eu am blocat livrările acestui produs, scribul Mormântului a depus o reclamaţie. Administraţia va fi obligată să îi îndeplinească această cerere, dar cu o mare întârziere. Prin urmare, artizanii vor încerca să-şi procure mierea prin orice mijloace. Cei cărora maestrul de operă le va încredinţa această sarcină vor fi nevoiţi să iasă din sat şi se vor pune, astfel, în pericol.

— Cine va verifica mierea şi calităţile ei medicinale, dacă nu femeia înţeleaptă? După părerea mea, va participa şi ea laexpediţie. Dragul meu, întrevăd un plan atrăgător... Ar putea fi prinsă de bandiţi şi ucisă. Fără femeia înţeleaptă, confreria şi-ar pierde mult din putere şi, mai ales, esenţa protecţiei sale magice. Dincolo de ziduri nu poţi pătrunde, aşadar nu se poate ajunge la ea. Dar pe drumul mierii, ar exista o posibilitate tentantă!

Cu brutalitatea lui obişnuită, generalul îşi îmbrăţişă soţia.

— Perspicacitatea ta mă uimeşte, potârnichea mea iubită; dar nu-mi pot folosi soldaţii pentru o asemenea misiune!

— Ai, aşadar, nevoie de mine, să găsesc nişte oameni fără nicio legătură cu noi...

— Bătrânul nostru prieten Tran-Bel ne va găsi un ajutor preţios. Desigur, va trebui să-l „convingi” puţin să colaboreze, fără alte gânduri ascunse; dar mă bizui pe talentul tău.

☥ Capitolul 46

Cu părul negru lipit de creştet, cu faţa ca o lună plină, libianul Tran-Bel bea şi mânca prea mult, dar asta pentru că avea nevoie să-şi adune puterile pentru negoţul său de mobile şi pentru rolul de intermediar ocult în tot felul de tranzacţii mai mult sau mai puţin dubioase.

Într-o perioadă bună, Tran-Bel apelase la serviciile unui artizan din Locaşul Adevărului, care fabrica pentru el mobile de lux şi desena modele, pe care libianul le folosea în producerea unor obiecte frumoase ce se vindeau la un preţ foarte bun. O dată cu tensiunea ce se instalase, artizanul nu mai ieşea din sat, iar Tran-Bel trebuia, aşadar, să aştepte vremuri mai bune pentru

a-şi relua afacerile bănoase, vânzând mobila pe care n-o declara la fisc. Din fericire însă, clienţii cu bani mulţi îi rămăseseră fideli, libianul făcându-le unora sau altora mici servicii foarte avantajoase.

Când femeia a cărei perucă îi masca bună parte din faţă intră în atelierul său clandestin, Tran-Bel începu să-şi piardă optimismul. Această creatură periculoasă îl avea la mână şi nu se deranja niciodată să vină aici fără un motiv serios. În pragul unui război civil, o asemenea vizită nu anunţa nimic bun.

— Putem discuta în linişte? îl întrebă ea cu o voce tăioasă.

— O să închid atelierul!

Nervos, Tran-Bel încuie uşa.

— Cu ce vă pot fi de folos, draga mea protectoare?

— Am nevoie de o trupă de ucigaşi!

— De ucigaşi? Dar ştiu că m-aţi luat repede! Eu nu sunt decât un simplu negustor şi...

— Nu mă face să-ţi repet, Tran-Bel! Sunt foarte grăbită!

— Dar unde vreţi să-i găsesc?

— Cunoşti, desigur, câţiva libieni gata să facă orice pentru a câştiga avere.

— S-ar putea, dar comisionul meu...

— Eu voi fixa preţul. Nu uita că eşti în slujba unui om foarte puternic, pe care trebuie să-l serveşti fără să cârteşti, dacă vrei să n-ai vreun necaz cu administraţia.

Tran-Bel ştia că nu este în măsură să se opună.

— Cunosc trei oameni care au avut de a face cu justiţia, care şi-au ispăşit pedeapsa şi lucrează acum ca spălători de rufe în cartierul portului. N-au multe scrupule şi, dacă recompensa le e pe plac, cred că ar accepta să coopereze.

— Caută-i imediat şi dă-le ordin să se prezinte la locul pe care ţi-l voi indica.

Bucuros că nu va trebui să joace decât un rol secundar, Tran-Bel îi promise viclenei Serketa că-şi va îndeplini misiunea pe dată.

☥

Drumul mierii era un secret bine păstrat; nici măcar scribul Mormântului nu-l cunoştea prea bine. Ştia că bătrânul Boti poseda numeroşi stupi în deşertul din vest, dar unde, habar n-avea.

— Trebuie totuşi să încercăm, încuviinţă femeia înţeleaptă, examinând împreună cu Paneb harta incompletă pe care le-o dăduse Kenhir.

— Între ultimul post de gardă al pazei, la sfârşitul acestui ued, şi stupi, preciză scribul Mormântului, ar putea fi cel puţin o zi de mers; dar în ce direcţie?

— Deşertul mi-e prieten, afirmă Paneb; el ne va călăuzi.

— Punctele de apă nu lipsesc, iar pe domeniul apicultorului trebuie să existe măcar unul. Dar riscaţi unele întâlniri periculoase!

— Daţi-mi totuşi o armă, ceru Paneb.

— Regret, dar e imposibil! Dacă vă controlează paznicii, încercaţi să staţi de vorbă cu ei. Dacă va ieşi rău, vă vor aduce aici. Dar dacă te-ai folosi de o sabie sau de o lance, ai fi considerat un individ periculos.

— O să-mi iau târnăcopul.

— Mă opun, Paneb! Face parte dintre uneltele Locaşului Adevărului şi nu va ieşi de aici.

— Avem dreptul la provizii?

— Vă dau peşte uscat, ceapă, smochine şi urcioare cu apă rece. Toate astea vor fi grele, dar tu ai umeri zdraveni.

☥

Adafi cel Mare şi cei doi fraţi ai săi, Adafi cel Mijlociu şi Adafi cel Mic, trei libieni intraţi ilegal în Egipt, comiteau mici furtişaguri pentru Tran-Bel, care le promisese o îmbunătăţire a situaţiei lor, de îndată ce va fi posibil. Şi iată că ocazia se ivise: trebuiau doar să ucidă nişte indivizi incomozi.

Această perspectivă îi încântase pe cei trei libieni, obosiţi de atâta spălat, mai ales când era vorba de rufele pline de pete ale gospodinelor. În ţara lor, asasinaseră câţiva călători pentru a-i jefui şi nu se sfiau să sugrume un om, făcând-o cu uşurinţa cu care ar fi înjunghiat un porc.

O femeie îmbrăcată în ţărancă, cu o basma pe cap, se îndreptă către boschetul în care se ascunseseră încă din ajun. Adafi cel Mic simţi pe dată o dorinţă imperioasă, dar ştia foarte bine că, în Egipt, violul era pedepsit cu moartea. Trecuse totuşi o perioadă prea lungă de abstinenţă forţată; şi fraţii lui avuseseră aceeaşi soartă, căci fetele pe care le întâlniseră ori erau măritate, ori logodite, dar toate credincioase.

— La drum, le porunci Serketa; viitoarele voastre victime au trecut deja pe drumul deşertului din vest.

— Câţi oameni sunt? întrebă Adafi cel Mijlociu.

— Doi.

Adafi cel Mare izbucni în râs.

— Asta e o joacă de copii!

— Dacă este atât de uşor, hotărî Adafi cel Mic, ne-am putea distra puţin cu tine, înainte de a trece la treabă.

— Vino mai aproape!

— Eşti de acord... pentru toţi trei? se miră el, dezamăgit.

În momentul în care libianul îi atinse şoldul, Serketa îi sfâşie antebraţul cu un pumnal scurt.

Adafi cel Mic făcu un salt înapoi.

— Data viitoare, îi promise ea, îţi tai testiculele!

Îşi înălţă arma către cei trei fraţi.

— Cele două prăzi nu vor putea fi capturate cu uşurinţă, preciză ea. Una din ele este un fel de magiciană, care v-ar putea simţi apropierea, iar cealaltă, un colos, pe care nimeni n-a reuşit încă să-l doboare.

— Foloseşte şi el cuţitul?

— Nu ştiu, dar nu prea cred.

— Magiciana... E bătrână şi urâtă? se interesă Adafi cel mic.

— La cei patruzeci de ani ai săi, are o înfăţişare plăcută.

— Putem s-o violăm înainte de a o sugruma?

— Treaba voastră! Mă voi întoarce aici peste trei zile şi sper să constat că aţi făcut treabă bună.

— Fii pe pace, frumoasa mea! o asigură Adafi cel Mijlociu.

— Cuvântul vostru nu-mi e de ajuns; am nevoie de o dovadă.

— Sexul colosului şi capul magicienei. Îţi convine?

Impresionată în mod plăcut de cruzimea libienilor, Serketa dădu din cap afirmativ.

— Tu eşti aceea care ne va plăti?

— Nu veţi fi dezamăgiţi! Şi vom petrece chiar ceva timp împreună.

Adafi cel Mic salivă: două femele în perspectivă! Ce noroc!

Serketa nu ştia încă ce să facă: să se folosească în continuare de serviciile acestor trei brute, după această primă misiune, sau să-i ucidă, apelând la nişte arcaşi, pe care să-i trimită pe urmele a trei criminali periculoşi care fugiseră, salvându-şi viaţa...

Se va sfătui cu generalul.

☥

— Cred că stupii nu se află prea departe de ultimul post de pază semnalat pe harta noastră, aprecie femeia înţeleaptă. Prin împrejurimi, este încă o vegetaţie destul de bogată, îndeosebi flori rare şi acacia, care le permit albinelor să producă o miere excelentă. Mai departe, în deşert, n-ar mai avea materia primă necesară alchimiei lor.

Paneb purta un sac greu, cu provizii, şi două urcioare cu apă rece.

— De ce s-o fi aşezat Boti atât de departe de culturi?

— Pentru că a calculat cea mai mare distanţă pe care o pot parcurge albinele pentru a culege polenul şi pentru că deşertul este locul ideal pentru stupi. Când zeul Ra începu să plângă, lacrimile îi căzură pe nisip şi se transformară în albine ce, prin munca lor, ne dăruiesc aurul soarelui, de care au nevoie pentru a produce mierea. Focul deşertului le dă puterea sa deplină, pe care ele ştiu s-o controleze.

— Iată de ce Pharaon este în acelaşi timp „cel al stufului” şi „cel al albinei”... El îmbină în fiinţa sa umedul şi uscatul, umilul stuf legat de pământ şi neobosita albină, care cutreieră cerul pentru a transforma în hrană şi medicament energia florilor.

— Pharaon este fiinţa utilă prin excelenţă, confirmă femeia înţeleaptă, iar scopul confreriei noastre este acela de a face opere folositoare şi luminoase.

— Şi un singur cuvânt, AKH, înseamnă „a fi util”, „a fi luminos”, „strămoşul luminos” pe care-l venerăm şi „lumina spiritului”, la care încercăm să ajungem... Iar lumina care ţâşneşte din piatră este cu adevărat materia primă! Atunci... această căutarea mierii şi această întâlnire cu albinele nu erau, oare, destinate să mă facă să înţeleg într-adevăr ceea ce ştiam deja?

Clara zâmbi.

— Satul are nevoie de acest leac de neînlocuit, Paneb, dar destinul e şi el luminos, uneori!

Paneb nu mai simţea greutatea sacului şi a urcioarelor; poteca i se păru mai frumoasă decât oricare alta, iar soarele, răcoritor ca briza înserării.

Cuvintele prinseseră trup, iar lumina operei devenea o realitate tot atât de palpabilă ca piatra însăşi.

— Trebuie să părăsim drumul, spuse Clara, căci ne apropiem de un post de pază.

Femeia înţeleaptă şi artizanul escaladară un deal presărat cu silex şi se culcară pe burtă pentru a observa împrejurimile.

— Suntem urmăriţi, spuse în şoaptă soţia lui Nefer.

☥ Capitolul 47

Paneb privi în toate direcţiile.

Departe, în vest, se zărea o colibă din chirpici, la umbra unui palmier înalt.

— Postul de pază indicat pe hartă... Îl vom ocoli de la distanţă. Eşti sigură că suntem urmăriţi?

— Simt în spate o prezenţă ostilă.

— Poate vreo hienă sau alt animal de pradă?

— Hai să pornim!

Femeia înţeleaptă şi pictorul înaintau paralel cu drumul; Paneb privea mereu înapoi. Sub soarele arzător, cei doi mergeau la pas şi nu beau decât din când în când câte o gură de apă, pentru a nu deveni victimele unei chinuitoare senzaţii de sete.

— Este ciudat, spuse Paneb; Kenhir ar fi trebuit să fie mai puţin categoric şi să-mi permită să am la mine o armă. El ne-a indicat acest traseu, aşadar îi cunoştea primejdiile.

— Scribul nostru este foarte corect.

— Sper să ai dreptate, Clara... Dar dacă el este chiar trădătorul din satul nostru, care ne pândeşte din umbră, trimiţându-ne la moarte?

— Imposibil!

— De ce eşti atât de sigură?

— Pentru că scribul Kenhir cunoaşte ascunzătoarea pietrei de lumină. Dacă era trădător, ar fi furat-o demult.

Argumentul îl impresionă pe Paneb, dar nu-l linişti pe deplin. Şi dacă scribul juca un joc mult mai subtil, care urmărea, în primul rând, să scape de femeia înţeleaptă şi apoi să fugă luând comoara cu el? Şi mai ştia că, dacă ar fi lăsat-o pe Clara în paza altui artizan, Paneb ar fi protestat; aşa că l-a numit, din oficiu, pe fiul adoptiv al femeii înţelepte. Rămânea un singur

inconvenient: ar fi fost nevoie de mai mulţi oameni pentru a scăpa de colos. Prin urmare, nu era doar un singur urmăritor.

Clara şi Paneb ajunseră la capătul drumului indicat pe harta scribului Mormântului. Ultimul post de pază se află la est, după o dună.

— În ce direcţie o luăm?

— Să aşteptăm un semn, îi răspunse Clara.

— Urmăritorii noştri se vor apropia. Pe tine vor să te ucidă, sunt sigur; ce s-ar alege de sat în lipsa femeii înţelepte? Am căzut în plasă.

— Semnul va apărea, iar noi vom ajunge la stupi.

— Mai întâi, va trebui să supravieţuim! Am o idee, dar, dacă agresorii sunt prea numeroşi, nu vom putea face mare lucru.

Paneb îi explică Clarei strategia sa şi aceasta fu de acord.

— Îi aud cum se apropie, şopti ea din nou.

☥

Dacă n-ar fi bătut vântul, fraţilor Adafi nu le-ar fi fost deloc greu să meargă pe urmele lăsate în nisip de bărbatul şi de femeia pe care trebuiau să-i ucidă. Fiind împovărat, bărbatul lăsase urme mai adânci în nisipul moale.

— Se duc departe? se îngrijoră Adafi cel Mic, care nu putea suferi deşertul.

— Îi ajungem repede din urmă, răspunse cel Mare; şi e mai uşor să pui mâna pe vânat atunci când e obosit!

— Asta e adevărat... Ar trebui să atacăm imediat şi să coborâm în vale.

— Ascultă-ţi fratele, tâmpitule! i-o întoarse cel Mijlociu.

— Dar şi eu pot să gândesc! Cu cât îi vom masacra mai repede, cu atât mai repede ne vom îmbogăţi.

Cei trei libieni rămaseră locului.

La câteva sute de metri, la poalele unei dune, se distingea o siluetă umană.

— Ne apropiem? întrebă cel Mic.

Adafi cel Mare strânse mânerul secerii sale, iar fraţii lui înşfăcară cuţitele de măcelar.

— Ne apropiem!

Prudenţi, priviră în jurul lor.

Nimic anormal.

— Este femeia! exclamă cel Mijlociu, cu lăcomie.

— Eu sunt primul! protestă cel Mic.

— Calmaţi-vă, le ceru cel Mare; suntem aici s-o sugrumăm.

— Ba nu, mai întâi ne distrăm! Pare destul de atrăgătoare.

Clara stătea nemişcată, de parcă nu-i zărise pe cei trei fraţi.

Atitudinea ei îl miră pe Adafi cel Mare.

— Nu uitaţi că are lângă ea un bărbat care o apără... Unde o fi dispărut?

— Chiar în spatele tău, îl anunţă Paneb, ţâşnind din nisipul în care se îngropase, sperând că urmăritorii, atraşi de femeia înţeleaptă, vor rămâne grupaţi.

Adafi cel Mic nu mai avu timp să priceapă ce se petrece, pentru că Paneb îi aruncă o piatră mare drept în tâmplă, spărgându-i ţeasta.

Urlând de furie, cel Mijlociu tăbărî asupra colosului care, chiar în ultima clipă, sări într-o parte şi îl prinse de braţ; pierzându-şi echilibrul, libianul căzu înfigându-se în propriul cuţit.

Mai greu decât fraţii săi, Adafi cel Mare se repezise, la rândul său, şi, tăind aerul cu secera, crezu că-i taie gâtul uriaşului adversar. Dar Paneb se lăsase în jos şi îi trase libianului cu capul o lovitură puternică în stomac. Cu răsuflarea tăiată, aplecat înainte, acesta primi încă o lovitură în rinichi, nemaiavând timp să se apere.

Înnebunit, cel Mare încercă să fugă; dar pumnul colosului îi zdrobi ceafa şi, astfel, cel din urmă dintre Adafi se prăbuşi, nu departe de fraţii săi.

— Nu doream decât să-i culc la pământ, îi mărturisi Paneb Clarei, dar libienii au oasele fragile. Pe ăştia nu-i va boci nimeni, iar şacalii şi vulturii se vor bucura de un ospăţ pe cinste.

Femeia înţeleaptă îşi înălţă ochii către cer.

— Iată semnul!

O pasăre cu burta galbenă, cu spatele gri şi cu coadă lungă zbura către sud.

— Este căutătorul de ceară, îi explică ea; ne arată direcţia cea bună. Apicultorilor norocoşi le dezvăluie chiar şi locul unde se află un roi de albine.

☥

Bătrânul Boti tocmai termina de afumat un stup cu lumânări fixate într-un vas. Deodată, îi zări pe colos şi pe femeia înţeleaptă înaintând pe drumul care ducea la stupi, făcuţi din cleionaje de stuf în formă de cilindri, aşezaţi pe un soclu. De obicei, mergea printre stupi fără să se teamă că va fi înţepat,

atât de mult îşi iubea protejatele care, de altfel, îi răspundeau la fel; dar, de pe la mijlocul dimineţii, deveniseră foarte agitate, aşa că Boti preferase să-şi ia această precauţie pentru a scoate fagurii cu miere.

Acum înţelegea motivul pentru care erau agitate.

Dacă n-ar fi fost decât colosul, bătrânul s-ar fi rugat ca pentru ultima oară zeului Amon, protectorul nefericiţilor; dar prezenţa femeii cu chip luminos îl făcu să-i vină inima la loc.

Apicultorul stinse lumânările. Înconjurat de albine, se aşeză în faţa stupilor, de parcă aşa ar fi vrut să le protejeze.

— Cine sunteţi?

— Eu sunt femeia înţeleaptă din Locaşul Adevărului, însoţită de un artizan.

— Aşadar... existaţi cu adevărat?

Boti se dădu un pas înapoi. Zvonurile spuneau că ea era o magiciană de temut, capabilă să trimită sub pământ orice demon.

— Nu vă apropiaţi mai mult! Albinele vă vor ataca.

— N-am venit cu niciun gând rău!

— Colosul care vă însoţeşte... Ce poartă pe umăr?

— Un sac cu provizii şi nişte urcioare cu apă, pe care suntem gata să le împărţim cu dumneavoastră.

— Eu am tot ce-mi trebuie!

— Noi, cei din Locaşul Adevărului, n-am putea spune acelaşi lucru. Nu avem miere, care îmi este atât de necesară pentru îngrijirea bolnavilor şi a răniţilor.

— Toată producţia mea aparţine statului, nu vă pot da nici măcar un gram.

Paneb puse jos sacul şi urcioarele.

— Nu faceţi niciodată vreo excepţie? întrebă el.

— Aproape niciodată... Doar când e ceva urgent.

— În cazul nostru, e foarte urgent, preciză femeia înţeleaptă, cu blândeţe.

— Şi totuşi, nu e tocmai legal...

Dintr-un buzunar al rochiei, Clara scoase un mic lingou care străluci în soare.

— Aurul confreriei în schimbul aurului produs de albine.

— Pot... pot să-l ating?

Îndoiala lui Boti se risipi: era, cu adevărat, aur.

— Zece borcane mari cu miere v-ar fi de ajuns?

— Douăsprezece, pretinse Paneb.

Apicultorul fu de acord.

— Aş vrea să le verific calitatea, adăugă Clara.

— V-aţi putea îndoi de calitatea mierii mele? se indignă Boti.

— Am nevoie şi de lăptişor de matcă, de polen şi de propolis, care vindecă numeroase infecţii şi inflamaţii. Aveţi aceste produse?

— Drept cine mă luaţi? Nimeni nu cunoaşte mai bine decât mine comorile albinelor!

Apicultorul nu se lăuda; nu-i scăpase nicio bogăţie a stupului şi-i aduse femeii înţelepte toate aceste produse, pe care le păstra în borcane sigilate şi etichetate.

— De ce nu mai livrează statul miere Locaşului Adevărului?

— Economie de război, spuse Clara; regele Amenmes are grijă mai întâi de soldaţi.

— Acest lingou cu care îmi plătiţi marfa... Provine chiar din satul vostru?

— Noi trăim o viaţă secretă, aminti femeia înţeleaptă.

— Eu sunt fericit să strâng pulberea de aur pe care mi-o aduc dragele mele albine şi trăiesc fericit, aici, singur cu ele, departe de certuri şi de ambiţii; singurii oameni pe care-i văd sunt paznicii care vin să-mi ia recolta şi nu schimbăm decât câteva cuvinte. N-am vorbit niciodată atât de mult ca acum.

Boti deschise un stup vechi şi scoase un borcan mic cu gâtul lung.

— Iată capodopera mea; hotărâsem să n-o arăt nimănui, dar pentru că sunteţi femeia înţeleaptă din Locaşul Adevărului... O să vă fie de mare folos, veţi vedea! Cu ea veţi vindeca afecţiuni grave!

— Cum v-aş putea mulţumi pentru un asemenea dar?

— Mi-aţi oferit o avere şi am avut norocul să vă cunosc şi să văd lumina pe care o răspândiţi în jur... Ce-aş putea să-mi doresc mai mult?

Pentru câteva clipe, apicultorul îşi dori să facă parte din corpul auxiliarilor şi să se instaleze cu stupii lui lângă sat; dar numai aici, în singurătatea arzătoare a deşertului, îşi învăţase meseria şi graiul albinelor. Şi tot aici, protejatele sale produceau cea mai bună miere din tot Egiptul.

☥ Capitolul 48

Sethi prindea încet putere, dar nu mai era deloc interesat de treburile statului, de acestea ocupându-se regina Tausert şi cancelarul Bay. Rămânea totuşi faraonul, şi nici marea soţie regală, nici cancelarul n-ar fi putut lua vreo iniţiativă privind viitorul ţării fără acordul obligatoriu al stăpânului celor Două Regate.

În urma zilelor petrecute la templul lui Hathor, Sethi se obişnuise cu meditaţia; aceasta îl făcea să rămână în sanctuarul lui Amon mult timp după celebrarea ritualului dimineţii. Asista la depunerea ofrandelor, atunci când preoţii veneau să mănânce din hrana sfinţită prin energia divină, distribuind apoi restul numeroşilor meseriaşi care munceau în templele capitalei.

Regele lua masa adeseori cu marele preot al lui Ptah; împreună, evocau creaţia prin Cuvânt, a cărui putere pătrundea în inima şi în mâinile artizanilor, pentru ca aceştia să înalţe locaşuri ale divinităţilor. Sethi nu-i mai primea în audienţă nici pe miniştri, nici pe curteni; regina era aceea care îi primea pe ambasadori, aducându-le la cunoştinţă faptul că relaţiile comerciale se desfăşurau la fel ca înainte.

Pe la mijlocul după-amiezei, Sethi petrecea o oră sau două în biroul său, pentru a examina documentele pregătite de Bay, singurul demnitar cu care accepta să se întreţină, din când în când.

Primul papirus conţinea un plan amănunţit de mobilizare generală şi de mişcare a armatelor din Nord.

— Vreţi să mă ascultaţi, Maiestate? întrebă cancelarul.

— Vrei să-mi vorbeşti iar de război?

— N-aveţi, oare, datoria să recuceriţi Teba şi Egiptul de Sus?

— În fiecare zi, îl venerez pe Amon în liniştea sanctuarului din Pi-Ramses, dar niciodată nu-mi inspiră gânduri războinice.

— Şi eu am oroare de un război civil, Maiestate; de aceea, planul pe care vi-l propun prezintă imensul avantaj de a-l evita, permiţând totodată reunificarea ţării, dorită de orice egiptean.

— După câte înţeleg, acest plan îl priveşte în întregime pe generalul Mehy.

— Este adevărat, Maiestate, dar eu nu mă îndoiesc de fidelitatea lui faţă de noi, fapt pe care l-a dovedit în repetate rânduri.

— Să admitem că ai dreptate, Bay... Uiţi totuşi că generalul ar putea fi manipulat de Amenmes.

— În ce fel, Maiestate?

— Presupune că fiul meu Amenmes a înţeles că Mehy nu-l sprijină decât aparent... Va lăsa să se desfăşoare planul propus de tine, îl va suprima pe general, apoi va ordona trupelor tebane să ne extermine armatele, încrezătoare şi prinse în capcană. Un masacru şi un dezastru... Asta vrei tu pentru ţară?

— Bineînţeles că nu, Maiestate, dar va fi Amenmes atât de viclean?

— Subestimarea adversarului este o greşeală de neiertat. Dacă fiul meu s-a aruncat în aventura asta înseamnă că simte că are stofă de şef; şi, dacă nu se înşală, ştie cum să lupte împotriva noastră. Nu crezi, cancelare, că urmând strategia ta am cădea într-o capcană mortală?

Luciditatea monarhului îl făcu pe Bay să renunţe la toate argumentele.

— Vă mulţumesc că mi-aţi deschis ochii, Maiestate; dar chiar credeţi că e bine să renunţăm la o intervenţie militară?

— Desigur.

— Aşadar, îl lăsaţi pe Amenmes să creadă că e triumfător şi că Egiptul de Sus îi aparţine?

— Devenind prea sigur de acest triumf, va deveni chiar el agresorul, atrăgându-şi mânia zeilor. Aceştia vor şti, mai bine decât mine, să-l pedepsească pentru revolta sa.

☥

De îndată ce ajunsese acasă, femeia înţeleaptă îşi examinase bolnavii, a căror stare, din fericire, nu se agravase. Mulţumită mierii lui Boti, putuse să le dea îngrijirile necesare, cu convingerea că vindecarea lor va fi completă.

Cât despre Paneb, fusese înhăţat de scribul Mormântului.

— Ceva incidente?

— Ar fi chiar aşa de interesant s-o ştiţi?

Kenhir se încruntă.

— Te pomeneşti că i-ai zdrobit ţeasta nefericitului Boti pentru a-i lua mierea?

— În această privinţă, nimic grav de semnalat; apicultorul a fost dornic să ne ajute!

— Dacă nu el, atunci cine te-a necăjit?

— Chiar nu bănuiţi?

Bătrânul scrib lăsă penelul şi-l privi pe colos drept în ochi.

— Sunt unele comportări care mă scot din sărite, printre ele ipocrizia. Dacă ai ceva să-mi reproşezi, spune-mi-o în faţă, fără ocolişuri!

Paneb roşi.

— Am fost atacaţi de trei tâlhari, probabil libieni.

— Eu te-am avertizat că drumul mierii este primejdios.

— Ne-au urmărit, de parcă ar fi ştiut unde mergem.

Faţa scribului Mormântului se întunecă.

— Îndrăzneşti să mă acuzi că v-am trimis în gura lupului, pe tine şi pe femeia înţeleaptă? Îndrăzneşti chiar să mă acuzi că m-am gândit, măcar o clipă, la înfăptuirea acestei crime?

Mânia bătrânului scrib îl întinerea cu douăzeci de ani.

— V-am bănuit, ce-i drept, şi aveam chiar motive s-o fac!

— Ce motive, Paneb?

— Prea mult risc şi refuzul de a-mi da o armă pentru a mă apăra.

— N-ai înţeles că era în interesul tău şi al Locaşului Adevărului? Sunt om bătrân, dar mă mai simt încă în stare să te trăsnesc în creştet cu bastonul!

Ameninţător, Kenhir se ridică.

— Dacă mă atacaţi, mă voi apăra, îl preveni Paneb.

Scribul Mormântului nu luă în glumă acest avertisment.

— Dacă nu eşti laş, Paneb, spune-mi gândurile tale până la capăt şi ucide-l pe criminalul pe care-l ai în faţa ta.

Colosul îşi încleştă pumnii.

— Loveşte, îi ceru scribul Mormântului. De ce eziţi, din moment ce sunt cel mai nemernic dintre trădători?

Paneb se apropie de Kenhir, care continua să îl fixeze cu privirea.

— De acord, sunteţi nevinovat! Dar trebuia să verific!

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Siguranţa pe care o aveţi în ochi. Nu aveţi privirea unui om care s-o fi trimis la moarte pe femeia înţeleaptă. Dar, dacă aţi reuşit să mă păcăliţi, Kenhir, o să mai daţi de mine şi nu vă voi mai acorda nicio şansă.

☥

Serketa îşi scoase hainele de ţărancă şi îşi desfăcu părul ascuns sub peruca grosolană; apoi, fugi în sala de baie, unde două servitoare o îmbăiară şi o parfumară.

Încă nu se îmbrăcase, când generalul Mehy dădu buzna în camera ei, în timp ce-şi alegea o rochie mulată pe trup.

— Ieşi afară, îi ordonă el.

Serketa simula pudoarea, acoperindu-şi sânii cu un şal.

— Din nefericire, nu am veşti bune, dragul meu. M-am dus de trei ori la locul de întâlnire, dar n-am găsit pe nimeni!

— Tâmpiţii ăştia de libieni nu vor mai veni. O patrulă a paznicilor deşertului le-a găsit cadavrele, nu departe de drum!

— I-au găsit pe toţi trei! se miră Serketa. Erau totuşi nişte flăcăi zdraveni... Şi-au îndeplinit măcar o parte din misiune?

— Femeia înţeleaptă şi Paneb s-au reîntors în sat vii şi nevătămaţi, iar tânărul colos era foarte împovărat.

— Doar el singur a învins trei agresori, spuse soţia lui Mehy, plină de admiraţie. Ce păcat că omul ăsta nu e în slujba noastră! Dar poate că nu trebuie să disperăm...

— Mă tem că femeia înţeleaptă şi-a extins magia asupra lui Paneb, sporindu-i puterea. Imbecilii ăia trei aveau o părere prea bună despre ei.

Serketa mângâie obrazul generalului.

— Acest eşec e supărător, dar tu ai griji mai mari, nu-i aşa?

— Aşa e, scumpa mea!

— Amenmes s-o fi temând de tine?

— Nu, eu sunt cel care nu mai am niciun pic de încredere în el.

— Ţi-am spus eu, n-are nicio prestanţă! Crezi că are de gând să implore iertarea tatălui său?

— Dacă se izolează astfel, în continuare, ideea l-ar putea ispiti. Şi-a îndepărtat consilierii şi chiar eu trebuie să-i cer audienţă ca să-i pot vorbi. Amenmes vrea să ia singur hotărâri şi să domnească tot singur... Dacă e atât de nebun încât să trimită trupele tebane pentru a lua Nordul cu asalt, cum aş putea eu să-l fac să renunţe?

— Ar fi fatal să nu-i dai ascultare... Dar nu voi permite nimănui, nici chiar lui Amenmes, să-ţi ameninţe ascensiunea.

— Ai putea îndrăzni să ataci un faraon, dulceaţa mea?

— Fiecare dintre noi va trebui să admită, în cele din urmă, că Sethi e singurul faraon legitim, iubitul meu drag!

☥

La apusul soarelui, Paneb plecase către marele siloz cu grâne, unde fiul său organizase un concurs de lupte, pe care era sigur că-l va câştiga.

La vederea colosului, băieţii se risipiră, dorind să ajungă acasă cât mai repede, iar Aperti îşi luă picioarele la spinare, sperând să obţină, încă o dată, indulgenţa mamei sale, aceea care îl proteja contra mâniei tatălui.

Paneb era însă hotărât să-l pedepsească şi de această dată; deodată, zări o lumină ciudată, pe creasta celui mai înalt deal din vest.

Un foc!

Traversă necropola şi se căţără înspre locul de unde urcau flăcările către cerul de lapislazuli. Nimeni n-avea voie să aprindă un foc în acel loc; probabil că pictorul vă trebui să-i ia de urechi pe băieţandrii care o făcuseră şi să-i predea părinţilor lor.

Din umbră, ţâşni un bărbos cu picioarele scurte, cu mască de leu, marcată de sprâncene groase şi cu un păr mare şi buclat.

— Eu sunt Bes Iniţiatorul, spuse el, scoţând limba înainte de a izbucni în râs. Eşti destul de curajos să mă urmezi?

Cu paşi mari, Bes porni pe poteca ce urca spre strâmtoare. Colosul nu ezită decât o clipă, apoi îl urmă.

☥ Capitolul 49

Bes Iniţiatorul trecu prin strâmtoare şi coborî în Valea Regilor. Mirat, Paneb continuă să-l urmeze şi ajunse la intrarea în „marea câmpie”, păzită de un ritualist care purta masca lui Anubis.

Cu un gest larg, îl invită pe colos să-i treacă pragul.

Purtând în mână o torţă, Bes trecu prin faţa locului de veci al lui Ramses cel Mare, apoi se îndreptă către cel al lui Amenmes, dar nu se opri aici. Fără să se întoarcă, porni pe o potecă ce şerpuia în jos, către Vale.

Paneb crezu că ghidul său îl conducea într-o fundătură, căci poteca se îngusta tot mai mult, pe măsură ce înainta către faleză.

Bes dispăru, dar pictorul mai zărea încă lumina torţei, la vreo zece metri în jos. Când se apropie de perete, desluşi o scară de frânghie, pe care se căţără până la intrarea unui cavou, în faţa căruia ardeau patru făclii.

De o parte şi de alta, paznici cu cap de vultur, de crocodil, de leu şi de scorpion, care-şi scoaseră cuţitele, ameninţându-l pe Paneb şi împiedicându-l, astfel, să înainteze.

— Eu sunt stăpânul spaimei, declară vulturul, şi să ştii că te afli în faţa uşii secrete a camerei ascunse. Dacă îndrăzneşti să intri, vei descoperi o viaţă nouă, dar numai cu condiţia să simţi chemarea luminii. Dar bagă de seamă, Paneb: inima să-ţi fie deschisă!

— Daţi-vă la o parte!

Nici măştile paznicilor şi nici armele lor nu-l speriau pe colos. Dacă ei ar fi refuzat să i se supună, el ar fi trecut cu forţa.

— Asemenea soarelui care moare seara, îi spuse leul, va trebui să străbaţi noaptea, să înfrunţi încercări înspăimântătoare şi să renaşti o dată cu sosirea dimineţii. Vei avea forţa şi curajul să vezi lumina în întuneric?

Paneb le arătă ochiul şi inima pe care le purta drept amulete; paznicii îşi puseră cuţitele la loc.

În interiorul cavoului, fu aprinsă o torţă şi un drum se arătă în întuneric.

Paneb trecu printr-o uşă îngustă şi ajunse într-un coridor lung de vreo zece metri, care cobora în stâncă, îngustându-se.

Artizanul se opri pe prima treaptă a unei scări foarte abrupte, care ducea la un al doilea coridor, întrerupt de un puţ larg, luminat de o torţă. Pe tavanul acestei peşteri a lui Nun, energia primordială, erau pictate stele.

Paneb trecu prin puţ cu ajutorul unei sănii de lemn puse invers, apoi pătrunse într-o sală mică, cu doi stâlpi, ai cărei pereţi erau ornaţi cu şapte sute şaptezeci şi cinci de figuri ciudate, care evocau multiplele moduri de manifestare a luminii. Pictorul pierdu cu desăvârşire noţiunea timpului; zăbovea în faţa acestor forme ascunse în „camera secretă a reunirii totale” şi încerca să le asambleze într-o viziune globală; dar simţi că-i

lipseşte cheia acestei rezolvări. O nouă lumină strălucea, atrăgându-l, în unghiul de nord-vest al încăperii.

O altă scară cobora în a doua sală ce avea doi stâlpi dreptunghiulari, mai mare decât prima.

Când Ched Salvatorul şi Turcoaza aprinseră torţele, totul fu cuprins de vrajă.

Paneb se afla parcă în interiorul unei cărţi, al cărei text era scris pe pereţi; aici i se dezvăluia, prin hieroglife şi scene simbolice, conţinutul integral al „matricei creaţiei”, locul în care stelele se nasc în fiecare clipă.

Lângă sarcofagul din gresie roşie, pictat şi aşezat pe un soclu de alabastru, se aflau maestrul de operă şi femeia înţeleaptă.

Ched Salvatorul îşi luă discipolul de mână şi-l conduse în călătoria pe care, în fiecare noapte, o făcea corabia solară, în lumea subterană.

Primei uşi desenate pe perete, cea a Soarelui-Apune, îi corespundea prima oră.

— Ce vezi, Paneb?

— Vad un şarpe înspăimântător, de care trebuie să mă feresc, şi corabia soarelui, ce nu poate fi întreruptă din drumul ei.

— Fie ca spiritul tău să se avânte în acest univers!

Colosul simţea că parcurge un ţinut vast şi liniştit, înainte de a intra în ora a doua, în care străbătea o câmpie luxuriantă, scăldată într-o muzică dulce. Ieşind din aceste ţinuturi ale fericirii, pătrunse în ora a treia, răcorită de o briză binefăcătoare.

— Aici are loc împreunarea lui Ra, lumina cerului, cu Osiris, cea a lumii subterane, îi explică Ched; datorită ei, umbrele malefice sunt imobilizate, iar neantul dispare.

Paneb trăise clipe de o linişte nesfârşită; dar confruntarea cu ora a patra îl smulse din beatitudinea sa. Pe perete, erau reprezentate coborârea sarcofagului şi trecerea corăbiei solare printr-un ţinut pustiu, lipsit de apă; totul se petrecu de parcă tânărul colos îşi încorda muşchii, pentru a opri înaintarea corăbiei.

— Intră în peştera naşterii, fecundată de soarele orei a cincea! îi ordonă Ched; aici este păstrat oul de lumină, care conţine multiplele forme ale vieţii.

La ora a şasea, spiritul lui Paneb îşi adună energiile risipite, pentru a-l putea înfrunta, la ora a şaptea, pe cumplitul şarpe

Apophis, care încerca să bea apa fluviului, împiedicând, astfel, înaintarea corăbiei. Dar era ţintuit la pământ de cuţite, nemaiputând face niciun rău.

În acel moment, pictorului îi ieşi în faţă un alt şarpe, unduindu-se cu repeziciune, incarnarea vieţii ce însufleţeşte toate lucrurile; şi, după ce contemplă stelele zodiacului, sub cele douăsprezece forme masculine ale sale şi cele douăsprezece feminine, Paneb traversă ora a opta, în care auzi vocea fiinţelor dedincolo: ţipătul unui şoim, ciripitul unei păsări, mieunatul unei pisici şi zumzetul albinelor.

— La ora a noua, spuse Ched, mumia se înalţă, Osiris învinge întunericul şi se naşte sufletul-pasăre.

La ora a zecea, Paneb descoperi scarabeul care rostogolea înaintea lui globul noului soare ce avea să răsară; apoi înotă în apele oceanului ceresc, în care simţi că respiră cum n-o mai făcuse niciodată.

Şi ce bucurie, la ora a unsprezecea, să asiste la înfrângerea duşmanilor luminii, cu capul tăiat, aruncaţi pe jăratic; în acele momente, se iveau şarpele ceresc şi cei doi ochi atotvăzători, datorită cărora privirea îi deveni mai pătrunzătoare.

— La ora a douăsprezecea, spuse Ched, vei contempla atât noul soare, puternic printre stele, cât şi naşterea ta. În acest fel ai străbătut tu cele douăsprezece ţinuturi ale spaţiului secret, în care corabia pluteşte, de la Apus la Răsărit, de la moarte la înviere.

☥

Cele douăsprezece ore se scurseseră într-o clipită. Paneb, aşezat în faţa uşii închise a sanctuarului în care trăise noaptea luminoasă a sufletului, admira discul solar care domina cerul albastru.

Acum, când participase la formarea sa, etapă cu etapă, îl cunoştea din interior. De acum înainte, la fiecare sfârşit al zilei, îl va însoţi pe poarta Apusului, făcând călătoria primejdioasă către Răsărit.

Paneb îşi amintea clipele grele prin care trecuse atunci când dorea cu ardoare să devină pictor şi să fie primit în Locaşul Adevărului, fără nicio speranţă de reuşită; refuzând să se lase pradă descurajării, îşi urmase instinctul care-i spunea că destinul său îl va purta aici, şi nu în altă parte.

Maestrul de operă, femeia înţeleaptă şi ritualiştii reveniseră în sat; numai Ched Salvatorul rămăsese la poalele falezei, aşteptându-şi discipolul.

— Aş fi fost în stare să rămân aici până la moarte, îi mărturisi Paneb.

— Încă n-ai ajuns la capătul descoperirilor tale.

— Ce-aş mai putea spera altceva?

— Ca mâna ta să creeze tot ce a perceput spiritul. Crezi că asemenea secrete ţi-au fost revelate doar ca să te complaci într-un vis de adolescent?

— Îmi voi distruge picturile şi o voi lua de la capăt!

— În niciun caz, berbec dezlănţuit! După câte îmi dau seama, mândria nu te-a părăsit încă; cum poţi presupune că te-aş fi lăsat să faci o muncă nedemnă de confreria noastră? Dorind, fără încetare, să înveţi, în ciuda caracterului tău rebel, mâna ta ştia ceea ce spiritul ignora. Mulţumită acestei iniţieri, devii puţin mai conştient de amploarea sarcinii noastre; dar drumul pe care-l mai ai de parcurs nu este deloc mai uşor decât cel al corabiei solare!

— Ne aflam în mormântul lui Thutmosis al III-lea, nu-i aşa?

— El este cel care a dat un sens acestei cărţi a învierii, ale cărei pagini le-ai citit, desenate pe pereţii acelei încăperi ovale în formă de cartuş, unde e scris numele său.

— Chiar şi sarcofagul lui are această formă, adăugă Paneb.

— Ai călătorit în interiorul fiinţei lui Pharaon, identificat el însuşi cu soarele. Puţine fiinţe au avut acest noroc; încearcă să fii demn de el!

— De ce te îndoieşti de mine? se revoltă Paneb.

— Pentru că viaţa ne rezervă, în mod fatal, încercări care ne fac să ne prăbuşim de sus. Iar pentru tine, căderea va fi mult mai gravă decât pentru alţii; când se va ivi nenorocirea, aminteşte-ţi de victoria ta asupra demonului întunericului.

☥ Capitolul 50

Când Paneb trecu pragul casei sale pentru a coborî în prima odaie, constată de îndată că se făcuse curăţenie generală şi că aerul era parfumat.

La intrarea în a doua încăpere, în care trona stela dedicată strămoşilor, se afla Uabet cea Pură, machiată, îmbrăcată în rochia albă a preoteselor lui Hathor şi împodobită cu colierul de cornaline şi de jasp roşu, primit în dar de la soţul său. Demnitatea ei îl impresionă pe colos şi fu surprins când o văzu înclinându-se în faţa lui.

— Ştiu că ai făcut călătoria nocturnă a soarelui, spuse gingaşa femeie blondă, şi că nu mai eşti acelaşi ca înainte. La foarte puţini locuitori ai satului li s-a îngăduit să cunoască acest mister; iată de ce îţi aduc un omagiu!

Colosul îşi luă soţia în braţe, cu tandreţe.

Uabet tremura.

— Spiritul tău a străbătut ţinuturi pe care eu nu le cunosc şi pe care nu le voi cunoaşte vreodată, spre deosebire de Turcoaza, dar nu sunt nici tristă, nici geloasă, afirmă Uabet. Ched Salvatorul te-a ales ca discipol, maestrul de operă, ca fiu adoptiv, şi e normal să-ţi continui drumul pentru a deveni pictorul-şef al confreriei. Eu nu sunt decât o simplă gospodină, dar te iubesc din toată fiinţa mea. Iar tu, desigur, vei pleca!

Paneb o luă în braţe şi o duse în camera lor, la fel de îngrijită ca şi restul casei. Până şi cuieraşele păreau noi.

Ţinându-şi soţul de după gât şi cu capul pe pieptul său, Uabet cea Pură abia îndrăznea să-şi manifeste sentimentele.

— Mi-e teamă, Paneb, mi-e atât de teamă că nu sunt demnă de tine!

O puse pe pat şi se aşeză lângă ea, mângâind-o.

— Am trecut cu bine o etapă, e adevărat, dar rămân un artizan ca toţi ceilalţi şi n-am niciun motiv să te părăsesc. Fără tine, aş fi trăit într-o magherniţă neîngrijită, din care scribul Mormântului m-ar fi dat afară. Cine, mai mult decât tine, mi-a permis să muncesc fără grijă?

— Aşadar... ţi-am fost de folos?

— Cum te-ai putea îndoi de asta, măcar o secundă?

— Mă accepţi aşa cum sunt?

— Doresc, mai ales, să nu te schimbi!

— Rămâi... rămâi cu mine, aici?

— Cu o singură condiţie, Uabet: ca niciodată să nu te mai prosternezi în faţa mea. De acest omagiu nu sunt demni decât zeii, faraonul, maestrul de operă şi femeia înţeleaptă.

Fără grabă, Paneb îi scoase colierul şi-i lăsă în jos bretelele rochiei albe.

— Te iubesc în felul meu, îi mărturisi el, şi, desigur, nu-ţi ofer cea mai mare dintre iubiri... Mai degrabă tu eşti îndreptăţită să pleci şi să-ţi găseşti un alt soţ.

Goală şi dornică de dragoste, Uabet îi zâmbi.

— Am o idee mai bună... Te-ai bucura să avem un al doilea copil?

— Ai mai avea putere să-l porţi?

— M-am sfătuit cu femeia înţeleaptă... Crede că nu mi se poate întâmpla nimic rău.

— Dăruieşte-mi o fetiţă care să-ţi semene!

— Îi voi ruga pe strămoşi să ne îndeplinească dorinţa.

Uabet, atât de fragilă, dar atât de hotărâtă... Colosul oiubi cu tandreţe, dăruindu-i toată dragostea de care era în stare.

☥

Ched Salvatorul oferise un banchet în onoarea lui Paneb, pe care artizanii din ambele echipe începuseră să-l privească altfel. Până şi Nakht cel Puternic şi Fened Nasul îi recunoscuseră calităţile de pictor şi înţelegeau de ce maestrul de operă şi femeia înţeleaptă îl adoptaseră; la tehnica pe care o stăpânea întrutotul, se adăuga o viziune extraordinară, care se adapta la fiecare tip de operă şi la orice loc ce trebuia decorat. Cei trei desenatori, Gau cel Exact, Unesh Şacalul şi Pai Pâinică-Bună nu contestau talentul colegului lor, deşi era mai tânăr decât ei, şi-l considerau deja viitorul patron al atelierului lor.

— Te caută cineva la poarta principală, îi spuse Nefer lui Paneb.

— Eşti sigur că pe mine mă caută?

— Foarte sigur.

— Cine e?

— Paznicul nu-l cunoaşte.

— Şi ce vrea de la mine?

— N-o vei afla decât dacă stai cu el de vorbă.

— Nu poţi să-mi spui mai mult?

— Dacă şeful Sobek l-a lăsat să treacă înseamnă că nu prezintă nicio ameninţare.

Intrigat, Paneb ieşi din sat.

În faţa porţii se afla un măgar. De culoare gri-deschis, cu botul şi pântecele albe, cu ochi mari şi negri, la fel de mobili ca

urechile fine, cu nările largi, măgăruşul era un adevărat atlet care, după câte se vedea, nu putea cântări mai puţin de trei sute de kilograme.

Pe spinare purta un scaun gol, legat cu o chingă.

— Aici stătea cineva? întrebă Paneb.

— Unul dintre cei cinci ţărani care muncesc pentru mine, îi explică Nefer. Atunci când am cumpărat acest măgar, îl prevenisem, totuşi: Vântul Nordului nu suportă pe nimeni în spinare. După cum vezi, cunoaşte deja drumul către Locaşul Adevărului.

Mândru şi sfios, patrupedul îl privea fix pe Paneb.

— Iată darul meu pentru distincţia pe care ai primit-o, îi preciză maestrul de operă. Vântul Nordului se trage dintr-o rasă aparte, deosebită prin robusteţe şi inteligenţă. N-are un caracter mai plăcut decât al tău, dar sper că vă veţi înţelege.

— E minunat...

— Un cap de familie trebuie să se gândească la agonisirea unor bunuri, mai ales atunci când soţia lui aşteaptă un al doilea copil.

— Uabet ţi-a spus ceva?

— Clara o va supraveghea îndeaproape şi sarcina va decurge normal. Vântul Nordului va merge pe domeniul meu şi-ţi va aduce produsele de care vei avea nevoie, dar şi unele raţii livrate de stat. Va fi de ajuns să-i explici ce vrei de la el.

Cu botul său umed, Vântul Nordului atinse mâinile colosului, îl adulmecă îndelung, apoi începu să ragă atât de tare, încât mulţi dintre săteni veniră în fugă să vadă ce se întâmplă.

— Crezi că mă acceptă?

— Mângâie-l pe cap!

Încercarea fu încununată de succes. Foarte mulţumit de acest semn de dragoste, măgarul se frecă de noul său stăpân, gata să-l doboare.

☥

După o lungă aşteptare, generalul Mehy era, în sfârşit, autorizat să intre în marea sală de audienţe a palatului din Karnak, unde regele Amenmes, aşezat pe un tron din lemn aurit, privea coloanele, cu ochi goi.

De mai mult de două luni, nu mai convocase nicio întrunire. Vizirul lui, un înalt funcţionar blazat, rezolva treburile curente,

primind totodată doleanţele demnitarilor, pe care atitudinea monarhului îi irita şi îi îngrijora.

Înclinându-se, Mehy constată că Amenmes slăbise şi că obrajii săi se scobiseră în mod spectaculos. Nu mai rămăsese nimic din tânărulcuceritor, căruia îi plăcea să călărească îndelung prin deşert şi visa să devină un mare faraon.

— Spuneţi repede, generale; nu vă pot acorda prea mult timp!

— Am datoria să vă aduc la cunoştinţă temerile mele, Maiestate!

— Război şi sânge... Doar la asta vă gândiţi, generale, şi rău faceţi! Violenţa nu duce la nimic bun! Tatăl meu n-a atacat Sudul, iar eu nu voi ataca Nordul, chiar dacă hotărârea mea displace militarilor lacomi de măcel!

— Singurul meu scop e să vă asigur securitatea.

— Nu mă mai luaţi drept un neghiob, Mehy! Izolându-mă în acest palat, n-am pierdut nici măcar o secundă, ba dimpotrivă. Am reuşit, în sfârşit, să ies din vârtejul în care eram prins de câţiva ani, în mod stupid, şi să mă retrag atât cât trebuie. În jurul meu, planează vulturii, care nu vor decât să mă jefuiască, pentru a se bucura de bucăţica lor de putere; sunteţi unul dintre ei, generale!

— Nu, Maiestate, nu merit o asemenea acuzaţie! Sunt soldat şi administrator, şi nu eu sunt cel care are iniţiative. Aş fi foarte bucuros dacă mi-aţi ordona să-mi pun trupele tebane în slujba păcii, dar trebuie să vă spun că moralul lor a scăzut mult, pentru că plata soldei a întârziat câteva zile. Asemenea incidente sunt foarte rare; oamenii se tem că nu vor mai fi plătiţi!

Mânia lui Amenmes se potoli.

— De ce această neregulă, generale?

— I-am adresat vizirului o plângere şi mi-a explicat că economia de război necesită mulţi bani şi astfel s-ar produce un dezechilibru. Dacă doriţi să evitaţi o criză gravă, ar trebui să trimiteţi la câmp cea mai mare parte dintre ţăranii mobilizaţi.

— Sunteţi de acord cu această măsură?

— Capacitatea noastră defensivă ar scădea în mod considerabil. În cazul unui atac al armatelor din Nord, nu garantez că voi rezista cu un efectiv redus.

Amenmes se ridică şi se sprijini de o coloană, ca şi când contactul cu piatra îi reda puţină energie.

— Poate că tatăl meu pregăteşte o puternică ofensivă, asta luându-i mult timp... Dacă află că Teba îşi pierde puterea şi că sistemul nostru de apărare se destramă, nu va mai ezita!

— De ce să nu rechiziţionăm bogăţiile acolo unde se află, Maiestate?

Regele nu părea să înţeleagă.

— Fiţi mai explicit, generale!

— Poate că nu e decât o legendă, dar se pare că maestrul de operă din Locaşul Adevărului e capabil să fabrice aur. Ne-ar fi util pentru rezolvarea problemelor actuale.

Amenmes închise ochii pentru câteva clipe.

— Vreţi să vă ocupaţi, personal, de această acţiune, generale?

— Face parte din sarcinile vizirului, Maiestate!

☥ Capitolul 51

— Şefu', se apropie vreo sută de soldaţi!

— Fiecare la postul lui! ordonă Sobek.

Cu o iuţeală impresionantă, paznicii nubieni executară o manevră repetată adeseori, în timp ce şeful lor ieşea din fortul al cincilea, pentru a întâmpina trupa.

Aceasta se opri la vreo zece metri de atletul negru. Din primul car, coborî un tânăr ofiţer, care-l salută pe Sobek:

— Eu comand escorta vizirului!

— Vă este interzisă intrarea în Locaşul Adevărului.

— Mie, da, însă nu vizirului, căci el are mandatul faraonului!

Ofiţerul îi arătă şefului Sobek papirusul pe care Amenmes îşi pusese sigiliul.

— Aşteptaţi aici... Trebuie să mă consult cu scribul Mormântului.

— Vizirul nu prea are răbdare!

— Iar oamenii mei sunt cam nervoşi, i-o întoarse Sobek; dacă înaintaţi, vor trage!

☥

Kenhir nu-şi terminase micul dejun pe care i-l servise Niut cea Neobosită, dar se pierduse în visare, înainte de a scrie în *Jurnalul Mormântului*. De la căsătoria lor, Niut îl obliga să

consume cereale fripte şi smochine dulci ca mierea, fără a uita de prăjitura rotundă cu umplutură de curmale.

Datorită acestui regim, la care se adăugau mese de o calitate remarcabilă, bătrânul scrib trăia o a doua tinereţe. Trebuia totuşi să lupte pentru a obţine o cantitate rezonabilă de bere slabă şi o cupă de vin, cel puţin o dată la trei zile, sub privirea atentă a lui Niut, care nu admitea beţia.

— Se anunţă un necaz serios, anunţă Sobek: vizirul pretinde să-i deschidem porţile.

— Ce caută ăsta aici... Până astăzi, nu era decât o fantomă!

— E însoţit de vreo sută de soldaţi şi pare că se grăbeşte. Pot să-l poftesc afară?

— Din păcate, nu; are mandatul regelui!

Fără grabă şi sprijinindu-se în baston, Kenhir merse până la al cincilea fort. Tot atât de bătrân ca el, vizirul stătea în răcoarea unei umbrele mari, ţinute de un soldat.

— Sunteţi scribul Mormântului?

— De ce n-am fost anunţat de sosirea voastră?

— Este un caz urgent, după cum spune faraonul Amenmes.

— Care vă este misiunea?

— Să stau de vorbă cu maestrul de operă.

— Tocmai se pregăteşte să plece în Valea Regilor, pentru a lucra la locul de veci al faraonului. Reveniţi peste opt zile!

— Amenmes vrea un răspuns urgent. Dacă îmi opuneţi cea mai mică rezistenţă, dau ordin trupei să intre cu forţa şi să-l captureze pe maestrul de operă.

Dacă ar fi spus că singurul monarh legitim era Sethi al II-lea şi că documentul semnat de Amenmes n-avea nicio valoare, asta ar fi dus la o înfruntare sângeroasă; Kenhir încercă să câştige timp.

— Ce aşteptaţi de la maestrul de operă?

— Misiunea mea e strict confidenţială.

— Eu sunt scribul Mormântului şi reprezentantul statului în acest sat. În această calitate, trebuie să fiu informat de tot ce se petrece aici.

— Nu pot vorbi decât cu maestrul de operă!

Kenhir îşi dădu seama că n-o va putea scoate la capăt.

— Sunteţi autorizat să intraţi, dar nu voi permite nici unui soldat să vă însoţească.

— De acord!

Cei doi bărbaţi se îndreptară către poarta cea mare a satului.

Paznicul se ridică, îngrijorat să vadă un străin alături de scribul Mormântului.

— Poţi să deschizi, îi spuse Kenhir.

Pătrunzând în satul interzis, vizirul simţi o emoţie ciudată. Ce va putea descoperi în această lume plină de mister, în care lua naştere veşnicia faraonilor?

Un colos înarmat cu un târnăcop îl întâmpină, în timp ce un câine negru îşi arăta colţii şi o gâscă dolofană ameninţa să-i ciugulească „puţin" pulpele.

— Aşteptaţi aici, îl sfătui Kenhir; mă duc să-l anunţ pe maestrul de operă.

Niut cea Neobosită îi anunţase pe săteni de apariţia acestui intrus, aşa că fiecare intrase în casă, închizând uşa.

Cufundat în linişte, Locaşul Adevărului părea părăsit.

Vizirul nu îndrăznea să mişte.

— Cine eşti tu? îl întrebă el pe Paneb.

— Asta e secret şi... nu ne plac flecarii.

Vizirul nu insistă şi aşteptă întoarcerea scribului Mormântului.

— Urmaţi-mă, spuse Kenhir.

Paneb, câinele şi gâsca îl escortară pe trimisul lui Amenmes până la micul palat al lui Ramses cel Mare, ce avea uşa deschisă, făcând să se vadă o trecere al cărei sol era acoperit cu dale.

— Intraţi singur!

Vizirul descoperi o sală, ale cărei picturi îl prezentau pe rege aducând ofrandă lui Hathor, în mijlocul unui decor din viţă de vie şi ciorchini de struguri. Pătrunse apoi într-o încăpere cu boltă, în care Nefer cel Tăcut era aşezat în poziţia scribului.

— Sunteţi... maestrul de operă al confreriei?

— Sunteţi trimis de rege?

— Întocmai. Misiunea mea e deosebit de delicată, dar are un caracter oficial. Vorbesc în numele lui Amenmes şi vă amintesc că-i datoraţi supunere.

— N-am uitat că Pharaon este stăpânul suprem al confreriei, aşadar, primul care trebuie să se supună legii lui Maat, ai cărei garanţi sunt el şi vizirul său.

— Desigur, desigur... Este adevărat că aveţi o mare cantitate de aur?

— Aurul e destinat construcţiilor sacre.

— Dar există şi un Locaş al Aurului în care-l fabricaţi, nu-i aşa?

— Un vizir îşi pleacă urechea la tot ce aude?

— Faraonul Amenmes vă cere bogăţiile care-i aparţin!

— Presupunând că acest aur există, ne este imposibil să-l scoatem din Locaşul Adevărului.

— Repet: acest aur îi aparţine regelui!

— Să vină aici şi să-l privească, propuse Nefer, în atmosfera tainică a operei care se desăvârşeşte.

— Această propunere este inacceptabilă! Scoateţi metalul preţios din locul în care îl păstraţi şi aduceţi-l la al cincilea fort.

— Nici vorbă!

— Vă amintesc faptul că eu sunt vizirul şi că, prin mine, faraonul vă dă un ordin!

— Nu mi se pare că e decât o hotărâre aberantă a unor persoane care nu cunosc natura şi îndatoririle Locaşului Adevărului.

— Sunteţi conştient de gravitatea cuvintelor pe care le spuneţi?

— Comorile confreriei nu sunt destinate exteriorului, acolo unde ar putea fi furate. Dacă vizirul nu înţelege acest lucru, se va ajunge la un dezastru.

— Pentru binele statului, accept să uit toate cele pe care le-am auzit, dar să ştiţi că răbdarea mea a ajuns la capăt. Ori vă supuneţi imediat, ori...

— Ori...?

Surprins de calmul pe care-l emana persoana Tăcutului, vizirul îşi măsură cuvintele.

— Îi voi propune regelui să vă dea nişte pedepse aspre. O asemenea lipsă de supunere nu poate fi tolerată.

— Ceea ce dumneavoastră numiţi lipsă de supunere nu este decât respect pentru legea confreriei, pe care însuşi Pharaon a stabilit-o, în clipa când a creat-o. Iar eu trebuie să veghez la respectarea ei.

— Vă riscaţi viaţa!

— Mai bine mor decât să-mi trădez cuvântul dat.

— E ultimul dumneavoastră cuvânt?

— Duceţi-vă la regele vostru şi încercaţi să-l convingeţi că face o greşeală!

— Maestre de operă, dumneavoastră sunteţi cel care greşiţi!

Vizirul ieşi din palat şi dădu iară de Paneb, însoţit de gâscă şi de câine.

— Nu vă atingeţi de confrerie, îl avertiză colosul, dacă vreţi să n-o păţiţi!

— Îndrăzneşti să mă ameninţi?

— Cu tot respectul, nu-mi inspiraţi deloc încredere şi sunt convins că n-aţi înţeles nimic din spiritul care animă acest sat. E bine să ştiţi că e un loc binecuvântat şi că nu trebuie să atentaţi în niciun fel la existenţa lui.

☥

Exasperat, vizirul îi întocmi un raport amănunţit regelui Amenmes, insistând asupra nesupunerii maestrului de operă, asupra obrăzniciei unui tânăr colos şi a lipsei de cooperare a scribului Mormântului.

— Ţinând seama de comportamentul scandalos al lui Nefer cel Tăcut şi de injuriile aduse la adresa dumneavoastră, Maiestate, propun arestarea imediată şi judecarea lui de către tribunalul meu.

— Dar eşti sigur că satul are aur?

— Absolut, Maiestate; maestrul de operă a mărturisit, dar refuză cu încăpăţânare să vi-l dea!

Convocat la acest consiliu restrâns, generalul Mehy se delecta ascultând propunerile vizirului. Nefer cel Tăcut procedaseaşa cum sperase, condamnându-se el însuşi. Lipsit de conducătorul ei, confreria se va nărui, devenind o pradă uşoară.

— Ce părere aveţi, generale?

— Fără să mă îndoiesc de declaraţiile vizirului, sunt surprins de atitudinea maestrului de operă; atunci când l-am întâlnit, mi s-a părut un om responsabil şi ponderat. Şi vă amintesc că eu sunt protectorul oficial al Locaşului Adevărului, a cărui cauză doresc s-o pledez.

— Nu credeţi că e cam târziu?

— Eu cred în virtuţile negocierii, Maiestate, şi sunt convins că ne-am putea înţelege cu Nefer cel Tăcut.

— Nu-l cunoaşteţi, interveni vizirul; e un încăpăţânat care nu recunoaşte autoritatea suveranului nostru!

— Nu reuşesc să înţeleg această atitudine.

— Mergeţi în sat, generale, ordonă Amenmes, şi aduceţi-l la mine pe Nefer cel Tăcut!

☥ Capitolul 52

Kenhir îşi făcea o scurtă siestă lângă mormântul lui Amenmes, în care lucrau maestrul de operă şi echipa din dreapta, când Penbu, paznicul nubian care păzea depozitul de materiale din Valea Regilor, îl bătu pe umăr.

— Regret că vă trezesc, dar generalul Mehy se află la intrarea în Vale şi doreşte să vă vorbească imediat.

Bătrânul scrib se ridică greoi şi porni, încet, în plin soare.

Generalul era singur; superbul său cal negru, strălucind de sudoare, părea epuizat de efortul la care fusese supus.

— Maestrul de operă e aici? îl întrebă el pe Kenhir, cu o voce îngrijorată.

— N-am ce să vă răspund.

— Regele Amenmes mi-a poruncit să-l arestez şi să-l duc la palat.

— Nu puteţi pătrunde nici în Valea Regilor, nici în satul artizanilor.

— Credeţi-mă, Kenhir, sunt consternat, eu, care sunt dator să vă protejez şi care am o admiraţie fără margini pentru Nefer cel Tăcut. Vizirul ales de Amenmes e un intrigant periculos, căci sfaturile sale îl îndrumă pe monarh pe căi greşite, dar eu nu mă pot opune acţiunilor lui!

— De ce este acuzat maestrul de operă?

— De nesupunere şi de injurii la adresa faraonului.

Kenhir se cutremură.

— Vizirul a hotărât să-l prezinte dinaintea tribunalului său?

— Din păcate, da!

— Aşadar, Nefer riscă să fie condamnat la pedeapsa capitală!

Tăcerea lui Mehy spunea totul.

— Refuz să vi-l predau pe maestrul de operă.

— În locul vostru, Kenhir, aş proceda la fel, dar acest refuz este inutil. Într-un caz ca acesta, Amenmes va interveni cu armata, atacând brutal!

— Cum ar putea un faraon să violeze astfel legea lui Maat?

— Amenmes domneşte doar asupra Tebei... şi încearcă, prin orice mijloace, să-şi afirme autoritatea şubredă. Nefer cel Tăcut ar putea fi un exemplu, regele crezând că, în acest fel, se va impune în faţa demnitarilor care-i critică felul cum îşi exercită

puterea. Mâine, voi fi nevoit să forţez poarta satului cu un corp de armată.

— Ca reprezentant al statului, consider această intervenţie ilegală şi-i voi scrie vizirului, cerându-i s-o oprească!

— Nu se va sinchisi să vă răspundă, îi spuse generalul, compătimitor. Singura soluţie care-mi rămâne este să demisionez, dar regele va numi în locul meu un militar brutal, gata să facă orice pentru a-i intra în graţii.

Kenhir se întristase.

— Trebuie să vorbesc cu Nefer.

☥

— Trebuie să rezistăm, hotărî Kenhir. Dacă pleci cu generalul Mehy, dus vei rămâne!

— Mai întâi, trebuie să ne gândim la supravieţuirea satului, spuse Nefer; dacă Amenmes şi-a pierdut minţile, cine ştie de ce nebunie mai e în stare?

— Tu eşti maestrul de operă al Locaşului Adevărului! Fără tine, ce soartă îl aşteaptă?

— Femeia înţeleaptă, şeful echipei din stânga şi cu tine veţi alege un altul, care va fi recunoscut de întreaga confrerie.

— Eşti conştient de faptul că enunţarea capetelor de acuzare de către vizir va duce la condamnarea ta la moarte?

— Locaşul Adevărului este cel care trebuie apărat.

— Şi crezi că Amenmes îl va cruţa pe succesorul tău?

— După comiterea unei asemenea nedreptăţi, renumele său va fi întinat pe veci şi va evita să se comporte ca un tiran!

— Te însoţesc, Nefer!

— Nu, Kenhir! Confreria va avea nevoie de prezenţa voastră!

— O să fac un raport asupra acestei nedreptăţi, raport care va ajunge la toţi demnitarii tebani şi la Sethi al II-lea. Dacă Amenmes este atât de dement încât să-l atace pe maestrul de operă al Locaşului Adevărului, nu se va mai putea redresa.

— Spuneţi-i Clarei să vă ajute şi asiguraţi-o că nu voi înceta niciodată să mă gândesc la ea.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

Tocmai când Nefer se îndepărta, Paneb ieşi din mormântul lui Amenmes.

— Simt că se întâmplă ceva neobişnuit!

— Kenhir îţi va da explicaţii, îi spuse Tăcutul.

— Oamenii mei mă aşteaptă ceva mai încolo, în care, îi spuse generalul Mehy lui Nefer. Presupun că scribul Mormântului nu v-a ascuns nimic din gravitatea situaţiei.

— Arestare, tribunalul vizirului şi condamnarea la moarte... Asta îmi e soarta, nu-i aşa?

Mehy păru oarecum dezolat.

— Aş fi preferat să vă revăd în alte împrejurări, dar nimeni nu s-ar putea opune voinţei lui Amenmes. Nu ascultă decât de vizirul său, care ajurat că va face tot ce va putea să vă piardă.

— Pentru care motiv?

— Nu ştiu, dar el e un înalt funcţionar ursuz, care nu suportă să vă vadă liber şi nu pricepe importanţa rolului vostru.

Generalul îşi strunea calul de căpăstru; cei doi bărbaţi urmau drumul care trecea printre dealurile stâncoase.

— Când veţi intra pe poarta palatului, soarta vă va fi pecetluită, Nefer; nu este o rezolvare tocmai onorabilă, dar aţi putea să vă salvaţi. Aici unde ne aflăm acum, soldaţii mei nu vă zăresc.

Generalul îi întoarse spatele maestrului de operă.

Dacă Nefer ar ceda tentaţiei, Mehy ar scoate pumnalul şi i l-ar înfige în spate.

Cine i-ar putea reproşa faptul că a ucis un criminal care a încercat să fugă?

— Prefer să vă urmez, generale! Dacă m-aş face nevăzut, mânia regelui s-ar revărsa asupra satului!

Mehy nu era dezamăgit. Nu şi-l imagina pe maestrul de operă comportându-se ca un laş şi, deşi braţul nu-i tremura, prefera să-l nimicească pe adversarul său sub aparenţa legalităţii.

— Vă admir curajul, Nefer; orice vi s-ar întâmpla, vă promit că mă voi ocupa de sat, cât de bine voi putea. Iar dacă voi fi chemat ca martor la proces, vă voi apăra!

Nefer cel Tăcut pătrunse, liber, în palatul regal din Teba, căci generalul refuzase să-i prindă mâinile în cătuşe de lemn.

Calmul maestrului de operă îl uimea pe Mehy; deşi nu-i mai rămăsese nicio speranţă, părea să nu-i fie deloc frică şi se purta ca un oaspete, fericit să fie primit de rege.

La intrarea în sala de audienţe, Nefer fu întâmpinat de vizir.

— Atitudinea voastră nu poate fi toleratã, dar eu vă mai dau o şansă: acceptaţi să răspundeţi favorabil cerinţelor formulate în numele regelui?

— Nu mi-am schimbat hotărârea!

— Vă meritaţi soarta, Nefer! Justiţia va fi de neînduplecat.

— Sunteţi sigur că folosiţi acest termen cu bună ştiinţă?

Iritat, vizirul îl conduse pe maestrul de operă înaintea luiAmenmes. Aşezat pe marginea unei ferestre largi din piatră, faraonul contempla cetatea sfântă a Karnak-ului.

— Iată prizonierul, Maiestate!

— Lasă-ne singuri!

— Trebuie să vă reamintesc capetele de acuzare, Maiestate, şi...

— Lasă-ne singuri, vizire!

Înaltul funcţionar ieşi cu părere de rău.

— Predecesorii mei au făcut din Karnak un admirabil oraş sacru, în care divinităţile domnesc fericite, îi aminti regele. La fel ca ei, mi-ar plăcea să înfrumuseţez şi să construiesc noi temple, să înalţ obeliscuri, să acopăr cu argint şi cu aur porţile monumentale. Dar, înainte de a deschide un asemenea şantier, trebuie să-mi consolidez puterea, profitând de ascultarea supuşilor mei. Înţelegeţi, Nefer?

Tăcutul aprobă, dând din cap.

— Sunt înconjurat doar de ipocriţi şi de laşi... Numai Mehy a îndrăznit să-mi spună adevărul. Teba începe să se mişte, militarii nu-şi mai pot stăpâni nerăbdarea, vor primi solda cu întârziere şi câte altele nu vor mai interveni. Pentru a-mi salva tronul, trebuie să-i conving pe cei nehotărâţi, să-i îmbărbătez pe cei fricoşi şi să dovedesc că sunt în stare să fac să sporească bogăţiile oraşului lui Amon, zeul victoriei. Mă înţelegeţi?

— Este sarcina Domniei Voastre, ca rege!

— Locaşul Adevărului are mult aur, nu-i aşa?

— Doar atât cât îi este necesar bijutierului nostru să lucreze aşa cum se cuvine. Acest aur ne este oferit de palat, iar scribul Mormântului îşi notează, conştiincios, cantităţile primite.

Amenmes se întoarse către maestrul de operă.

— Dar dumneavoastră, Nefer, ştiţi să faceţi aur, nu-i aşa?

Şeful confreriei nu îi răspunse.

— Nu sunt eu stăpânul Locaşului Adevărului? Am nevoie de acest secret!

— Aurul pe care l-am putea noi fabrica n-ar avea nicio valoare în afara zidurilor satului.

— Trebuie să-mi dai ascultare, Nefer! Ştii bine că eşti maestrul meu de operă!

— Nu şi atunci când ordinul e împotriva legii lui Maat, aceea care conduce satul. Sunteţi primul ei servitor şi datorită Domniei Voastre cel slab e ocrotit de cel puternic!

— Prea multă vorbă! Vreau să vă folosiţi puterile şi să-mi daţi bogăţiile de care am nevoie!

— Locaşul Aurului e situat în interiorul Locaşului Adevărului, Maiestate, şi opera care se desăvârşeşte acolo nu aparţine acestei lumi.

— Luaţi seama, maestre de operă! De data aceasta, îmi pierd răbdarea. Dacă vă încăpăţânaţi, vă dau pe mâna vizirului!

— Ştiţi prea bine că împotriva mea nu va putea fi adusă nicio acuzaţie serioasă.

— Nu sunteţi decât un rebel care nu vrea să se supună regelui său!

— Dimpotrivă, îi sunt credincios şi pot s-o dovedesc.

— S-o dovediţi, spuse Amenmes, mirat. În ce fel?

— Consultând oracolul din Locaşul Adevărului.

☥ Capitolul 53

În timp ce Nefer, bine păzit, aştepta într-una din sălile palatului, generalul Mehy şi vizirul îşi pierduseră toată buna dispoziţie după ce îl ascultaseră pe Amenmes.

— Maestrul de operă este, incontestabil, în drepturile sale, Maiestate!

— În ce constă acel oracol?

— Se pun una sau mai multe întrebări întemeietorului Locaşului Adevărului, Amenhotep I. Artizanii vor aduce statuia lui şi ea este aceea care va da răspunsurile.

— Fără nicio îndoială, un răspuns trucat! se înfurie Amenmes. Refuz această procedură!

— Imposibil, afirmă vizirul; strămoşii vor fi profund jigniţi, iar populaţia tebană vă va desconsidera definitiv.

— Iată de ce Nefer era atât de sigur pe el... Cu sprijinul unui rege defunct, dar cu un mare prestigiu, poţi fi sigur că învingi! Am putea, măcar, să alegem întrebările?

— Desigur, acuzarea trebuie să le pună!

— Va fi una singură: Nefer cel Tăcut îi este credincios faraonului, stăpânul suprem al Locaşului Adevărului? Dar la ce ne-ar folosi, din moment ce artizanii vor înclina statuia înainte, pentru a o face să sugereze răspunsul afirmativ!

— Am o idee, care ne-ar scuti de acest neajuns, anunţă generalul Mehy, zâmbind cu subînţeles.

☥

— Şefu', vine vizirul cu pielea de panteră peste roba lui cea albă, însoţit de doisprezece preoţi raşi în cap!

— Niciun soldat? întrebă Sobek.

— Niciunul... Ah, mai e şi maestrul de operă!

— Liber?

— Se află în mijlocul cortegiului.

Sobek ieşi din al cincilea fort. Fără să-l bage în seamă pe vizir, atletul negru dădu la o parte doi preoţi, pentru a-i lăsa drum liber maestrului de operă.

— Fiţi bine venit, spuse el cu emoţie. Sper că nimeni nu va încerca să vă stea în cale!

— Nefer cel Tăcut este inculpat, preciză vizirul. Am venit să consultăm oracolul, care-i va confirma vinovăţia.

Cortegiul se opri în faţa porţii celei mari. Clara ieşi din sat şi-l îmbrăţişă îndelung pe Nefer.

— Preotesele lui Hathor n-au încetat să te protejeze, îi şopti ea.

Vizirul li se adresă:

— Daţi ordin să fie aduse statuile lui Amenhotep I şi a mamei sale, Ahmes-Nefertari. Vreau să-i pun imediat întrebări veneratului protector al Locaşului Adevărului.

Şase membri ai echipei din dreapta şi şase ai celei din stânga aduseră statuile cuplului regal, aşezate pe o corabie din lemn, susţinute de două traverse lungi din cedru de Liban.

Tot satul se adunase în jurul lor, în aşteptarea judecăţii pe care aveau s-o facă sufletele regilor.

— Acuzarea să pună întrebarea, i se adresă vizirului femeia înţeleaptă.

— Nu înainte de a-i schimba pe cei care au purtat statuile.

Paneb cel Zelos interveni pe dată.

— Doar artizanii Locaşului Adevărului au dreptul să poarte această corabie!

— Pentru asigurarea obiectivităţii acestei consultări, cei care-i vor înlocui pe artizani vor fi preoţii lui Amon. În acest fel, nimeni nu va putea contesta răspunsul.

— Asta contrazice tradiţia! strigă colosul, cu glas tunător.

— Vizirul să procedeze după bunul lui plac, decretă femeia înţeleaptă.

Artizanii puseră jos corabia, pe care o ridicară apoi preoţii lui Amon, interimari care nu-şi petreceau la templu decât câteva zile pe an şi cărora vizirul le promisese o importantă sumă de bani, cu condiţia să dea răspunsul cel bun.

Înaltul funcţionar îl privi pe Amenhotep I, a cărui statuie de calcar, pusă pe un tron colorat, avea nişte ochi de o intensitate extraordinară.

— Venerabile strămoş, ne-am adunat cu toţii aici pentru a cunoaşte adevărul. Nefer cel Tăcut, şeful confreriei tale, este acuzat de revoltă împotriva regelui Amenmes. Dacă va fi găsit vinovat, va suporta pedeapsa supremă.

Pentru a asista la judecată, artizanii încetaseră lucrul, fiecare mirându-se că femeia înţeleaptă acceptase să cedeze pretenţiilor vizirului. Furios, Paneb nu va putea accepta înşelătoria preoţilor lui Amon şi va impune, necesară şi obligatorie fiind, repetarea consultării oracolului.

— Venerabile strămoş, reluă înaltul funcţionar, răspunde la această întrebare: Nefer cel Tăcut îi este credincios faraonului, maestrul de operă al Locaşului Adevărului?

Corabia rămase nemişcată un timp. Cei care o purtau încercau să se dea puţin înapoi, pentru ca statuia să poată da un răspuns negativ; dar o forţă misterioasă îi ţinea pe loc, făcându-i apoi să înainteze, încetul cu încetul.

— Oracolul a dat un răspuns categoric, constată Paneb, strigând: maestrul nostru de operă a fost credincios faraonului, nu i se poate reproşa nimic!

— Glorie lui Amenhotep I! aclamă Nakht cel Puternic, vorbele sale fiind preluate de ceilalţi săteni.

Încremenit, vizirul nu se mai gândea decât la consecinţele acestui eşec; iar privirea ironica a lui Paneb îl exaspera şi mai mult.

Când entuziasmul se mai potoli, mai făcu o ultimă încercare.

— Întrebarea este atât de importantă, încât trebuie să cer şi părerea reginei Ahmes-Nefertari; dacă ea aprobă atitudinea maestrului de operă, să se manifeste!

Paneb era gata să-l izgonească pe acest personaj mediocru, dar chipul statuii vopsit în negru se însufleţi deodată, zâmbind larg şi făcându-l, astfel, pe trimisul lui Amenmes să nu-şi creadă ochilor.

☥

Vizirul nu-l putuse opri pe Kenhir să-l conducă până la palatul regal, unde regele Amenmes îi primi imediat.

— De ce nu l-aţi adus înapoi pe Nefer cel Tăcut?

— Răspunsul oracolului i-a fost favorabil, Maiestate, dar...

— Nu numai că veneratul Amenhotep I a recunoscut atitudinea ireproşabilă a maestrului de operă, preciză scribul Mormântului, dar, printr-o intervenţie excepţională, chiar şi mama regelui a confirmat acest adevăr!

Obrajii lui Amenmes se scobiseră şi mai mult, ca şi când îl păştea o boală grea.

— Acest Nefer trebuie arestat, insistă vizirul. Nu puteţi tolera o asemenea nesupunere!

— Eu aş avea altă propunere, declară Kenhir, sprijinindu-se în baston.

Vizirul fu cuprins deodată de o speranţă neaşteptată: dar dacă bătrânul scrib prezenta argumente care să pună capăt carierei acestui maestru de operă pe care nu reuşise să-l doboare? În schimbul acestei mici trădări, ar obţine un post onorific şi plătit regeşte.

— În procedura care a fost aplicată, continuă Kenhir, s-au făcut două greşeli inadmisibile, şi una, şi cealaltă din vina vizirului.

— Ce îndrăzniţi să mai inventaţi? protestă acesta din urmă.

— Mai întâi, ni i-aţi impus pe preoţii lui Amon, străini Locaşului Adevărului, să poarte corabia oracolului, ştiind foarte bine că doar artizanii au dreptul să îndeplinească acest rol; apoi, refuzaţi să admiteţi judecata sacră, cerând, în continuare, pedepsireaunui om nevinovat. Această comportare nu este demnă de un vizir însărcinat cu aplicarea legii lui Maat, în orice împrejurare. De aceea, cer regelui destituirea dumneavoastră imediată. Dacă îmi va fi refuzată, mă voi plânge tribunalului lui Amon şi voi câştiga. Cu cât o funcţie e mai înaltă, cu atât mai

mult omul respectiv trebuie să aibă o ţinută impecabilă; aşa a putut fi construit Egiptul şi tot aşa va putea supravieţui.

Vizirul se întoarse către rege.

— Maiestate, nu daţi ascultare acestui scrib răzbunător!

— Urmând sfaturile tale, am făcut o gravă greşeală. Părăseşte acest palat şi să nu te mai văd în viaţa mea!

☥

Deşi întors de la vânătoarea prin ierburile înalte în care îşi aveau cuibul multe păsări, generalul Mehy încă nu se calmase. Desigur, aducea mult vânat, dar această risipă de energie nu-i alungase temerile.

Pe mal, Serketa se delecta la umbra unei umbrele imense, instalate de servitoarele sale, care, pentru ca stăpâna lor să se bucure de cât mai mult confort, puseseră, unele peste altele, mai multe rogojini, acoperite cu stofă.

— Sucul de struguri nu e destul de rece, le reproşă ea; să-mi aduceţi imediat altul.

Mehy se aşează alături de soţia sa.

— Eşti minunat, dragul meu, dar pari atât de preocupat!

— Amenmes şi-a gonit vizirul, un bătrân tâmpit, care a ajuns să fie ironizat de maestrul de operă şi de scribul Mormântului. Şi doar îi explicasem cum să folosească oracolul în favoarea sa, dar n-a ştiut s-o facă.

— Pe cine a numit regele în locul lui?

— Pe un alt incapabil, care nu are nicio consideraţie pentru mine.

— Dacă îţi face probleme, prezise Serketa cu vocea ei mieroasă, va sta la palat şi mai puţin decât predecesorul său.

Cu piciorul gol, începu să mângâie pulpa generalului.

— Cancelarul Bay nu va reuşi să-l convingă pe Sethi să atace Teba, continuă Mehy, iar Amenmes, la rândul său, nu va porni ofensiva împotriva Nordului. Şi unul, şi celălalt nu vorbesc decât despre pace; sunt aproape sigur că fiul se va împăca, în curând, cu tatăl.

— Dar asta e foarte grav!

— Pentru mine, e o adevărată catastrofă! Se vor găsi destui bârfitori care să mă acuze că am jucat un joc prea obscur. Această împăcare ne va zădărnici toate eforturile.

— Nu mai ai nicio influenţă asupra acestui prinţişor ambiţios?

— Amenmes s-a schimbat mult. Eşecul vizirului l-a făcut atât de neîncrezător, încât, zi după zi, se închide tot mai mult în singurătatea sa. Trebuie să recunoaştem adevărul: fiul lui Sethi a devenit imprevizibil. Poate că a hotărât chiar să-mi ia funcţiile şi să numească un nou comandant-şef al trupelor tebane. Sunt sigur că i-am displăcut, prefăcându-mă că iau apărarea Locaşului Adevărului. Oricare ar fi situaţia, nu-l mai pot considera un aliat sigur.

Serketa se aşează cu capul pe pântecele generalului.

— Încă o dată îţi spun, dragostea mea, nimeni nu-ţi va face vreun rău!

— Îţi interzic să acţionezi după cum te taie capul, Serketa!

— Cum adică? Dacă Amenmes este atât de idiot încât să te atace, nu trebuie să intervin? Odată eliminat acest om care nu acţionează în niciun fel, vei deveni stăpânul Tebei, dovedind încă o dată că îi eşti credincios lui Sethi al II-lea, cel care nu s-a îndoit niciodată de tine. Că doar tu eşti cel care a menţinut pacea, împiedicând izbucnirea unui război civil!

☥ Capitolul 54

Nefer îi mângâia părul Clarei, care se bucura de soarele zorilor pe terasa casei lor, unde petrecuseră o noapte de vis, la lumina stelelor. Cu fiecare zi care trecea, magia iubirii care-i unise încă de la prima lor întâlnire devenea tot mai puternică şi amândoi le mulţumeau zeilor pentru această fericire.

— Nu ţi-a fost teamă de viclenia vizirului şi a preoţilor lui Amon?

— Nu pe teritoriul satului şi sub protecţia strămoşilor noştri fondatori.

Pentru echipa din dreapta, era zi de odihnă, dar nu şi pentru maestrul de operă. Trebuia să aprobe instalarea unui nou siloz, desenat de Gau cel Exact şi construit de Didia cel Generos, cu ajutorul lui Karo cel Posac şi al lui Renup cel Jovial. Apoi avea să verifice amforele cu grâne care fuseseră livrate şi, abia după aceea, va asculta doleanţele lui Kenhir.

— Sunteţi acolo? întrebă Paneb, cu vocea-i puternică.

Maestrul de operă se aplecă, privind în uliţă.

— A apărut un vizitator cam ciudat, anunţă colosul.

— O fi noul vizir.

— Ba mai mult: regele Amenmes în persoană. Şeful Sobek se teme să nu fie vreun impostor şi a apelat la scribul Mormântului să-l identifice. Dacă într-adevăr este el, va trebui să cobori.

După agitaţia din faţa porţii celei mari a satului, era clar că se întâmplase un eveniment deosebit. Tăcutul îşi puse *perizoma*, şorţul de sculptor, şi ieşi în uliţă.

Unesh Şacalul îl strigă:

— A venit Amenmes!

— Cine-l însoţeşte?

— Doar un conducător de car.

Cu bastonul său, Kenhir îi dădea la o parte pe săteni, pentru a-i permite regelui să înainteze pe uliţa principală şi să ajungă la maestrul de operă.

Când cei doi se înfruntară din priviri, o linişte apăsătoare se lăsă peste sat.

— Mă bucur să vă primesc în satul vostru, Maiestate, spuse Nefer, înclinându-se.

Slăbit, foarte palid, Amenmes părea rătăcit.

— Vreau să merg pe drumul urmat de voi, pentru a ajunge în Valea Regilor, şi să-mi văd locul de veci.

— Chiar acum?

— Timpul trece repede, maestre de operă!

Nefer îi ceru lui Paneb să-l însoţească.

La jumătatea drumului către strâmtoare, colosul trebui să-l sprijine pe Amenmes, care nu mai putea respira; picioarele îl lăsau, tânărul monarh ajungând la capătul puterilor.

— Doriţi să ne întoarcem în sat? îl întrebă Nefer.

— Nu, să continuăm!

Paneb micşoră pasul. Ajunşi în strâmtoare, Amenmes zăbovi mult pentru a-şi trage sufletul şi privi către dealurile arse de soare, deasupra cărora zburau şoimii.

— Pasărea lui Horus, protectorul regalităţii, spuse el în şoaptă. Se mai gândeşte, oare, la mine? În loc să mă înalţ către cer, m-am împotmolit într-o mlaştină. Cât despre dumneavoastră, maestre de operă, aţi urmat drumul corectitudinii, care duce în lumea de dincolo, şi regret că am înţeles atât de târziu cât de important este rolul dumneavoastră. Dar astăzi, am norocul să parcurg acest domeniu, al cărui stăpân ar fi trebuit să devin.

Amenmes vizită colibele de piatră ale artizanilor, unde dormeau atunci când stăteau aici, la lucru, câteva zile, şi descifră, recăpătându-şi buna dispoziţie, inscripţiile gravate de Kenhir, dornic de a-şi păstra confortul în locul pe care-l alesese ca fiind cel mai bine amplasat.

— Să coborâm în Vale, hotărî el.

Pasul îi era nesigur; Paneb îl supraveghea tot timpul pe suveran, de teamă să nu cadă şi să se accidenteze grav.

Dar ajunseră la capătul drumului, fără niciun incident, şi pătrunseră în „marea câmpie”, a cărei linişte era însufleţită de amintirea regilor iluştri.

— Locurile astea sunt mai vii decât palatul meu, aprecie Amenmes. Acolo, nu întâlneşti decât intrigi şi ambiţii; aici, îmi aflu, în sfârşit, liniştea de care n-am avut niciodată parte.

Când Amenmes pătrunse în mormântul său, fu uimit de calitatea sculpturii şi de frumuseţea scenelor care-l reprezentau în compania divinităţilor. Înaintă fără grabă de-a lungul coridoarelor, citi textele ce dădeau la iveală mutaţiile luminii, apoi se opri înaintea chipului mamei sale, care făcea ofrandă creatorului şi lui Isis.

— Ar fi trebuit să vin aici de multă vreme, dar mă temeam că voi da ochii cu moartea... Ce greşeală am făcut! Pe aceşti pereţi, nimic nu vorbeşte despre moarte. Mi-aţi oferit mult mai mult decât cei care se pretind prietenii şi aliaţii mei, voi, pe care i-am dispreţuit şi i-am combătut.

Nefer şi Paneb îl lăsară singur pe Amenmes.

Când acesta ieşi din locul său de veci, soarele începea să apună.

— E târziu, îi spuse el maestrului de operă, atât de târziu... Dar ar trebui să trăiesc destul de mult să pot cunoaşte minunăţiile pe care le-aţi creat pentru mine.

☥

Mic, gras şi bărbos, mândru de părinţii săi, tatăl – matematician grec, iar mama – chimistă persană, Dakter se lăsa, din ce în ce mai mult, pradă confortului laboratorului, al cărui director devenise, datorită lui Mehy. Savantul nu mai credea de multă vreme că ar putea porni un război, care să scoată Egiptul din respectarea tradiţiilor sale, proiectându-l într-o eră nouă, în care să domine ştiinţa şi progresul tehnic.

Generalul încercase din răsputeri să zdruncine din temelii vechea ţară a faraonilor, dar împrejurările nu-i permiseseră.

Dakter bea numai apă, dar mânca tot mai mult, crescând în greutate şi devenind, de aceea, tot mai sever cu subalternii săi. Nu-l acceptase nicio egipteancă, de aceea le frecventa, din când în când, pe libienele care-şi vindeau farmecele într-o berărie din suburbiile Tebei.

Şi totuşi, cu cât geniu era înzestrat! Încă se simţea în stare să inventeze noi maşini şi să folosească produse, cum ar fi petrolul, pentru a schimba radical economia ţării. Dar Egiptul, înglodat în respectul pentru legea lui Maat, armonia iluzorie, nu putea înţelege că reuşita materială, oricât ar fi costat, era de preferat corectitudinii!

— Ai pregătit ce te-am rugat, Dakter?

Trezit brusc din siesta sa, Dakter tresări.

— Serketa! Scuză-mă... Mă odihneam puţin!

Dakter se temea de această femeie cu forme admirabile, care făcea pe adolescenta, cu vocea ei mieroasă, cu ocheadele şi fandoselile ei.

— Sunt grăbită!

— În ultima vreme, am fost ocupat până peste cap şi...

— Datorită ţie, recunoscu Serketa, am făcut multe progrese în prepararea otrăvurilor, dar felul în care cunoşti tu narcoticele făcute din flori de lotus este unic, iar eu n-am dreptul să mă înşel asupra lor. Situaţia devine primejdioasa pentru soţul meu, care e şi protectorul tău, şi trebuie să acţionez fără întârziere.

— Nu vreau să ştiu nimic!

— Ba dimpotrivă, un aliat ca tine va trebui să ştie totul despre planurile mele. De îndată ce-mi vei da narcoticul, îi voi adormi pe soldaţii care fac de pază la uşa lui Amenmes. Apoi, voi intra la el şi-l voi face să bea o otravă pregătită de mine.

— Vă rog să tăceţi!

— Am testat produsul pe un bou: moartea a fost fulgerătoare. Vom scăpa, astfel, de acest prinţişor idiot, care plănuieşte să numească un nou comandant-şef al armatelor tebane. Ce mai idee năstruşnică... N-ar merita o pedeapsă drastică?

— Dar Amenmes este un faraon!

— Singurul faraon legitim este Sethi al II-lea, căruia n-am încetat să-i fim credincioşi. Ţine minte toate acestea, nepreţuitul

meu Dakter, şi fă-mi rost, cât mai curând, de narcoticul despre care vorbeam.

☥

Amenmes înnoptase în palatul lui Ramses cel Mare, în interiorul Locaşului Adevărului. Alături de locuitorii satului, îşi adusese omagiul strămoşilor, apoi luase micul dejun cu maestrul de operă şi femeia înţeleaptă.

Obrajii monarhului erau mai puţin scobiţi şi-şi regăsise, cât de cât, pofta de mâncare.

— Ce-ţi lipseşte, maestre de operă?

— Nimic, Maiestate, atâta vreme cât statul îşi respectă angajamentele.

— N-aţi vrea să vă măriţi satul?

— În niciun caz! Funcţionează ca o corabie, cu echipajul de la babord şi de la tribord, şi fiecare tinde către un nivel excelent în specialitatea sa, integrându-se în opera comunitara. Ar fi inutil, nociv chiar, să măresc numărul artizanilor, căci singurul lucru care contează este unitatea dintre membrii confreriei. Avem nevoie de foarte mulţi ani pentru a forma un adevărat slujitor al Locaşului Adevărului, un artizan care să-şi poată exersa arta fără ezitare, transmiţând mai departe ceea ce a învăţat şi a experimentat.

— Vizirul m-a minţit în ceea ce vă priveşte; doar generalul Mehy v-a luat apărarea. Fiţi prudent, Nefer; poziţia pe care o aveţi şi secretele pe care le stăpâniţi vor declanşa invidii care vă vor pune viaţa în pericol!

— Atâta vreme cât Pharaon va veghea asupra Locaşului Adevărului, n-ar avea de ce să se teamă.

— Voi face în aşa fel ca nimeni să nu se atingă de el, promise Amenmes.

— N-ar trebui să vă ocupaţi, mai degrabă, de sănătatea voastră? îi sugeră Clara.

— Tocmai am semnat un decret, prin care l-am numit medic-şef al palatului pe un oarecare Dakter, care mi-a fost lăudat pentru competenţa sa... Dar femeia înţeleaptă va accepta să mă îngrijească aşa cum o face cu ceilalţi membri ai confreriei?

— Sunt la dispoziţia voastră, Maiestate!

— Am pierdut forţa tinereţii şi mi-am irosit puterile într-o luptă absurdă, care nici măcar n-a avut loc... După ce mi-am văzut locul de veci şi am participat, cât de cât, la viaţa acestui sat,

vreau să pun capăt anarhiei de care sunt răspunzător. Chiar de mâine, voi începe negocierile cu tatăl meu, faraonul legitim, şi-l voi ruga să mă ierte. Singura favoare pe care doresc s-o obţin este aceea de a mă putea odihni în Valea Regilor. Când pacea va fi restabilită, voi reveni să vă văd, Clara, şi sunt sigur că-mi veţi reda sănătatea.

☥ Capitolul 55

— E un risc prea mare, Serketa! Planul tău n-are nicio şansă de reuşită, spuse generalul Mehy.

— Ba ştii bine că are, dragostea mea dulce, căci va fi de ajuns să înlocuieşti unele gărzi ale palatului cu unii dintre oamenii tăi. Cât despre ceilalţi, o servitoare le va duce hrană în care osă pună droguri. De îndată ce vor adormi, voi pătrunde în camera lui Amenmes şi-l voi face să bea un deliciu fabricat de mine. Un deliciu mortal... Nu va suferi deloc şi va pleca într-o lume mai bună.

— Există riscul de a fi prinsă asupra faptului!

— Asta nu mi se poate întâmpla mie, şopti ea. Mă laşi s-o fac, spune?

— Nu, Serketa!

Intendentul îndrăzni să-i deranjeze pe cei doi soţi, care stăteau sub un umbrar:

— Aghiotantul vostru doreşte să vă vadă, generale; pretinde că e foarte urgent.

Ofiţerul era foarte emoţionat.

— De la palat am primit veşti îngrijorătoare, generale! Conform unor zvonuri care mi se par fondate, Amenmes se pare că e hotărât să-l recunoască pe Sethi ca unic stăpân al celor Două Ţinuturi. Pentru a trece la fapte, va răzleţi trupele tebane şi va numi în locul vostru un administrator însărcinat cu demobilizarea lor. Am mai aflat că noul vizir vă este ostil. Atunci când seva restabili pacea, dumneavoastră veţi fi ţapul ispăşitor. Şi mai adaug faptul că oamenii noştri îşi fac multe griji în legătură cu soarta lor.

— Să stea liniştiţi, le voi pleda cauza pe lângă rege.

Când aghiotantul se îndepărtă, Serketa sărută genunchii generalului.

— Mă laşi s-o fac, scumpul meu?

☥

Privirea de rozător a lui Imuni, asistentul scribului Mormântului, deveni şi mai tăioasă decât altădată.

— Treizeci şi şase, treizeci şi şapte... Lipseşte un urcior cu bere!

— Mai numără o dată, îi ordonă Kenhir.

— Am numărat deja! Azi-dimineaţă, ne-au fost livrate treizeci şi opt de urcioare cu bere şi n-am pus în cămară decât treizeci şi şapte. În concluzie: cineva a furat unul!

— Calmează-te, Imuni; un bun scrib trebuie să ştie să-şi păstreze sângele rece.

— Trebuie să aflăm care e hoţul!

— Ai vreo bănuială?

— Am făcut deja o anchetă. Azi-dimineaţă, când a fost descărcată marfa, nu erau de faţă decât trei artizani din echipa din dreapta: Pai Pâinică-Bună, Didia cel Generos şi Paneb cel Zelos.

— Desigur, te gândeşti la Paneb!

— După mărturiile a două gospodine, a fost văzut ultimul la locul faptei. Forţa lui fizică îi permite să ducă mai multe urcioare decât ceilalţi doi şi, în mod sigur, n-a ezitat să ascundă unul.

— Ai o dovadă?

— Indiciile corespund. Sunteţi obligat să-l anunţaţi pe maestrul de operă.

Imuni nu se înşela, dar vocea sa subţiratică îl scotea din pepeni pe Kenhir.

— O să-l previn.

— În calitate de acuzator, insistă Imuni, voi asista la discuţie.

— Haide! mormăi Kenhir.

Nefer lucra în atelierul sculptorilor, unde termina o statuie a lui Amenmes, care avea un chip liniştit, un rege tânăr emanând numai vigoare.

Imuni vru să vorbească, dar Kenhir îi puse mâna la gură.

— Linişte!

Uimit de perfecţiunea gestului, Imuni uită pentru o clipă războiul pe care-l pregătea împotriva lui Paneb; urmări cu privirea mâna maestrului de operă, ce dădea viaţă zâmbetului

faraonului, zâmbet în care divinul şi umanul se îmbinau într-o armonie greu de exprimat. Dalta fină dansa pe piatră, fără s-o rănească, transformând materia, inertă în aparenţă, în suport pentru viaţă.

Nefer lăsă jos unealta şi îşi şterse fruntea cu o batistă de in. Ieşind dintr-o lume deosebită, în care dialoga cu statuia, dădu cu ochii de scribul Mormântului şi de asistentul acestuia.

— Există un hoţ în confrerie, declară Imuni.

— Cine e şi ce greşeală a comis?

— Paneb a furat un urcior cu bere. Cer convocarea tribunalului şi efectuarea percheziţiei la domiciliul lui.

— L-ai interogat?

— Mă tem că va reacţiona cu violenţă!

— Nu şi în prezenţa mea.

Nefer cel Tăcut ieşi din atelier însoţit de cei doi şi se îndreptă către locuinţa lui Paneb. Acesta tocmai văruia faţada casei, aşa cum i-o ceruse soţia sa.

— Ce delegaţie impresionantă! constată colosul. Pot să pariez că scribul-asistent are, din nou, ceva contra mea!

— De data asta, e grav! atacă Imuni; va trebui să mărturiseşti imediat!

— N-am nimic de mărturisit decât că mi-eşti din ce în ce mai nesuferit şi că bidineaua mea ar putea ateriza pe mutra ta.

— Ai furat un urcior cu bere din cea livrată azi-dimineaţă? întrebă Kenhir.

Privirea lui Paneb deveni ameninţătoare:

— Sunt sigur că povestea a fost inventată de lepădătura asta de Imuni.

— S-a furat un urcior în timp ce te aflai acolo!

— Din câte ştiu, nu eram doar eu; dar dacă tu eşti ăla care a ascuns urciorul, numai ca să-mi faci rău?

Simţind că Paneb era gata să-i spintece asistentul, Kenhir interveni:

— Treaba pare a fi serioasă, Paneb; eşti de acord să stăm de vorbă şi cu ceilalţi doi, Pai şi Didia?

— Mai întâi, cercetaţi-mi pivniţa!

— Aşa să facem, propuse Imuni.

Zelosul deschise uşa casei.

— Intraţi şi verificaţi!

— N-o facem cu bucurie, mărturisi scribul Mormântului, şi-ţi mulţumim pentru cooperare.

Maestrul de operă nu intră în casă.

— Într-o bună zi, promise Paneb, o să-i strivesc capul ploşniţei de Imuni, aşa, între două blocuri de piatră.

— Nu te lăsa dus în ispită, căci vei fi exclus din confrerie!

— Dar tu, măcar, eşti sigur de nevinovăţia mea?

— Crezi că e necesar să-mi pui întrebarea asta?

Dezamăgit, Imuni ieşi din casa lui Paneb, în timp ce luiKenhir i se citea satisfacţia pe faţă.

— Niciun urcior suspect! anunţă scribul Mormântului.

— Dar problema nu e rezolvată, le aminti asistentul, nemulţumit. Să-l confruntăm pe Paneb cu ceilalţi doi suspecţi.

— Să ne grăbim, le ceru pictorul; n-am chef să pierd timpul.

Didia cel Generos se afla la Pai Pâinică-Bună, care pregătise nişte rinichi, după o reţetă al cărei secret nu-l dezvăluia nimănui.

— Paneb e acuzat că a furat un urcior cu bere, insistă Imuni; aţi fost martori la acest delict?

— Nu mai spune baliverne, îi tăie vorba uriaşul Didia; eu sunt cel care a luat un urcior din cele livrate azi-dimineaţă, ca să-l beau pe loc, potolindu-mi setea. Să-mi fie reţinut din salariu, şi cu asta basta!

— Dar, totuşi...

— Întoarce-te la biroul tău, îi porunci Kenhir asistentului său.

Mirosul atrăgător îl făcu pe Paneb să ridice capacul oalei.

— De ce ai luat urciorul? îl întrebă pe Pai, la ureche.

— Aveam nevoie pentru sosul în care am preparat rinichii... şi nevastă-mea mi-ar fi reproşat această cheltuială.

— Să nu mai faci asta niciodată... şi mulţumeşte-i lui Didia.

— Între colegi, trebuie să ne luăm apărarea, preciză dulgherul; dar cred că Pai ar trebui să ne invite la masă.

☥

La curtea din Teba era mare agitaţie. Zvonul căpătase amploare şi fiecare ştia acum că regele Amenmes avea să renunţe la coroană. Unii se simţeau uşuraţi, alţii se temeau că vor pierde totul sau măcar o parte din privilegiile lor, şi toţi se întrebau care va fi soarta generalului Mehy, a cărui tăcere le părea suspectă.

În amurg, Serketa se prezentă la palat, o dată cu servitoarele din serviciul de noapte. Îmbrăcată modest, trecu uşor de primele două controale. Dar la al treilea, un gardian o privi, încruntat.

— Pe tine nu te cunosc!

— Am venit în locul unei lenjerese care e bolnavă!

— Prezintă-te la cameristă; îţi va spune ce ai de făcut!

Serketa o luă pe coridorul care ducea la lenjerie, dar îşi schimbă apoi direcţia, îndreptându-se către apartamentele regale. Avea, clar, în minte, planul trasat de Mehy, aşadar nu se putea rătăci.

În buzunarul interior al rochiei sale largi, purta un pumnal şi o fiolă cu otravă. Pumnalul îi va servi la eliminarea celui care-i va sta în cale, iar fiola va fi însăşi moartea lui Amenmes.

Garda se schimbase deja. În mai puţin de o jumătate de oră, narcoticele îl vor cufunda într-un somn profund pe gardianul care păzea camera lui Amenmes şi drumul îi va fi liber. Nimeni n-o va opri să se strecoare în camera monarhului.

Soţia generalului se ascunse într-o cămăruţă unde se puneau vazele pentru flori; aici urma să aştepte momentul în care întregul palat va fi cuprins de linişte.

Când auzi nişte paşi grăbiţi răsunând pe dale, Serketa îşi dădu seama că fusese îndreptăţită să se teamă. Cineva o trădase şi, acum, era căutată.

Dacă s-ar fi grăbit, ar fi căzut în plasă.

Cum să iasă de aici fără să fie văzută? Exista, ce-i drept, o fereastră mică, spre grădină, dar avea nişte grilaje. Nicio ieşire şi nici măcar un loc în care să se poată ascunde.

Dacă uşa s-ar fi deschis, Serketa n-ar fi avut unde să fugă.

Ar înfige pumnalul în primul paznic care ar încerca s-o ameninţe, apoi ar încerca să se strecoare printre ceilalţi, scoţându-le ochii cu unghiile.

Se auzeau glasuri de bărbaţi care ţipau de spaimă.

Apoi, voci de femei, vaiete şi plânsete.

Curioasă, Serketa întredeschise uşa.

Soldaţi, demnitari şi servitoare alergau pe coridor. Soţia lui Mehy îl prinse pe unul de mână.

— Ce se întâmplă?

— Regele Amenmes a murit!

☥ Capitolul 56

Lac de sudoare, Kenhir se trezi speriat şi ţipă, lucru care o făcu pe Niut să se scoale şi să vină degrabă. După ce bătu la uşă, întrebă:

— Pot să intru?

O tuse puternică îi răspunse şi Niut intră.

Cu respiraţia tăiată, Kenhir stătea pe marginea patului.

— Ce coşmar îngrozitor! Am văzut cum sosea un om de-al lui Seth, violent, pus pe ceartă şi bătăios, mai puternic decât oricare atlet, cu albul ochilor însângerat, atât de puternic, încât nici deşertul nu-l speria!

— La vârsta voastră, spaima asta vă mai lipsea! Mergeţi să vă spălaţi! Eu rămân să schimb cearşafurile şi să fac curăţenie în cameră.

Niut începuse deja să trebăluiască, deşi era încă noapte. Dinspre uliţa principală, se auzea o larmă neobişnuită.

Cu o torţă în mână, Unesh Şacalul pornise să-i trezească pe toţi sătenii.

— Sus, cu toţii! Regele Amenmes a murit!

Nefer cel Tăcut reuşi să-l calmeze.

— De îndată ce a aflat vestea, curierul Uputy a ţinut să ne anunţe.

În timp ce femeia înţeleaptă îi liniştea pe săteni, maestrul de operă discuta cu şeful Sobek, care-şi pusese paznicii în stare de alertă.

— Acum, îşi spuse nubianul părerea, totul va depinde de atitudinea generalului Mehy, singurul om puternic din întreagaregiune. Ori i se supune lui Sethi, care va pedepsi Teba pentru că s-a revoltat împotriva lui, ori va revendica succesiunea lui Amenmes, iar lucrul aceasta va duce la un război civil.

☥

Vizirul, miniştrii, înalţii funcţionari şi demnitarii care fuseseră în slujba lui Amenmes fuseseră conduşi în curtea cea mare a cazărmii principale din Teba, unde generalul Mehy dădea diferite sarcini ofiţerilor superiori.

Nu încăpea nicio îndoială că hotărâse să ia puterea, cu brutalitatea care-l caracteriza, şi să numească militari în posturile-cheie.

— Prinţul Amenmes a murit în această noapte, le aminti Mehy, şi le-am dat ordin specialiştilor să înceapă procesul de mumificare. Am trimis mesageri la Pi-Ramses, pentru ca faraonul legitim, Sethi al II-lea, să afle cât mai repede că l-am slujit întotdeauna cu credinţă.

Nedumerirea apăru pe toate chipurile. Mulţi credeau că Mehy nu va ezita să urmeze exemplul fiului lui Sethi, dar nu ştiau că generalul cunoştea cu precizie raportul de forţe dintre Nord şi Sud, raport care nu-i era favorabil. În cazul unui şoc frontal, superioritatea armamentului său nu va fi de ajuns pentru a compensa acest handicap; doar viclenia şi dacă ar fi fost luaţi prin surprindere ar fi putut contribui la victoria lui Mehy, dar era mai bine să nu se mai gândească la toate astea.

— Şi noi suntem slujitorii credincioşi ai lui Sethi, pretinse ministrul Finanţelor numit de Amenmes, dar uzurpatorul nu ne-a dat dreptul să alegem! Îi vom dovedi totuşi faraonului că noi am făcut tot ce s-a putut pentru a apăra Teba.

— Nu e bine să decretăm un doliu oficial, recomandă primarul, pentru a nu-l jigni pe Sethi; dacă ne gândim bine, nu este decât decesul unui prinţ de sânge regal. Să facem uitate titlurile pe care ni le-a dat Amenmes şi să ne reluăm funcţiile anterioare. Când regele va intra în Teba, va fi aclamat de o cetate loială şi supusă.

— Cu condiţia să fi şters toate urmele uzurpării, preciză fostul ministru al Agriculturii. Amenmes şi-a făcut un loc de Veci în Valea Regilor, nu-i aşa? Imaginaţi-vă mânia lui Sethi al II-leacând va descoperi acest lucru! Din moment ce generalul Mehy este administratorul principal al malului stâng, să le ordone artizanilor din Locaşul Adevărului să facă să dispară acest monument jignitor. Dacă nu, confreria va fi pedepsită cu asprime, iar răzbunarea lui Sethi se va răsfrânge şi asupra noastră.

☥

— După cum reiese din acest document semnat de generalul Mehy, Maiestate, fiul vostru a murit, îl anunţă cancelarul Bay.

— În ce împrejurări? întrebă Sethi.

— După părerea medicilor palatului, organismul său ajunsese ca al unui bătrân; slăbit, epuizat, s-a stins în timp ce dormea. Generalul a dat ordin să fie mumificat şi face toate eforturile necesare pentru a evita o conflagraţie în regiunea tebană.

— Oare acest text n-ar putea fi un fals care să-l înşele pe rege asupra situaţiei din Sud? întrebă regina Tausert.

— Este sigiliul generalului, iar scrisul e acelaşi cu cel din mesajele precedente.

— Şi dacă a fost constrâns să scrie acest text? Nereuşind să se impună prin forţă, Amenmes s-a folosit, poate, de cele mai josnice şiretlicuri!

— Eu cred că fiul meu a murit într-adevăr, declară, cu tristeţe, Sethi, şi că a plătit scump pentru nesupunerea sa.

— Să trimitem acolo nişte iscoade care să ne furnizeze nişte informaţii certe, preconiză regina. Dacă trupele noastre s-ar aventura în acea regiune, fără să cunoască adevărata situaţie, am risca pierderi grele.

— Există ceva mult mai urgent, spuse monarhul, exprimându-şi dorinţele faţă de marea soţie regală şi de cancelarul Bay.

☥

— Nici măcar n-am apucat să-l otrăvesc pe Amenmes, se plânse Serketa; bietul om a murit singur-singurel. Treizeci şi trei de ani şi trei ani de domnie parţială... Ce trist bilanţ! Din nefericire, incapabil cum era, nu ne-a ajutat nici măcar să-l înlăturăm pe Sethi!

Serketa se cuibări la picioarele lui Mehy, ţintuit la pat de o urticarie rebelă, însoţită de o febră mare. Medicul se arătaseîncrezător, dar bolnavul trebuia să stea în casă vreo opt zile, pentru a evita unele urmări neplăcute. Asta îl exaspera pe general, căci n-avea deloc încredere în curtenii tebani.

Oficial, se ştia că Mehy studia dosarele; zilnic, aghiotantul transmitea armatei ordinele lui, iar aceasta, la fel ca şi celelalte corpuri sociale, era nerăbdătoare să cunoască reacţiile lui Sethi al II-lea. Unii îşi puneau speranţa în clemenţa lui, iar alţii se temeau să nu frângă coloana vertebrală a Tebei celei orgolioase.

— Nicio veste de la Pi-Ramses, în dimineaţa asta?

— Niciuna, iubirea mea.

— Mă simt mult mai bine şi am pierdut o grămadă de timp! Mâine, o să mă ocup de Locaşul Adevărului.

— Uiţi că maestrul de operă a refuzat să distrugă mormântul lui Sethi?

— Situaţia s-a schimbat. Nefer nu e tâmpit; el ştie că faraonul legitim îi va fi recunoscător, dacă va şterge orice urmă de-a lui Amenmes.

— Şi dacă refuză?

— Asta şi sper, turturica mea... În acest caz, îl voi aresta!

☥

Întreaga comunitate se adunase în curtea neacoperită a templului lui Hathor şi lui Maat.

— S-a început, deja, mumificarea lui Amenmes, anunţă scribul Mormântului, dar n-a fost proclamat doliul oficial. Asta înseamnă că Teba se înclină înaintea lui Sethi, regele Egiptului de Sus şi de Jos. Unitatea ţării e restabilită şi asta ne bucură. Dar, mai mult ca sigur, numele lui Amenmes va fi şters de pe listele regale.

— Ce se va întâmpla cu locul lui de veci? întrebă Paneb.

— Iată motivul pentru care vă cer părerea tuturor, căci este vorba despre viitorul satului.

— Din fericire, exclamă Renup cel Jovial, maestrul de operă a păstrat mormântul lui Sethi!

— Pentru a-i dovedi că suntem loiali, ar trebui să-l distrugem pe cel al fiului său, propuse Ched Salvatorul.

— Este şi părerea mea, aprobă Kenhir. Nu ne putem îndoi de faptul că generalul Mehy, susţinut de mulţimea demnitarilor tebani, ne va cere să-l alungăm pe uzurpator din Valea Regilor.

Toate privirile se îndreptară către maestrul de operă.

— Scribul Mormântului are dreptate să ne avertizeze. Care este părerea şefului echipei din stânga?

— Va fi cea a maestrului de operă, răspunse Hay, taciturn.

— Şi cea a femeii înţelepte?

— În orice împrejurare, vom ţine seama doar de respectul legii lui Maat.

— Atunci, nimic mai simplu! exclamă Paneb. Cum am putea distruge un loc de veci, picturi şi sculpturi pe care le-am creat cu dragoste? Amenmes n-a fost el un rege mare, dar n-a făcut niciun rău confreriei. În numele cărei politici josnice ne-am putea comporta ca nişte barbari? Timpul va da uitării evenimentele lipsite de importanţă, iar eterne nu vor rămâne decât scenele rituale în care Amenmes apare ca un faraon care

cunoaşte formulele învierii. Despre om, totul va fi uitat; dar simbolurile trasate pentru un rege nu vor putea fi uitate.

— Dar noi trăim astăzi, în prezent! obiectă Casa-Funie. Cuvintele tale frumoase nu îl vor influenţa pe general, iar Sethi va rade acest sat de pe suprafaţa pământului, dacă îi arătăm cea mai mică dovadă de credinţă lui Amenmes.

— Păstrând această operă desăvârşită, ne vom arăta loiali faţă de Locaşul Adevărului şi faţă de noi înşine.

— Eu sunt de acord cu Casa, interveni Karo cel Posac; dar să nu-mi cereţi să distrug ceva, orice ar fi!

— Care dintre voi este gata să distrugă mormântul lui Amenmes? îi întrebă maestrul de operă.

Unii priviră în sus, alţii îşi puseseră ochii în pământ, iar alţii, către preotesele lui Hathor.

— Trebuie să fiţi pe deplin conştienţi de atitudinea voastră, le recomandă Kenhir; Sethi nu vă va ierta!

— Locul de veci al lui Amenmes este aproape gata, preciză Paneb, şi e fericit că nimeni din această confrerie nu doreşte să-lstrice! Dacă faraonul e nemulţumit de munca noastră, să pună pe alţii să-i termine mormântul!

Kenhir fu de acord că argumentul era întemeiat, dar câtă greutate va avea dorinţa confreriei în faţa unui monarh decis să facă să dispară orice urmă a unui fiu rebel?

— Avem treabă, spuse Paneb; în loc să trăncănim, hai să pregătim camera funerară a lui Amenmes, pentru a putea primi mumia regală.

— Prinţul nu va fi niciodată înhumat în Vale! obiectă Nakht cel Puternic.

— Asta e treaba celor de la putere, şi nu a noastră! Să respectăm planul maestrului de operă şi totul va fi bine!

Entuziasmul Zelosului alungă şi ultimele şovăiri şi artizanii se pregătiră să plece în Valea Regilor.

Nefer cel Tăcut nici nu apucase să formuleze hotărârea pe care confreria o luase în unanimitatea inimilor.

☥ Capitolul 57

Total restabilit, Mehy se pregătea să plece spre Locaşul Adevărului, în fruntea a vreo cincizeci de infanterişti, când aghiotantul său îi aduse un mesaj urgent.

— Se apropie o flotilă din Nord, generale!

— Câte bastimente?

— Cinci, dintre care o corabie regală.

— Iată-l, deja, pe Sethi, în persoană! Poziţia corăbiei?

— În curând va putea fi văzută din Teba.

Mehy trimise pe malul drept un număr mare de soldaţi, pentru a-l aclama pe rege şi pentru ca acesta să poată aprecia loialitatea armatei tebane. În spatele lor, curtenii urmau să se piardă în mulţime.

Vestea circula deja în marele oraş, în care curiozitatea se îmbina cu teama: împotriva cui se va declanşa mânia regelui?

Spre surprinderea generalului, flotila se îndreptă către debarcaderul de pe malul stâng! I se aduse îndată un vas uşor şi rapid, pentru a putea traversa Nilul, întâmpinându-l, astfel, pe suveran.

Dar nu Sethi era cel care cobora pe pasarelă, cu pas nesigur, ci cancelarul Bay.

Subţirel, nervos, cu ochii negri şi ageri, cu barbişonul bine îngrijit, Bay coborî cu prudenţă.

— Mă bucur să ajung din nou pe pământ, îi mărturisi el lui Mehy; cât am călătorit, mi-a fost rău tot timpul!

— Maiestatea Sa nu v-a însoţit?

— Regele mi-a încredinţat două misiuni. Prima, să aflu dacă prinţul Amenmes a murit cu adevărat şi dacă în bunul oraş Teba domneşte liniştea.

— Iată-l, în sfârşit, eliberat de sub jugul pe care-l suporta din ce în ce mai greu şi sunt mândru că am putut evita tulburările de care mă temeam.

— Securitatea este asigurată cu adevărat?

— Ultimii partizani ai lui Amenmes nu sunt în număr mare şi nu doresc decât să se ascundă. De altfel, cred că este necesar să mai aşteptăm câtăva vreme, înainte de a vă putea da un răspuns sigur.

— Vă mulţumesc pentru sinceritate, generale; suveranul vă va aprecia atitudinea.

— Şi care e a doua misiune, cancelare?

— Va trebui să mă duc, cât mai repede, la Locaşul Adevărului.

— Paznicii şefului Sobek nu sunt uşor de abordat; dacă doriţi, vă pot însoţi, împreună cu vreo câţiva soldaţi.

— Cu multă plăcere, generale!

Mehy era încântat. Intervenţia sa va părea oficială, iar cancelarul îl va prezenta pe comandantul-şef al trupelor tebane ca fiind primul care nu doreşte să păstreze nicio amintire despre Amenmes.

Bay cercetă carul, bănuitor.

— Vă rog să nu mânaţi prea repede; mi se face rău imediat!

— Voi avea grijă de dumneavoastră, cancelare!

Carul porni în viteză.

— Această perioadă teribilă vi s-a părut, desigur, dureroasă, generale!

— Am avut o singură obsesie: să-l conving pe prinţul Amenmes să nu lanseze vreo ofensivă spre Nord.

— La rândul meu, n-am reuşit să-l conving pe Sethi să pună în aplicare planul nostru, căci regele credea în revenirea la armonie, în ciuda previziunilor mele pesimiste.

— În înţelepciunea sa, Pharaon a văzut mai departe decât noi...

— Desigur, generale, dar trebuie să închidem acest capitol penibil din istoria noastră.

— Maestrul de operă din Locaşul Adevărului nu e deloc diplomat şi tinde să vadă lumea doar prin ochii confreriei sale. N-aş dori să-şi atragă nişte nenorociri!

— Eu am puteri depline, generale; cerinţele lui Sethi vor fi satisfăcute!

Mehy îşi stăpâni bucuria: de data asta, soarta lui Nefer era pecetluită. Opunându-se regelui, va fi prada mâniei acestuia şi-şi va lăsa confreria fără apărare, excepţie făcând Paneb, colosul al cărui zel îi speria pe toţi. Dar Serketa gândise un plan pentru a scăpa de el, astfel încât viitorul se anunţa, în sfârşit, luminos.

Şeful Sobek aştepta în mijlocul drumului, în faţa fortului al cincilea. Carul lui Mehy se opri la mai puţin de un metru de nubian.

— Du-te şi cheamă-i pe scribul Mormântului şi pe maestrul de operă! îi porunci generalul. Cancelarul Bay, delegat al regelui Sethi al II-lea, vrea să le vorbească imediat.

După tonul lui Mehy, Sobek înţelese că treaba era serioasă şi nu mai stătu pe gânduri; când se întoarse, nu-l însoţea decât femeia înţeleaptă.

— Trebuie să înţeleg că maestrul de operă lucrează la mormântul lui Amenmes, în Valea Regilor? întrebă Bay.

— Da, aşa este, răspunse Clara.

Carul se întoarse şi se îndreptă spre Vale. Drumul greu făcea ca oamenii să păstreze liniştea. Temându-se de atacurile spiritelor ce cutreieră munţii, soldaţii, strânşi unii lângă alţii, priveau fără încetare către creste.

Ajunseră cu bine la intrarea în Vale, dar cu nervii întinşi la maximum.

În faţa grupului impresionant ce se apropia, paznicii nubieni îşi lăsaseră armele jos.

— Avem dreptul să trecem dincolo de această poartă? se îngrijoră Bay.

— Nu aveţi puteri depline, cancelare?

Cei doi bărbaţi intrară pe teritoriul sacru, care-l lăsă pe Bay fără glas. Mehy era nerăbdător să-l surprindă pe maestrul deoperă în timp ce lucra în mormântul lui Amenmes, dovedindu-şi, astfel, trădarea.

Însărcinat cu paza depozitului de materiale al artizanilor, nubianul Penbu le ieşi în cale, ameninţându-i cu o sabie scurtă.

— Îl însoţesc pe cancelarul Bay, reprezentant al faraonului, declară generalul; Nefer cel Tăcut e aici?

Penbu încuviinţă dând din cap.

— Condu-ne la el!

— N-am dreptul să merg mai departe.

— Atunci, cheamă-l!

Penbu ţipă precum o cucuvaie, tulburând liniştea pietrelor din Valea Regilor.

După câteva minute apăru Paneb, cu părul ciufulit şi plin de praf de piatră. În mână purta un târnăcop mare.

— Părăsiţi imediat acest loc! le ceru el, privindu-i cu furie.

— Eu sunt cancelarul Bay. Regele Sethi mi-a încredinţat o misiune urgentă, dându-mi putere deplină s-o duc la bun sfârşit!

— Ne însoţeşte o trupă numeroasă, preciză Mehy.

— Ce doriţi?
— Să-l văd pe maestrul de operă, răspunse Bay.
— Conduce un şantier. Îl veţi putea vedea diseară, în sat.
— Regret, dar e ceva foarte urgent!
— Ce şantier? întrebă Mehy.
— Nu vă pot da niciun răspuns.
— Du-te şi caută-l, Paneb!

Colosul îşi încleştă mâna pe coada târnăcopului, pe care l-ar fi folosit cu dragă inimă pentru a-i izgoni pe aceşti intruşi, dar consideră că e mai bine să se consulte, mai întâi, cu maestrul de operă.

☥

Calmul lui Nefer cel Tăcut îl fascina pe general. Prezenţa lui Bay îi dovedea totuşi că Sethi revenise la cârma ţării şi că Locaşul Adevărului trebuia să se supună, asumându-şi greşelile. Dar şeful confreriei avea o ţinută impunătoare, de parcă rămăsese stăpân în tot acest joc.

— Aţi călătorit bine, cancelare?

— Ca să fiu sincer, n-am reuşit încă să mă obişnuiesc cu legănarea unui vas şi prefer să merg pe pământul vechiului nostru Egipt. De îndată ce faraonul a aflat că fiul său e mort, mi-a poruncit să plec la Teba, pentru a pune capăt acestei perioade grele care ne-a slăbit ţara. Presupun că aţi deschis din nou mormântul lui Sethi al II-lea, pentru a continua lucrările.

— Încă nu, cancelare!
— Atunci... La ce lucrare trudesc artizanii în prezent?
— Trebuie să terminăm camera funerară a lui Amenmes.
— E reprezentat... ca faraon?
— Tradiţia a fost respectată!

Generalul Mehy jubila. Credincios obiceiurilor sale, maestrul de operă nu era capabil să mintă.

— După moartea lui Amenmes, preciză cancelarul, ar fi trebuit să-i distrugeţi mormântul, pentru a şterge urmele uzurpării lui.

— V-aţi făcut o idee greşită despre Locaşul Adevărului, cancelare! În unanimitate, locuitorii satului au respins această soluţie şi nu veţi găsi nici măcar un artizan care să se atingă de o operă desăvârşită.

Mehy nu se aştepta chiar la asemenea vorbe! Nu numai că Nefer se condamna pe el însuşi, dar îşi condamna întreaga comunitate. Nimic mai stupid decât această corectitudine,

inadaptarea la împrejurările actuale, de care ar fi putut profita din plin!

Generalul îi şi vedea pe Tăcut şi pe confraţii săi arestaţi, judecaţi şi deportaţi într-o mină de cupru în care să-şi sfârşească zilele. Şi satul, deschis, părăsit, cu piatra de lumină şi celelalte secrete ale: Locaşului Adevărului.

Mai rămânea să-şi respecte angajamentul faţă de trădător, a cărui eficacitate fusese totuşi dintre cele mai mediocre... Mehy îi va încredinţa lui Serketa această problemă minoră.

— Ar fi trebuit să înţelegeţi că Sethi nu va îngădui ca lucrurile să rămână aşa, adăugă cancelarul.

— V-am expus opinia confreriei şi ea nu se va schimba niciodată. Din moment ce Pharaon este stăpânul nostru suprem, el ne va hotărî soarta!

— Vă mărturisesc că Sethi vă cunoştea tot atât de puţin ca şi mine; se temea că, pentru a-i face pe plac şi pentru a vă salva totodată, veţi distruge locul de veci al fiului său. A venit vremea să ne întoarcem la armonia şi la unitatea celor Două Ţinuturi şi să uităm de domnia lui Amenmes. Pharaon doreşte să-i terminaţi mormântul cât mai repede. Datorită generalului Mehy, care l-a respectat pe prinţ, chiar şi după moartea lui, mumificarea e în curs de efectuare, iar ritualurile vor fi celebrate pe trupul său osirian. După aceea, maestre de operă, veţi relua lucrările la mormântul lui Sethi al II-lea.

☥ Capitolul 58

Înainte de a se prăbuşi pe pat, Mehy, mânios, se răzbunase pe propria cameră: mobile dezmembrate, stofe sfâşiate, oglinzi făcute cioburi... Spectacolul era dezolant, dar Serketa se îngrijea să-l liniştească pe soţul său punându-i întruna, pe frunte, comprese reci.

— Blestemat fie cancelarul Bay... Mi-a dat de înţeles că Sethi se va comporta, în sfârşit, ca un adevărat rege, şi când colo, el iartă şi tolerează!

— În discursul său adresat somităţilor tebane, cancelarul n-a emis nicio critică la adresa ta!

— Dar nici nu m-a confirmat în funcţiile mele! Îşi va întocmi raportul către rege şi nimeni nu poate prevedea ce hotărâre va lua Sethi.

Mehy aruncă o compresă cât colo şi se ridică.

— Ai dreptate, situaţia ar fi putut să fie şi mai rea... Dar acest cancelar nu ne va fi niciodată aliat. E prea legat, trup şi suflet, de cuplul regal şi nu va fi decât în slujba acestuia.

— Principalul e că tu vei rămâne omul cel mai puternic din Teba.

— Pentru câtă vreme, Serketa? Dacă Bay reuşeşte să mă despartă de propria armată, sunt un om terminat!

— Dar noi nu vom accepta şi nici oamenii tăi!

Generalul se ridică, intră în sala de baie şi-şi dădu pe faţă cu apă parfumată, de parcă aşa ar fi vrut să-şi spele toate eşecurile.

— Adevăratul obstacol este Locaşul Adevărului. Continuă să mă umilească şi mă împiedică să-mi ating scopul. Am nevoie de piatra de lumină, Serketa, am nevoie de această armă supremă!

— Din moment ce Egiptul este reunificat, viaţa satului va reveni la normal, iar informatorul nostru va fi mult mai liber să acţioneze.

— Până în prezent, a fost incapabil să afle ascunzătoarea pietrei!

— Să nu fim pesimişti, iubitul meu drag... Dar, desigur, va trebui să fim puţin mai activi.

— Ce vrei să spui?

— Sufletul confreriei este chiar şeful. Atâta timp cât Nefer cel Tăcut va conduce Locaşul Adevărului, acesta va părea de neînvins. Din încercările prin care trece, acest maestru de operă îşi ia puterea; şi cu cât încercările sunt mai greu de suportat, cu atât mai mult maestrul îşi sporeşte forţele. Prezenţa sa e cea care consolidează edificiul, cu fiecare zi care trece!

Mehy se calmă şi cugetă îndelung la cuvintele soţiei sale.

— Tu scoţi în evidenţă un soi de adevăr, pe care eu nu-l percepusem încă atât de clar, de parcă acest adevăr strălucea prea tare, luându-mi ochii! Cum să luptăm mai departe împotriva lui Nefer?

— Lipsindu-l de sprijinul lui cel mai apropiat şi mai eficient, răspunse Serketa; dar această acţiune, chiar dacă va fi

încununată de succes, nu va fi de ajuns, căci spiritul confreriei trăieşte în inima Tăcutului!

— Şi ce propui?

— Nu-ţi trece prin minte, iubitul meu drag?

Mehy ar fi ucis mulţi oameni fără să ezite, dar nu pe acesta, deşi îi era cel mai aprig duşman.

— Oare ţi-e frică de Nefer cel Tăcut?

— Nu ne va fi uşor să scăpăm de el!

— Dar va trebui s-o facem, neapărat, scumpul meu, ciripi Serketa; ai dreptate, va fi foarte greu, pentru că are de partea lui o întreagă reţea de protecţii magice, care-l fac de neînvins. Din fericire, simt o dorinţă puternică să duc la bun sfârşit această luptă şi voi găsi cel mai bun procedeu!

— Te-ai gândit, cumva, la vreo strategie?

— Am o idee, doar una... Dar mult mai valoroasă decât mii de soldaţi!

— Ce idee, Serketa?

Femeia îşi sărută soţul pe buze.

— Interiorul... Îl voi ucide din interior.

☥

O rază de soare dezmierda două trupuri goale al Turcoazei şi al lui Paneb, care făcuseră dragoste cu o spontaneitate adolescentină. Mângâierile delicate ale colosului continuau să-i trezească dorinţele, iar el rămânea vrăjit de splendoarea unei femei al cărei trup mlădios şi senzual era expresia desăvârşită a frumuseţii.

Era de ajuns ca Turcoaza să atingă uşor pielea amantului său, ca să dezlănţuie un torent căruia nu dorea să-i reziste; fiecare dintre îmbrăţişările lor era o nouă fericire şi niciodată nu se săturau unul de celălalt.

Culcată peste el, Turcoaza vedea strălucind în ochii lui focul care urma să-i cuprindă din nou.

— Trebuie să plec, şopti ea. Femeia înţeleaptă mă aşteaptă la templu pentru inventarierea obiectelor de cult ale zeiţei Hathor. Sarcina îi revenea lui Uabet cea Pură, dar, cum aceasta aşteaptă un copil, a fost scutită.

Deşi murea de dorinţă, Paneb nu încercă s-o mai reţină lângă el. Cel puţin, nu-i interzicea s-o admire în timp ce se pieptăna.

— Când îţi reiei munca în mormântul lui Sethi?

— Săptămâna viitoare!

Conduse de marele preot al lui Amon şi de maestrul de operă al Locaşului Adevărului, funeraliile lui Amenmes se desfăşuraseră conform ritualului unui faraon, cu toată solemnitatea cuvenită. După terminarea ceremoniei, Nefer aplicase pe uşa închisă a mormântului sigiliul confreriei.

Astfel luase sfârşit scurta aventură a fiului lui Sethi, al doilea numit astfel, a cărui domnie se scurgea de parcă nu avusese loc niciun incident grav. Încă o dată, puterea faraonului domina conflictele individuale.

— Pari îngrijorat, Paneb!

— Adoptasem un stil special şi mă întreb dacă regele nu-mi va cere să-l modific... Poate că va trebui s-o iau de la început!

— Te temi că vei avea prea mult de muncă?

— Dimpotrivă, dar n-aş vrea să renunţ la aceste picturi, mai ales la cele care evocă obiectele rituale transportate în timpul funeraliilor, căci ele m-au învăţat simplitatea liniilor.

— Tot satul a vorbit despre această inovaţie.

— Dar Sethi n-a aprobat-o încă!

Turcoaza îmbrăcă o rochie lungă şi roşie, care-i punea formele în valoare.

— Trebuie să ai încredere în talentul tău, Paneb; el nu te-a înşelat niciodată!

Ca de obicei, Turcoaza îi scăpă din mână.

☥

Vântul Nordului tropăia grăbit către micul domeniu al lui Nefer cel Tăcut, pe care trudeau cei cinci muncitori agricoli, care îi fuseseră trimişi. Paneb nu făcea decât să-şi urmeze măgarul, care cunoştea drumul mai bine chiar decât el.

Uabet cea Pură avusese, deodată, poftă să mănânce dovlecei proaspeţi şi nu mai putea aştepta; soţul său se străduise să-i îndeplinească dorinţa, cu încuviinţarea scribului Mormântului.

Când măgarul se opri, Paneb crezu că se înşală, căci pe câmp nu era nimeni. Dar zări nişte oameni care dormeau sub un tamarix umbros. Ba unul dintre ei sforăia zdravăn.

Un picior în fund îl trezi pe unul dintre ei, care trase un ţipăt asemănător cu acela al Orătaniei Nesuferite. Tovarăşii lui deschiseră ochii.

— Aşa lucraţi voi pe ogorul lui Nefer cel Tăcut?

— Dar tu cine eşti?

— Cel care vă va face să vă fie dragă din nou munca!

Un lungan nebărbierit protestă:

— Noi suntem cinci la număr... Crezi că ne impresionezi?

— Eu cred, mărturisi dolofanul.

— Tu gândeşti înţelept, recunoscu Paneb. Vei fi ultimul căruia îi voi sparge capul, dacă refuzaţi să vă faceţi munca pentru care sunteţi plătiţi.

Constatând că nu-l susţin ceilalţi, lunganul încercă să fugă. Dar Vântul Nordului îi izbi cu botul, trimiţându-l în ciulini.

Măgarul nu înţelegea de ce această „drăgălăşenie” îl făcea pe om să „necheze” atât de tare.

— Eu sunt Paneb cel Zelos şi am nevoie de dovlecei. Dar dacă mă uit la ogorul ăsta părăginit şi la grădina de zarzavat de alături, mă tem că voi pleca fără ei. Sunt dezamăgit şi asta mă înfurie la culme. La culme! E clar?

— Ştiu unde-i pot găsi, afirmă dolofanul cu o voce tremurândă, şi mă duc imediat să-ţi aduc câţiva.

— După aceea, vă puneţi pe treabă. Dacă ogorul ăsta nu e bine cultivat, vom sta de vorbă ca între bărbaţi, înainte ca Nefer să vă reclame!

— Veţi fi amândoi mulţumiţi, promise micul dolofan.

— Am încredere în voi, dar voi verifica. În fiecare zi şi la ore diferite, Vântul Nordului va trece pe aici, în inspecţie.

— E la fel de voinic ca tine?

— Măgarul meu îmi seamănă, ce-i drept! Îmi va povesti tot ce va vedea şi să nu vă aşteptaţi la indulgenţă din partea lui.

Măgarul cel impunător se ospăta, liniştit, cu ciulini.

— Vrei să spui că... Vorbeşte?

— În satul meu au loc evenimente extraordinare. Nu ştiţi că femeia înţeleaptă are puteri magice, asemănătoare celor ale reginei Egiptului?

Cei cinci ţărani se înghesuiră unii în alţii. Până şi lunganul renunţase să mai facă pe filfizonul.

— Totuşi, ea nu ne-a hărăzit o soartă anume? se îngrijoră micuţul.

— Încă nu, dar să nu-i stârniţi mânia!

Pentru Vântul Nordului, cele două coşuri cu dovlecei erau uşoare ca fulgul. El mergea în frunte, în timp ce Paneb fluiera un cântec popular.

— Cânţi frumos, spuse încet o bruneţică de vreo douăzeci de ani, care-l ajunsese din urmă.

— Cum te cheamă, drăgălaşo?
— Yema... Toată lumea ştie, pe aici, că mă pricep la cultivarea legumelor. Dacă ai nevoie, îţi pot da legume bune.
— De ce nu?
— Tu de unde eşti?
— Din satul artizanilor.
— Atunci, ştii multe secrete! Când mai vii pe aici?
— Peste câteva zile.
— O să vezi, o să-ţi arăt nişte minuni de legume!

☥ Capitolul 59

Pasionat de genealogie, scribul-asistent Imuni făcuse o descoperire fascinantă în arhivele satului: prin legături familiale complexe, putea pretinde că se înrudeşte cu Nefer cel Tăcut şi, aşadar, putea revendica o adopţie care ar fi fost mult mai legitimă decât cea a lui Paneb cel Zelos. Din nefericire, îi lipseau câteva legături, dar spera să reconstituie un lanţ credibil, cu condiţia să poată avea acces la documentele cele mai vechi, pe care scribul Mormântului le păstra, ca pe o comoară, în biroul său.

Cum de putea Kenhir, la vârsta lui, să-şi păstreze acelaşi ritm de muncă şi să se ocupe de cele mai mici detalii, cu aceeaşi corectitudine dintotdeauna? Unii vorbeau că vigoarea lui Niut nu era străină de acest dinamism, dar tânăra nu dădea atenţie bârfelor şi fiecare îi recunoştea o calitate excepţională, aceea de a fi în stare să suporte caracterul imposibil al bătrânului scrib.

Zi de zi, locuinţa ciudatului cuplu devenea tot mai cochetă datorită strădaniei lui Niut, gustului său pentru mobile frumoase, ţesături de calitate şi viu colorate. Deşi acest lux fără măsură îl costa scump pe Kenhir, acesta renunţase să mai lupte.

— Am terminat inventarul dălţilor de aramă şi al fitilelor pentru lămpi, declară Imuni.
— Ai verificat calculele?
— Nu lipseşte nimic.
— De data asta, nu aud de nicio acuzaţie la adresa lui Paneb!
— Datorită dumneavoastră, satul este gestionat perfect.

— Urăsc complimentele, Imuni, căci ele ascund întotdeauna intenţii perfide. Pe ale tale, le cunosc: visezi să-mi iei locul şi regreţi că trupul meu bătrân e încă rezistent. Fii mai puţin preocupat de viitorul tău şi gândeşte-te mai mult la prezent, căci mai ai multe de învăţat înainte de a ajunge scribul Mormântului.

— Vă asigur că...

— Minciuna nu te ajută cu nimic!

— După programul meu de lucru, aş dori să cercetez istoria satului, pentru a o cunoaşte mai bine.

Kenhir se miră:

— N-ar fi o idee rea!

— Am consultat deja câteva documente, dar pe cele mai preţioase nu le pot găsi decât la dumneavoastră. Aş putea avea acces la ele?

— Nu văd de ce te-aş refuza!

În sfârşit, chiţibuşarul de Imuni îşi schimba atitudinea! În loc să-l persecute pe Paneb şi să se lege de comportarea artizanilor, era interesat chiar de Locaşul Adevărului.

☥

Sarcina lui Uabet evolua cât se putea de bine, dar pofta de legume proaspete nu i se potolea deloc. Paneb se dusese de mai multe ori pe ogorul lui Nefer, bine îngrijit de cei cinci ţărani care se puseseră din nou pe treabă, răsplătiţi cu prime substanţiale în natură.

Paneb tocmai termina de umplut coşurile pe care le va purta măgarul, când o mână foarte delicată îi atinse antebraţul.

— Pot să-ţi dau nişte sparanghel cum n-ai mai gustat, îi spuse frumoasa Yema, ai cărei ochi negri străluceau, plini de farmec.

— Preţurile tale nu sunt exagerate?

— Ne putem tocmi... Te vei pricepe, desigur, să mă convingi că trebuie să ţi-l dau mai ieftin!

— S-a făcut, dar să ştii că sunt grăbit.

Fata nu purta decât o tunică scurtă, care nu ascundea aproape nimic din trupul ei delicat, pe care ştia să îl pună în valoare. Cu un mers care semăna, mai degrabă, cu dansul, îl conduse pe Paneb la o colibă mică, din stuf.

— Fii atent, uşa e joasă!

De îndată ce Paneb intră în coliba modestă, Yema îşi scoase tunica şi, goală, se lipi de el.

— Cât de puternic eşti... Hai să facem dragoste!

Colosul o ridică doar cu o mână.

— De obicei, eu sunt cel care am iniţiativa, fetiţo, şi am norocul să fiu un bărbat satisfăcut. Eşti foarte frumoasă, dar nu te doresc! Păstrează-ţi sparanghelul şi îmbracă-te!

Pictorul o lăsă jos pe fata nemulţumită.

Ieşi din colibă, dar Yema se luă după el. Goală, se căţără în vârful unei grămezi de pământ.

— Ajutor, ţipă ea, am fost violată!

Cei cinci ţărani întoarseră capul.

Paneb se întoarse şi o pălmui pe mincinoasă.

— Acuma, gata!

Yema se trânti pe jos, plângând.

— Grăbeşte-te să te îmbraci şi să nu te mai apropii de mine niciodată!

☥

Datorită sprijinului soţiei sale, generalul Mehy redevenise omul cel mai puternic şi mai respectat din provincia tebană. În aşteptarea sosirii lui Sethi al II-lea, palatul regal era interzis tuturor, iar intrările erau păzite de soldaţi.

Un calm aparent ascundea, de fapt, îngrijorarea populaţiei. Cancelarul Bay se întorsese în Nord fără să-şi dezvăluie planurile şi nimeni nu cunoştea adevăratele intenţii ale unui faraon ciudat de tăcut. Această lungă aşteptare nu însemna, oare, că monarhul se gândea la sancţiunile pe care avea să le aplice oraşului, pentru a fi plecat capul în faţa lui Amenmes?

— O scrisoare de la Bay! îl anunţă Serketa, nervoasă.

Degetele lui Mehy tremurau pe tăbliţa de lemn. Dacă era destituit, cum s-ar fi putut salva din această situaţie disperată?

Privi textul scris în hieroglife cursive şi răsuflă uşurat.

— Sunt confirmat în toate funcţiile, cu felicitările regelui pentru a fi menţinut pacea în condiţii dramatice. Cancelarul îmicere să asigur prosperitatea regiunii şi să ocrotesc, în continuare, Locaşul Adevărului.

— Este precizată data sosirii lui Sethi?

— Despre acest amănunt, nimic.

— De ce oare? întrebă Serketa.

— Regele este, desigur, foarte afectat de moartea fiului său... Poate că întâmpină unele greutăţi la Pi-Ramses şi nu îndrăzneşte să plece din capitală.

— Norocul continuă să ţină cu noi, ciripi Serketa.

☥

Revenind din Valea Regilor, echipa din dreapta era mulţumită că avea să se odihnească. Ţinând seama de nesiguranţa ce ameninţa viitorul Tebei, unii artizani, cum ar fi Karo cel Posac sau Thuty Savantul, nu-şi puteau ascunde pesimismul. Un defect dintr-o stâncă întârziase lucrul, iar maestrul de operă devenise foarte prudent, pentru a evita degradarea picturilor.

— Kenhir a avut un vis urât, spuse Karo; cu un rege care a îndrăznit să-şi ia numele de Sethi, nu ne putem aştepta decât la ce e mai rău!

— Ai constatat şi tu că nu e un războinic sângeros, obiectă Fened Nasul.

— N-a declanşat războiul civil, le aminti Casa-Funie, dar nu va ierta Teba pentru că i-a fost supusă lui Amenmes.

— Nu exista altă soluţie, preciză Gau cel Exact; Sethi va înţelege că nu se putea altfel.

Temperatura scăzuse brusc. Un vânt ameninţător anunţa apropierea iernii, care ar fi putut fi mai aspră decât cele dinainte.

— Mâine, decretă scribul Mormântului, fumigaţie generală! Căldurile s-au dus, trebuie să purificăm casele şi locaşurile comunitare. Cine vrea să se ocupe de sala noastră de întruniri?

Trădătorul găsi ocazia prielnică. Nimeni nu era atras de această activitate, aşa încât ceilalţi artizani îi erau recunoscători pentru devotamentul lui.

Întregul sat fumega, înecat într-un nor înmiresmat care îndepărta mirosurile neplăcute şi insectele nedorite. Negruţu', Orătania Nesuferită şi celelalte animale domestice se refugiaseră pe lângă auxiliari, jucându-se cu copiii supravegheaţi de Obed fierarul.

Singur în locaşul confreriei, pe care-l afumase din abundenţă, trădătorul privea cu atenţie scaunele de piatră pe care luau loc artizanii.

Niciunul nu părea suspect.

Înainte de a trece pragul sanctuarului care îi era interzis, trădătorul ezită. Până atunci, nu se făcuse vinovat decât de câteva fapte rele, dar nu făcuse nimic iremediabil. Violând spaţiul sacru şi făcând gesturi permise doar maestrului de

operă, şi-ar fi trădat jurământul pentru totdeauna şi s-ar fi exclus din spiritul confreriei.

Ce-ar fi să renunţe la capcana bogăţiei, în care intrase de atâţia ani, să-şi deschidă inima în faţa lui Nefer cel Tăcut şi să implore iertarea?

Dar trădătorul constată că nu mai auzea glasul inimii sale. La urma urmelor, nu iubise niciodată Locaşul Adevărului. Firul vieţii îl adusese aici, pentru că era în căutarea unei ştiinţe şi a unei tehnici care să-i permită să strălucească şi să le fie superior tuturor. De acum înainte, avea nevoie şi de bogăţie, pe care nu i-o putea oferi decât trădarea.

Trase zăvorul din lemn aurit şi deschise uşile naosului în care se afla o statuetă de aur, înaltă de un cot, reprezentând-o pe zeiţa Maat, cea pe care ar fi trebuit s-o slujească toată viaţa.

Mânios, apucă statueta şi, dând-o la o parte, îşi trecu palma peste soclu, în speranţa că va descoperi un şanţ sau vreo denivelare care să anunţe prezenţa unui sistem de închidere.

Dar nu simţea sub degete decât granitul lustruit perfect.

Iritat, trădătorul examină fiecare colţişor al cămăruţei, sperând să descopere, în sfârşit, ascunzătoarea pietrei de lumină.

Degeaba.

— E cineva aici? se auzi vocea gravă a şefului echipei din stânga.

Cuprins de panică, trădătorul o puse pe Maat la locul ei, închise uşile naosului, le zăvorî şi reveni în sala de reuniuni, plină de fum.

— Da, sunt aici!

— Mă temeam să nu ţi se fi făcut rău.

— Nu, nu, totul e perfect!

— Lasă fumul să-şi facă efectul, îi recomandă Hay, şi vino cu noi să sărbătorim un eveniment fericit: Uabet cea Pură a adus pe lume o fetiţă.

☥ Capitolul 60

Uitând de infirmitatea sa, tânărul Siptah continua să studieze cu râvnă în biblioteca templului lui Amon din Pi-Ramses, sub privirile binevoitoare ale preoţilor.

Ori de câte ori avea un răgaz, cancelarul Bay venea să vadă ce progrese mai făcuse acest adolescent în ştiinţă şi în literatură. Nimic nu-l interesa din lumea exterioară, singura sa preocupare era cercetarea.

Siptah nu vorbea decât cu cancelarul care, câte puţin, îl iniţia în privinţa funcţionării administraţiei centrale şi a gestiunii celor Două Ţinuturi. Atent, elevul său era înzestrat cu o memorie demnă de invidiat şi-i punea întotdeauna cele mai potrivite întrebări.

Aceste întâlniri erau singurele clipe de bucurie ale cancelarului în atmosfera sumbră în care trăia. Moartea lui Amenmes îl îndurerase profund pe Sethi, iar regina Tausert făcea, cu disperare, tot ce putea pentru a-l scoate din această stare. Cu conştiinciozitate şi talent, se achita de îndatoririle sale de mare soţie regală, iar Bay o ajuta, fără odihnă; dar, când i se întâmpla să mai iasă din amorţeala sa, faraonul era cel care continua să-şi pună sigiliul pe decretele de mare importanţă.

Intrând în biroul în care monarhul venea destul de rar, cancelarul se gândea la tensiunea în care trăiau locuitorii Tebei, care se întrebau, desigur, ce soartă vor avea sub domnia lui Sethi. Bay îi scrisese generalului Mehy că era confirmat în toate funcţiile sale şi stabilitatea acestui om puternic al regiunii, servitor credinciosal regelui şi apărător al păcii, avea un caracter încurajator; dar nici măcar el, cancelarul, nu cunoştea adevăratele intenţii ale monarhului.

— Ai lucrat astăzi cu tânărul Siptah? îl întrebă Sethi.

— Din păcate, nu, Maiestate; am avut de rezolvat nişte probleme legate de amenajarea cartierului de vest al capitalei.

— Ocupă-te mai mult de acest băiat, despre care preoţii lui Amon mi-au vorbit numai de bine. Sunt prea mulţi curteni care dau târcoale tronului şi prea puţini care, prin rigurozitatea lor, nu doresc decât să-şi facă datoria. Siptah face parte dintre aceştia din urmă şi doar tu eşti în stare să te ocupi cum se cuvine de educaţia lui!

— Nimic mai plăcut, Maiestate!

— Îţi mai dau ca sarcină să pregăteşti totul pentru călătoria mea.

Bay era luat pe nepregătite.

— Unde doriţi să plecaţi, Maiestate?

— La Hermopolis. Numai în oraşul zeului Thot voi găsi înţelepciunea de care am nevoie pentru a domni cum se cuvine. Plec împreună cu Tausert şi-i vom cere maestrului cunoaşterii acea seninătate care ne lipseşte atât de mult de când port, cu greu, pe umeri puterea supremă.

Această hotărâre îl bucura pe cancelar, pentru că era o dovadă a inteligenţei politice a lui Sethi, pe care grelele încercări prin care trecuse n-o alterase. La Hermopolis se afla încă o armată numeroasă, care-l va primi pe rege cu entuziasm; instalându-se pentru câtăva vreme în acea cetate fortificată, graniţă meridională a regatului său din timpul dominaţiei lui Amenmes asupra Egiptului de Sus, faraonul le va adresa un mesaj tebanilor şi tuturor şefilor provinciei din Sud: la cel mai mic semn de nesupunere, va interveni el însuşi, cu promptitudine.

— Mi-aţi putea spune care vă sunt planurile pe termen lung, Maiestate?

— Doresc ca Thot să-mi îndrume paşii, cancelare! Fără precizia ciocului de ibis şi anvergura zborului său, exersareaputerii e condamnată la mediocritate.

☥

În braţele colosului, părea atât de fragilă, încât Paneb nu mai îndrăznea să mişte.

— Avem o fată minunată, îi spuse el lui Uabet cea Pură, copleşită de bucuria de a-l fi făcut fericit pe soţul său. Va fi delicată şi gingaşă ca tine.

— Sunt sigură că va avea şi forţa ta.

— I-ai ales numele?

— Fiind născută pe timp de lună plină, o vom numi Selena.

Avea un păr cafeniu-roşcat, ochii verzi, urechile şi buzele conturate perfect... Selena era un prunc de o frumuseţe rară.

Aperti veni mai aproape.

— Mie, mi se pare urâtă... şi apoi, e fată! Nu va fi în stare să se bată!

— Iată de ce va trebui s-o protejezi!

— Ba deloc! Să se descurce singură!

Ştrengarul ieşi din casă alergând.

— Devine tot mai insuportabil, aprecie Paneb.

— Lasă-l în pace! se rugă soţia lui. Până astăzi era singur la părinţi; naşterea surorii sale îl face gelos. Trebuie să-l înţelegem şi să-l iertăm. În curând, o va iubi la nebunie.

— Să sperăm că ai dreptate!

Trimise de femeia înţeleaptă, două preotese ale lui Hathor veniră s-o ajute pe Uabet cea Pură, slăbită după naşterea fetiţei. După regula de întrajutorare între femeile din sat, niciuna nu era neglijată în perioadele mai grele. Tânăra mamă avea să se odihnească vreo zece zile înainte de a-şi relua activităţile casnice. Ţinând seama de fragilitatea sa, Uabet îşi va alăpta fiica doar o săptămână, după care o va încredinţa unei doici plătite de stat.

— Paneb, vino repede! se auzi vocea îngrijorată a lui Pai Pâinică-Bună.

— Aperti a mai făcut vreo poznă?

— Nu, scribul Mormântului te solicită de urgenţă.

☥

Kenhir era într-una din zilele sale proaste.

— Paneb, n-ai nimic să-mi mărturiseşti?

— În afară de faptul că sunt tatăl unei fetiţe minunate, nu văd ce-aş mai putea să vă spun.

— Nu e momentul să glumim, crede-mă! Ai auzit de o oarecare Yema?

— Nu, nu cred.

— Gândeşte-te bine: este o vânzătoare de legume, care munceşte aproape de ogorul lui Nefer. În ultima vreme, n-ai fost acolo de mai multe ori?

— Ba da... Cred că este vorba de bruneţica aia care încearcă să-i seducă pe toţi bărbaţii care-i trec prin faţa casei.

— Te acuză că ai violat-o!

— De cine-şi bate joc scorpia asta? A sărit pe mine, ce-i drept, dar am respins-o cu brutalitate şi i-am tras o palmă!

— Yema are martori.

— Ce martori?

— Cei cinci ţărani care lucrează pentru Nefer.

— Ce mincinoşi! Ălora, o să le sparg capul!

— Îţi interzic s-o faci! Asta ţi-ar agrava acuzaţia!

— Nu s-a întâmplat nimic, Kenhir, ţi-o jur pe viaţa fiicei mele!

— Yema a depus plângere pentru viol, acceptată de un judecător de pe malul stâng.

— E de-a dreptul de neconceput, sunt nevinovat!

— După cum te cunosc, nu mă pot îndoi nicio clipă; dar plângerea există şi, după lege, violatorii sunt condamnaţi la moarte!

— Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de această Yema şi de cei cinci ţărani... Vor spune adevărul, credeţi-mă!

— Dacă ridici mâna asupra celor care te acuză, vei fi considerat vinovat.

— Doar n-o să lăsăm să triumfe minciuna!

— Procesul trebuie lăsat să se desfăşoare ca la carte, începând cu convocarea tribunalului, care va hotărî dacă trebuie sau nu să fii expulzat.

— Să fiu expulzat... Dar n-am greşit cu nimic!

— Ai vreun martor?

— De ce aş avea nevoie de martori?

— Îmi fac griji pentru tine, Paneb!

☥

Serketa ordonase unei servitoare să-i maseze şalele, dar găsea că mâinile acesteia erau prea aspre.

— Pune mai mult ulei, îi porunci soţia lui Mehy, şi umblă mai blând. Nu vezi ce piele delicată am?

Generalul dădu buzna în sala de masaj, în care mirosea a flori de crin.

— Sethi a sosit la Hermopolis, o anunţă el. Oficial, inspectează trupele care opresc orice încercare a tebanilor de a înainta către Nord.

— Parcă se restabilise pacea! spuse Serketa, expediind-o pe servitoare cu un gest de dispreţ.

— Regele face o demonstraţie de forţă, pentru a dovedi că guvernează şi că orice tentativă de nesupunere va fi reprimată imediat. După părerea mea, este o iniţiativă excelentă! Nimeni nu se va mai îndoi de hotărârea şi capacităţile lui Sethi.

— Ameninţă, cumva, Teba?

— După cele relatate de informatorii mei, monarhul nu şi-a exprimat intenţiile.

— Eu am nişte veşti excelente, se înveseli Serketa; unul dintre obstacolele ce ne stau în cale va dispărea în curând.

Generalul o prinse pe soţia sa de pulpe.

— Ce-ai mai pus la cale, potârnichea mea dragă?

— Prin grija prietenului nostru Tran-Bel, o scorpie mică şi delicioasă, plătită bine, i-a întins o cursă lui Paneb. A tocmit şi nişte martori, pentru a susţine o gravă acuzaţie de viol, care-l va distruge pe colos. Un aliat mai puţin pentru maestrul de operă!

☥

Compus din scribul Mormântului, din maestrul de operă şi femeia înţeleaptă, din şeful echipei din stânga şi din două preotese ale lui Hathor, tribunalul Locaşului Adevărului ascultase explicaţiile lui Paneb cel Zelos care, cu preţul a mari eforturi, îşi păstrase, în aparenţă, calmul.

Depunând jurământul pe o efigie a zeiţei Maat, pe care i-o dăduse femeia înţeleaptă, colosul reuşise să-i convingă pe judecători că n-avea nimic de ascuns.

— Doreşte vreunul dintre voi expulzarea lui Paneb cel Zelos? întrebă Kenhir.

— Ştim cu toţii că e nevinovat şi victima unei înscenări, declară Nefer. În consecinţă, rolul nostru, şi mai ales al meu, este să-l apărăm!

— Ţinând seama de gravitatea acuzaţiei şi de plângerea depusă, precizează scribul Mormântului, va fi greu să-l ţinem pe Paneb departe de justiţia din exterior.

— Atâta vreme cât va rămâne în interiorul satului, le aminti Hay, Zelosul va fi în afară de orice pericol.

— Atunci, să fiu judecat de cei din exterior! ceru Paneb. Vreau să-mi fie recunoscută nevinovăţia pretutindeni, atât aici cât şi afară!

☥ Capitolul 61

Scribul Mormântului ceruse ca tribunalul ce urma să-l judece pe Paneb să-şi desfăşoare şedinţa în faţa templului lui Maat, într-una din incintele din Karnak. Juriul, format din preoţi, artizani şi scribi, era prezidat de-al doilea Profet al lui Amon, pe care Kenhir îl considera un magistrat corect, dar sever. Ras în cap, cu umerii laţi şi pieptul impunător, preşedintele tribunalului nu părea să fie prea indulgent.

Înaintea lui, în picioare, se aflau reclamanta şi acuzatul. Frumoasa Yema nu se uită deloc la Paneb, care promisese să-şi păstreze calmul, oricare ar fi fost atacurile pornite contra lui.

— Domnişoară Yema, începu preşedintele, continui să susţii că Paneb cel Zelos, artizan al Locaşului Adevărului, te-a violat?

— Da, susţin!

— Juri pe Maat şi pe numele lui Pharaon?

— Jur!

— Şi tu, Paneb, juri că eşti nevinovat şi că n-ai nicio legătură cu fapta de care eşti acuzat?

— Jur!

— Aşadar, unul din voi doi este un mincinos şi un sperjur, trase concluzia magistratul; amintiţi-vă că e vorba de un delict foarte grav, care duce la o condamnare severă, atât aici, cât şi în Lumea Cealaltă. Vă menţineţi totuşi declaraţia?

Nici Yema şi nici Paneb nu dădură înapoi.

— Domnişoară Yema, relatează faptele!

— Mă aflam în coliba în care îmi depozitez coşurile, când Paneb s-a repezit asupra mea, ca un taur furios. M-a dezbrăcat şi m-a violat. De îndată ce am reuşit să fug, am strigat după ajutor. Cei cinci ţărani de pe ogorul vecin au fost martorii acestui atac îngrozitor!

— Veniţi aici, în faţa mea, le ordonă preşedintele acestora. Confirmaţi declaraţiile domnişoarei Yema?

Speriaţi de solemnitatea momentului şi de severitatea judecătorului, trei dintre ţărani dădură înapoi, în semn că n-au nimic de declarat.

— Eu am văzut totul, afirmă lunganul, aprobat de micul dolofan printr-un gest afirmativ din cap.

— Sunteţi sigur? întrebă femeia înţeleaptă, îmbrăcată într-o elegantă rochie roşie.

Împodobită cu cercei din jasp roşu prins cu fir de aur, Clara îi privea insistent pe cei doi ţărani. Nicio nervozitate în privirea ei, dar o asemenea intensitate, încât dolofanul nu rezistă multă vreme.

— I-am văzut pe colos şi pe fată, recunoscu el, dar nimic mai mult.

— Şi tovarăşul tău?

— Nu pot spune nimic în locul lui!

— Eu îmi menţin declaraţia, începu lunganul, abia vorbind, cu glasul pierdut, de parcă cineva l-ar fi strâns de gât.

— Nu-ţi vreau niciun rău, îi spuse femeia înţeleaptă, dar îţi atrag atenţia că, dacă vei continua să minţi, nu vei mai putea respira.

— Eu... eu confirm...

Fără să facă nici cel mai mic gest, femeia înţeleaptă continua să-l privească pe lungan, care începuse să gâfâie.

Simţi o arsură de nesuportat care-l sufoca. Atunci, fu nevoit să cedeze.

— N-am văzut cu nimic mai mult decât tovarăşii mei, spuse el.

— Ai fost sau nu martorul unui viol? întrebă judecătorul.

— Nu... nu!

Dezamăgită, Yema rămase pe poziţie.

— Eu continuu să afirm că am fost violată de Paneb!

— Dă-ţi cuvântul împotriva cuvântului meu, târfă! exclamă colosul, a cărui intervenţie îl supără pe magistrat.

— Poţi să aduci un martor care să-ţi dovedească nevinovăţia? îl întrebă el pe Paneb.

— Vă jur că sunt nevinovat!

— Iar Yema jură că eşti vinovat! Când o priveşti, atât de gingaşă şi lipsită de apărare, cum ţi-ai putea imagina că ar fi putut să-ţi reziste?

Scribul Mormântului interveni cu vehemenţă.

— Vă comportaţi ca un acuzator şi vă depăşiţi rolul de judecător! Membrii tribunalului nu trebuie să ţină seama de intervenţia voastră. Şi dacă veţi fi în continuare părtinitor în mod atât de flagrant, voi cere să fiţi înlocuit!

— De acord, am înţeles... Dar Paneb se poate, oare, apăra altfel decât prin injurii?

— Poate, afirmă femeia înţeleaptă.

— Adică?

Colosul o privi pe Clara cu atenţie şi fu cuprins de o energie ciudată.

Comunicau fără să-şi vorbească, pe calea gândului, şi, deodată, Paneb văzu ceva.

— Să fie adus Vântul Nordului, ceru el.

— Este una dintre cunoştinţele tale apropiate? se interesă judecătorul.

— Este măgarul meu. Să vină şi să ne arate cine e mincinosul!

Judecătorul ezită.

— Este o procedură neobişnuită!

— Un animal nu ascunde niciodată adevărul, preciză femeia înţeleaptă; în el este întrupată o putere divină pe care n-ar putea-o schimba.

— Reclamanta este de acord?

„Măgarul se va îndrepta cătrestăpânul său, gândi Yema. Naiv, artizanul crede că va impresiona tribunalul folosind acest artificiu, dar acesta se va întoarce împotriva lui.” Yema îşi dădu consimţământul.

Mergând alături de femeia înţeleaptă, măgarul străbătuse aleea care ducea la templul lui Maat.

Ajuns în faţa preşedintelui tribunalului, se opri.

— Vântul Nordului, eşti audiat ca martor într-un caz de viol! Înţelegi gravitatea situaţiei şi eşti în stare să ne arăţi persoana care a minţit pe parcursul acestei audieri?

Cu copita piciorului stâng din faţă, măgarul râcâi o dală de piatră.

Printre juraţi se auziră murmure, aceştia recunoscând validitatea mărturiei animalului.

— Vântul Nordului, arată-ni-l pe mincinos!

Măgarul cel puternic întoarse capul spre Paneb, iar domnişoara Yema zâmbi cu satisfacţie.

Dar animalul se întoarse şi se îndreptă către fată, atingându-i umărul cu botul său umed.

Ea sări înapoi, ca muşcată de un şarpe.

— Doar n-o să daţi crezare unui măgar!

— De ce ai minţit, Yema? întrebă preşedintele tribunalului, privind-o cu mânie.

— Am spus adevărul!

Vântul Nordului se năpusti asupra mincinoasei, o doborî la pământ cu botul şi-i puse pe piept picioarele din faţă.

— O să mă omoare! gemu ea, înnebunită.

Nimeni nu-i sări în ajutor.

Pe punctul de a se sufoca, Yema dădu drumul unei avalanşe de cuvinte:

— Am minţit, recunosc... I-am făcut avansuri lui Paneb şi el m-a respins... M-am simţit atât de jignită, încât am hotărât să mă răzbun... Acuzându-l de viol, eram sigură că va fi condamnat...

Şi i-aş fi purtat pică până şi în temniţă! Nu e bine, dar trebuie să mă înţelegeţi şi să mă iertaţi... Paneb n-ar fi trebuit să mă trateze cu atâta dispreţ.

— Minciuna ta ar fi putut avea consecinţe îngrozitoare, consideră preşedintele tribunalului; membrii juriului să nu scape din vedere acest lucru atunci când vor pronunţa sentinţa.

— Eu le cer să fie îngăduitori, declară Paneb; Yema este foarte tânără, aşa că spaima pe care a tras-o îi va servi drept lecţie, pentru totdeauna.

☥

Condamnată să cultive legume şi să le ducă la Locaşul Adevărului, timp de un an, pentru un salariu de nimic, Yema se considera norocoasă. Juraţii îi crezuseră declaraţiile de tânără seducătoare batjocorită, iar judecătorul nu mersese mai departe cu investigaţiile.

Aşa că n-a mai fost nevoie să vorbească despre Tran-Bel şi despre recompensa promisă care, în ciuda eşecului său imprevizibil, i se cuvenea. Iată de ce, odată ieşită din tribunal, se dusese, fără amânare, la depozitul libianului.

De îndată ce o văzu pe Yema, negustorul o trase în cămăruţa în care îşi păstra arhiva.

— Ce cauţi aici, tâmpito?

— Paneb a fost achitat!

Tran-Bel îşi trecu mâna prin părul negru, lipit de creştet.

— Achitat... Ce tot îndrugi acolo?

— Din cauza măgarului, Vântul Nordului! Femeia înţeleaptă a vrăjit juriul, martorii falşi au dat înapoi şi măgarul le-a arătat că eu eram cea vinovată.

— Eşti nebună de legat, Yema!

— Aşa s-a întâmplat, v-o jur, iar Paneb a ieşit liber din tribunal!

— Ai spus ceva despre mine?

— Nu, sigur că nu!

— Cu atât mai bine pentru tine, fetiţo! Sper că nu mă minţi!

— Am fost condamnată să slujesc Locaşul Adevărului, timp de un an... Iată tot ce am obţinut! Acum, îmi vreau răsplata!

— Vei lua prima corabie care se îndreaptă spre Nord şi vei părăsi Egiptul. Te vei duce în Palestina, unde vei munci ca servitoare la unul dintre prietenii mei fermieri. Acolo, îţi vei schimba numele şi vei scăpa de justiţia egipteană.

— Dar... eu prefer să rămân aici!

— Ai dat greş, idioato, nu ai de ales! Deasupra mea, sunt oameni importanţi care nu-ţi vor accepta greşeala!

— Asta înseamnă...

— Asta înseamnă că trebuie să pleci cât mai repede şi să nu sufli o vorbă despre cele întâmplate, dacă ţii la viaţa ta! Şi roagă-i pe demoni să te cruţe!

Terorizată, fata trebui să accepte, supusă.

Tran-Bel nu-i spusese, însă, că prietenul său, fermierul, o va folosi pe Yema ca sclavă, supusă tuturor capriciilor ţăranilor săi. Iar el rămânea să se ocupe de explicaţiile pe care trebuia să le dea celor care-l angajaseră şi să scape din această aventură, curat ca inul de cea mai bună calitate.

☥ Capitolul 62

În acest al patrulea an de domnie a lui Sethi al II-lea, iarna era aspră. Un vânt rece mătura malul stâng al Tebei, obişnuit cu temperaturi mai blânde, chiar şi în anotimpul rece; unii spuneau că este o pedeapsă dată ţării de către trimişii zeiţei Sekhmet, înfuriată de acest rege nehotărât.

Atunci când sosiseră măgarii, scribul Mormântului se trezise deja. Purtând o manta groasă, el îl certa pe cel care venise împreună cu măgarii şi poverile lor:

— Ai adus lemn pentru foc?

— Nici măcar un sac!

— Anunţasem totuşi că este urgent!

— Administraţia nu mi-a dat nimic... Trebuie să ştiţi că, în această perioadă, toată lumea duce lipsă de lemne!

Kenhir îl chemă imediat pe maestrul de operă.

— Este nevoie urgentă de lemne, spuse Nefer; casele sunt neîncălzite şi sunt mulţi bolnavi de bronşită. Fără căldură, boala se va agrava, mai ales cea a fetiţei lui Paneb.

— Aveam în stoc mai mult decât ne era necesar, dar cine se gândea că vremea urată va dura atât de mult?

Paneb, furios, îi întrerupse pe cei doi:

— Accept să-mi pun pe foc patul şi celelalte mobile, dar ce voi face după aceea? Aş vrea să-l cunosc şi eu pe cel vinovat de această penurie!

— Eu sunt acela, declară Nefer.

— Maestrul de operă îşi asumă greşelile celorlalţi... Dar acest lucru nu ne dă lemne pentru foc!

— Ai dreptate, să-ţi asumi nişte greşeli nu este de ajuns; mă duc să caut!

— E un risc prea mare pentru tine! Nici să nu te gândeşti! Mă voi descurca eu! Scribul Mormântului îmi va putea da o autorizaţie oficială?

— Imposibil, Paneb! Fereşte-te de patrule!

— De ce nu îl trageţi la răspundere pe administratorul principal?

— Pentru că speram că livrarea din această dimineaţa va fi mulţumitoare! protestă Kenhir.

O rafală de vânt îl făcu să se clatine pe bătrânul indignat de obrăznicia lui Paneb. Dar nu mai apucă să-i facă reproşuri, căci colosul plecase în grabă la Imuni.

— Deschide uşa magaziei cu unelte şi dă-mi cel mai bun topor, îi porunci el scribului-asistent.

— La ce-ţi trebuie?

— Grăbeşte-te, Imuni, n-am chef să ascult ce tâmpenii debitezi tu!

— E interzis să tai copaci fără autorizaţie şi...

Colosul îl ridică pe scrib, apucându-l de subsuoară.

— Dacă nu-mi dai imediat toporul, iau tot lemnul pe care-l ai, inclusiv paletele de scrib.

☥

Cei trei paznici îl priviră îndelung pe colosul care tăia un sicomor bătrân cu trunchiul albicios, ale cărui ramuri erau, majoritatea, uscate.

În ciuda vântului rece, Paneb muncea cu pieptul gol, mânuind toporul cel greu într-un ritm rapid şi constant.

— Comite o infracţiune, remarcă paznicul mai vârstnic; dar e şi foarte voinic.

— Dacă ar fi să cred unele zvonuri, observă colegul său bărbos, s-ar putea să fie un artizan din Locaşul Adevărului, Paneb cel Zelos, capabil să pună jos nouă oameni, doar el singur.

— Cum am putea şti dacă e adevărat?

— Vezi ce măgar are?... Un gigant, ca şi stăpânul său! Şi toată lumea ştie că Paneb are un monstru de măgar.

— Chiar nouă oameni?

— Noi nu suntem decât trei... Şi ai văzut ce topor mare foloseşte? Dacă-l atacăm, se va apăra! Nu crezi c-ar trebui să mai aşteptăm puţin, înainte de a-l aborda?

— Ai dreptate! Să ne gândim cât de mari sunt riscurile.

Paneb îi zărise de multă vreme pe paznici, dar nu-i băga în seamă; după ce a umplut cu lemne uscate coşurile purtate de Vântul Nordului şi a luat el însuşi, la spinare, o mare cantitate, porni către sat, trecând prin faţa celor trei bărbaţi.

— O zi bună, prieteni; aţi făcut bine că nu v-aţi băgat!

☥

— Lipsa asta de lemne de foc este inadmisibilă, strigă Kenhir, ştiţi, la fel ca şi mine, că Locaşul Adevărului are prioritate!

Cu capul între umeri, generalul Mehy făcea eforturi să se arate la fel de amabil ca altădată. Pe de o parte, eşuarea planului lui Tran-Bel de eliminare a lui Paneb îl afectase; pe de altă parte, soldaţii cazărmilor de pe cele două maluri se plângeau, şi ei, de frig, dar nimeni nu îndrăznea să taie copaci, de teamă să nu contravină unui privilegiu regal şi să stârnească, astfel, mânia lui Sethi al II-lea.

— N-am uitat, Kenhir, dar puterile mele sunt limitate! I-am scris regelui, cerându-i permisiunea să ordon tăierea copacilor bătrâni; l-am rugat, de asemenea, să ne trimită lemn din Liban, dar n-am primit niciun răspuns. Nici măcar nu ştiu dacă Sethi se mai află la Hermopolis.

— Nu v-au mai rămas câţiva saci cu cărbune de lemn?

— Niciunul. Altfel, vi i-aş fi livrat.

Kenhir era convins că generalul e de bună-credinţă.

— În cazul ăsta, va trebui să ne descurcăm singuri, dar trebuie să-mi garantaţi imunitatea pentru artizanul care ne va aduce lemn pentru foc.

— Presupun că e vorba despre Paneb.

Scribul Mormântului nu răspunse.

— Sunt de acord să nu dau importanţă rapoartelor paznicilor, pe care le voi primi în ceea ce-l priveşte... Dar să fie totuşi discret.

— Mulţumesc, generale; sunteţi, într-adevăr, ocrotitorul Locaşului Adevărului.

☥

Datorită lui Paneb, satul avea un pic de căldură, iar bolnavii nu mai erau în pericol. Abia sosit acasă, colosul îşi legăna fetiţa, din ce în ce mai frumoasă, sub privirile înduioşate ale lui Uabet cea Pură.

— Se apropie ora cinei... Unde o fi Aperti?

— E pedepsit, a rămas la şcoală; ieri, l-a insultat pe scribul-asistent, care-i corecta tema la matematică.

— Din cauza acestui Imuni, nu vom avea niciodată linişte!

Paneb sărută cu dragoste bebeluşul şi-l încredinţă mamei sale. Apoi, se duse la biroul lui Imuni, unde scribul-asistent, enervat la culme, li se adresa maestrului de operă şi scribului Mormântului:

— Am nereguli grave de semnalat şi cer convocarea tribunalului, pentru pronunţarea unor condamnări exemplare!

— Încerci să mă ataci prin fiul meu? îl întrebă Paneb.

Imuni păru surprins.

— Pe tine? Nu, deloc!

— Ce motive ai să te plângi? îl întrebă Nefer cel Tăcut.

— Mai întâi, Userhat Leul a folosit mult mai mult alabastru decât îi era permis; înseamnă că lucrează pe cont propriu, fără să declare cui are de gând să livreze statuile.

— Nimănui, răspunse maestrul de operă; eu i-am ordonat să facă nişte mese de ofrandă din alabastru, pentru faraonul Sethi.

Scribul-asistent roşi.

— N-am... n-am fost anunţat!

— Înainte să acuzi, e bine să te informezi. Altceva?

— Gau cel Exact strică o cantitate prea mare de papirus!

— Inexact, interveni Paneb; face ultimele schiţe, pentru picturile mele şi, în privinţa asta, nu trebuie să ni se impună nicio interdicţie.

Scribul Mormântului era de acord.

— Renunţă la acest gen de motive, îl sfătui Kenhir pe asistentul său; nu eşti în măsură s-o faci.

Imuni îşi stăpâni ranchiuna; noroc că cercetările sale genealogice progresau: în curând, îşi va lua revanşa.

☥

Serviciile poştei fiind reluate în mod normal după funeraliile lui Amenmes, trădătorul le scria din nou comanditarilor săi. Tocmai primise un mesaj codat, prin care i se poruncea să se ducă la colina strămoşilor, nu departe de sat. Când erau în concediu, artizanii veneau aici să-şi aducă omagiul zeilor primordiali, care, înainte de a lăsa să se desfăşoare creaţia, aleseseră acest loc pentru a-şi stabili locaşul pământesc.

După dispariţia spectrului războiului civil, autorizaţiile de ieşire din sat se restabiliseră, dar trădătorul ştia că vigilenţa şefului Sobek nu va slăbi. Şi apoi, nu figura printre primii care să traverseze Nilul pentru a-şi vizita familia sau pentru a se ocupa de afaceri personale.

În timp ce profita de o dimineaţă de odihnă pentru a merge până la colina străbunilor, fusese urmărit de un paznic nubian care, nevăzând nimic suspect, revenise la al cincilea fort.

Într-un pâlc de acacia, un mic sanctuar adăpostea mormântul zeilor. Liniştea care stăpânea acel loc era, parcă, din altă lume, iar trădătorul nu mai simţise această linişte de multă vreme.

— Nu ne vede nimeni, afirmă Serketa, îmbrăcată într-o rochie albă de preoteasă care a venit să depună ofrandă pe altarul strămoşilor. Ai ajuns să descoperi ascunzătoarea pietrei de lumină?

— Din păcate, nu, dar nu mi-am pierdut nădejdea.

— Doar tu eşti în măsură să reuşeşti, cu condiţia să elimini principalul obstacol.

— Care?

— Maestrul de operă în persoană.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă trădătorul cu o voce stinsă.

— Trebuie să-l elimini pe Nefer cel Tăcut. Dacă el dispare, satul îşi va pierde puterea şi drumul cătrepiatră va fi liber.

— Îmi daţi ordin să fac o crimă?

— Mai gândeşte-te, nu există o rezolvare mai bună. Bineînţeles, vei face în aşa fel ca să fie acuzat artizanul pe care-l urăşti cel mai mult.

— Imposibil!

— Moartea lui Nefer va duce la dispariţia confreriei, iar răsplata ce ţi se va cuveni va fi enormă, ţi-o promit!

— E prea riscant!

— Anunţă-mă de îndată ce vei avea pregătit un plan de acţiune. Vom face ca averea ce te aşteaptă în afara satului să fie de zece ori mai mare decât cea promisă.

☥ Capitolul 63

Când toţi ai casei dormeau, Aperti se apropie de pătuţul din lemn în care se afla sora sa, această soră din ce în ce mai zâmbitoare, pe care părinţii săi o adorau, în timp ce el o ura tot mai mult, cu fiecare zi ce trecea. Pedepsit aspru de profesori, Aperti îşi petrecea mai mult timp făcând diferite treburi în folosul satului, decât să se distreze cu colegii săi; el, care nu dorea decât să se lupte şi să-şi demonstreze forţa fizică, se plictisea în această lume a artizanilor şi a preoteselor.

Selena promitea să devină întruchiparea perfecţiunii! Ascultătoare, fetiţa îşi va bucura părinţii şi-l va eclipsa pe Aperti.

Adolescentul hotărâse să treacă la acţiune până nu era prea târziu. Sufocând-o pe sora sa cu un scutec, va scăpa de această rivală primejdioasă.

În clipa în care atinse patul, mâna puternică a lui Paneb îl apucă de păr.

— Ce aveai de gând să faci, Aperti?

Fără să plângă, în ciuda durerii pe care o simţea, băiatul se zbătea nereuşind să scape.

— Voiam să văd dacă a adormit!

— Mincinosule! Voiai să-i faci rău, nu-i aşa?

Paneb îl aruncă pe podea, ca pe o legătură de rufe murdare.

— Dacă ai fi reuşit s-o faci, Aperti, ţi-aş fi zdrobit oasele! De acum înainte, tu vei fi răspunzător de ocrotirea surioarei tale. Şi n-ai voie să faci niciun pas greşit!

☥

— A fost de acord? o întrebă Mehy pe soţia sa.

— Încă nu.

— Dacă mai stă puţin pe gânduri, nu se va lansa în aventura asta nebunească!

— Ba eu cred că da. I-am promis o avere fenomenală şi nu va rezista tentaţiei.

— Un artizan al Locaşului Adevărului să-şi ucidă maestrul de operă... De necrezut!

— Aliatul nostru nu pare să semene cu ceilalţi. Toată viaţa, n-a făcut decât să trădeze cu un asemenea talent, încât nimeni nu l-a identificat până acum. Nu-i mai rămâne decât o treaptă de urcat şi o va urca!

— Din cauza acestei confrerii blestemate, am suferit câteva eşecuri! Planul tău e prea îndrăzneţ să poată reuşi!

— Am ajuns să-l cunosc bine pe acest trădător. Ambiţia şi lăcomia i-au ros inima în aşa hal, încât l-au transformat într-un demon al întunericului, pe care nimic nu-l va face să dea înapoi.

— Cât de sigură eşti, Serketa...

— Maestrul de operă nu e singurul care se încarcă de energie din încercările prin care trece. Confreria ne rezistă de prea multă vreme, iar eu nu accept eşecurile.

— Nu e atât de uşor să ucizi un om... Aliatul nostru nu e cumva un laş?

— Fără îndoială că este şi va ucide ca un laş, acuzându-l pe un coleg nevinovat! Nici nu-şi dă seama că este deja hotărât să acţioneze, căci nu-i mai rămâne decât să descopere cel mai potrivit mod de a-şi atinge scopul, fără să-şi facă griji; dar fii pe pace, va şti el să fie inventiv.

☥

Faraonul îşi petrecuse toată ziua singur, în templul lui Thot, creat de Ramses cel Mare şi terminat de fiul său, Merenptah. El însuşi le încredinţase sculptorilor din atelierul regal un plan cu scenele de ofrandă şi aşteptase finisarea lor, pentru a se sfătui cu zeul cunoaşterii.

În timpul şederii la Hermopolis, regina Tausert nu-i reproşase niciodată regelui tăcerea, considerând-o necesară unei îndelungi meditaţii, prin care să poată ieşi din această interminabilă perioadă de suferinţă, ce-i consumase energia.

În timp ce Sethi cerea sfatul preoţilor lui Thot, moştenitori ai unei ştiinţe milenare, regina se ocupa de treburile statului. În legătură permanentă cu Bay, rămas în capitală, dădea ordine şi răspundea nenumăratelor întrebări care se iveau tot timpul.

Neînduplecată şi blândă totodată, marea soţie regală ştiuse să-i seducă pe demnitarii cetăţii Egiptului de Mijloc, iar marele preot al lui Thot nu contenea cu elogiile privitoare la această

regină, care îi apărea ca o întruchipare a zeiţei Maat, ocrotitoarea întregii ţări.

În timp ce Tausert îi scria lui Bay pentru a rezolva problema unei taxe asupra mărfurilor importate din Creta, Sethi intră în vastul său birou, ale cărui ferestre dădeau spre templul lui Thot. Suveranul avea chipul senin, ca al unui om care tocmai a scăpat de o grea povară.

— S-a rezolvat problema cu lipsa lemnelor de foc? întrebă Sethi.

— Da, Maiestate; am adus o mare cantitate din Siria şi din Liban. Toate provinciile au fost aprovizionate.

— Te admir, Tausert; mai rar o asemenea regină, care să-şi asume îndatoririle cu atâta eficacitate. Fără tine, Egiptul s-ar fi prăbuşit!

— Tu n-ai încetat niciodată să fii faraon, iar Pharaon n-a încetat niciodată să vegheze asupra bunăstării poporului său.

Sethi privi razele blânde ale apusului de soare care poleiau zidurile templului.

— Cât de minunată e cetatea asta! E atâta pace, preoţii urmează calea lui Thot şi nimeni n-ar trebui să-i tulbure liniştea! Or, eu ce-am făcut? Mi-am instalat aici armata, iar suflarea mistuitoare a războiului era gata să aprindă focul în valea în care se află marele templu.

— Dar sculptorii au înfrumuseţat opera înaintaşilor tăi!

— Sărmană compensaţie... A venit vremea să plecăm din Hermopolis şi să ne retragem trupele.

— Ca să mergem unde, Maiestate?

— La Teba.

☥

— Puţin mai scurt pe ceafă, îi ceru Ched Salvatorul lui Renup cel Jovial, care făcea pe bărbierul şi pe frizerul, cu un talent apreciat de toţi sătenii.

— Scribul Mormântului ne-a anunţat că Sethi se îndreaptă către Teba, în fruntea armatei sale.

— Trebuia să vină şi momentul ăsta!

— Se zvoneşte că regele este însufleţit de mânia zeului Seth şi că se va răzbuna crunt pe acest oraş care l-a sfidat.

— Nu te teme, Renup, şi acceptă-ţi soarta!

— Se aude că soldaţii lui Sethi nu vor cruţa satul nostru!

— Poate că maestrul de operă ne va da ordin să luăm armele pe care le-am fabricat şi să ne apărăm, cu preţul vieţii! Ce vrei mai mult?

— Ce vreau? Vreau să trăiesc!

— Există atâtea moduri de a trăi, prietene; dar niciunul nu va putea înlocui libertatea. Ai grijă să nu-ţi neglijezi tunsoarea: în momentele grele, trebuie să fii extrem de elegant!

☥

Nu era un zvon: Sethi chiar era pe drum. Mehy se instalase în cartierul său general de pe malul drept, de unde nu îi scăpa nicio informaţie. Erau tot mai multe păsările ce prevesteau răul, anunţând faptul că mânia zeului Seth va distruge oraşul lui Amon, iar populaţia era tot mai îngrijorată.

În sat, sculptorii Userhat Leul, Ipuy Iscoditorul şi Renup cel Jovial tăiaseră în piatră mai multe stele, pe care erau gravaţi şerpi protectori în număr de şapte, zece, doisprezece sau optsprezece; plasate lângă cele două uşi, erau menite să oprească forţele malefice.

Cu fiecare oră care trecea, atmosfera devenea tot mai apăsătoare. Artizanii nu mai mergeau în Valea Regilor şi se ocupaufie de casele lor, fie de locurile lor de veci, ca şi când nimeni şi nimic nu le ameninţa existenţa. La îndemnul femeii înţelepte, preotesele o invocau pe Hathor, cu speranţa că dragostea va fi mai puternică decât ura.

— Strămoşii noştri au fost mai norocoşi decât noi, îi spuse Paneb lui Nefer cel Tăcut; vremurile erau mai puţin tulburi, iar integritatea confreriei, mai puţin compromisă.

— Atunci ei au învins alte pericole, iar noi trebuie să le înfruntăm pe ale noastre, cu singura dorinţă de a proteja opera pietrei de lumină. Vino cu mine, fiule!

Solemnitatea tonului îl impresionă pe colos, care-şi urmă maestrul până la templu. După ce traversară curtea neacoperită, pătrunseră în prima sală, de unde pornea către acoperiş o scară cu trepte înguste.

Soarele apunea şi pe cer nu era niciun nor.

Nefer îi arată lui Paneb un mic obiect din lemn de abanos, având douăzeci şi cinci de centimetri, atât în lăţime cât şi în lungime, şi care era găurit într-o parte. În partea opusă acestui orificiu, era gravată o linie care indica amplasamentul firului cu plumb.

— Dacă priveşti prin gaură, îi explică maestrul de operă, vei observa culminarea astrelor în spatele unui fir suspendat în planul meridianului; şi o să te învăţ să foloseşti acest „instrument de cunoaştere”, după cum îi spunem noi, un astrolab fabricat cu nervura centrală a unui palmier. El îţi va permite să aliniezi, după punctele cardinale, unghiurile oricărui edificiu.

Paneb se dovedi deosebit de talentat; simţea o reală plăcere să se joace cu bolta cerească.

— Ai fost iniţiat în misterele celor douăsprezece ore ale nopţii, îi aminti Nefer, dar trebuie să cunoşti şi mesajul celor treizeci şi şase de decane, aceste grupuri de stele care imprimă ritmul anului, îţi dezvăluie secretul timpului şi îţi indică orele rituale. Fiecare decan este ales ca „stea orară” timp de zece zile, iar tu vei consulta orologiul stelar cu treizeci şi şase de coloane, pus la punct de Thuty Savantul. Modelul decanilor este Sirius, al cărui răsărit marchează începutul anului nostru de trei suteşaizeci şi cinci de zile. Timp de şaptezeci de zile, care corespund duratei mumificării unui faraon, Sirius se află prea aproape de soare pentru a putea fi observat. La fel ca şi ceilalţi decani, el intră în atelierul de îmbălsămare, pentru a fi purificat şi recompus, şi apoi învie.

— De ce îmi spui toate astea?

— Ca să înţelegi că viaţa Locaşului Adevărului se scurge după imaginea vieţii stelelor şi pentru că ţi se va cere, poate, într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, să construieşti un templu. Tot ce te voi învăţa în noaptea asta îţi va fi de un mare folos!

— Dar tu eşti maestrul de operă!

— Generaţiile dispar, una după alta, dar cuvântul zeilor rămâne întrupat în lumină sau în piatră.

Femeia înţeleaptă apăru în capătul scării. În mâna stângă, ţinea sceptrul care simboliza puterea lui Seth, focul său ceresc, capabil să străpungă materialele cele mai solide.

— Cu ajutorul lui, îi spuse Clara lui Paneb, vei calcula umbra şi vei obţine o orientare exactă, în funcţie de mişcările soarelui; păstrează această lumină şi foloseşte-te de ea numai pentru a construi.

Deşi sceptrul ardea, palma colosului rămase neatinsă. Avea impresia că ţine în mână un obiect atât de greu, că abia îl putea

ridica; şi totuşi, femeia înţeleaptă îl mânuise cu o uşurinţă dezarmantă.

— Hai să mai cercetăm puţin cerul, îi propuse maestrul de operă; ţi-au mai rămas încă multe de descoperit, Paneb!

Satul adormea, neliniştit. Nefer, Clara şi Paneb aveau să îşi petreacă noaptea pe acoperişul templului, de parcă viitorul era în mâinile lor.

☥ Capitolul 64

— Ce veşti ai primit de la informatorii noştri? îl întrebă Mehy pe aghiotantul sau.

— Faraonul s-a oprit la Dendera, pentru a-şi aduce omagiul zeiţei Hathor. Înaintează foarte încet către Teba, pentru că vizitează fiecare sanctuar, mare sau mic, în dorinţa de a fi recunoscut de către divinităţi, aşa cum cere tradiţia.

— Sethi nu şi-a precizat încă intenţiile?

— Nu, generale!

— Care e starea de spirit a trupelor noastre?

— Nu prea grozavă. Soldaţii aşteaptă ordine clare.

— Iată unul: armele să fie depuse în cazărmi şi toţi soldaţii tebani să se pregătească pentru a-l întâmpina pe Sethi al II-lea.

Aghiotantului îi veni inima la loc. Ca mulţi alţii, se temea ca Mehy, urmând exemplul lui Amenmes, să nu se ridice împotriva faraonului legitim, provocând astfel o înfruntare sângeroasă. Dar generalul se arăta înţelept şi accepta suveranitatea stăpânului celor Două Ţinuturi.

Dacă Mehy s-ar fi comportat ca un nesăbuit, aghiotantul ar fi tăcut; dar, pentru că generalul părea să pună interesele Tebei şi ale populaţiei sale mai presus decât propriile interese, îndrăzni să vorbească:

— S-ar putea să aveţi mari necazuri din cauza unuia dintre ofiţeri!

— Ce are să-mi reproşeze?

— Că aţi fost cel mai puternic sprijin al lui Amenmes şi că l-aţi minţit pe tatăl său pentru a vă salva poziţia, cu orice preţ!

Mehy îşi păstră calmul.

— Cine a îndrăznit să emită această acuzaţie dispreţuitoare?

— Căpitanul arcaşilor.

Generalul era distrus.

— Tocmai el, un om pe care l-am luat din trupă, l-am ajutat atât de mult în carieră... Cum poate fi atât de nerecunoscător?

— Învinuindu-vă, căpitanul speră să se salveze şi să fie promovat.

— Cui şi-a mărturisit gândurile?

— Doar mie, sperând să mă câştige de partea lui. Pentru că l-am ascultat cu atenţie, e convins că am trecut deja în tabăra sa şi că-i voi convinge şi pe alţi ofiţeri să ni se alăture.

— Dar tu, ce motive ai să-mi rămâi credincios?

— Sunteţi un slujitor devotat statului şi nu vă gândiţi decât la binele ţării!

— Ai putea să continui să-l faci pe căpitan să creadă că eşti aliatul său şi că pui la cale un complot împotriva mea? Vreau să văd dacă se va înverşuna să-mi facă rău sau dacă va renunţa la planul său abject!

— N-ar fi mai bine să-l arestaţi şi să-l convocaţi în faţa tribunalului militar?

— Mai întâi, trebuie să afli dacă are complici.

— Nu-mi place deloc această misiune, generale, dar o voi îndeplini.

— Nu-ţi voi uita devotamentul, promise Mehy.

☥

— Ultimele veşti sunt alarmante, le spuse maestrul de operă artizanilor. Şeful Sobek nu reuşeşte să deosebească adevărul de fals, dar se pare că Sethi vrea să se răzbune pe Teba, iar generalul Mehy refuză să mai lupte contra lui.

— Ce o să se aleagă de noi? se îngrijoră Pai Pâinică-Bună.

— Livrările zilnice sunt încă asigurate. Dacă s-ar întrerupe, am avea din ce să trăim timp de mai multe săptămâni, datorită rezervelor de hrană adunate cu răbdare de scribul Mormântului.

— Şi apa? întrebă Gau cel Exact.

— Ar fi o măsură înţeleaptă să o raţionalizăm. Dacă se va sista furnizarea ei, atunci Kenhir va interveni pe lângă administrator şi pe lângă şeful echipei din stânga pentru a organiza o expediţie şi să ne aducă apă.

— Când ne vom reîncepe munca în valea Regilor? îl întrebă Fened Nasul.

— Totul depinde de hotărârea regelui. Pentru moment, avem de îndeplinit o sarcină urgentă: să scoatem din pericol Locaşul Adevărului.

— Cum adică?

— Vom crea o operă care să fie folosită în templul din Karnak, pentru celebrarea viitoarei sărbători închinate zeului Amon. Şeful Sobek, Paneb şi cu mine vom pleca la şantierul naval de pe malul stâng, pentru a aduce lemnul necesar construirii unei noi corăbii de procesiune pentru stăpânul cunoaşterii.

— În perioada asta tulbure, e o treabă primejdioasă! observă Thuty Savantul; n-ar fi mai bine să aşteptăm încă puţin?

— Femeia înţeleaptă consideră că nu mai avem mult timp la dispoziţie. De îndată ce vom aduce lemnul, echipa va lucra zi şi noapte.

☥

Şantierul, care de obicei forfotea precum un stup de albine, era acum învăluit de linişte. În lipsa unor ordine precise, tâmplarii şi dulgherii îşi puseseră uneltele la loc şi făcuseră stivă scândurile de acacia şi de sicomor, sub un şopron.

Când cei trei se prezentară la intrare, un paznic îi opri:

— Voi cine sunteţi?

— Maestrul de operă din Locaşul Adevărului, însoţit de şeful pazei şi de un artizan.

— Nefer cel Tăcut în persoană?

— Chiar el, răspunse Paneb.

— Să-l anunţ pe maistru.

Acesta din urmă, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu umeri laţi şi pieptul bombat, nu părea să fie uşor de abordat.

— Vizita voastră mă surprinde... Ce doriţi?

— Lemnul necesar pentru fabricarea unei corăbii de ritual, răspunse Nefer.

— Aveţi vreun ordin de rechiziţie?

— Doar Pharaon mi-ar putea da unul.

— Asta înseamnă că nu sunt obligat să vă servesc.

— Acceptaţi măcar să ne ajutaţi?

Mulţi artizani de pe şantierul naval îi invidiau pe cei din Locaşul Adevărului, posesori ai unor secrete la care ei nu aveau acces. Pentru maistru, aceasta era o neaşteptată ocazie să-şi ia revanşa!

— Şi dacă refuz?

— Veţi intra într-o mare dandana, căci numai la voi putem găsi scânduri de cea mai bună calitate, necesare unei lucrări demne de zeul Amon.

— Cuvintele voastre sincere sunt demne de toată admiraţia, Nefer!

— Ştiu care vă este părerea despre confreria noastră. Credeţi că suntem nişte orgolioşi, dar şi noi, ca şi voi, avem nevoie de materiale, pentru ca faima ei să crească, fără să punem pe nimeni în inferioritate.

— Colosul şi paznicul care vă însoţesc... ar fi în stare să ne ia lemnul cu forţa?

— În niciun caz, răspunse maestrul de operă, zâmbind; doar ne vor ajuta la transportarea lui. Hotărârea vă aparţine numai şi numai dumneavoastră.

— În schimbul scândurilor, aţi accepta să-mi dezvăluiţi marele secret al tâmplăriei?

— Tehnica v-aţi însuşit-o deja; secretul, însă, e altă treabă.

— Nu voi primi, aşadar, nimic în schimbul generozităţii mele?

— Nimic, doar aceeaşi generozitate din partea noastră.

În locul lui Nefer, Paneb l-ar fi pus la pământ pe acest om insuportabil, însuşindu-şi o mare cantitate de scânduri. Un om de o asemenea mediocritate nu merita altceva!

— Luaţi tot ce vă trebuie, cedă, în cele din urmă, maistrul, dar numai cantitatea necesară pentru un transport. Nu vreau să am necazuri cu administraţia.

— Scribul Mormântului vă va acoperi.

După ce Nefer verifică greutatea pe care o putea duce fiecare animal, Vântul Nordului trecu în fruntea măgarilor, purtând mare parte din preţioasa povară; maestrul însuşi, Sobek şi Paneb cărau în spinare restul.

☥

Folosind tesla cu coadă scurtă, artizanii curăţară coca de asperităţi, tăiară bastingajul, modelară etrava şi etamboul, piesa care susţinea cârma; luând tesla cu coadă lungă, nivelară partea exterioară a chilei.

Urmărind planurile desenate de maestrul de operă şi de Ched Salvatorul, dulgherul Didia conducea lucrul, asistat de Paneb; sculptorii realizaseră o cocă formată dintr-o marchetărie din scânduri de mici dimensiuni, decupate cu cea mai mare grijă. Cioplitorii în piatră se distraseră aşezând scândurelele unele

peste altele, folosind un baros cu două mânere pentru a face să intre cepurile în nuturi.

Deşi specializat într-o anumită tehnică, fiecare artizan era capabil să lucreze cu orice material, sub privirea critică a lui Ched Salvatorul, gata să semnaleze orice imperfecţiune.

Şi, astfel, corabia luă naştere, cu prora şi pupa sa în formă de lotus, cu capela din aur; acacia era şlefuit perfect şi totul, în ansamblu, era atât de frumos, încât îţi tăia respiraţia.

— Dacă n-ai fi realizat-o deja, asta ţi-ar fi putut fi capodopera, îi mărturisi maestrul de operă bijutierului Thuty.

— Nu pot suporta să mă grăbesc în halul ăsta... Fără Paneb şi Gau cel Exact, n-aş fi reuşit să fac nimic bun.

— Să nu vă închipuiţi cumva că lucrul a luat sfârşit, preciza Ched; trebuie să mai adăugăm capete de berbec pentru a evoca prezenţa lui Amon şi să ornăm acoperişul capelei, de jur împrejur, cu cobre regale, a căror suflare de foc să îndepărteze forţele malefice.

— Să nu uităm vălul care va acoperi capela, de o parte şi de alta, adăugă Nefer, astfel, îi vom oferi faraonului corabia lui Amon, paznicul secretului.

Pentru trădător, totul era limpede.

Maestrul de operă avea informaţii recente, pe care nu apucase să le transmită confreriei şi care, fără nicio îndoială, priveau soarta Locaşului Adevărului, soartă pecetluită în mod dramatic. Nefer cel Tăcut găsise modul cel mai ingenios în care putea scoate comoara sa cea mai preţioasă, piatra de lumină: ascunsă în spatele unui văl ritual, în capela din corabia lui Amon.

Maestrul de operă nu negociase, oare, propria securitate cu marele preot din Karnak, oferindu-i, în schimb, acest cadou de nepreţuit? El, şeful confreriei, nu proceda, oare, ca şi cel din urmă dintre laşi? Dacă l-ar ucide, poate că n-ar face cine ştie ce mare crimă.

În orice caz, trădătorului i se oferea o ocazie formidabilă: Nefer va pune piatra în capela din aur, convins că niciun artizan n-ar îndrăzni să violeze acest loc divin.

Dar Tăcutul se înşela.

☥ Capitolul 65

Aghiotantul generalului Mehy fixase întâlnirea cu căpitanul arcaşilor lângă teascul folosit de intendenţa armatei pentru a le furniza vin soldaţilor, în zilele de sărbătoare. Locul era pustiu, iar ofiţerul era încântat că poate să conteze pe un aliat atât de influent.

De multă vreme, şeful arcaşilor bănuia că Mehy joacă un joc dublu şi că nu-i pasă decât de propria carieră; îl considera un bandit cinic şi crud, capabil de orice pentru a-şi întări poziţia. Ancheta pe care o făcuse el însuşi, cu precauţii extreme şi fără să se destăinuie nimănui, îi permisese să tragă concluzia că generalul e un criminal. Cu sprijinul aghiotantului şi al altor oameni cu rang înalt, va face rost de probe.

Poate că Amenmes fusese suprimat chiar de Mehy; şi tot el nu va ezita să-i întindă o cursă şi lui Sethi. Acesta va trebui prevenit, pentru a-l aresta şi condamna pe generalul trădător.

Câţiva militari curajoşi ar fi de ajuns pentru a-l încolţi pe viitorul tiran, demascat, în sfârşit. Aghiotantul va şti să-i recruteze, având grijă să nu-i dea nimic de bănuit generalului.

Se auziră nişte paşi, dar erau încă departe.

Apoi, din nou, linişte.

De ce se oprise, oare, aghiotantul? Şeful arcaşilor scrută întunericul şi muşchii i se contractară, căci se văzu încercuit de mai multe siluete.

— Cine e acolo?

Apărură.

Vreo treizeci de arcaşi, încordându-şi armele pentru a trage în el.

— Predă-te! îi ordonă generalul Mehy.

Căpitanul constată că nu putea să fugă. Îşi duse mâna la centură şi scoase un pumnal.

— Atenţie! urlă Mehy, ne atacă!

Trei arcaşi traseră în acelaşi timp. Prima săgeată se înfipse în ochiul stâng al căpitanului, a doua, în gât, şi a treia, în piept.

Se prăbuşi, mort, lovind cu ceafa marginea teascului.

Mehy se aplecă primul asupra leşului şi îi strecură în *perizoma* o foiţa de papirus.

— Felicitări arcaşilor, spuse generalul. Fără intervenţia lor, unul sau mai mulţi dintre noi ar fi fost răniţi. Percheziţionaţi cadavrul!

Şeful detaşamentului execută ordinul.

— Un document, generale!

— Citeşte-l!

— Nişte nume... Nume de ofiţeri superiori!

— Citeşte cu voce tare!

Arcaşii erau încremeniţi. Vasăzică, după cum explicase Mehy, exista într-adevăr un complot al vechilor partizani ai lui Amenmes, hotărâţi să-l ucidă pe Sethi al II-lea!

— Să-i arestăm imediat pe conjuraţi, decretă Mehy, fericit că se putea debarasa de unele personalităţi „lâncede”, în locul cărora să-i angajeze pe cei de care avea absolută nevoie.

☥

Aghiotantul aştepta răbdător în anticamera somptuoasei vile a lui Mehy. Însoţită de intendentul său, Serketa intră.

— Cât de obosit păreţi! remarcă ea. Nu vă simţiţi bine?

— Ba da, doamnă Serketa.

Soţia generalului îl luă ca martor pe intendent.

— Acest ofiţer munceşte mult prea mult... Aduceţi-i nişte lichior de curmale, să prindă puteri.

Intendentul se supuse pe dată, iar aghiotantul nu se lăsă rugat pentru a degusta delicioasa băutură parfumată.

— Urmaţi-mă, îi propuse soţia generalului, conducându-şi invitatul în sala cu coloane de porfir.

— Aveţi o casă cu adevărat minunată!

— Mărturisesc că sunt destul de mulţumită de ea; aţi observat fineţea împletiturilor negre şi roşii?

Aghiotantul îşi ridică privirea în tavan, punându-şi cupa pe o masă joasă din marchetărie.

— Soţul meu nu va întârzia, preciză Serketa; vă mulţumeşte mult că aţi stabilit această întâlnire cu căpitanul arcaşilor. Îmi închipui cât de surprins a fost să-l vadă pe general, când de fapt vă aştepta pe dumneavoastră!

— Bunătatea generalului mă surprinde, trebuie s-o mărturisesc... Dacă şeful arcaşilor ar fi fost judecat, ar fi fost condamnat la o pedeapsă foarte aspră.

— Soţul meu este, adeseori, indulgent cu subordonaţii săi. Nu este o calitate de admirat?

— Ba da, desigur... Dar este apreciat, mai ales, pentru autoritatea sa. De aceea mă uimeşte atâta clemenţă.

— Ce părere aveţi? Oare căpitanul de arcaşi n-avea niciun complice?

— Niciunul, m-a asigurat chiar el. Nu se baza decât pe mine pentru constituirea unui mic grup de ofiţeri superiori, duşmani ai lui Mehy.

— Înseamnă că, odată eliminat acest personaj demn de dispreţ, n-a mai rămas niciun gradat dornic să-i facă rău soţului meu.

— Niciunul, doamnă Serketa!

— Chiar şi dumneavoastră, dragă prietene, aţi fost pe punctul de a-l trăda pe general...

Fruntea aghiotantului se acoperi cu broboane de sudoare şi se simţi, deodată, ciudat de obosit.

— Eu? Ba deloc!

— Sunt convinsă că discursul perfid al acestui arcaş v-a emoţionat şi v-a făcut să vă îndoiţi de onestitatea soţului meu.

— Nu, vă asigur că nu!

— Minţiţi foarte prost, dar n-are importanţă. Sunteţi aghiotantul generalului de foarte multă vreme.

— Nu... nu înţeleg!

Ofiţerul încercă să se ridice, dar nu reuşi. O ceaţă îngheţată îi tulbura vederea.

— Soţul meu nu mai are încredere în dumneavoastră. De aceea, este necesar să dispăreţi, precum căpitanul de arcaşi.

— Ce... Ce am, oare?

— Oboseală excesivă şi abuz de alcool, desigur! Într-o stare de epuizare ca a dumneavoastră, n-ar fi trebuit să beţi decât apă.

O durere fulgerătoare îl împiedică pe aghiotant să respire. Cu gura deschisă, paralizat, căzu în inconştienţă.

După ce se asigură că e mort, Serketa îl chemă pe intendent.

— Vino repede, oaspetelui nostru îi este rău!

Servitorul se aplecă asupra corpului inert.

— Este grav, doamnă Serketa!

— Cheamă un medic militar!

— Mă tem că e prea târziu...

— Ce tragedie! Bietul băiat, era atât de obosit, încât l-a lăsat inima!

Pentru a încheia incidentul, cadavrul urma să-i fie încredinţat lui Dakter, medicul-şef al palatului, care să-i facă autopsia şi să constate un infarct.

Serketa era încântată la culme de eficacitatea otrăvii sale, dar simţi un fior la gândul că, fără naivitatea aghiotantului, ascensiunea lui Mehy ar fi fost zădărnicită. Norocul fusese, încă o dată, de partea ei, şi viaţa mergea înainte.

☥

Îndemânatic, zvelt şi iute, Ipuy Iscoditorul era cel mai potrivit pentru a se căţăra până deasupra cabinei înalte a corăbiei, cu intenţia de a sculpta, de jur împrejur, o friză din lemn aurit, care să desăvârşească această nouă capodoperă a confreriei.

— Lasă-mă pe mine, îi propuse Userhat Leul.

— Eşti prea greu!

— Uiţi că eu sunt sculptorul-şef?

— Asta nu înseamnă că ai şi supleţea necesară pentru această muncă!

Ipuy se dovedi sprinten ca o maimuţă, atingându-şi scopul fără schele sau curele de siguranţă.

— Coboară, e periculos!

— Crezi?

Ipuy fixă frizele cizelate cu fineţe de colegii săi, şlefui chipurile a două cobre, dar se trezi fără niciun punct de sprijin în unghiul capelei, chiar în clipa în care făcea, cu dalta, ultimul retuş. Timp de o clipă, rămase în gol, nemişcat, ca o pasăre gata să-şi ia zborul.

Dar, cum nu era decât un slujitor al Locaşului Adevărului, căzu ca un bolovan pe bastingajul corăbiei.

După ţipetele sale de durere, fiecare înţelese că accidentul era grav.

— Nu-l atingeţi! le porunci maestrul de operă. Paneb, fugi şi cheam-o pe femeia înţeleaptă!

Clara veni repede şi-l cercetă pe rănit, fără să-şi piardă firea.

— Fractură a claviculei, puse ea diagnosticul. Nakht şi Paneb, puneţi-l pe Ipuy pe spate şi aşezaţi-i între omoplaţi o pânză împăturită.

Încrezător în intervenţia femeii înţelepte, sculptorul se lăsa în voia ei.

— Trageţi-l de umeri în aşa fel încât clavicula să iasă în afară, până ce fractura va fi redusă.

Urmând instrucţiunile Clarei, Nakht şi Paneb reuşiră manevra, fără a-l face pe Iscoditor să sufere prea mult.

Femeia înţeleaptă folosi două atele acoperite cu in, o puse pe prima în interiorul braţului şi pe a doua, în partea sa inferioară.

— Voi rămâne cu vreun handicap? se îngrijoră Ipuy.

— Bineînţeles că nu, îl linişti Clara; timp de mai multe zile, te voi pansa şi te voi îngriji cu excelenta miere medicinală pe care o avem. Rana e curată şi frumoasă, dacă putem spune aşa, şi nu vei rămâne cu nicio sechelă.

Speriat, Iscoditorul privi spre capela de aur.

— Cel puţin, am reuşit?

— Lucrarea e desăvârşită, îi răspunse Nefer.

În timp ce Nakht şi Paneb îl duceau pe Ipuy cu targa, Turcoaza şi alte două preotese ale lui Hathor aduseră un voal mare şi auriu, care să mascheze conţinutul capelei.

Un conţinut pe care trădătorul era sigur că l-a identificat.

☥ Capitolul 66

Ritualul de însufleţire a corăbiei se desfăşură în timpul nopţii. Maestrul de operă şi şeful echipei din stânga ieşiră din atelierul sculptorilor ducând un obiect acoperit cu un voal gros, povară de preţ, pe care o aşezară în interiorul capelei. Când aceasta va fi purtată prin templul lui Amon, va da viaţă celor zece entităţi ale lumii: soarele, luna, aerul, apa, focul, fiinţa umană, celelalte vieţuitoare de pe pământ, cele cereşti, cele acvatice şi cele din adâncul pământului.

Făcând legătura între formele de viaţă, corabia era simbolul desăvârşit al energiei care, în continua ei transformare, menţine unitatea universului.

Odată ceremonia terminată, artizanii se duseră acasă, nu înainte însă de a afla noutăţi despre starea sănătăţii lui Ipuy. Acesta suferea mai puţin, datorită analgezicelor, şi acum dormea liniştit alături de soţia sa.

Corabia fusese instalată pe un soclu, între templul principal şi o capelă mică, pe care Ramses cel Mare o construise, în cinstea lui Amon. Având în vedere caracterul ei sacru şi puterea magică

pe care o emana, maestrul de operă considerase că nu era nevoie de niciun fel de pază.

Cu toate acestea, când ieşi din casă, trădătorul deveni şi mai prudent ca altădată. Verifică, mai întâi, dacă nu cumva animalele domestice, OrătaniaNesuferită şi mai ales Negruţu' nu mişunau prin sat. Noaptea era rece, aşa că, probabil, preferau să doarmăîn casă, la căldură. Apoi, privi cu atenţie în jurul lui, asigurându-se că nu i s-a întins vreo capcană.

Locul părea pustiu, dar trădătorul rămase nemişcat multă vreme, departe de corabie. O cucuvaie ţipa, şacalii îşi răspundeau unii altora în munţi. În cele din urmă, se făcu linişte.

Îşi schimbă poziţia, venind mai aproape, şi rămase din nou nemişcat. Dacă ar fi existat vreun artizan, ascuns pentru a-l urmări, l-ar fi reperat cu siguranţă.

Calea era liberă.

Se prinse de bastingaj pentru a putea urca în corabie şi se strecură sub voalul care acoperea uşile capelei. Nu era închisă decât cu un zăvor, pe care îl trase cu uşurinţă.

Mâinile îi tremurau. Se gândea să se tragă puţin într-o parte şi să închidă ochii, pentru ca lumina pietrei să nu-l orbească. Uşile se întredeschiseră, lăsându-l să intre şi să ajungă la comoara supremă, la care râvnea de atâţia ani. Peste câteva ore, va fi unul dintre oamenii cei mai bogaţi din Teba şi se va răzbuna, în sfârşit, pe această confrerie care nu ştiuse să-i recunoască meritele.

Când deschise ochii, nu văzu decât lumina albăstrie a lunii. Mirat, trădătorul privi în interiorul capelei.

Dar acolo nu era piatra de lumină, ci o mică statuie a zeului Amon sub forma sa de Min, în picioare, cu braţul drept întins şi cu sexul în erecţie. Imaginea zeului primordial care se crea pe sine, în fiecare clipă, din propria sămânţă. Efigia mai conţinea cea mai mare parte dintre secretele geometriei sacre folosite de confrerie. În timpul procesiunilor, care aveau loc din zece în zece zile, rămânea descoperit doar capul lui Amon-Min, restul corpului rămânând acoperit.

Şi dacă piatra de lumină era ascunsă sub statuie sau în spatele ei? Nu, nu era destul loc în acest naos. Era mai bine totuşi să verifice; dar trebuia să atingă statuia pentru a o mişca puţin din loc, comiţând astfel, un sacrilegiu.

Trădătorul ezită.

După un asemenea gest, ce-i mai rămânea din tot ce-l lega de Slujitorii Locaşului Adevărului? Va rupe orice legătură cuconfreria şi va renega pentru totdeauna calea lui Maat. Dar mersese el, cu adevărat, pe această cale? Nu urmărise nici să fie înţelept, nici să-şi desăvârşească opera, ci doar propriul interes, incompatibil cu legea artizanilor.

Deşi conştient de ceea ce face, trădătorul nu dădu înapoi.

Hotărât, apucă statuia de cele două pene de aur fixate de coroană şi o dădu la o parte.

Piatra de lumină nu era ascunsă în naos.

În timp ce punea efigia la loc, trădătorul simţi în palmă o durere cumplită. O rană adâncă îi sfâşiase pielea, fără să curgă nicio picătură de sânge.

În grabă, închise uşile, trase zăvorul şi puse voalul la loc. Spera că, dându-şi cu o pomadă, îşi va calma durerea.

☥

Ca în fiecare dimineaţă, Kenhir îşi spăla părul cu ulei de ricin, care, pe lângă virtuţile sale regeneratoare, ştergea urmele unui eventual coşmar, pe care nu-l putea îndepărta întotdeauna folosind ierburi proaspete, înmuiate în bere amestecată cu mir. Şi noaptea asta fusese cu adevărat tulburătoare, căci scribul Mormântului se visase mâncând castraveţi, bând bere caldă şi devorând un crocodil! Primul vis însemna că avea să întâmpine ceva greutăţi; al doilea, că-şi va pierde bunurile; iar al treilea, că va avea dreptate în faţa unui funcţionar. Dar Kenhir nu-şi mai amintea ordinea în care visase toate acestea! Ar fi fost important să ştie, pentru că, întotdeauna, ultimul vis le învinge pe celelalte...

— Micul dejun, anunţă Niut cea Neobosită. Lăsaţi-mă să vă usuc părul, ca să nu răciţi!

Bătrânul scrib se supuse, la fel cum făcea şi pentru toate celelalte evenimente domestice. Tânăra era o gospodină perfectă şi tot ce făcea îi reuşea. Locuinţa lui Kenhir devenise o încântare, iar celelalte sătence, deşi cam geloase pe iscusinţa lui Niut, o imitau, folosindu-i metodele.

— Nu te odihneşti destul, îi reproşăbătrânul.

— Am multe de făcut în casă şi, dacă vrei să le faci bine, ai nevoie de timp.

— Eşti deosebită, Niut, dar mă refeream la libertatea de a avea o viaţă sentimentală... Mi s-a spus că Fened Nasul te găseşte foarte frumoasă.

— Aţi uitat că sunt o femeie măritată?

— Contractul nostru era clar, Niut: îmi vei fi moştenitoare, dar ai toată libertatea să faci ce vrei. Şi, dacă Fened nu îţi place, alege-ţi altul! La vârsta ta, nu-ţi petreci viaţa alături de un moşneag ca mine.

— Şi dacă alegerea mea e tocmai asta?

— Nu te interesează bărbaţii?

— Deloc, deocamdată. Să am grijă de casă şi să trăiesc ritualurile alături de preotesele lui Hathor sunt activităţile care îmi ajung din plin. Şi, din moment ce vă purtaţi cu mine aşa cum mi-aţi promis, de ce ar trebui să caut în altă parte mai ştiu eu ce fericire de moment?

Refuzul lui Niut cea Neobosită îl lăsă pe Kenhir fără grai. Aşadar, nu din cauza ei va întâmpina greutăţi, ba dimpotrivă; această căsătorie neobişnuită îi aducea doar satisfacţii.

Gustă cu poftă din plăcintele calde, până când apăru Paneb.

— Avem o problemă de livrare! spuse colosul.

— Apa?

— Nu, carnea!

— Imposibil!

— Măcelarul Des este de altă părere.

☥

Cu părul foarte scurt, purtând o *perizoma* de piele, un cuţit în mâna dreaptă şi o piatră de ascuţit în stânga, Des îi adunase pe toţi auxiliarii.

— Nici vită, nici oaie, nici porc şi nici măcar o pasăre! De cine cred ei că-şi bat joc? Dacă nu muncesc, nu voi fi plătit!

— Calmează-te! îi ceru Kenhir, nemulţumit că a fost obligat să-şi întrerupă excelentul său mic dejun.

— N-am niciun motiv să mă calmez! N-am mai primit carne de o săptămână.

— Şi de ce îmi spui abia acum?

— Pentru că aveam promisiuni de la oameni importanţi! Şi acum, ce ne facem?

Primul vis se adeverea: înfruntarea unor grave dificultăţi.

— Mă ocup eu de asta, îl spuse scribul Mormântului, obosit deja.

Însoţit de maestrul de operă, se duse la Ramesseum. Aici, instalat confortabil la intrarea în clădirea din cărămidă unde se afla marea rezervă de hrană, scribul turmelor, mic, mustăcios şi puţin gângav, se grăbi să-i întâmpine.

— Locaşul Adevărului nu mai primeşte carne de o săptămână, reclamă Kenhir.

— Este şi normal, ţinând cont de ce se întâmplă pe malul drept. Administraţia e blocată.

— Vă amintesc că, oricare ar fi situaţia, templul pentru milioane de ani trebuie să se îngrijească de nevoile noastre. Pe pământurile din Ramesseum, avem numeroase vite şi o crescătorie de păsări de curte.

— S-au pierdut.

Gândindu-se la al doilea vis, Kenhir se încruntă.

— Cum adică, s-au pierdut?

— Mă refer la actele administrative care vă autentifică drepturile. Regret, dar am fost nevoit să întrerup livrările.

— Cine a rătăcit aceste documente? Chiar dumneavoastră?

— S-ar putea, dar asta e situaţia.

— Neglijaţi altceva, mult mai important: atâta timp cât legea lui Maat va domni în această ţară, administraţia va trebui să răspundă şi să-şi îndrepte greşelile, fără niciun prejudiciu pentru cei administraţi.

Scribul turmelor se crispă.

— Administraţia hotărăşte şi...

— Organizaţi un convoi special, care să ne livreze carnea chiar în această după-amiază, îi tăie vorba Nefer. Şi să nu se mai repete nerespectarea legii care domneşte în Locaşul Adevărului, căci Pharaon în persoană va interveni.

Ţinuta impunătoare a maestrului de operă şi tonul său îl făcură pe scrib să renunţe la argumentele sale amăgitoare, care i-ar fi permis să deturneze o nouă cantitate de carne.

— Bine, se va face livrarea, îi promise el.

Kenhir se simţea uşurat. Din fericire, crocodilul devorat fusese al treilea şi ultimul său vis din acea noapte.

☥

Urând căldura verii şi arşiţa soarelui, Mehy aprecia această perioadă răcoroasă care dura mai mult decât de obicei, meditând la popularitatea sa care a rămas intactă. Armata tebană se felicitase pentru eliminarea ultimilor partizani ai lui

Amenmes şi fiecare se bucurase de dispariţia căpitanului arcaşilor, care complotase împotriva lui Sethi al II-lea.

Generalul asistase la funeraliile aghiotantului său, pierdut prea de tânăr în urma unui atac de cord, şi prezentase condoleanţele sale cele mai sincere celor apropiaţi, neuitând să le ofere o bucată de pământ arabil, drept recompensă pentru serviciile pe care i le făcuse nepreţuitul dispărut.

— Ai veşti de la aliatul nostru din Locaşul Adevărului? o întrebă el pe Serketa.

— Încă nu, dar, cu siguranţă, va accepta propunerea noastră.

— Sunt din ce în ce mai neîncrezător.

Noul aghiotant îl salută pe Mehy:

— Generale, a sosit un raport din partea pazei fluviale... Flotila regală se zăreşte apropiindu-se de Teba!

☥ Capitolul 67

În aerul devenit blând, plutea parfumul a mii de flori. Iarna lua sfârşit şi căldura mângâietoare a primăverii saluta sosirea vasului regal, aclamat de mii de tebani veniţi la mal. În locul armelor obişnuite, soldaţii lui Mehy înălţau frunze de palmier. Zeci de muzicanţi cântau melodii vesele, de parcă nimeni nu se îndoia de bunăvoinţa şi prietenia lui Sethi al II-lea faţă de marele oraş din Sud.

Singurul îngrijorat era generalul, care nu ştia nimic despre adevăratele intenţii ale monarhului. Când Pharaon, însoţit de superba regină Tausert, cobori pasarela, Mehy se întrebă dacă nu va fi trimis, pe viaţă, în Palestina sau în Nubia, ca şef al vreunei fortăreţe.

Sethi al II-lea era un om ciudat, robust şi visător totodată; chiar dacă se apropiase de el, generalul nu reuşi să-i pătrundă gândurile.

— Maiestate, ce bucurie să vă avem printre noi!

— Suntem fericiţi să putem, în sfârşit, să petrecem câteva zile, în pace, în cetatea lui Amon, spuse marea soţie regală, zâmbind cu un farmec de nedescris. Îndrăznesc să sper, generale, că nimeni şi nimic nu ne va ameninţa securitatea.

— Teba vă aparţine, Maiestate, şi puteţi conta pe loialitatea ei absolută!

— Ne ducem la Karnak, anunţă Tausert; regele doreşte, să discute cu marele preot.

— Pharaon nu doreşte să primească omagiul trupelor tebane?

— Când ne vom hotărî, vă vom anunţa, generale!

Mehy se înclină.

Încă îngrijorat, observase că monarhul avea o figură obosită şi că se deplasa cu greu, ca un om în vârstă.

☥

Kenhir iniţiase o curăţenie generală a satului şi a cartierului auxiliarilor, pentru ca regele să descopere un Locaş al Adevărului impecabil şi cochet.

— Sethi va sta tot în templul lui Amon? îl întrebă el pe şeful Sobek.

— A ieşit din templu ieri, pentru a prezida un consiliu de notabili, şi nimeni n-a fost sancţionat. Teba respiră uşurată.

— Aşadar, ar trebui să ne viziteze în curând...

— De câteva zile, se destăinui paznicul, am o presimţire.

— Se pare că Sethi ne-a iertat; cetatea lui Amon n-are de ce să se mai teamă de el.

— E ceva care pluteşte în aer... Poate vreun suflet malefic care încearcă să ne facă rău.

— Dacă ar fi fost aşa, aş fi avut un coşmar!

— Fiţi prudent, îl sfătui Sobek; instinctul meu nu mă-nşală niciodată.

— Sper că nu te gândeşti la acel trădător care s-ar putea ascunde printre noi! Dacă ar fi existat, l-am fi identificat de multă vreme. Zilele proaste s-au dus, cele Două Ţinuturi s-au reunit, iar Locaşul Adevărului va trudi iar, în linişte.

— Fie ca zeii să ne apere! spuse nubianul, îngrijorat.

Din înaltul celei mai apropiate coline, un paznic îi făcea semne disperate.

— Cortegiul regal se apropie, anunţă Sobek.

☥

Sethi nu-şi mai conducea carul şi scutierul său nu mergea prea repede pentru a nu-l zdruncina pe monarh, făcându-l să sufere. La cei şaizeci de ani ai săi, părea mai bătrân cu douăzeci, ca şi când *KA*-ul îi părăsise trupul.

Însărcinat cu securitatea cortegiului, Mehy se simţea mai liniştit: regele continua să aibă încredere în el şi-l păstrase în toate funcţiile, inclusiv în cea de protector al Locaşului Adevărului, felicitându-l pentru strădania sa de a menţine pacea.

Dăruindu-i un colier de aur în faţa tuturor demnitarilor, Sethi îl ridicase pe general în rangul cel mai înalt din armata egipteană.

Când carul suveranului se opri, poarta principală a satului se deschise.

— Să purtaţi veşnic în inimi teamă şi respect, îi sfătui pe artizani maestrul de operă; nu vă grăbiţi, luaţi poziţia corectă pentru a deplasa corabia, căci acela care a ales-o să navigheze este stăpânul vieţii.

Procesiunea porni. În frunte, maestrul de operă şi femeia înţeleaptă; apoi, cele două echipe purtând corabia lui Amon, aşezată pe două bare lungi de cedru; şi cortegiul era încheiat de scribul Mormântului.

Naosul de aur strălucea cu mii de raze, în lumina soarelui de amiază.

Până şi Mehy era uimit de capodopera creată de confrerie. Dorinţa sa de a-i afla secretele deveni şi mai aprinsă.

— Capela din corabie este gravată cu numele vostru, Maiestate, îi spuse Nefer; îl rugăm pe Amon să vă ofere, în continuare, binefacerile sale.

— Duceţi-mă la templul în care stătea Ramses cel Mare atunci când venea în sat! ceru Sethi al II-lea. Îi voi aduce omagiul meu, apoi voi merge să-mi văd locul de veci.

☥

Maestrul de operă sparse sigiliul de argilă purtând semnul Locaşului Adevărului, trase zăvorul şi împinse cele două uşi din lemn aurit. Ţinând în mână o torţă cu trei fitile, îi arătă suveranului reprezentările zeiţei Maat, sculpturile care-l întruchipau pe faraon ca Osiris şi *Litaniile* lui Ra, exprimând multiplele nume ale luminii divine.

Sethi citi hieroglifele şi înaintă foarte încet până la mica sală în care Paneb pictase, în culori de nedescris, obiectele ritualedestinate mormântului. Regele zăbovi mult în faţa fiecăruia dintre ele, de parcă acum trăia ceremonia în cursul căreia aceste simboluri aveau să contribuie la iluminarea corpului său mumificat.

— Niciun alt mormânt regal n-a fost decorat ca acesta, nu-i aşa?

— Niciunul, Maiestate!

— Cine este autorul?

— Pictorul Paneb cel Zelos. Vă displace stilul pe care l-a adoptat?

— Dimpotrivă, maestre de operă, dimpotrivă... A ştiut să transpună, cu o precizie uimitoare, exact ceea ce doream, fără ca eu însumi să pronunţ aceste lucruri. Nici măcar un detaliu nu trebuie modificat.

Regele coborî în sala cu patru stâlpi, contopindu-se cu fiecare dintre divinităţile pictate de Paneb. Apoi intră în ultima încăpere, la care se ajungea printr-o uşă, deasupra căreia era reprezentat faraonul, aducând ofrandă lui Maat.

Pe pereţi, Ched Salvatorul şi Paneb cel Zelos pictaseră tripla naştere: în cer, pe pământul divinizat şi în regatul subpământean al lui Osiris. Adăpostite în capele, câteva mumii evocau forţele creatoare, trezite în fiecare zi, o dată cu soarele.

— Dorim să înaintăm şi mai mult în stâncă, săpând o cameră vastă pentru sarcofagul dumneavoastră.

— Nu este nevoie, Nefer! Părerea mea este că acest loc de veci este deja gata. Veţi instala aici un sarcofag din granit roşu şi veţi cere să se picteze pe tavan o zeiţă Cer, ale cărei aripi mă vor face să respir, pentru totdeauna, aerul vieţii.

☥

Mânia lui Paneb făcu să vibreze pereţii atelierului desenatorilor.

— Să întrerupem lucrările? Dar e absurd! Am conceput un plan fabulos de decorare pentru viitoarele culoare şi pentru camera de înviere!

— Trebuie să respectăm voinţa lui Pharaon, îi aminti Nefer.

— Chiar şi atunci când suntem împiedicaţi să ne ducem opera la bun sfârşit?

— Este opera lui, nu a noastră!

— Întreabă-l pe Ched, îţi va descrie tot ce am pregătit, făcând nenumărate desene! Am depăşit stadiul de eboşă; trebuie să trecem la treabă.

Zelosul fremăta de indignare.

— Trebuie să te foloseşti de calitatea ta de maestru de operă pentru a-l convinge pe rege că se înşală!

— El mi-a spus ce motive are şi sunt de acord cu el!

— Cu alte cuvinte, atâtea luni de muncă s-au dus pe apa sâmbetei.

— Nu pictezi pentru plăcerea ta, Paneb, căci tu eşti un Slujitor al Locaşului Adevărului. Dacă nu îţi mai dai seama de importanţa acestei funcţii, mâna ta nu mai e bună de nimic.

Furios, Zelosul ieşi din atelier.

— Când am trecut printr-o criză asemănătoare, îi aminti Ched Salvatorul, am reacţionat la fel ca el. Oare există o dovadă mai sigură a pasiunii sale pentru meserie?

Fără să îi răspundă, Nefer părăsi, la rândul său, atelierul.

— Este prima înfruntare gravă dintre maestrul de operă şi fiul său adoptiv, observă Unesh Şacalul; să sperăm că acest incident nu prevesteşte o ceartă care să dăuneze confreriei.

☥

Înainte de a pătrunde în sala de reuniuni, în care Zelosul îi invitase pe membrii echipei din dreapta, Paneb i se adresă maestrului de operă, care medita lângă bazinul de purificare:

— Ai bunăvoinţa să-mi accepţi scuzele, m-am purtat ca un imbecil înfumurat. Nu voi mai avea asemenea rătăciri!

— Te-ai înstrăinat, într-adevăr, de propria creaţie?

— Nicidecum, maestre de operă, căci ea este viaţa mea, şi nu mă simt destul de vârstnic s-o părăsesc. Dar am înţeles că e mai important să-ţi serveşti opera decât orice alt succes personal. Poţi să mă ierţi?

Nefer zâmbi, înseninat.

— Mai ai încă multe lupte de purtat, Paneb, dar am încredere în tine!

— Fără tine, maestre de operă, nici măcar n-aş exista.

— Da de unde! Tu eşti călăuzit de o adevărată flacără! N-o lăsa să se stingă!

Cu cât Paneb îl cunoştea mai bine pe Nefer, cu atât mai mult avea sentimentul că gândirea maestrului de operă plutea într-un univers situat dincolo de orele nopţii şi ale zilei, dincolo de oameni. Tăcutul era precum piatra din Valea Regilor: se hrănea cu cele nevăzute.

După lunga întrevedere cu Sethi, toţi artizanii îi aşteptau declaraţiile cu nerăbdare.

— Pharaon ne fixează trei obiective: în primul rând, să terminăm cât mai repede locul său de veci şi să coborâm

sarcofagul; apoi, să construim mormântul marii soţii regale Tausert, în Valea Reginelor, şi, în cele din urmă, să înălţăm un sanctuar în onoarea treimii tebane, la Karnak.

— Karnak-ul are propriii constructori, obiectă Gau cel Exact; de ce ar trebui să muncim noi pe malul drept?

— Acest sanctuar va fi înălţat în afara incintei marelui templu al lui Amon şi Sethi preferă mâna sculptorilor noştri.

— Nu va fi oare un prim pas către folosirea noastră în exterior şi către închiderea satului? protestă Casa-Funie.

— În niciun caz, afirmă Nefer; predecesorii noştri au avut, adeseori, de îndeplinit misiuni ca aceasta.

Discutară apoi probleme de intendenţă şi de calendar, apoi se despărţiră.

— Nu pari cine ştie ce bucuros, îi spuse Renup cel Jovial lui Paneb.

— Voi asculta de maestrul de operă, dar cred totuşi că se arată prea slab în faţa regelui.

☥ Capitolul 68

În ciuda mersului său anevoios din cauza piciorului bolnav, tânărul Siptah intră fără emoţii în marea sală de audienţe a palatului din Pi-Ramses, în care cancelarul Bay convocase elita administraţiei, curioasă de a-l pune la încercare pe micul geniu, a cărui reputaţie creştea tot mai mult.

Siptah fusese avansat la rang de scrib regal, se afla deci în vârful ierarhiei, arătându-se a fi cu adevărat sclipitor în domeniul ştiinţei. Iată de ce bătrânii demnitari se temeau de el, căci puţini dintre administratori erau în stare să gestioneze corect treburile statului; pe de altă parte, în ciuda recomandărilor călduroase făcute de cancelar, mulţi ezitau să-i încredinţeze unui om atât de tânăr o funcţie cu o asemenea responsabilitate.

Prima întrebare i-o puse decanul:

— Ce ne poţi spune despre legea privind locaţia corăbiilor?

— Ea nu se referă decât la cele uşoare şi a fost reformată de faraonul Horemheb, din cauza numeroaselor abuzuri constatate. Dar ea n-a abolit preceptul după care un om bogat trebuie să-l

facă pe cel nevoiaş să traverseze fluviul fără să plătească bacul. Este nevoie să dau amănunte asupra tarifelor, în funcţie de mărimea ambarcaţiei?

— Nu este necesar.

Începu să plouă cu întrebări de ordin juridic. Siptah răspunse cu calm şi precizie, spre surprinderea lui Bay, care nu ştia că tânărul avea cunoştinţe atât de aprofundate într-un domeniu atât de complex. Când controlorul canalelor îi propuse probleme economicedificile, cancelarul se temu pentru protejatul său; dar acesta le rezolvă, făcând calculele pe o tăbliţă de lemn şi le prezentă celor de faţă o analiză demnă de un specialist cu mare experienţă.

Admiraţia lua locul neîncrederii. Văzând aceasta, Bay era fericit ca un tată care asistă la triumful fiului său. Până şi decanul renunţase la orice ostilitate; iar cel mai interesat era, poate, marele preot al lui Ptah, membru eminent al Sfatului Înţelepţilor, fără asentimentul căruia un pretendent la tron nu putea fi încoronat.

☥

Trădătorul părea că doarme la umbra unui tamarix, nu departe de Ramesseum. Dacă un paznic nubian l-ar fi observat, n-ar fi văzut decât un artizan obosit care profita de ziua lui liberă pentru a se bucura de natură, a cărei prospeţime n-o putea afla în sat.

De partea cealaltă a trunchiului, o negustoreasă de coşuri împletite.

Ca de obicei în cazul unor asemenea întâlniri, Serketa se făcuse de nerecunoscut.

— Mi-ai cerut să vin şi iată-mă aici!

— M-am gândit la propunerea pe care mi-aţi făcut-o! Nu e ceva serios!

— Te înşeli!

— Înzecirea bunurilor mele acumulate în exterior... Cred că mă minţiţi!

Serketa trebuia să-l convingă folosindu-se de un argument solid.

— Eu sunt soţia generalului Mehy, iar soţul meu este unul dintre cei mai puternici oameni din Egipt. Nimic nu-l va putea împiedica să se ţină de cuvânt. Dacă doreşti mai mult, spune-mi!

Trădătorul simţi că ameţeşte.

Vasăzică, averea ce i se oferea nu era o iluzie.

— Veştile sunt proaste, continuă Serketa; Nefer cel Tăcut a devenit confidentul regelui, iar Locaşul Adevărului este mai inaccesibil ca niciodată, cu atât mai mult cu cât soţul meu, protectorul său oficial, nu trebuie să facă nicio greşeală.

— De ce îşi doreşte atât de mult piatra de lumină?

— Cine n-ar dori să pună mâna pe o asemenea comoară?

— Doreşte puterea supremă, nu-i aşa?

— Mehy are calităţile necesare pentru a o dobândi.

Trădătorul simţi că putea avea încredere în soţia generalului. Nu-i ascundea adevărul, punându-şi, astfel, soţul în pericol. Acest risc enorm era dovada sincerităţii ei.

— Dacă ai, cu adevărat, intenţia să te îmbogăţeşti şi să ne dai piatra de lumină, ucide-l pe maestrul de operă, îi spuse Serketa, pe un ton categoric. Numai tu poţi reuşi.

Trădătorul îşi acoperi ochii cu mâna.

— N-am nevoie de prea multe, mărturisi el, şi de această avere se va bucura mai mult soţia mea decât eu, deşi am urmărit acest scop pentru a uita umilinţa zilnică, pe care o îndur de atâţia ani... Eu, şi nimeni altul, ar fi trebuit să conduc Locaşul Adevărului.

Furia tăioasă a artizanului îi plăcea lui Serketa; acesta era un excelent disimulator, dar avea şi mult sânge rece, de care nici el nu era conştient încă.

Vocea îi deveni blândă, aproape drăgăstoasă:

— Aşadar, ce-ai hotărât?

— Aveţi noroc... Recent, au avut loc evenimente care m-au inspirat.

Serketa fremătă de plăcere.

— Deci... deci, accepţi?

— Altă soluţie nu am: îl voi ucide pe Nefer cel Tăcut.

☥

Arhitectul care răspundea de întreţinerea templelor din Karnak şi a clădirilor anexe era un bărbat înalt, sever, greu de abordat.

— Regele mi-a dat ordin să fiu la dispoziţia voastră, îi spuse el maestrului de operă, pe un ton sec, de parcă acesta era un reproş.

— Nu va fi necesar, preciză Nefer, cu blândeţe.

— Cum adică, nu va fi necesar? Nu aveţi dreptul că construiţi pe teritoriul sacru al Karnak-ului fără aprobarea marelui preot şi a mea!

— Cea a lui Pharaon ar trebui să fie de ajuns, nu credeţi?

— Ba da, bineînţeles, mormăi arhitectul, ruşinat de a se fi înfuriat şi de a nu avea dreptate.

— Regele doreşte să construim o capelă triplă în afara incintei templului lui Amon, pe o platformă, departe de debarcader; de aceea, nu vă vom incomoda activităţile şi nici pe cele ale ritualiştilor. Nu vă cer decât să-mi fie depuse blocurile de gresie necesare pe locul pe care o să vi-l arăt.

— Planul acestui edificiu este un secret de stat, ca tot ce aparţine Locaşului Adevărului?

— Va avea uşi de cuarţit, îi răspunse Nefer, şi trei capele închinate lui Amon, soţiei sale, Mut, şi fiului lor, Khonsu. În nişe, vor fi instalate statui purtând *KA*-ul regal, pe care hieroglifele gravate pe pereţi îl vor face să trăiască veşnic. Lucrările vor fi conduse de colegul meu Hay, care vă va urma cu plăcere sfaturile, pentru ca stilul şi sufletul acestui loc de odihnă să fie în armonie cu cele de la Karnak.

Arhitectul părea înciudat.

— Îmi închipuiam că sunteţi altfel, mărturisi el; aş putea să jur că sunteţi gata să mânuiţi barosul şi dalta, făcând o muncă de ucenic!

— Chiar sunt, afirmă Nefer zâmbind; cu condiţia, desigur, să cunosc planul lucrării, căci aceasta e datoria inerentă funcţiei mele.

☥

În timp ce Valea Regilor era o lume izolată, ostilă în aparenţă şi închisă în secret şi linişte, cea a Reginelor se prezenta ca un loc deschis, uşor accesibil, întinzându-se pe o câmpie verde, la extremitatea sudică a necropolei tebane. „Locul frumuseţii desăvârşite”[7], după numele său ritual, adăpostea, conform hotărârii lui Ramses cel Mare, mame şi soţii de faraoni, precum şi personaje purtând titlul de „fiu regal”.

În partea de est a acestui loc, fusese construit un templu al lui Ptah, zeul constructorilor, iar artizanii amenajaseră un cătun modest, format din case din piatră seacă, în care stăteau în timpul muncii îndelungate pe şantier.

[7] În egipteană, *ta set neferu*, înseamnă „perfecţiune”, „creaţie armonioasă”.

Regina Tausert privi multă vreme aceste locuri care n-aveau nimic funebru. Soarele era blând, vântul adia, de parcă primăvara dorea să salute, în felul său, vizita frumoasei suverane.

— Aici odihneşte marea soţie regală Nefertari, nu-i aşa?

— Da, Maiestate, răspunse maestrul de operă, însoţit de femeia înţeleaptă şi de Fened Nasul. De când există artizani, se afirmă că frumuseţea picturilor mormântului său n-a fost încă egalată.

Nefer simţea că regina visa la o grandoare la care Sethi al II-lea nu reuşise să ajungă.

— Regele e mulţumit de lucrarea pe care aţi desăvârşit-o, îi spuse ea, şi doreşte să mă odihnesc în această vale, alături de alte suverane ale celor Două Ţinuturi. Cum veţi alege amplasamentul locului meu de veci?

— În două feluri, Maiestate.

Nefer o ragă pe Tausert să intre în atelierul în care fusese instalată o masă de piatră, pe care desfăşură, cu mii de precauţii, un papirus de o calitate excepţională.

— Iată planul Văii Reginelor, cu localizarea mormintelor săpate şi decorate de la sacralizarea acestui loc. După cum puteţi constata, avem numeroase posibilităţi.

Citind numele reginelor dinaintea ei, Tausert avea senzaţia că retrăieşte momentele de glorie ale istoriei Egiptului.

— Care e al doilea mod de a alege, maestre de operă?

— În această vale, multe depozite de calcar sunt mediocre; chiar bine lucraţi, pereţii şi plafonul s-ar putea prăbuşi. Iată de ce intervenţia lui Fened Nasul este hotărâtoare; nu se va lăsa păcălit de o rocă prea atrăgătoare, care ascunde de fapt defecte grave.

— Aş dori să căutăm un loc cât mai aproape de mormântul lui Nefertari, îi ceru Tausert.

Nefer şi Fened încercară să îi facă pe plac, dar niciunul, nici celălalt nu găsiră locul potrivit. Dezamăgită, regina acceptă să meargă puţin mai departe şi Fened descoperi, în sfârşit, o rocă frumoasă, în partea de vest a văii.

— Imposibil, spuse femeia înţeleaptă.

— De ce? se îngrijoră Tausert.

— Pentru că aici nu simt prezenţa protectoare a zeiţei Hathor. Acest loc n-ar fi fericit.

O nouă încercare se soldă cu o decepţie.

— N-o să reuşim, spuse Clara, în cele din urmă.

— De ce este atât de greu? se miră Tausert.

— Momentul nu e favorabil, Maiestate; vom reveni.

Clara ştia că Nefer simţise adevăratul motiv al acestui eşec:Valea Reginelor refuza prezenţa lui Tausert.

☥ Capitolul 69

O ambarcaţie ciudată cobora pe Nil, în direcţia Abydos, cetatea sfântă a lui Osiris, la circa o sută cincizeci de kilometri la nord de Teba. În locul cabinei, se afla o capelă funerară vegheată de femeia înţeleaptă întruchipând-o pe Isis şi de Turcoaza, în rolul surorii sale Nephtys. Tăcuţi, preoţii îndeplineau funcţia de vâslaşi, iar Nefer şi Paneb erau la prora.

— Ai de gând să-mi spui care e scopul acestei călătorii? întrebă Zelosul.

— Locaşul Aurului, răspunse maestrul de operă.

Lui Paneb i se păru că e lovit de trăsnet.

— Nu se află în interiorul Locaşului Adevărului?

— El se creează din nou acolo unde este necesar; dar, pentru a fi demn şi capabil să intri, trebuie să-ţi fi întâlnit propria moarte. De aceea este necesară această călătorie.

— Nu mă aşteptam...

— Să aştepţi e inutil, Paneb; n-ai nevoie decât să fii pregătit!

Până la debarcaderul din Abydos, maestrul de operă nu mai schimbă nicio vorbă cu fiul său adoptiv. Paneb avea impresia că e cuprins de o linişte de o imensă profunzime, departe de ciripitul păsărilor şi de zgomotul produs de etrava corăbiei care spinteca apa fluviului. Timpul se oprise; nu mai existau decât capela şi gravitatea de pe chipul călătorilor, care ştiau că vor avea de înfruntat o imensă încercare.

La căderea nopţii, ambarcaţia acostă.

Pe mal, aşteptau preoţi raşi în cap, care purtau o simplă *perizoma* albă; unul dintre ei îi ieşi în întâmpinare lui Nefer cel Tăcut.

— Stăpânul Apusului se află printre voi?

— Surorile sale l-au protejat pe tot parcursul călătoriei.

— Paneb cel Zelos doreşte să urmeze calea lui Osiris, către Locaşul Aurului?

— O doresc, afirmă colosul.

Lovind în pământ cu un baston lung, din lemn aurit, ritualistul trecu în fruntea unei procesiuni la care participau maestrul de operă, femeia înţeleaptă şi Turcoaza. Încadrat de doi preoţi cu trăsături aspre, Zelosul fu condus până la un mic deal înconjurat de copaci.

La vest, se deschidea un puţ adânc de vreo zece metri, luminat slab de o flacără care se înălţa din adâncuri.

— Intră în lumea lui Osiris, îi ceru maestrul de operă, şi treci de prima ta naştere.

Paneb nu ezită. Coborî în puţ şi ajunse la intrarea într-un culoar lung de peste o sută de metri.

Pe măsură ce înainta, lumina se retrăgea; putea totuşi să descifreze coloanele de hieroglife care evocau trecerea soarelui nopţii prin peşteri, în care forme mumificate îi aşteptau strălucirea, pentru a învia.

Deodată, o lumină puternică, venind din capătul culoarului, îl orbi pe Paneb.

— Trebuie să te leg la ochi, se auzi vocea ritualistului din spatele lui. Datorită acestei bucăţi de stofă, nu te vei teme de întuneric. Dar, mai întâi, trebuie să încalţi nişte sandale, care te ajută să nu te împiedici. Stai jos şi întinde-ţi picioarele!

Un alt ritualist vopsi, cu roşu, nişte sandale, pe talpa picioruluicolosului. Apoi fu ridicat şi i se acoperiră ochii cu o eşarfă roşie.

— Te vom duce până la intrarea în Locaşul Aurului, îl anunţă maestrul de operă. Acolo prind viaţă statuile ce-l poartă pe *KA*, energia nepieritoare; şi nu pot intra decât iniţiaţii care trudesc după legea lui Maat şi consideră că aurul este trupul zeilor.

Paneb fu condus înainte.

— Eu sunt uşa, declară o voce sobră, şi nu te voi lăsa să treci dacă nu-mi spui cum mă cheamă!

Zelosul încercă să-şi amintească învăţăturile primite încă de la intrarea sa în Locaşul Adevărului. Răspunsul îi veni în minte:

— Dreptate e numele tău!

— Poţi să treci, din moment ce mă cunoşti.

I se scoase eşarfa şi ritualistul îl luă de mână pe Paneb, pentru a-l ghida de-a lungul unui al doilea culoar, săpat în unghi drept faţă de primul.

Îl dezbrăcă pe colos şi-i puse pe el o piele de animal sălbatic.

— Te afli în linţoliul lui Seth, spuse maestrul de operă; lasă-te condus către atelierul de regenerare.

Patru credincioşi supuşi de-ai lui Osiris îl ajutară pe artizan să urce pe o sanie şi-l traseră până la o sală imensă, al cărei plafon se sprijinea pe zece stâlpi enormi, monolit de granit roz.

— Ai ajuns în insula primei dimineţi, îl anunţă Nefer. Atunci când lumina a fost creată, a ieşit din oceanul originilor.

Paneb fu ridicat şi astfel putu contempla o admirabilă statuie a lui Osiris, întins pe un pat negru, pe care maestrul de operă îl şlefuia cu piatra de lumină.

— Trupul celui înviat e transformat în aur, materia e iluminată, statuile prind viaţă şi strălucesc precum razele soarelui. Tu vezi ceea ce e nevăzut şi ajungi la ceea ce nu se poate ajunge.

Femeia înţeleaptă udă cu apă şi cu lapte un acacia plantat într-o movilă împodobită cu un ochi.

— Eu fiind Isis, am grijă de fratele meu, Osiris; eu sunt femeia care se poartă ca un bărbat, care-l întinereşte în acest Locaş al Aurului, pentru a trăi din lumină.

— Pentru că ai fost acoperit cu pielea lui Seth, fără ca ea să te facă să dispari, constată ritualistul, fii eliberat de ea, Paneb, şi îmbrăţişează-l pe Osiris!

După ce-şi îndepărtă linţoliul, Paneb se apropie de statuie, dând zeului o sărutare pe frunte.

— Seth e cel care cunoaşte secretul aurului, preciză femeia înţeleaptă, iar sora sa, Isis, îl face pe Osiris să treacă din starea de materie inertă în cea de aur viu.

Pe măsură ce erau luminaţi de piatra pe care femeia înţeleaptă o orienta, patul şi statuia se transformau în aur, sub privirea uimită a lui Paneb.

Imitând-o pe Nephtys, „suverana templului”, Turcoaza împodobi gâtul artizanului cu un colier din frunze de salcie şi de *perséa*, şi-i puse pastile de aur pe ochi, frunte, buze, gât şi pe degetele mari de la picioare.

Apoi, în timp ce femeia înţeleaptă îi atingea inima cu un nod al lui Isis, din jasp roşu, Turcoaza îi întinse o cupă.

— Tu, pe care acest ritual îl face asemenea lui Osiris, bea această otravă, pe care o vei transforma în sângele vieţii.

Colosul goli dintr-o dată conţinutul cupei. După o senzaţie neplăcută de amărăciune urmă, aproape imediat, un gust de miere, aurul vegetal.

— Fie să poţi strânge lumina şi să poţi apuca piatra lui Maat, îi spuse Turcoaza, îmbrăcându-i degetele în aur, căci, de acum înainte, mâinile tale sunt unite cu stelele.

Pentru prima dată, Paneb atinse piatra de lumină.

— Fii reînviat prin aur, psalmodie femeia înţeleaptă. El îţi luminează faţa şi respiri tot datorită lui.

Colosul îi încredinţă piatra maestrului de operă, iar un ritualist îl conduse în ultima sală a sanctuarului, o încăpere vastă, în care se afla un sarcofag din aur. Bolta, în forma unui V inversat, era ornată cu un imens chip al zeiţei Cer, înălţată de zeul Lumină.

— Osiris Paneb, îi porunci maestrul de operă, aşază-te în locaşul vieţii!

Colosul se întinse pe spate, în sarcofag.

— Ai plecat, dar te vei întoarce, rosti femeia înţeleaptă; ai adormit, dar te vei trezi; ai ajuns pe ţărmul lumii de dincolo, dar vei trăi din nou. Fie ca oasele să-ţi fie puse, din nou, în ordine, şi membrele refăcute.

O linişte deplină îi dădu lui Paneb impresia că face o călătorie în corpul mamei sale Cer, alături de stele şi de corăbiile solare.

Apoi, femeia înţeleaptă şi maestrul de operă înălţară un stâlp din aur, la căpătâiul sarcofagului.

— Ridică-te, Osiris! îi ceru Nefer; cadavrul a dispărut, iar tu apari în aur, viu pentru vecie, căci fiinţa ta e eternă precum piatra de lumină.

— Tu renaşti prin puterea creatoare ce s-a născut din ea însăşi, adăugă femeia înţeleaptă; te-a conceput în inima sa şi tu nu te-ai născut precum oamenii.

Doi ritualişti îl ajutară pe Paneb să iasă din sarcofag şi-l îmbrăcară într-o tunică albă. Turcoaza îi puse pe frunte coroana celui drept, o panglică aurie, ornată cu doi ochi, care confirma „justeţea vocii” noului Osiris.

— Îţi încredinţez sufletul operei, îi spuse maestrul lui Paneb, dându-i un mic bloc din granit, cioplit şi şlefuit perfect.

Numele blocului, *ankh*, era sinonimul cuvântului „viaţă”.

— Ai văzut misterele lui Osiris în locul secret al Locaşului Aurului, îi aminti femeia înţeleaptă. Când această lume va dispărea, nu va mai rămâne decât stăpânul marilor mistere, cel care a învins moartea pentru a da viaţă. Să-ţi călăuzească privirea şi faptele; la fel ca el, să fii foc, aer, apă şi pământ, să fii veşnică transformare, care nu se opreşte niciodată, să împaci partea cu întregul. Când Osiris învie, câmpiile devin fertile; el este negrul mâlului şi verdele vegetaţiei, dar fiinţa sa e făcută din aurul stelelor şi străluceşte ca un astru. Aminteşte-ţi că fiecare parte a corpului său formează relicva majoră, păstrată în fiecare provincie a Egiptului, şi că datoria unui artizan al Locaşului Adevărului constă în a aduna tot ce e risipit!

Maestrul de operă se apropie de Paneb, îşi puse palma dreaptă pe ceafa colosului, mâna stângă pe umărul drept, îmbrăţişându-l frăţeşte.

Apoi femeia înţeleaptă, Nefer, Turcoaza, Paneb şi ritualiştii formară un oval în jurul cosciugului de aur, cu braţele întinse şi ţinându-se de mână. Pictorul se simţi străbătut de o energie incredibil de puternică.

— Fie ca noul iniţiat în Locaşul Aurului să se dovedească vrednic de sarcinile care-i vor fi încredinţate! îi ură maestrul de operă.

☥ Capitolul 70

Cu obrajii mai bucălaţi decât de obicei, în urma unui dejun copios, Pai Pâinică-Bună plecase puţin la plimbare pe uliţa principală a satului, pentru a-şi uşura digestia. Din cauza unei dureri de cap, mergea cu un pas şovăielnic, ajungând între timp la locuinţa maestrului de operă şi a femeii înţelepte care, după cum îşi închipuia el, nu vor întârzia să revină în sat.

Un amănunt neobişnuit îi atrăsese atenţia, ceea ce îl făcu să se oprească puţin.

— Ce se întâmplă...

Pai se apropie de uşa de la intrare.

— Ce groaznic!

Strigătul său îi atrase atenţia lui Unesh Şacalul, care scotea apă dintr-un vas mare.

Se arătă şi el la fel de uimit, văzând o mână roşie, înspăimântătoare, pictată pe lemn.

— Ce oroare! Cine a putut, oare, să...

— Ai observat cât de mare este? E cea a unui colos!

— Nu mai spune prostii! Nefer nu trebuie să vadă grozăvia asta. S-o ştergem de pe lemn şi să ne ţinem gura.

— Şi dacă se va întâmplă din nou?

— Asta rămâne de văzut!

☥

În acest al cincilea an de domnie a lui Sethi al II-lea, iarna, prea rece, fusese înlocuită cu o primăvară prea caldă. Caniculase făcea simţită în Teba, ucigătoare, obligându-i pe proprietarii de măgari să dubleze cantitatea de apă livrată în satul ale cărui uliţe fuseseră acoperite cu ramuri de palmier, pentru a-i da puţină răcoare.

Cel mai puţin afectat era Paneb cel Zelos, a cărui putere creatoare, era, parcă, mai mare ca niciodată; mulţumit să constate că însuşi diavolul de fiu-său se sacrifica pentru plăcerile siestei şi că dulcea sa Selena răsfăţată de Uabet cea Pură se făcea pe zi ce trece mai frumoasă, colosul îl însoţise pe maestrul de operă pe malul drept, pentru a da ajutor echipei din stânga să termine altarul în aer liber, consacrat treimii tebane.

Şeful de echipă Hay îl privi cu alţi ochi decât până atunci.

— Fii binevenit printre iniţiaţii din Locaşul Aurului, Osiris Paneb! Din păcate, am fost nevoit să rămân aici şi să conduc confreria în lipsa maestrului de operă şi a femeii înţelepte, dar, pe calea gândului, am trăit şi eu ceremonia din Abydos.

— Câteva ore atât de intens trăite!

Hay zâmbi.

— Ritualul a durat nouă zile.

Paneb se întoarse către Nefer.

— Imposibil!

— Cine altul decât Osiris, stăpânitorul timpului, putea să-l desfiinţeze?

Altarul era aproape gata şi pictorului nu-i mai rămăsese decât să coloreze unele basoreliefuri, sculptate într-un admirabil stil clasic, demne de cele ale lui Sethi I şi Ramses cel Mare. O energie reînnoită îi însufleţea mâna, mai precisă şi mai rapidă ca niciodată; ajutat de liniştea deplină a acestor locuri, Paneb dădu

viaţă scenelor de ofrandă, colorându-le în nuanţe calde şi luminoase.

☥

Deşi Sethi al II-lea se mişca din ce în ce mai greu, ţinuse cu tot dinadinsul să celebreze el însuşi primul ritual desfăşurat în altarul din Karnak. Glorifică prezenţa lui Amon cel Tainic, a lui Mut, mama cosmică, şi a copilului-zeu, Khonsu. Marea soţie regală stătuse alături de monarh, protejându-l cu o forţă magică,ajutându-l astfel să simtă forţa necesară pentru a rezista până la sfârşitul ceremonialului.

— Această construcţie e splendidă[8], îi spuse monarhul maestrului de operă; într-o bună zi, atunci când Karnak va înflori aşa după cum plănuiesc zeii, ea va deveni una dintre capelele marelui templu, în care va fi venerată, în continuare, treimea creatoare. Mobilierul meu funerar e gata, Nefer?

— Voi finisa eu însumi capacul sarcofagului principal, în timp ce bijutierul va termina sceptrele.

— Grăbiţi-vă, zilele-mi sunt numărate!

În timp ce regele se îndepărta, fiind dus la palat într-o litieră, Tausert i se adresă Tăcutului:

— Aţi reuşit să-mi găsiţi un loc în Valea Reginelor?

— Încă nu, Maiestate!

— Care e cauza acestei întârzieri?

— Femeia înţeleaptă crede că trebuie să aşteptăm un moment favorabil, fără să ne grăbim.

— Şi dacă v-aş porunci să-mi săpaţi locul de veci alături de cel al lui Nefertari?

— M-aş supune, desigur, dar atâtea incidente ne-ar împiedica lucrul, încât am fi obligaţi să ne lăsăm păgubaşi.

— Spuneţi-mi-o fără ocolişuri, maestre de operă: aş putea fi victima unui blestem?

— Nu aceasta este părerea femeii înţelepte, Maiestate; ea crede doar că e nevoie de răbdare pentru a vedea vălul ridicându-se.

☥

Cancelarul Bay făcu bucăţele lunga scrisoare pe care i-o adresase regina Tausert, căci conţinea un secret de stat, pe care niciun curtean nu trebuia să-l afle: regele Sethi avea să se

[8] Mormântul lui Sethi al II-lea poate fi văzut și astăzi la Karnak. (n.a.).

stingă în curând. O singură persoană îi putea urma la tron, capabilă să evite o criză gravă: marea soţie regală însăşi.

Dar Tausert se afla acum la Teba şi nu accepta să-şi părăsească soţul pentru a se reîntoarce în capitală. Cancelarul Baytrebuia să se afle în prima linie, cu o misiune clară: să împiedice iscarea unor noi neînţelegeri şi să taie calea vreunui ambiţios care, de această dată, ar încerca să ocupe Nordul şi apoi să-şi extindă dominaţia asupra întregii ţări.

Era nevoie ca Tausert să revină cât mai repede şi să fie încoronată Pharaon, precum multe alte femei dinaintea ei. Dar cancelarulnu-şi făcea iluzii: regina nu-şi va părăsi soţul în clipa acestei încercări grele şi va avea grijă ca ritualurile funerare să se desfăşoare exemplar. În ciuda insistenţei lui Bay, regina avea să rămână la Teba atât cât va fi necesar, fără să se poată opune în mod direct complotului ce se va pune la cale, fără doar şi poate.

Pentru a-l face imposibil, exista o singură soluţie: să încoroneze un faraon incapabil să-şi asume pe de-a-ntregul funcţia, astfel încât Egiptul să fie guvernat de o regentă, marea soţie regală Tausert. Şi cancelarul găsise deja candidatul ideal: tânărul Siptah.

Neaparţinând nici unui clan, acesta nu va nemulţumi pe nimeni. Şi, oare, cine se va teme de acest adolescent bolnăvicios, atât de străin de jocurile crude ale puterii?

Se impunea o prioritate: să grăbească formarea lui Siptah, pentru a putea rezista loviturilor răuvoitoare. Folosind o scriere criptografică, Bay îi scrise reginei, încercând s-o liniştească prin cuvinte mascate.

☥

Cuplul regal îi invitase pe maestrul de operă şi pe femeia înţeleaptă să ia masa împreună, la palatul din Karnak. Sethi al II-lea nu apăruse decât pentru câteva clipe, la începutul mesei, pentru a-şi exprima regretul de a nu fi putut sărbători, în sat, împreună cu artizanii, terminarea locului său de veci. Monarhul nu se mai simţea în stare să traverseze Nilul. Făcuse eforturi mari doar pentru a ieşi din cameră; împotriva sfaturilor medicilor săi, se ridicase totuşi, pentru a-i saluta pe Nefer şi pe Clara, care dădeau ultimelor sale zile o seninătate nesperată.

Femeia înţeleaptă avea convingerea că-l vedea pe Sethi al II-lea pentru ultima oară; chiar Tausert îi simţise tulburarea.

— Regele nu se teme de moarte, declară regina; la Teba, a trăit zile fericite şi liniştite, în mare parte datorită vouă. Fiţi siguri că n-o voi uita.

— Dacă experienţa mea medicală vă poate fi de folos...

— Prea târziu, Clara! Soţul meu nu mai primeşte niciun tratament; nu ia decât calmante, pentru a-i uşura suferinţa. Organele vitale sunt grav afectate; niciun medicament nu l-ar mai putea salva.

— Confreria a pregătit toate simbolurile necesare călătoriei lui Pharaon către paradisul din Lumea Cealaltă, preciza maestrul de operă.

— Regele e conştient de toate acestea şi nimic nu-l consolează mai mult. Dar există o întrebare pe care nu îndrăzniţi să mi-o puneţi: care va fi viitorul monarhiei şi, prin urmare, cel al Locaşului Adevărului? Situaţia se anunţă a fi complexă, dar mă voi strădui s-o stăpânesc. Nu vă temeţi, confreria va rămâne o instituţie de bază şi artizanii vor continua să lucreze ca şi până acum.

☥

Nefer cel Tăcut şi soţia sa mai rămăseseră un timp în grădina palatului, plimbându-se pe aleile înflorite şi aşezându-se, apoi, pe scaune cu picioare care aveau forma labelor de leu, sub un rodiu cu frunze netede şi lucioase. Mână în mână, cu faţa mângâiată de briza nordului, priveau în tăcere un bazin în care lotuşii albi îşi deschideau florile.

Două raţe sălbatice zburară pe deasupra lor. Întruchipare a fidelităţii conjugale, străbăteau văzduhul de parcă ar fi stăpânit întreaga boltă cerească.

În aceeaşi clipă, Nefer şi Clara îşi amintiră de prima lor întâlnire, în vremea când erau atât de departe şi totodată atât de aproape de Locaşul Adevărului; viaţa nu le-ar fi putut oferi un destin mai frumos decât acela de a se consacra, fără ezitare, acestei confrerii, menite să dea lumină materiei.

— Îţi aminteşti, Clara, cât de timid eram? Îmi era atât de teamă, încât nici nu îndrăzneam să-ţi vorbesc!

— Nu mi-au plăcut niciodată bărbaţii prea îndrăzneţi, iar tu nu m-ai cucerit chiar din primul moment. Sau nu chiar de tot!

— Eu sunt un om aspru, nu prea fac confidenţe şi mi-ar fi plăcut să te răsfăţ mai mult... Iartă-mă dacă n-am ştiut cum să mă port!

Cu ochii săi albaştri, în care licărea o lumină de care Nefer continua să fie îndrăgostit nebuneşte, Clara îl privea cu pasiune şi cu dragoste.

— Nimeni şi nimic nu ne-a despărţit vreodată şi nici măcar un fir de iarbă nu s-ar putea strecura între noi. Când ai parte de o asemenea fericire, trebuie să le mulţumeşti în fiecare dimineaţă zeilor şi strămoşilor, pentru generozitatea lor.

Razele de soare fremătau printre frunzele rodiului.

— Funcţia mea nu mă lasă, şopti Nefer, dar mi-ar plăcea atât de mult să rămân aici, cu tine, în vecii vecilor...

— Eternitatea nu înseamnă şi o seară de primăvară ca aceasta?

☥ Capitolul 71

— Mai am să-ţi spun un singur secret, îi mărturisi maestrul de operă lui Paneb: locul în care se află piatra de lumină!

Inima colosului începu să bată mai repede.

— Cum ţi-aş putea mulţumi pentru tot ce mi-ai dat?

— Nu-mi fac decât datoria, Paneb; fiindcă ai fost iniţiat în misterele Locaşului Aurului, trebuie să-l cunoşti şi pe cel mai important dintre ele!

Cei doi bărbaţi mergeau încet pe uliţa principală a satului, ca şi când ar fi purtat o discuţie în legătură cu o lucrare pe care o aveau de făcut!

— Te-ai întrebat unde se află piatra de lumină?

— Niciodată, îi răspunse Paneb; doar tu trebuie să ştii, aşa că n-am avut niciodată intenţia să împart cu tine această responsabilitate.

Drumul pe care-l apucă maestrul de operă îl miră pe fiul său adoptiv.

Când se opri pentru a-i arăta comoara pe care trădătorul o căuta în zadar de atâţia ani, Paneb înţelese că Nefer cel Tăcut îi dăduse totuşi semnalmente preţioase.

— Doar nu se află aici...

— Ar putea piatra să se afle în altă parte?

— Nu, sigur că nu...

— Ai o calitate rară, Paneb: doreşti să cunoşti, dar nu eşti curios! Datorită acestei pietre, vei şti că timpul şi spaţiul formează un tot, că vidul luminos este viu şi creează permanent materialede construcţie, că universul aspiră şi expiră, fiind cuprins în întregime în lumina pietrei. În Locaşul Adevărului, atingerea acestei cunoaşteri nu poate fi lipsită de consecinţe.

Nefer şi Paneb făcură cale întoarsă către mijlocul satului.

— Şi... care sunt aceste consecinţe?

— Am trecut de cincizeci de ani, Paneb, şi nu mai am vigoarea tinereţii! Dacă instinctul nu mă înşală, confreria noastră mai are încă mult de lucru de acum înainte; de aceea, se impune împărţirea responsabilităţilor.

— Nu înţeleg.

— Hay conduce magistral echipa din stânga, dar am nevoie de un asemenea maestru şi pentru echipa din dreapta. Şi tu vei fi acela, Paneb!

Colosul iubea trăsnetul, dar cel care se abătuse acum asupra lui îl lăsa fără suflare.

— Nu... nu ştii ce spui!

— Ai aproape patruzeci de ani, cunoşti toate tehnicile artei de a construi, excelezi în propria artă şi ai fost iniţiat în Locaşul Aurului... La urma urmelor, n-am de ales! Orice maestru de operă al Locaşului Adevărului ar fi luat aceeaşi hotărâre.

— Dar e imposibil, eu...

— Dai înapoi şi asta nu îţi stă în fire, Paneb!

Lovit în mândria sa, colosul îşi încleştă pumnii.

— Tu mă cunoşti mai bine decât oricare altul, maestre de operă; mă vezi tu pe mine şef de echipă?

— Doar ştii că nu obişnuiesc să glumesc cu asemenea lucruri!

☥

Până şi Orătania Nesuferită îl ascultase cu atenţie pe Paneb. Cât despre Uabet cea Pură, visa cu ochii deschişi, în timp ce-şi legăna fetiţa.

— Şef de echipă... Chiar maestrul de operă a hotărât?

— Mă crezi un incapabil?

— Nu, nici vorbă! Dar vei mai avea timp să te ocupi de copii şi de soţia ta? Cu energia pe care o ai, o să ne dublezi ritmul muncii!

— N-avea grijă, există reguli pe care nimeni nu le poate schimba.

— Nefer nu se înşală, spuse Uabet cu emoţie şi mândrie.

— Trebuie să accepte şi tribunalul...

— Dacă Locaşul Adevărului nu este în stare să-i recunoască pe cei care ar putea să conducă, nu va mai supravieţui multă vreme.

Paneb îşi sărută fata pe frunte şi porni să hoinărească prin necropola din vest. Desigur, autoritatea maestrului de operă era indiscutabilă, dar câţi artizani s-ar putea opune numirii fiului său adoptiv? Colosul se agăţa de această speranţă, ca să nu creadă că, în curând, va trebui să dea ordine unor tovarăşi care îl formaseră.

Apropiindu-se de locul de veci al Tăcutului, aproape terminat, o zări pe Turcoaza, care stătea la soare pe nişte trepte de piatră. Părul său lung şi roşcat nu fusese niciodată atât de bogat.

— Te aşteptam, Paneb!

— De unde ştiai că voi veni aici?

— Ai uitat că Hathor le-a dat preoteselor sale însuşirea de a prevedea faptele?

— Asta înseamnă că tu ştii tot ce mi se întâmplă!

— După câte văd, spuse ea zâmbind, aş putea să jur că ţi-ai găsit un adversar pe măsură... Pe tine însuţi, desigur! Nu spera să păcăleşti destinul, fugind! Puterea pe care ţi-a dat-o Seth trebuie folosită, ca o răsplată, în folosul altora. Dacă nu, ea te va distruge!

☥

— Sufletul lui Sethi al II-lea şi-a luat zborul către cer, îi anunţă scribul Mormântului pe săteni, şi a ajuns pe tărâmul de lumină; unindu-se cu discul solar, l-a întâlnit pe creatorul său. Fie ca acest suflet să strălucească în continuare, iar cerul să rămână senin, în aşteptarea unui nou Horus.

Vestea sosise chiar în ziua în care Kenhir convocase tribunalul Locaşului Adevărului, pentru ca acesta să aprobe sau să respingă numirea lui Paneb ca şef al echipei din dreapta.

— Regina Tausert mi-a dat asigurări asupra viitorului nostru, precizează Tăcutul; la fel ca regele defunct, ea consideră că această confrerie are un rol primordial.

— Poate că va trebui să depunem, din nou, jurământul, sugerează Kenhir.

— Nici vorbă, spuse categoric maestrul de operă; sper că noul şef de echipă va lua parte la pregătirea funeraliilor regelui.

Adunarea satului se afla, aşadar, reunită în curtea neacoperită a templului lui Maat şi al lui Hathor, sub conducerea scribului Mormântului.

— Aprob hotărârea şi alegerea maestrului de operă, declară Kenhir. Se opune vreunul dintre voi?

Hay, şeful echipei din stânga, ceru cuvântul.

— L-am observat pe Paneb încă de la intrarea lui în confrerie. Ca fiecare dintre noi, îi cunosc defectele, dar îl cred capabil să-şi asume funcţia pe care Nefer cel Tăcut doreşte să i-o încredinţeze.

Femeia înţeleaptă aprobă printr-o simplă privire.

— I-ai consultat pe membrii echipei tale? îl întrebă maestrul de operă pe Hay.

— S-au pronunţat, în unanimitate, în favoarea lui Paneb!

— La fel şi preotesele lui Hathor, adăugă femeia înţeleaptă.

— Uabet cea Pură nu are nicio obiecţie? se îngrijoră Kenhir.

— Niciuna, răspunse soţia colosului.

— Nu-mi mai rămâne decât să-i consult pe artizanii echipei din dreapta, pentru ca aprobarea să fie pronunţată în unanimitate. Aţi deliberat?

— Era, într-adevăr, necesar? se întrebă Ched Salvatorul. Dacă l-am recunoscut pe Nefer cel Tăcut ca maestru de operă, n-am făcut-o pentru ca acesta să arate confreriei drumul cel bun, fără nicio preferinţă personală? Dacă el l-a ales pe Paneb cel Zelos ca şef de echipă, să avem încredere în această alegere!

Ochii mari şi căprui ai lui Casa-Funie străluciră de mânie şi chipul i se schimonosi.

— Când îl cunoşti bine pe Zelos, te poţi teme ca nu cumva să încalce regulamentul şi să nu respecte orele de muncă! Spre deosebire de noi, el nu ştie ce e oboseala şi nu ţine seama de slăbiciunile altora. Nu aşa trebuie să fie un şef de echipă!

— Ai făcut bine că ţi-ai exprimat părerea, interveni Pai Pâinică-Bună; Paneb te-a ascultat şi va ţine cont de vorbele tale. Dar sunt ele de ajuns pentru a-i refuza numirea?

Casa făcu un gest de dispreţ.

— Dacă l-aş fi învins pe Paneb în luptă, spuse Nakht cel Puternic, mi-aş fi exprimat refuzul. E bine ca noul nostru şef de

echipă să fie cel mai puternic dintre noi şi să se lupte pentru noi, în orice împrejurare!

Artizanii echipei din dreapta îl aprobară pe cioplitorul în piatră.

— Dar n-am auzit părerea scribului-asistent Imuni, observă maestrul de operă.

Kenhir părea jenat.

— Subalternul meu nu va putea avea o părere diferită de a mea.

— N-ar trebui, oare, s-o exprime el însuşi în faţa lui Paneb?

Nemulţumit, scribul Mormântului fu de acord.

Micul scrib cu faţa de rozător îl privi pe Paneb cu îngrijorare, ca pe o fiară gata de atac.

— N-am de ce să mă opun hotărârilor voastre şi...

— Tu aparţii acestei confrerii, drept urmare, avem nevoie de părerea ta. Aprobi numirea lui Paneb, da sau nu?

Chipul palid al lui Imuni se înverzi. Ar fi putut să repună în discuţie această aprobare şi să provoace lungi deliberări, în cursul cărora ar trebui să aducă argumente serioase pentru a motiva refuzul numirii lui Paneb.

— Da, da... Sunt de acord cu numirea lui!

Micul scrib se întoarse repede printre artizani, evitând privirile insistente ale adunării.

Mulţumit, scribul Mormântului i se adresă pictorului:

— Tu, Paneb cel Zelos, eşti numit şeful echipei din dreapta a Locaşului Adevărului, ai cărei membri îţi datorează, de acum înainte, ascultare. Vei face să prindă viaţă planul maestrului de operă, respectând regula confreriei şi păstrând în inima ta calea lui Maat. Ţinând seama de noile tale sarcini, vei primi o locuinţă mai mare, în partea de sud-est a satului, un teren în exterior şi un supliment de hrană şi de bunuri materiale. În schimbul acestor avantaje, timpul tău de odihnă va fi redus, vei participa la toate întrunirile tribunalului şi vei sluji mai mult la templu. Te angajezi, prin jurământ, să-ţi îndeplineşti îndatoririle fără nicio ezitare?

— Pe viaţa lui Pharaon şi pe cea a părinţilor mei adoptivi, jur!

☥ Capitolul 72

Olarul Beken, şeful auxiliarilor, o văzu primul, în timp ce scotea apă dintr-un canal.

Înnebunit, lăsă urciorul să-i cadă din mână şi fugi către sat, în ciuda faptului că era foarte gras şi foarte greoi.

— Ce-ai păţit? îl întrebă fierarul Obed, văzându-l aproape fără suflare.

— Chemaţi-o pe femeia înţeleaptă... Trebuie să-i vorbesc!

În mod obişnuit, Beken nu reacţiona aşa, prin urmare, Obed îl luă în serios şi solicită intervenţia paznicului porţii.

Şeful auxiliarilor avu de aşteptat mai mult de o oră, Clara trebuind să îngrijească o fetiţă, ale cărei canale hepatice erau pe cale de a se bloca. Când ieşi din sat, Beken se repezi către ea.

— Ţestoasa... Am văzut ţestoasa zeului Pământ; era enormă şi avea o gură mare, ca a unui puţ!

Asemănată unui peşte, ţestoasa prevestea inundaţii; cu falusul său, masculul fecunda pământul. Pentru cel care citea semnele, ea arăta o importantă creştere a apelor. Oamenii se temeau să nu fie atât de însetată încât să bea aproape toată apa fluviului, dar, de data aceasta, îngrijorarea era de altă natură.

— Nu exagerezi cumva?

— Poate, admise olarul, dar vă asigur că gura îi era neobişnuit de mare şi că se îndrepta grăbită către terenurile cultivate! Apoi a dispărut...

— A mai văzut-o cineva?

— Nu, eram singur... Dar vă jur că e adevărat!

— Sunt sigură, Beken, şi voi anunţa autorităţile!

☥

Generalul Mehy nu putea să-şi creadă urechilor.

— Eşti sigur de veştile pe care mi le aduci? îl întrebă el pe ofiţerul care se întorcea de la Pi-Ramses.

— Tânărul Siptah e cel care a fost ales ca Pharaon de către consiliul înţelepţilor şi cu aprobarea reginei Tausert.

— Cine e ăsta?

— Un protejat al cancelarului Bay.

— N-are nicio noimă! Nimeni nu-l cunoaşte pe acest Siptah, iar cancelarul nu e decât un visător.

— Se pare că noul monarh are calităţi excepţionale, apreciate de cei de la curte.

Mehy continua să fie sceptic. Tausert n-ar renunţa niciodată la putere, care, de altfel, i se cuvenea, dar, dacă ar fi fost proclamată Pharaon, ar fi întâmpinat o puternică împotrivire. Şi, pentru a evita această situaţie, urcase pe tron un om de paie, în spatele căruia avea să se ascundă de ostilităţi.

— Femeia înţeleaptă doreşte să vă vadă. Se pare că e urgent!

Mehy o primi îndată.

— Următoarea inundaţie va fi periculoasă, îl anunţă ea; ar trebui să luăm măsuri pentru a evita o catastrofă!

— Pe ce indicii vă bazaţi?

— Pe apariţia unei ţestoase gigantice.

Generalul se miră.

— Nu este un argument cam... neserios?

— Această prevestire nu ne-a înşelat niciodată! Din fericire, şeful auxiliarilor a văzut-o şi m-a anunţat imediat!

— N-ar fi mai bine să aşteptăm observaţiile specialiştilor?

— Va fi prea târziu, iar Teba riscă să fie grav afectată. Dacă refuzaţi să intervenţi, voi cere audienţă la regina Tausert!

Mehy se simţi în pericol: risca să fie acuzat de neglijenţă.

— Hai să mergem împreună! Tehnicienii nu-mi vor da ascultare şi, fără îndoială, cuvântul vostru va avea mai multă greutate în faţa Maiestăţii Sale decât al meu.

☥

Tausert se pregătea să prezideze un mare consiliu, pentru a-i anunţa pe demnitarii tebani că va părăsi cetatea lui Amon de îndată ce vor lua sfârşit funeraliile.

Un şambelan îi aduse la cunoştinţă sosirea generalului şi a femeii înţelepte. Regina acceptă să-i primească.

Generalul o lăsă pe soţia maestrului de operă să-şi expună temerile, sperând că regina le va considera ridicole; dar reacţia lui Tausert îl dezamăgi.

— Nu trebuie să neglijăm un asemenea avertisment. Generale Mehy, cei mai mulţi dintre oamenii dumneavoastră vor trebui să-şi pună serviciile la dispoziţia responsabilului digurilor, pe care să le consolideze de urgenţă. Ba mai mult, veţi trimite un mesaj fiecărui şef de provincie şi vă veţi îngriji ca toţi ţăranii

care muncesc pe terenuri joase să fie puşi la adăpost în satele construite pe dealuri.

— Este o treabă grea, Maiestate, şi...

— Acesta este şi motivul pentru care v-o încredinţez.

— Aş putea măcar să asist la marele consiliu?

— Nu, nu pierdeţi nicio secundă! Iată totuşi care sunt cele mai proaspete noutăţi: Siptah va fi încoronat Pharaon de îndată ce maestrul de operă din Locaşul Adevărului va sigila uşa mormântului soţului meu, Sethi al II-lea. Eu voi fi regentă până în ziua în care noul rege va fi capabil să guverneze. La treabă, generale! Grăbiţi-vă!

Din păcate, constată Mehy, regina o ţine pe femeia înţeleaptă mereu în preajma ei; de ce magii se mai făcea vinovată vrăjitoarea asta? Din fericire, nu era departe ziua în care moartea lui Nefer cel Tăcut o va distruge pe soţia sa, lipsind-o de toate puterile.

— Doriţi să vorbim între patru ochi, nu-i aşa?

— Îmi citiţi gândurile, Maiestate!

— Dacă se adevereşte această prevestire groaznică, nenorocirea va cruţa Egiptul doar datorită intervenţiei voastre, iar eu îmi voi salva tronul. Vă voi fi foarte îndatorată, Clara!

— Nu plecaţi din Teba, Maiestate!

Regina se enervă.

— Îmi cereţi prea mult! Peste zece zile, mumia soţului meu va fi depusă în sarcofag; şi atunci, va trebui să mă întorc urgent la Pi-Ramses. Dacă nu, totul va fi un haos.

— Chiar dacă plecaţi astăzi, nu veţi scăpa de furia apelor şi veţi pieri, înecată! Nu am niciun alt argument pentru a vă reţine şi-i rog pe zei să-mi ascultaţi sfatul.

☥

Apele fluviului au crescut, revărsându-se cu o violenţă înspăimântătoare.

Mai multe diguri au fost sparte, câteva vite au pierit, dar, datorită măsurilor luate, toţi oamenii au scăpat cu viaţă. Soldaţii lui Mehy le-au dat o mână de ajutor ţăranilor care se refugiaseră, urcându-se în vârful palmierilor.

Când Seth încetă să mai agreseze luna, ochiul stâng al fratelui său, Horus, aceasta începu să crească din nou. În curând, discul de argint strălucea din nou, întreg, imagine a Egiptului nevătămat, format din toate provinciile sale.

Lovită de un val uriaş, corabia reginei eşuase; însă Tausert, care alesese să rămână la Teba, era teafără. În templul din Karnak, celebrase ofranda celor două oglinzi de aur şi de argint, soarele şi luna, pentru ca lumina reflectată în ele să îndepărteze efectele nefaste ale acestei inundaţii.

Aducând cu ele mâl de culoare roşie, valurile se potoliseră încetul cu încetul. Tebanii, precum ceilalţi locuitori ai Egiptului de Sus, puteau acum să navigheze, atenţi să nu fie prinşi în vreun vârtej.

Stăpânindu-şi furia împotriva cancelarului Bay care, neţinând cont de scrisoarea ei, o trădase, ajutându-l să urce pe tron pe un tânăr necunoscut, Tausert se dusese în sat pentru a-i mulţumi femeii înţelepte că i-a salvat viaţa şi maestrului de operă, pentru perfecta desfăşurare a funeraliilor lui Sethi al II-lea.

Hotărâse să nu se mai recăsătorească. Se zvonea, deja, că are diverşi amanţi şi fiecare curtean se aştepta să-şi aleagă un nobil teban cu care să formeze un cuplu regal, îndepărtându-l pe Siptah şi luând din nou puterea. Nedând atenţie bârfelor, Tausert nu făcea dezminţiri; proşti şi ambiţioşi, aveau cu toţii nevoie de această hrană stricată. Secretul ei nu trebuia să-l afle nimeni: îi va rămâne credincioasă lui Sethi al II-lea, bărbatul pe care îl iubea, chiar şi dincolo de moarte.

După ce-i adusese omagiu lui Maat în sanctuarul său din Locaşul Adevărului, Tausert mergea alături de Clara pe uliţa principală.

— Cancelarul Bay m-a trădat, i se destăinui ea femeii înţelepte, dar a scos Egiptul dintr-o criză gravă; cine ar fi putut să prevadă că inundaţia mă va reţine la Teba şi că era nevoie de un rege, pentru a înăbuşi ambiţiile clanurilor? Crezusem că înţeleg de ce nu-mi găseaţi niciun loc în Valea Reginelor: pentru că aveam să ajung Pharaon. Dar mă înşelam... Siptah e cel care domneşte, iar eu nu sunt decât regentă. În acest caz, va accepta Hathor să mă primească printre regine?

— Nu, Maiestate; m-am dus din nou în acele locuri, dar răspunsul e acelaşi.

☥

Cancelarul Bay îşi permitea, în sfârşit, o seară de odihnă, singur în biroul său din palat, înconjurat de dosare. Egiptul avea un faraon şi, contrar temerilor cancelarului, nimeni nu se opusese urcării pe tron a tânărului Siptah, care suferise mult din

punct de vedere fizic în timpul nesfârşitului ceremonial de încoronare. Dar protejatul marelui preot al lui Ptah reuşise să treacă peste această încercare, înainte de a fi numit Pharaon, în aclamaţiile celor de faţă. Nimeni nu se temea de el, fiecare credea că adevăratul stăpân al ţării va fi cancelarul, în urma înfrângerii ambiţiei lui Tausert, aceea care nu mai avea decât un rol secundar.

Dar se înşelau cu toţii.

Bay avea pentru regină o admiraţie fără margini, iar pentru Siptah, multă dragoste. Tausert va guverna, Siptah va fi un bun gestionar, riguros şi cinstit. Îi va servi drept paravan văduvei lui Sethi, ai cărei duşmani erau influenţi şi numeroşi. Şi, după ce îşi va aduce probele sale, Tausert, precum ilustra Hatcepsut, va fi ridicată la demnitatea supremă.

Cancelarul avea o singură dorinţă: să-i explice totul lui Tausert, dovedindu-i că n-a trădat-o, ba, dimpotrivă, i-a rămas credincios.

☥ Capitolul 73

Când Serketa se întâlni din nou cu trădătorul, viitorul i se păru mult mai promiţător. Regina Tausert tocmai părăsise Teba îndreptându-se către Pi-Ramses şi nimeni nu se îndoia de faptul că, odată ajunsă în capitală, va face tot ce va putea să se răzbune pe Bay şi să scape de Siptah, regele-fantomă.

Şi atunci, numai generalul Mehy se va remarca, singurul punct de stabilitate în jurul căruia se vor strânge conducătorii, atât în Nord cât şi în Sud.

— Ţi-am adus ce mi-ai cerut, îi spuse ea trădătorului, dându-i o fiolă.

— Sunteţi sigură de eficacitatea produsului?

— Fii fără grijă!

— În cât timp îşi face efectul?

— Cam într-o oră. Să înţeleg că eşti gata să treci la fapte?

— Mi s-a ivit o ocazie excelentă...

— Dacă reuşeşti, vei fi bogat.

☥

Perioada de doliu luase sfârşit şi confreria putea, aşadar, să sărbătorească numirea lui Paneb cel Zelos ca şef al echipei din dreapta. Banchetul promitea să fie cu atât mai vesel cu cât, de la primirea funcţiei sale, colosul îi asigurase pe cei mai îngrijoraţi că se va conforma în mod riguros regulamentelor, asupra cărora scribul Mormântului veghea, de altfel, cu mare grijă.

Paneb condusese, cu o măiestrie desăvârşită, operaţiunea de introducere a sarcofagului în mormântul lui Sethi al II-lea şiexaminase, unul câte unul, toate obiectele care aveau să însoţească sufletul regelui în lumea de dincolo. Uneori, autoritatea sa părea exagerată, dar, pentru că întotdeauna cerea mai mult de la el însuşi decât de la ceilalţi, nimeni nu avea nimic de obiectat.

Fiindcă numirea unui nou şef de echipă era un eveniment excepţional, felurile de mâncare aveau să fie memorabile: cotlete de vită, mai multe feluri de peşte, piure de legume, brânză proaspătă, de mai multe feluri, prăjituri cu miere, bere tare şi vinuri din cele mai vestite podgorii.

Nefer cel Tăcut şi soţia sa apreciau bucuria simplă şi trăită din tot sufletul de către locuitorii satului, inclusiv de maimuţica verde, Fermecătoarea, Orătania Nesuferită şi Negruţu', care se îndopase cu carne în aşa hal, încât adormise la picioarele stăpânului său.

Uneori cam nesărate, glumele porneau din toate părţile; până şi cei mai aprigi adversari ai lui Paneb, Casa-Funie şi Nakht cel Puternic, renunţaseră la antipatia lor, felicitându-l cu căldură.

— La urma urmelor, îi spuse Nakht, ai căzut în plasă: noi putem să ne bucurăm de promovarea ta, dar tu, nu prea! De câte ori un membru al echipei va avea un necaz, va pronunţa un singur nume: Paneb! Nu e şeful răspunzător de greşelile subalternilor săi?

— Nu prea îmi convine, dar trebuie să recunosc că ai dreptate!

Aperti, care băuse bere fără ştirea părinţilor săi, adormise, căzut pe un taburet; după ce alergaseră de mii de ori în jurul mesei celei mari, ceilalţi copii, ameţiţi de atâta joacă, începeau să aţipească.

Mai mândră de soţul ei decât îndrăznea s-o mărturisească în faţa preoteselor lui Hathor, Uabet cea Pură îşi luă fetiţa în braţe

şi plecă prima de la masă, urmată curând de celelalte gospodine.

Înainte de a se întoarce acasă, maestrul de operă îl îmbrăţişă pe fiul său adoptiv.

— Avem încă mult de lucru, Paneb; de îndată ce sărbătorirea va lua sfârşit, vom vorbi despre asta cu Hay şi cu scribul Mormântului.

Când Nefer şi femeia înţeleaptă se ridicară să plece; Renup cel Jovial îi aduse colosului o frumoasă amforă conţinând pe puţin trei litri de vin.

— Un vin excepţional din pivniţa lui Kenhir, pe care l-am desfăcut acum o oră... la miroase!

Paneb recunoscu, desigur, că vinul, producţie din ultimul an de domnie al lui Ramses al II-lea, avea un buchet extraordinar.

— Fă-ne onoarea, şefule de echipă, şi degustă această minunăţie, în sănătatea noastră! îi propuse Nakht cel Puternic.

Colosul nu se dădu înapoi din faţa acestei provocări şi goli amfora din câteva sorbituri.

— Viaţă lungă lui Paneb! strigă Pai Pâinică-Bună, al cărui entuziasm molipsitor îi cuprinse pe toţi ceilalţi.

☥

Satul era adormit, dar Paneb nu se îndura să plece acasă. Fără să fie beat, simţea o durere ciudată şi spera că răcoarea nopţii îl va face să-şi revină. Dar inima îi bătea neregulat, simţea transpiraţia curgându-i pe spate şi vedea cerul străbătut de linii roşii, albastre şi verzi.

Apoi fu cuprins de o furie de nestăpânit, fără voia lui, distruse un perete cu pumnii şi simţi dorinţa să distrugă o casă. Atunci înţelese că era posedat de un demon.

Singur, nu se simţea în stare să scape. Cu paşi hotărâţi, se îndreptă către locuinţa maestrului de operă, convins că femeia înţeleaptă va reuşi să-l vindece cumva.

Uliţa dansa înaintea ochilor săi, împărţindu-se în alte zece uliţe, în timp ce, sub picioarele sale, se deschideau hăuri, gata să-l înghită.

Pentru o clipă, se simţi paralizat, apoi continuă să meargă.

Da, asta era uşa!

Făcând un efort imens, Paneb încercă s-o spargă cu o piatră.

— Deschide-mi, Nefer, sau vei muri chiar în noaptea asta!

Pictorul nu-şi mai recunoştea propria voce, nu mai ştia nici ce spune, nici ce face.

Uşa se deschise.

— Paneb! se miră Nefer. Ce-ai păţit?

— Nu te văd şi te aud prost...

Maestrul de operă îl sprijini pe fiul său adoptiv, îl conduse în casă şi îl ajută să se aşeze în prima încăpere, fără să-l observe pe scribul-asistent Imuni care, de departe, asistase la această scenă.

Trezindu-se imediat, Clara veni şi se aplecă asupra colosului. Îi examină ochii, îi luă pulsul, îi ascultă bătăile inimii şi îi palpă stomacul.

— Paneb a fost otrăvit, decise ea. Cred că a fost un amestec de mandragoră, laur aromat şi lotus.

— Viaţa îi este în pericol?

— Nu cred, dar va trebui să vomite. Dacă nu, va avea alte halucinaţii şi va deveni periculos!

Clara reuşi să dezintoxice organismul pacientului său, folosind produsele bănuite, dar într-o doză infimă.

În zorii zilei, Paneb îşi reveni. Nu-şi mai amintea nimic.

☥

Cancelarul Bay se prosternă în faţa reginei Tausert, abia sosită la Pi-Ramses.

— Maiestate, cât sunt de fericit...

— Condu-mă la palat, pentru a-i prezenta un omagiu faraonului, înainte de a mă izola pentru totdeauna în apartamentele mele.

— Nu, Maiestate, nu asta e dorinţa lui Siptah şi nici a Egiptului. Tot ce am făcut a fost pentru ţară şi pentru Maiestatea Voastră.

Tausert ascultă explicaţiile cancelarului şi, simţindu-i emoţia, nu se îndoi de sinceritatea acestuia; dar când intră în palat, regina critică strategia lui Bay.

— Recunosc că venirea la tron a lui Siptah ne-a scutit de o criză gravă; dar, dacă el vrea să domnească, regenţa mea va fi iluzorie.

— Nu aşa va proceda tânărul rege, sunt sigur!

— În ciuda experienţei tale, cancelare, nu eşti, oare, victima unei naivităţi surprinzătoare?

N-a fost nevoie ca regină să ceară o audienţă, căci Siptah însuşi, îmbrăcat ca un simplu scrib, îi ieşi în întâmpinare, şchiopătând, şi se înclină în faţa ei.

— Cancelarul şi cu mine vă aşteptam cu nerăbdare, Maiestate! Am impresia că sunt jucăria unor forţe necunoscute, pe care numai Maiestatea Voastră le poate domoli. Dubla coroană este prea grea pentru capul meu şi n-am altă ambiţie decât să ascult de suverana care va şti să domnească în această ţară!

Uimită, Tausert se întrebă dacă adolescentul era tot atât de sincer ca şi cancelarul sau dacă nu cumva atinsese culmea ipocriziei. Pentru a se lămuri, va fi de ajuns să lucreze câteva zile cu el.

— Un faraon trebuie să dea legi prin care să lupte împotriva nedreptăţii şi care să fie în spiritul legii lui Maat, atât pentru cei bogaţi, cât şi pentru cei săraci. La ce v-aţi gândit?

— La nimic, Maiestate, căci nu mă simt în stare să iau hotărâri de o asemenea importanţă; dar am pregătit nişte dosare, datorită cărora veţi înţelege, poate, mai bine ce este de făcut mai departe!

Spre nemulţumirea multor curteni care sperau într-o violentă înfruntare dintre Siptah şi Tausert, regele şi regina se retraseră într-un birou, de unde nu ieşiră decât pentru a anunţa, prin cancelar, o serie de măsuri economice şi sociale. Atât miniştrii, cât şi populaţia le primiră cu satisfacţie, începând să creadă că acest cuplu ciudat, format dintr-o văduvă şi un infirm, nu era lipsit de înţelepciune.

Tausert stătea la umbră, în grădina palatului, mângâind o pisică pătată asemănătoare unui tigru, pe care o învăţase să respecte păsările. Era momentul să aibă o întrevedere cu Bay, prima de la întoarcerea sa în capitală.

Pentru a-şi ascunde emoţia, cancelarul avea atitudinea unui înalt funcţionar. Refuza să recunoască sentimentele pe care le nutrea faţă de această femeie inaccesibilă.

— Am crezut că m-ai trădat, Bay, dar m-am înşelat! Egiptul îţi datorează mult!

— Maiestate... Eu mi-am făcut datoria şi nimic mai mult!

— L-ai făcut pe Siptah să aibă o pregătire cu totul remarcabilă. E ca şi fiul meu şi, împreună, vom sluji interesele celor Două Ţinuturi. Transmite-i maestrului de operă din Locaşul

Adevărului ordinul de a-i pregăti locul de veci şi templul pentru milioane de ani faraonului Siptah; doar ştii că numai aceste monumente îi vor putea consolida tronul.

— Îi voi scrie imediat maestrului de operă.

Tausert îl lasă pe cancelar să plece, fără să-i destăinuie faptul că avea de gând să-i dea o recompensă fabuloasă, pe care nu şi-ar fi putut-o închipui nici în visurile sale cele mai îndrăzneţe.

☥ Capitolul 74

Maestrul de operă, femeia înţeleaptă şi Fened Nasul căzuseră de acord asupra amplasamentului locului de veci al lui Siptah în Valea Regilor, în apropierea celui al lui Sethi al II-lea, puţin mai la nord-vest. Purtând şorţul de aur, Nefer cel Tăcut dădu prima lovitură în stâncă, folosindu-se de un baros şi de o daltă din aur; apoi, noul şef al echipei din dreapta folosi marele târnăcop, purtător al focului din cer.

Lui Paneb îi revenea sarcina de a conduce construirea şi ornarea unui mormânt, conform planului îndrăzneţ conceput de Nefer.

— Calcarul e de bună calitate; nu vom avea nicio surpriză neplăcută!

— E totuşi bine să fii prudent, îl sfătui Tăcutul; roca este uneori capricioasă. Dacă eşti prea sigur de tine, poţi face greşeli ireparabile!

— Am încredere în faleza asta; ştiu că nu minte! Şi apoi, tu vei fi aici şi mă vei opri atunci când voi da greş...

— Un şef de echipă care se înşală nu merită să rămână în această funcţie!

Cel mai ucigător pumn nu i-ar fi făcut mai rău colosului decât aceste vorbe.

— Crezi că vă voi dezamăgi în halul ăsta?

— Meseria noastră este o aventură plină de capcane; fii vigilent şi perseverent, nu uita că materia, la fel ca şi oamenii, tinde mereu către inerţie şi haos! Tu conduci, prin urmare, nuai dreptul sa fii superficial; chiar şi în somn, te vei gândi la munca ta din ziua anterioară şi la cea care va urma a doua zi.

În Vale, soarele apunea; artizanii îşi strângeau uneltele şi se pregăteau să plece în tabăra din strâmtoare pentru a se odihni.

Cei doi bărbaţi erau singuri în faţa locului de veci al lui Siptah.

— Cu ce viaţă extraordinară ne-a binecuvântat cerul, Paneb! Eşti conştient de şansa pe care ne-o dau zeii?

Colosul se lipi de stâncă.

— Pe zi ce trece, îmi realizez visul... Ce-aş putea cere mai mult? Ştiu totuşi că trebuie să cercetez şi mai departe puterea acestor locuri şi înţelepciunea confreriei. Iar ceea ce mi-a fost dat trebuie transmis mai departe.

Fără grabă, îi urmară pe ceilalţi membri ai echipei. Nefer ştia că Paneb se afla la începutul unui nou drum, iar Paneb avea pentru Nefer o admiraţie pe care niciun cuvânt din lume n-ar putea-o exprima. În liniştea serii, fraternitatea care-i lega se scălda în culorile calde ale apusului de soare.

☥

Ritualul din zori fusese îndeplinit, dar Nefer cel Tăcut nu se grăbea să dea semnalul de plecare către sat. Artizanii erau nerăbdători să-şi revadă familiile, aşa cum şi el dorea s-o revadă pe Clara, dar nu-i venea să părăsească muntele, de parcă acesta acorda confreriei protecţia de care avea nevoie.

— De-aş ajunge mai repede să mă odihnesc! îşi exprimă dorinţa Casa-Funie; poate că am ales bine locul pentru a săpa, dar roca e tare şi nu-mi mai simt braţele!

Maestrul de operă porni pe potecă, depănând în minte dramele Egiptului de după moartea lui Ramses cel Mare. Un faraon de o asemenea măreţie îşi pusese amprenta atât de profund asupra ţării, încât urmaşii săi sufereau comparându-se cu el şi se străduiau din greu să umple golul creat în urma dispariţiei lui. Cât timp va mai trece până să apară un alt suveran demn de fondatorul Ramesseum-ului?

În ciuda tuturor frământărilor, Locaşul Adevărului continuase opera începută o dată cu crearea sa şi îmbogăţise piatra de lumină. Cu doi şefi de echipă cu temperamente atât de diferite, Paneb şiHay, confreria păstra un dinamism necesar continuării lucrărilor, maestrului de operă revenindu-i datoria de a asigura unitatea artizanilor, îndrumaţi pe noi cărări de magia femeii înţelepte.

Paneb purta pe umăr, ca pe un fulg, un sac plin cu silexuri ascuţite.

— Ce vrei să faci cu pietrele astea? îl întrebă Ipuy Iscoditorul, care-şi revenise.

— Rar am întâlnit unele având această formă. Le voi ciopli şi voi face dălţi pentru sculptori.

— Câtă muncă de acum încolo! se văicări Renup cel Jovial.

— Nu te preface mirat, îl ironiză Ched Salvatorul; un nou şef de echipă trebuie să arate cât de priceput este, iar noi va trebui să dovedim că suntem la înălţimea cerinţelor lui.

— Dar nu suntem decât nişte oameni! protestă Casa.

— Încă nu am uitat asta, mărturisi colosul; prea multă odihnă v-ar face rău! Când mâna se leneveşte, îşi pierde iscusinţa.

Câţiva artizani se întrebară dacă Paneb nu are cumva tendinţa de a nesocoti regulamentul, în caz de urgenţă; şi un astfel de caz ar putea fi pregătirea echipamentului funerar al lui Siptah.

☥

Calul lui Mehy era la capătul puterilor. Asudat, cu răsuflarea tăiată, cu inima bătându-i să-i sară din piept, nu mai putea galopa cum ar fi vrut stăpânul său.

„Animal de nimic”, îl înjură generalul dându-l în grija rândaşilor.

Era al treilea pur sânge pe care Mehy îl obosea până la extenuare de dimineaţă, fără nici cel mai mic semn de afecţiune faţă de animalele pe care îşi vărsa nervii. Până şi arcaşii de elită suferiseră din cauza mâniei lui: prea moi, prea lenţi, prea nesiguri! Generalul le demonstrase că rămăsese cel mai bun dintre ei, înainte de a pune la pământ, în luptă, un infanterist mai bine făcut decât el.

Intrând în vila sa, îl respinsese pe intendentul care-i propunea o băutură rece şi lenjerie parfumată, şi se aruncă asupra soţiei sale, îi sfâşie rochia cea nouă şi făcu dragoste cu atâta sălbăticie încât, preţ de câteva clipe, Serketa crezuse că simte, în sfârşit, plăcere.

— M-a durut, şacalul meu drag!

— Aşteptarea asta mă exasperează... Masează-mi pântecele, am mâncat prea mult azi-dimineaţă!

Muşchii generalului erau cuprinşi de contracţii dureroase.

— Aliatul nostru nu va reuşi, cobi el.

— El, care de obicei e atât de prudent, părea optimist, îi aminti Serketa.

— Locaşul Adevărului ne-a făcut să pierdem de atâtea ori!

— Pentru că n-am procedat cum trebuie, leul meu iubitor... De data asta, îl vom lovi chiar în inimă!

— Lovitura fatală va fi împiedicată de nu ştiu ce protecţie nevăzută... Acest Nefer pare a fi nemuritor!

— Dacă dispare el, promise Serketa, confreria se va destrăma.

— Să sperăm că tot aşa se va întâmpla şi cu triumviratul instalat în fruntea statului! Nu văd clar strategia cancelarului Bay.

— Şi totuşi, e foarte simplă: cancelarul o iubeşte pe regină, o ştie inaccesibilă, dar face tot ce se poate pentru ca ea să devină faraon. Bietul Siptah, infirm şi lipsit de personalitate, nu e decât o momeală pentru curteni, în timp ce Tausert pune bazele puterii sale viitoare.

— Bay este mai periculos decât credeam...

— El nu există decât prin Tausert. După ce-l vom elimina pe maestrul de operă, vom porni atacul contra ei. Un adversar superb, aproape la fel de periculos ca şi mine.

Mehy se întinse pe burtă.

— Freacă-mă pe mijloc... Caii ăştia tâmpiţi m-au deşelat.

— Tausert are încredere în tine şi această greşeală îi va fi fatală!

Întinzându-şi braţul în spate, generalul o apucă de păr pe soţia sa.

— Regina asta nu înseamnă nimic; nu contează decât piatra de lumină! Atâta vreme cât maestrul de operă trăieşte, nu putem ajunge la ea!

— Atunci, nu mai e mult şi va fi a noastră!

☥

— Nu lipseşte nicio unealtă, constată Imuni, după ce făcu un control riguros.

— Cu atât mai bine, aprobă scribul Mormântului cu o voce obosită. Vreun incident de semnalat?

— Deocamdată, niciunul!

— Eşti absolut sigur?

— Puteţi avea încredere în mine!

Kenhir era liniştit doar pe jumătate. E adevărat că Imuni, cu temperamentul său de dihor, ar fi notat şi cea mai mică neregulă; şi totuşi, bătrânul scrib era îngrijorat, de parcă satul

era ameninţat de o catastrofă inevitabilă. Asta îl făcuse să colinde toată ziua pe străzi pentru a culege noutăţi de la unii şi de la alţii, dar nu află nimic alarmant.

Soţia sa, Niut cea Neobosită, îi simţi neliniştea.

— Necazuri mari?

— Doar un vis urât, dar, de data asta, cu ochii deschişi! De azi-dimineaţă, nu încetez să-mi fac gânduri negre.

— Poate că, fără să ştiu eu, aţi mâncat prea mult!

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva! O să citesc puţin şi o să mă liniştesc.

Niut, atât de echilibrată de obicei, se simţi deodată îngrijorată. Kenhir îi mărturisise frământările sale.

Dar această stare îi dispăru repede, o dată cu măturatul, făcut cu aceeaşi energie ca altădată.

☥

Calm, ori de câte ori se odihnea în casa maestrului de operă, Negruţu' era, de data asta, într-un du-te-vino continuu, venea să ceară câte o mângâiere, se culca, apoi se ridica din nou.

Nefer încerca zadarnic să-l potolească; în ochii maronii ai câinelui stăruia o întrebare pe care Tăcutul nu reuşea s-o înţeleagă.

— Ţi-ai pierdut amuleta? spuse Clara, îngrijorată.

Nefer îşi duse mâna la gât. Nodul lui Isis dispăruse.

— Cred că s-a rupt cureluşa, fără să-mi dau seama.

— O să-ţi dau alta chiar mâine!

Femeia înţeleaptă zări o bucăţică de papirus, care fusese strecurată pe sub uşa de la intrare. O luă şi citi mesajul, lăsând-o apoi pe o masă joasă.

— Sunt chemată la auxiliari... Un accident. Îl iau şi pe Negruţu' cu mine; va fi bucuros să zburde.

☥

Fierarul Obed era surprins.

— Un accident? Nu, nu cred... Auxiliarii au plecat deja de ceva vreme.

— Să verificăm, totuşi! ceru Clara.

Însoţită de fierar, inspectă atelierele.

Nici ţipenie om.

Când se întoarse acasă, femeia înţeleaptă constată îndată că bucata de papirus nu se mai afla pe masa cea joasă.

Negruţu’ ţâşni în direcţia camerei şi scoase un urlet sfâşietor. Clara veni şi ea, în fugă.

— Nefer, ce se întâmplă? Nefer... Răspunde-mi!

Cu un silex înfipt în inimă, maestrul de operă stătea într-un fotoliu, cu degetele încleştate, strângând braţele acestei mobile confortabile.

În privirea sa, abia se mai zărea o luminiţă. Nefer luptase, peste puterile sale, s-o poată revedea pentru ultima oară pe femeia pe care o iubise atât de mult în viaţa sa pământeană şi pe care nu va înceta s-o iubească în veci.

Din gura sa, pe care moartea o încleştase, nu mai putea ieşi niciun sunet, dar Clara, punându-şi mâinile, cu patimă, pe cele ale lui Nefer, împărtăşi din tot sufletul această ultimă clipă de comuniune şi de fericire, pe care Tăcutul ştiuse s-o smulgă destinului.

☥ Capitolul 75

De la moartea lui Nefer, pale de nisip se abăteau cu violenţă asupra satului, bântuit de vaiete care păreau să coboare de pe creastă. Muntele trosnea de parcă ar fi ameninţat să se prăvale peste Locaşul Adevărului. Soarele nu mai putea străpunge norii cenuşii, iar ziua era asemenea nopţii.

Femei, bărbaţi şi copii rămâneau pe gânduri, fără să mai poată mânca. Nimeni nu mai îndrăznea să scoată o vorbă. Orătania Nesuferită îşi ţinea capul între aripi, Fermecătoarea stătea ascunsă sub un scaun din paie, iar Negruţu’, sub patul Clarei.

Nicio preoteasă nu avusese curajul să depună ofrande pe altarele strămoşilor, ca şi când aceştia ar fi părăsit confreria. Întregul sat simţea, neputincios, moartea maestrului său de operă, fără de care gesturile cele mai obişnuite nu mai aveau vreun sens.

Încetul cu încetul, nisipul acoperea terasele, dar nimeni nu se mai gândea să facă vreun gest pentru a-şi apăra locuinţa. Nu era, oare, drept ca mânia zeilor, stârnită de o crimă mai mult decât oribilă, să şteargă de pe faţa pământului această comunitate?

În lipsa Tăcutului, cine ar mai fi avut chef să folosească vreo unealtă sau indecenţa de a se gândi la fericire? El lăsase în urma sa nişte orfani incapabili să supravieţuiască.

— N-avem dreptul să ne purtăm astfel, îi spuse Paneb Clarei; îl jignim pe Nefer, distrugându-i opera. Să celebrăm funeraliile maestrului nostru de operă, aşa cum ne-o cer ritualurile sacre. Dacă nu, el va rămâne, într-adevăr, mort. Datoria confreriei este aceea de a asigura prezenţa lui eternă printre noi.

Femeia înţeleaptă se ridică anevoie, ajutată de colos.

Când Clara apăru pe uliţa principală a satului, furtuna se linişti.

Unul câte unul, târându-şi picioarele, Slujitorii Locaşului Adevărului o urmară pe femeia înţeleaptă, către templu.

☥

Baroase, dălţi, tesle, echere, nivele, perpendiculare, mese de ofrandă, pat, oglinzi, sandale, cufere şi alte obiecte fabricate cu dragoste de către artizanii Locaşului Adevărului, toate fuseseră depuse în mormântul lui Nefer cel Tăcut. Printre statui, cea mai emoţionantă era una care îi reprezenta pe maestrul de operă şi pe soţia lui, aşezaţi unul lângă altul; Clara îşi trecea braţul stâng în jurul umerilor soţului său, protectoare, iar privirile lor erau de o extraordinară intensitate.

În pragul locaşului de veci, se afla un scaun cu picioarele de forma celor ale unui taur, pe care trona o statuetă simbolizând *KA*-ul maestrului de operă, puterea sa creatoare, de-a pururi vie în Lumea Cealaltă.

Ritualul luă sfârşit. Femeia înţeleaptă plantă la intrarea în mormânt, copacul pe care Osiris îl crease pentru zei şi pentru oameni şi ale cărui frunze aveau forma unei inimi.

Nimeni nu reuşise să-şi stăpânească lacrimile şi fiecare admira demnitatea văduvei care, însoţită de gemetele sfâşietoare ale lui Negruţu', părea totuşi că-şi pierde cunoştinţa. Făcând eforturi supraomeneşti, Clara reuşi, cu ajutorul lui Paneb, să ajungă acasă, şi aici se prăbuşi pe pat, fără putere.

Amorţit, satul era cufundat într-o tristeţe apăsătoare, pe care nici măcar un râs de copil n-o putea consola.

Pierzându-şi şeful, confreria nu era, oare, condamnată să dispară?

☥

Trecuseră trei zile.

Uşa se deschise şi femeia înţeleaptă apăru, sfârşită de durere; avusese totuşi voinţa de a-şi înfrunta suferinţa, machiindu-se şi îmbrăcând rochia de mai-mare a preoteselor lui Hathor. De o frumuseţe şi o demnitate extraordinară, Clara părea să facă parte din altă lume, în care nu mai existau nici bucurii, dar nici tristeţe.

— Dacă cineva are nevoie de mine, îi spuse ea scribului Mormântului, sunt gata să-l îngrijesc.

— Există ceva şi mai urgent, Clara; am reuşit să-i liniştesc pe cei mai porniţi, dar trebuie să convocam imediat tribunalul satului. S-au adunat prea multe plângeri.

— Plângeri... Împotriva cui?

— Împotriva lui Paneb. Acuzaţiile sunt grave, trebuie să ţinem seama de ele.

☥

Toţi sătenii se adunaseră în curtea neacoperită a templului lui Maat şi Hathor. Înainte de a face o anchetă minuţioasă, preşedintele tribunalului, scribul Mormântului, trebuia să asculte acuzaţia şi apărarea. Alături de el, femeia înţeleaptă, şeful echipei din stânga şi două preotese ale lui Hathor, precum şi soţiile lui Pai Pâinică-Bună şi Karo cel Posac.

— Ne confruntăm cu cea mai mare tragedie pe care a trăit-o vreodată acest sat, declară Kenhir, cu o voce stinsă. Maestrul de operă Nefer cel Tăcut a fost asasinat în propria locuinţă. Cel care a comis această crimă abominabilă se află printre noi. Dacă a mai păstrat în el puţină demnitate, să mărturisească şi să-şi explice acest gest!

Nicio voce nu rupse tăcerea.

— Femeia înţeleaptă ne-ar putea preciza împrejurările dramei? întrebă Kenhir.

— Am primit un mesaj prin care eram chemată să îngrijesc un auxiliar rănit. Era, desigur, o minciună, pentru a mă face să plec de acasă. Când m-am întors, mesajul dispăruse, iar soţul meu era mort.

— Cum a fost asasinat Nefer cel Tăcut?

— I-a fost înfipt în inimă un silex foarte ascuţit, cioplit cu grijă.

— Se vede treaba că vinovatul avea multă forţă, interveni Ipuy Iscoditorul iar eu l-am văzut pe Paneb aducând mai multe silexuri, strânse de pe jos, în tabăra din strâmtoare. Ched Salvatorul nu mă va contrazice.

Pictorul fu obligat să garanteze veridicitatea mărturiei sculptorului.

Paneb reacţionă cu violenţă:

— Îndrăzniţi să mă acuzaţi de uciderea tatălui meu adoptiv, omul pe care îl veneram, numai pentru că aţi văzut că am adunat nişte pietre de pe munte?

— Este adevărat că Paneb a adus aceste pietre, preciză Ched Salvatorul, fapt remarcat şi de alţi artizani ai echipei din dreapta... Începând cu asasinul! Aşa i-a venit ideea să-l ucidă pe Nefer cu un silex, pentru ca acuzaţia să cadă asupra noului şef al echipei.

— Am asistat la o ceartă violentă între Nefer şi Paneb, spuse Unesh Şacalul. Nu puteau cădea de acord asupra felului în care trebuia terminat mormântul lui Sethi al II-lea.

— Este foarte adevărat, recunoscu colosul, dar ne împăcaserăm!

— Mi-ai mărturisit că nu-ţi plăcea atitudinea maestrului de operă faţă de rege, preciză Renup cel Jovial.

— Pot adăuga ceva şi mai grav! reluă Unesh. Pai şi cu mine am şters o mână roşie pictată pe uşa maestrului de operă, pentru ca această prevestire să nu se adeverească. Şi acea mână era mare cât a lui Paneb!

Pai aprobă dând din cap.

— Nu pot ţine seama de o probă pe care aţi distrus-o! spuse Kenhir, iritat.

— Nu ne putem îndoi de cuvântul acestor doi artizani, interveni Imuni, scribul-asistent, cu atât mai mult cu cât l-am văzut pe Paneb încercând să forţeze uşa maestrului de operă şi i-am auzit clar teribila ameninţare: „Deschide sau vei muri chiar în noaptea asta!”

— Paneb fusese otrăvit de către asasin, le aduse la cunoştinţă femeia înţeleaptă; moartea de care pomenea era propria moarte.

— Paneb e vinovat, insistă Imuni; n-a urmărit decât să fie adoptat de Nefer cel Tăcut, pentru ca acesta să-l aleagă şef de echipă. După ce şi-a atins scopul, s-a debarasat de protectorul său, care-l demascase pe impostor. Eu am studiat arhivele confreriei şi pot dovedi că am legături de familie, desigur, îndepărtate, cu Nefer. Pe mine ar fi trebuit să mă aleagă drept fiu adoptiv, nu pe Paneb!

Scribul-asistent dădu la iveală un papirus pe care îşi notase date ce-i justificau pretenţiile.

Paneb era cât pe ce să se repeadă asupra mustăciosului, dar Ched Salvatorul îl opri.

— Afirmaţiile lui Imuni nu sunt fondate, declară, cu seninătate, femeia înţeleaptă. Oricare ar fi legăturile pe care le evocă, nicio neînţelegere nu-l despărţea pe Nefer de Paneb, fiul pe care îl alesese de bunăvoie! Îi unea o legătură de invidiat.

În ciuda celor spuse de văduvă, Imuni nu renunţă.

— Sunt multe indicii care-l acuză pe Paneb! Propun ca tribunalul să-l declare vinovat.

— Nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi de gelozia lui Imuni, obiectă Ched Salvatorul.

— Nu există nicio probă convingătoare, declară Kenhir.

— Există posibilitatea de a cunoaşte adevărul, spuse femeia înţeleaptă, cu gravitate: să-l supunem pe Paneb probei Locaşului Acacia. Dacă scapă cu viaţă, va fi considerat nevinovat.

☥

Aici, în Locaşul Acacia, se întruneau câteva preotese ale lui Hathor iniţiate în misterele lui Osiris; pe mormântul zeului asasinat de fratele său, Seth, crescuse un acacia ai cărui spini îl sfâşiau pe sperjur.

În faţa lor, Paneb afirmase că nu era vinovat de crima pentru care era acuzat.

— Viaţa şi moartea se unesc în acest copac, spuse femeia înţeleaptă. Când el se usucă, viaţa îi părăseşte pe cei vii până când Isis vindecă rănile făcute de Seth; atunci, copacul înfrunzeşte şi fiinţa nevinovată nu mai are de ce să se teamă de el. Înaintează, Paneb, şi fă-te una cu el!

Spinii erau mari şi ascuţiţi, parcă mai primejdioşi decât pumnalele, gata să pătrundă adânc în carne. Dar colosul nu putea da înapoi; ar fi fost considerat vinovat şi ar fi primit pedeapsa capitală.

Paneb îmbrăţişă copacul vieţii şi al morţii.

☥

Când Zelosul ieşi teafăr din Locaşul Acacia, până şi Imuni fu nevoit să se încline în faţa judecăţii lui Osiris. Spinii copacului se retrăseseră, fără să-l rănească pe artizanul cel cinstit.

Nicio acuzaţie nu avea să i se mai aducă lui Paneb, curat ca lacrima.

— N-am crezut nicio clipă că eşti vinovat! îi mărturisi Clara.

— Această crimă nu va rămânenepedepsită, ţi-o jur!

Femeia înţeleaptă urcă până la locul de veci al maestrului de operă. Paneb o urmă.

— Priveşte acest sat, îl sfătui ea; seamănă cu o corabie care înfruntă furtuna. Dacă nu veghem asupra lui, dacă nu-i dăm tot ce avem mai bun în noi, riscă să se ducă la fund, şi atunci ar însemna că asasinul lui Nefer a ucis întreaga confrerie. Nefer nu va fi niciodată înlocuit, iar suferinţa noastră va fi mereu aceeaşi. Dar trebuie să-i continuăm opera şi să dăm viaţă Locaşului Adevărului.

Un şoim zbură peste sat, se roti de câteva ori pe deasupra necropolei, apoi se înălţă către soare, bătând din aripi cu putere.

— E sufletul lui Nefer cel Tăcut, spuse Clara în şoaptă; ne arată drumul către lumină.

Christian Jacq

În cel de-al treilea volum din seria "Piatra luminii", Paneb cel Zelos revine în Locaşul Adevărului, acel spaţiu sacru şi inacesibil din Egiptul antic în care se construiesc mormintele faraonilor. Printre artizani, trei personaje excepţionale: Nefer cel Tăcut, Femeia Înţeleaptă şi Paneb cel Zelos - pictorul de geniu. Dar vremuri tulburi se abat peste Valea Regilor: trădători infiltraţi în interiorul confreriei plănuiesc să fure Piatra de Lumină - cea care transformă materia în aur -, iar lupta pentru putere dintre faraonul Seth I al II-lea şi fiul lui Amenmes riscă să dezbine Egiptul. Şi ce soartă va avea oare Locaşul Adevărului?

Piatra Luminii

3

Va urma:

Volumul 4 – Locaşul Adevărului

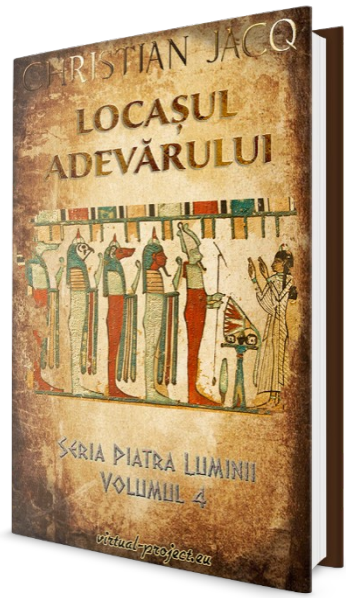

virtual-project.eu